ELIZABETH
ADLER
AMÉLIE

Amélie
by Elizabeth Adler

© copyright 1986 by Elizabeth Adler

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Adler

Amélie

Traducere de Any Florea

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-4-9

Cartea întîi

1902 - 1909

Capitolul 1

Amélie d'Aureville îşi aruncă spre spate, nerăbdătoare, coada de păr des blond şi se uită din podul de fîn la Roberto şi la Diego care aşteptau în grajd, la vreo trei metri mai jos. Părea o distanţă mare pînă jos şi ea se uită cu jind la scară.

– Ţi-am spus că nu face asta, spuse Diego cu dispreţ. La ce te aştepţi? E fată şi, oricum, are doar opt ani.

– O să reuşească, replică Roberto do Santos cu încăpăţînare. Nu e laşă.

La naiba, se gîndi Amélie, acum nu mai am nici o

scăpare – o să trebuiască să sar; Roberto crede că pot face asta, şi n-o să-l las pe Diego Bonavente să mă învingă. Bălăbănindu-şi picioarele slabe peste margine, se tîrî pînă la capăt, balansîndu-se nesigură. Diego închise uşa, ca să nu-i vadă nimeni, aşa că se făcu întuneric. Abia de putea să-l zărească, sprijinit de perete, cu braţele strînse la piept, aşteptînd. Părul lui Roberto, la fel de blond ca şi al ei, strălucea în întuneric cînd se uita la ea.

– E-n regulă, Amélie, spuse el împingînd un balot de paie sub ea, asta o să te prindă în cădere... n-o să te doară, îţi promit.

Trebuia s-o facă, îşi spuse el, înlăturîndu-şi mila ce o simţea pentru ea. Nu-l putea lăsa pe Diego să cîştige; altfel, n-o s-o mai lase niciodată să se joace cu ei, iar el nu putea suporta ca ea să fie lăsată în afară.

– Haide, o încurajă Roberto, am să te prind eu.

Apucîndu-se de stîlp, Amélie închise ochii şi se lăsă să alunece peste margine, clătinîndu-se nesigură în spaţiu; secundele treceau, braţele o dureau, nu se mai putu ţine. Podeaua veni în sus să o întîmpine, în goană, iar ea căzu pe paie cu Roberto care îi oprise căderea, apucînd-o exact înainte de a atinge solul.

– N-ai păţit nimic? întrebă el, uitîndu-se la ea să vadă dacă nu plînge.

Amélie se aşeză în fund.

– Bineînţeles că n-am păţit nimic, de ce să fi păţit?

– Ai trişat, se plînse Diego, ai avut paiele acolo şi atunci înălţimea e aproape cu un metru mai redusă. Oricum, Roberto te-a ajutat.

– N-am trişat, ţipă Amélie, supărată.

Cu Diego nu putea cîştiga niciodată – el avea întotdeauna un răspuns. El o desconsidera pentru că era fată şi avea doar opt ani, lăudîndu-se mereu că el avea deja unsprezece, fiind cu un an mai mare decît Roberto. El o provoca la fapte îndrăzneţe, care erau aproape prea mult pentru ea. Dar încă nu o învinsese. Totuşi, o durea glezna, durerea începuse să pulseze şi simţi că s-ar putea să plîngă.

– Bineînţeles că n-a trişat, Diego, spuse Roberto, consolator, încercînd ca de obicei să menţină pacea între ei. A reuşit foarte bine.

Diego deschise uşa grajdului.

– Ei, haide, mormăi el, hai să galopăm cu caii pînă la cîmpul de cafea.

– De ce trebuie întotdeauna să facem numai ce vrei tu, Diego Bonavente? urlă Amélie, strîngîndu-şi piciorul dureros sub ea şi încolăcindu-se pe balotul ei de paie.

– Vino, Amélie, te rog, o îmbie Roberto. Am să te las să călăreşti pe Bicho.

Ea îl adora pe poneiul lui, Bicho, iar să-l călărească însemna un dar pe care i-l acorda doar cînd era deosebit de amabil.

Amélie lăsă capul în jos.

– Nu vreau, mormăi ea. Prefer să stau aici.

– Las-o, Roberto, zise Diego nerăbdător. Hai să facem o cursă. Pun pariu că Vinicius poate oricînd să-l întreacă pe Bicho.

Roberto ezită.

– Eşti sigură, Amélie?

– Sigur că da.

– Haide, Roberto.

– Bine... în regulă. Ne vedem mai tîrziu, Amélie.

Amélie aşteptă pînă ce ei traversară curtea spre padoc, reţinîndu-şi lacrimile pînă cînd dispărură din vedere. Ah! Glezna o durea rău.

– Te urăsc, Diego Benavenente, gemu ea, în timp ce se ridică cu greu în picioare şi şchiopătă în urma lor.

De pe verandă, Sebastião do Santos o urmări pe Amélie şchiopătînd prin curte, în căutarea lui Roberto, fără îndoială. Se luptă cu impulsul de a se repezi după ea, ca să afle ce se întîmplase, dar dacă ea voia să stea cu băieţii şi să joace jocuri băieţeşti, atunci trebuie să-şi rezolve singură problemele. Totuşi, arăta atît de mică şi de vulnerabilă în şortul mare pe care insista să-l poarte ca să fie la fel ca Roberto! Purta chiar şi cămăşile lui şi îşi strîngea coama de păr des cît putea de tare, ca să arate scurt ca şi al lui, pentru că, bineînţeles, Isabelle nu-i dădea voie să-l taie. Deseori, cînd familia d'Aureville stătea pe moşia Castelo do Santos, în timpul vacanţelor, o găseau pe Amélie dormind ghemuită în patul lui Roberto, capetele lor stînd alături pe pernă, iar cele două pisicuţe moţăiau la picioarele lor. Oricum, orice i s-ar fi întîmplat ei, putea pune pariu că Diego Bonavente avea o legătură cu treaba asta. Diego îl făcea să se

simtă neliniştit, în ciuda frumuseţii lui brune şi a zîmbetului lui fermecător – reuşea să iasă din orice încurcătură doar datorită limbuţiei lui. Păcat că Roberto era atît de apropiat de el, dar oricum, părinţii lor fiind prieteni de o viaţă şi familia Bonavente avînd moşia vecină, era firesc ca Diego să fie cel mai bun prieten al lui Roberto. Iar sărmana Amélie îşi dorea foarte mult acest rol.

El o iubise pe Amélie din primul moment cînd o văzuse, o fetiţă blondă, zîmbitoare, care venise să stea cu familia lui şi în casa lor de băieţi. El, ca fiul Do Santos, cel mai în vîrstă, avea şapte ani atunci, iar fratele său, Flavio, şase ani, Marcus patru, iar Roberto abia trei ani. Ea se mutase în casa lor şi în inimile lor, la fel de uşor de parcă ar fi fost o fiică a familiei Do Santos, iar buclele ei moi, ochii ei chihlimbarii şi farmecul ei foarte feminin îl făcuseră sclavul ei particular. Cum ajungea acasă de la şcoală, o căuta pe Amélie şi îşi petrecea ore în şir purtînd-o călare pe spinarea lui Zeze, berbecul fără coarne al lui Roberto, degetele ei mici ţinîndu-se de blana lînoasă a acestuia, iar rîsul ei vesel, gros, îl încînta cînd lovea cu călcîiele ei mici în laturile blîndului animal, în încercarea de a-l face să meargă mai repede. Pe măsură ce creştea, prietenul ei de joacă deveni desigur Roberto, atît de apropiat de vîrsta ei, dar tot Sebastião rămăsese confidentul ei, cel căruia îi spunea totul – toate secretele şi temerile şi grijile. El era cel care o învăţase pe Amélie să înoate atunci cînd îi spusese că se temea că se va îneca, la fel ca mama şi tatăl ei; cu ajutorul lui, ea depăşise aceste

temeri.

Sebastião considera că ziua cînd Isabelle d'Aureville hotărîse să vină să locuiască la vechiul ei prieten şi rudă îndepărtată, Francisco do Santos, fusese ziua lui norocoasă. Legăturile de familie erau vechi, încă de la 1567, cînd François de St. Chapelle navigase de la Honeleur spre Brazilia, devenind unul dintre primii colonişti ai vastei ţări. Familia nu pierduse niciodată contactul cu ţara ei de baştină şi, deşi numele lor se brazilienizase, fiecare generaţie îşi trimisese fiii în Franţa, la studii. Francisco Castelo do Santos, tatăl, nu uitase niciodată căldura cu care familia franceză îl primise pe tînărul dureros de timid, care venise la Paris să-şi ocupe locul la universitate şi, în special, bunătatea fiicei lor mai mici, Isabelle. Ea îl dusese la petreceri, împărţindu-şi cu el prietenii şi iniţiindu-l în manierele şi obiceiurile vieţii pariziene, dîndu-i o nouă încredere şi făcîndu-l să se simtă ca acasă.

De fapt, Francisco se considerase puţin îndrăgostit de Isabelle – de fapt, pînă se întorsese acasă şi o întîlnise pe Luiza, cea cu ochii întunecaţi şi păr negru. Cum reuşiseră să aibă o familie de fii blonzi, cu aspect nordic, îi uluia şi pe ei.

Mătuşa Agostinha ieşi pe uşile largi care duceau de la sufragerie pe verandă, pasul ei greu făcînd să tremure uşor scîndurile elastice de cedru. Ochii ei urmăriră privirea lui Sebastião, în timp ce silueta îndepărtată a lui Amélie se opri, apoi se aplecă să-şi frece glezna şi se întoarse încet pe acelaşi drum.

– Copila asta este iar în război, oftă ea.

Sebastião îi zîmbi. Agostinha era bătrîna lor doică, ea îi crescuse pe toţi băieţii Do Santos, ca şi pe tatăl lor, pe fraţii şi surorile acestuia, înaintea lor, şi îi iubea pe toţi la fel. Dar el bănuia că, şi pentru ea, Amélie era mai aparte.

– De data asta, ce s-a mai întîmplat? întrebă Agostinha, grăbindu-se să o ajute pe Amélie să urce treptele spre verandă.

– Glezna, spuse Amélie, evitînd întrebarea. Cred că e fractură.

Se uită, uşurată, la Agostinha. Acum, totul va fi în regulă; Agostinha ştia cum să se ocupe de toate. Va găsi nişte ierburi şi frunze şi le va muia în apă pentru o compresă, mormăind incantaţii în yoruba, limba ei maternă, care, probabil, făcea vrăji. Agostinha arăta şi ea magică, era atît de mare – aproape de doi metri înălţime, şi aproape tot atît în lăţime, avea o frumoasă culoare netedă de mahon şi avea poalele cele mai mari şi mai confortabile pentru legănat copiii.

Agostinha rîse, un sunet puternic, tunător, care o făcea întotdeauna şi pe Amélie să rîdă.

– Nu e fractură, fetiţa mea, e doar sucită, asta-i tot. O să ne ocupăm imediat de asta.

– Ce s-a întîmplat exact, Amélie, întrebă Sebastião, nelăsînd-o să scape.

Amélie îi evită privirea.

– Pur şi simplu, am sărit, asta-i tot.

– Şi unde era Roberto? Şi Diego?

Amélie îşi ascunse faţa în pieptul lui Agostinha, în timp ce aceasta o luă în braţe şi o duse spre bucătărie, astfel încît răspunsul fu prea înfundat, ca

Sebastião să-l înţeleagă. N-avea nici o importanţă, ştia că, oricum, nu-l va pîrî pe Roberto niciodată.

Isabelle considerase că viaţa la Rio era cu şaizeci de ani în urmă faţă de Franţa, dar pe moşie era de parcă te-ai fi întors cu secole în urmă. Tocmai acesta era farmecul ei, că nu se schimba niciodată. Izolată în mii de acri de cîmpuri de cafea, casa cea mare era încăpătoare şi confortabilă, ca şi braţele mătuşii Agostinha, iar Isabelle nu ştia cînd îi plăcea mai mult: în timpul zilei, cînd lumina soarelui se filtra prin jaluzele în saloanele largi iar casa veselă răsuna de vocile copiilor, sau în orele de seară, cînd soarele arunca umbre lungi, liniştite pe pajişti, în timp ce ei se adunau pe verandă pentru băuturi, ca să se bucure de aerul mai răcoros şi de compania altora, sau noaptea, cînd singura iluminaţie venea de la nişte lămpi antice cu petrol şi de la lumînări mari de ceară, care dădeau o lumină slabă, pîlpîitoare, scenei familiale din jurul mesei din sufrageria vastă, care putea aşeza cu uşurinţă în jurul ei două duzini de persoane. Şi adesea, chiar îi aduna.

Dacă cineva ar fi întrebat-o, în urmă cu opt ani, unde ar fi dorit cel mai mult din lume să trăiască, ea ar fi spus, fără să ezite, la castelul d'Aureville. Acum, ar fi trebuit să se oprească, să-şi dea timp să analizeze întrebarea – şi chiar şi aşa, probabil că n-ar

fi putut răspunde. Casa asta era una favorită, dar şi noua ei locuinţă, Villa d'Aureville, era deosebită în felul ei propiru, mai modern, construită pe o fîşie lungă, goală a plajei, în spatele ultimului deluşor din munţii Sierra Nevada care izolau Copacabana de restul oraşului Rio.

Edouard fusese cel care alesese locul, cumpărîndu-l pe o nimica toată, ştiind că, într-o bună zi, aşa cum era aşezat spre Plaja Copacabana – unde valuri lungi, înspumate, de culoarea smaraldului, se rostogoleau încet ca să se spargă pe un ţărm neted, fierbînd în nisipul moale – valoarea lui va urca vertiginos. Edouard se implicase în planurile casei, ocupîndu-se de cele mai mici amănunte, plănuind şi replănuind, căutînd perfecţiunea în casa nouă a familiei d'Aureville, de parcă nu-şi permitea să se mai gîndească la nimic – sau la nimeni. Îşi consacra aceeaşi energie şi muncii la plantaţia de cauciuc, îngropat în pădurea Amazonului, luni de zile, trimiţînd telegrame de la Manaus cînd putea, ca să o anunţe pe Isabelle că era sănătos, şi mesaje lungi, iubitoare, pentru Amélie. Chiar şi acum, Isabelle bănuia că el poartă o dragoste ascunsă pentru o femeie pe care abia o cunoscuse şi pentru al cărei copil era acum tată. Léonie! Ce miracol adusese ea în vieţile lor! Le adusese o bogăţie de binecuvîntări, dîndu-le-o lor pe Amélie. Nu numai că Amélie le amintea de Charles cînd era copil – în felul cum îşi înclina capul cînd zîmbea, sau cum îşi strîngea cu hotărîre pumnii cînd mergea, sau în rîsul ei gros, spumos, vesel – ci şi prin natura ei personală, iubitoare, şi prin inteligenţa ei. Şi

nu te puteai înşela al cui copil era. Amélie era imaginea mamei sale.

Amélie cîştigase în cele din urmă bătălia şi urma să meargă la şcoală. Bineînţeles că voise să urmeze la *Collegio Pedro II*, cu toţi băieţii Do Santos, dar fusese obligată să accepte o şcoală mănăstirească de fete. Iar tocmai aceasta era problema, se gîndi Isabelle. Nu pentru Amélie, ci pentru ea însăşi. Cu Amélie în centrul atenţiei, rutina ei zilnică, doici şi guvernante, dominaseră viaţa lui Isabelle. Iar acum, cînd Amélie era plecată ziua întreagă, timpul atîrna greu pe umerii ei. Dar poate îşi va duce la capăt planurile. Ideea se născuse din complimente ale unor prieteni. Complimente cîştigate de credincioasa Celestine, bătrîna ei bucătăreasă la castel, care, împreună cu soţul ei, Georges, refuzaseră să fie pensionaţi, cînd Isabelle părăsise Franţa. Perechea rezistase în faţa tuturor argumentelor lui Isabelle împotriva venirii lor în Brazilia. Celestine învăţase lucruri noi în bucătăriile vilei Do Santos, unde fusese iniţiată în misterele bucătăriei braziliene, cu originile ei africane, cu uleiurile şi mirodeniile ei specifice, cu fasolea neagră şi ardeii chili. Au mai fost şi alte mistere perpetuate de servitorii familiei Do Santos, pe care nu s-au străduit să le pătrundă: coarnele de berbec legate de copaci, plantele stranii fierte în băuturi misterioase, focurile aprinse în unele nopţi la uşa bucătăriei – toate menite să îndepărteze duhurile rele.

– Astea ce sînt? întrebase Celestine uimită, cînd găsise mici etichete lipite pe borcanele de conserve şi dulceţuri.

– Sînt rugăciuni care să facă să nu intre furnicile.

Întotdeauna o surprindea faptul că oameni atît de cumsecade pot avea asemenea atitudini păgîne. Dar gătitul ei, atît de superb la Paris, căpătase o nouă dimensiune, iar Villa d'Aureville – cu numele scris pe uriaşele porţi într-un arc delicat de fier forjat şi cu vechii paznici grifoni de pe stîlpii vechi ai castelului – deveni curînd cunoscută ca locul unde se serveşte cea mai bună mîncare din Rio şi în cel mai frumos şi mai civilizat decor. O invitaţie la cină la Isabelle era cu adevărat preţuită. Şi, în fond, se gîndi Isabelle, am condus un castel cu treizeci de dormitoare, aproape toată viaţa. Ce-ar putea fi atît de dificil în legătură cu ideea aceasta?

Întrebarea era, cum vor reacţiona Edouard şi Francisco la aceasta? Ea decise că nu era un timp mai bun pentru a o afla, decît acum, cînd cobora scara pentru masa de prînz.

– M-am gîndit, spuse ea cîteva minute mai tîrziu, cînd Francisco îi turna un pahar de vin rosé, că Amélie, fiind plecată atît de mult timp, viaţa mea poate deveni cam plicticoasă.

Ochii lui Francisco şi cei negri ai Luizei se întîlniră cu ai ei şi ai lui Edouard, gri, întrebători şi luminaţi de un zîmbet. Oare ce i-o mai fi venit acum în minte?

– Mă gîndesc, spuse Isabelle clar, să deschid un restaurant. Se va numi *Pavilionul lui Amélie*.

Biroul era suficient; Gilles îşi scoase haina, o aruncă pe un fotoliu şi îşi dădu drumul la cravată, în timp ce se îndreptă spre fereastră şi se uită afară, peste frunzişul abundent al castanilor. Era o zi splendidă de mai, numai bună pentru a te afla pe Coasta de Azur – sau pe iaht, poate, cu o femeie, bucurîndu-te de soare şi de briză şi de prospeţimea începutului verii. Dar, cu ce femeie? Ah, încercase degeaba. Mai avusese şi alte femei, după Léonie, dar tot ce făceau era să-i satisfacă dorinţa de moment. N-a fost nici una niciodată, care să-i satisfacă nevoia.

De pe biroul plin cu hîrtii, el luă ultimul raport. Léonie se afla în continuare tot la han, locuind acolo liniştită, cîştigîndu-şi existenţa simplă prin administrarea hanului. De ce să facă asta, cînd putea să aibă totul? Nici măcar nu i-a păsat cînd i-a luat totul înapoi. Ea îi trimisese cheia de la seiful din bancă – banca lui proprie, unde oricum avea toate cheile – şi îi spusese să-şi ia înapoi bijuteriile. Îşi lăsase hainele atîrnate în dulapuri – haina pînă la pămînt, rochiile de la *Worth* şi neglijé-urile de la *Serrat*. Rupsese certificatele de acţiuni, lipsite de valoare, şi le răspîndise pe pat, iar el ştersese numele ei de pe toate actele de proprietate – cu excepţia unuia, a hanului. Actul acesta de proprietate era pe numele ei, precis şi clar, iar el blestemă ziua în care i-l dăduse; era singurul lucru pe care nu-l putea lua înapoi şi acesta o salvase. Avea refugiul ei, locul unde să se retragă şi să fie în siguranţă.

Se dovedea în imposibilitatea de a o spiona într-un loc atît de izolat, iar rapoartele erau rare. Nu menţionau decît că fusese la piaţă, la Saint-Jean, sau că înotase dimineaţa – lucruri obişnuite. Uneori se

ducea la Nisa sau la Monte Carlo, lua masa de prînz într-o cafenea şi ducea cîteva scrisori la poştă. Nu le mai lăsa niciodată în cutia de poştă din capătul de sus al aleii, aşa încît nu putea descoperi cui îi scria.

Aruncă hîrtia din nou pe birou şi patrulă neliniştit prin cameră. Avea nevoie de rapoartele astea zilnice! Avea nevoie să ştie ce făcea ea acum cînd el nu mai era acolo, acum cînd ea îl condamnase – din nou – la singurătate. Aruncîndu-se în fotoliul mare de piele, îşi îngropă capul în mîini. Dacă ar şti că ar fi mai bine, atunci şi-ar putea-o imagina cum trăieşte şi ce face, aproape de parcă ar fi fost acolo, exact aşa cum procedase în timpul şcolii, cînd voia să se gîndească la mama lui. Cu ea, trebuia să-şi imagineze totul, să inventeze scene şi dialoguri, dar cu Léonie fusese ceva real. Ah, Doamne, Léonie, Léonie... vino înapoi la mine!

Amélie era unicul ei punct vulnerabil, dar nu dăduse de nici o urmă a ei. Scotocise Europa în căutarea ei, urmărind şi cele mai neînsemnate fire, folosind oameni cu experienţă, dar totul fără nici un rezultat. Începuse cercetările pe coastă, cu părinţii adoptivi, dar ei nu ştiau nimic; pusese să fie urmăriţi Alphonse şi Caro, timp de doi ani, şi Maroc... pe toţi cei pe care îi cunoştea ea. Ba chiar pusese pe cineva să facă cercetări la castelul d'Aureville, oricît de imposibil era lucrul ăsta. Îi trecuse prin cap ideea că ea ar fi putut duce fetiţa acolo, dar era ridicol, desigur, să te gîndeşti că o familie ca d'Aureville ar putea accepta un copil bastard despre care o femeie oarecare pretindea că este al fiului lor. Da, dar femeia aceea era Léonie. Omul lui îl informase că la castel era închis

iar contesa Isabelle d'Aureville – zdrobită după moartea fiului ei – plecase în străinătate. Era necăjit de vestea cu privire la Isabelle d'Aureville; nu se gîndise la mama lui Charles, cînd făcuse aranjamentele. Îl chemase imediat înapoi pe omul lui şi încercase să uite totul.

Dar revenea mereu la acelaşi lucru: Amélie era cheia pentru a ajunge la Léonie. Fără Amélie, el nu avea nici o putere faţă de ea. I-ar fi putut oferi lui Léonie totul, o casă unde să stea cu copilul ei, siguranţă – şi pe el însuşi. Dacă ea nu ar fi fost de acord, atunci copilul ar fi devenit arma lui; Léonie ar fi trebuit să se întoarcă la el, ca să fie sigură că nu i se va întîmpla nimic rău fiicei ei. Şi, desigur, de îndată ce va veni înapoi, totul va fi în ordine, ar fi ca la început. Îşi amintea vara aceea cînd ea înotase de la iaht şi apoi îl hrănise cu farfurii de creveţi şi brînză... gata cu omletele, spusese ea... rîseseră împreună şi, după aceea, făcuse dragoste cu ea. O posedase... era proprietatea lui.

Trebuia s-o găsească pe Amélie. Brusc, îi veni o idee. Dacă nu-i putea da de urmă, atunci nu exista decît un singur mod de a pune mîna pe ea. Luîndu-şi haina, se îndreptă spre uşă.

– Nu mă mai întorc în după-amiaza asta, Verronet! strigă el peste umăr. S-a ivit ceva important.

Verronet se uită după el cum pleacă, ridicîndu-şi o sprînceană. Monsieur ducele de Courmont nu mai era omul ataşat de lucru, de odinioară.

Capitolul 2

Plicul arăta foarte oficial şi Léonie îl cîntări în mînă. Era ceva ameninţător în grosimea lui, în culoarea maronie şi în ceara roşie de sigiliu de pe el; era de la o firmă de notari din Paris.

– Bébé, strigă ea grăbindu-se prin grădină spre plajă.

Pisicuţa coborî treptele de lemn, după ea, în timp ce ea îşi scoase pantofii şi merse în picioarele goale, pe nisipul cald, spre o stîncă însorită şi se aşeză acolo, privind un timp la marea liniştită, adunîndu-şi curajul ca să deschidă plicul. Ridică din umeri. Poate

că erau veşti bune. Desfăcu plicul şi scoase documentul.

Nu putea fi adevărat, Monsieur trebuie să fie nebun. Îi cerea copilul ei, pretinzînd că e al lui, şi o ameninţa că o va forţa să i-o dea pe fiica lui. Se putea argumenta la tribunal că ea nu era o mamă bună, din moment ce dăduse copilul, că ea nu voia să aibă grijă de Amélie şi că el, tatăl, avea dreptul legal să-şi recapete fiica, pe care voia să o crească şi să-i asigure bunăstarea.

– Ah, Bébé, şopti ea, am crezut că sîntem în siguranţă, după opt ani, am crezut că a uitat... cum am putut să fiu atît de proastă?

Se uită din nou la hîrtia din mîna ei. Ce să facă oare? Tribunalul nu avea cum s-o oblige să spună unde era Amélie şi, oricum, nici nu ştia. Nu primise nici o veste, niciodată, de la d'Aureville, precauţie asupra căreia insistase chiar ea, temîndu-se că Monsieur îi va intercepta scrisorile şi o va găsi pe Amélie prin intermediul lor. Acum ştia că avusese dreptate; cel puţin nu trebuia să jure fals, cînd va spune că nu ştia unde se află Amélie, şi nici nu va spune mai mult decît atît. Bineînţeles, va susţine doar faptul că el nu este tatăl fetiţei.

Ea luă pisica şi o aşeză pe genunchiul ei, în timp ce se gîndea. Probabil că Monsieur a înţeles că ea va afirma că fetiţa este a altcuiva; este el, oare, pregătit să treacă prin asta? Oare el, Gilles duce de Courmont, va oferi într-adevăr Parisului un asemenea prilej de bîrfă, va lăsa el oare lumea să afle că amanta lui l-a înşelat, că nu putea satisface o femeie? Ah, ea îl va umili, cu adevărat, o să-l facă să arate ca un

prostănac. Învăţase să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

– Dacă aş găsi dovada, Bébé, murmură ea, l-aş putea acuza de uciderea lui Charles, dar nu există nici o dovadă. A fost prea deştept pentru asta.

Ea, împreună cu Caro şi Alphonse, au făcut tot posibilul să rupă bariera tăcerii care înconjura acest caz la Deauville, dar se dovedise imposibil. Totul se produsese prea repede, nimeni nu ştia nimic. Exista doar o descriere fizică a bărbatului care fusese în barcă, pe care le-o dăduseră alţi participanţi la cursă, un bărbat solid, cu părul rar, roşcat, cu un cap curios de mic pe un trup mare, cu tendinţă de îngrăşare, şi priceput la ambarcaţiuni. Descrierea asasinului lui Charles îi era întipărită în minte. Alphonse angajase detectivi care să-l caute pe bărbatul acela, dar fără succes.

Îşi netezi fusta şi, luînd-o pe Bébé, o porni, în picioarele goale, pe marginea apei. Hanul, strălucind alb sub cerul de mai, fără nori, era cu adevărat căminul ei, refugiul ei. Ar fi fost mulţumită să o crească aici pe Amélie, să o vadă cum se dezvoltă. Ar fi dus o viaţă simplă.

– Dar noi nu sîntem sortite unei vieţi simple, Bébé, spuse ea sărutînd nasul mic, rozaliu, al pisicii. Trebuie să ne întoarcem la Paris şi să ne luptăm. Singurul necaz este că lupta va costa bani şi noi n-avem deloc.

Paul Bernard le studia pe cele două femei de la masa de lîngă fereastră. Un soare pal se filtra prin draperiile lungi de plasă, reliefînd profilul voluntar al lui Léonie şi părul ei bogat. Din acest unghi, arăta ca o imagine de pe o monedă antică. Dar rochia nu i se potrivea. Ah, era scumpă şi la modă, un albastru marin discret, cu un guler alb şi năsturei mici de perle, dar Léonie avea nevoie de ceva strălucitor, extravagant, ea avea o ostentaţie naturală, care făcea ca lumea să se uite după ea, orice ar fi purtat, iar dacă ar fi fost îmbrăcată cum trebuie, ar fi mai mult decît frumoasă, ar fi fost uluitoare.

Se transformase mult faţă de fetiţa pe care o întîlnise în tren, fugind din Masarde. Era şi mai frumoasă acum, la douăzeci şi opt de ani, decît fusese la şaisprezece. Era subiectul de discuţie al Parisului. Vedea cum se întorc capetele după ea chiar şi aici, în cel mai elegant restaurant, a cărui clientelă era aproape imună la bîrfe şi scandal, acestea fiind o parte a vieţii lor cotidiene.

El aprinse o ţigară şi se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind-o. O văzuse de două ori pe scenă, prima dată ca show-girl în rolul *„Frumoasa Franţă"*, cu pene şi maiou – îşi amintea picioarele acelea lungi. Apoi, a doua oară, atunci cînd calul crease o asemenea confuzie, iar ea aproape că-şi pierduse echilibrul – şi partea de sus a costumului! Încercase să o găsească după aceea, dar fusese imposibil. Putea să o ia încă de atunci şi să o poarte pe aripile succesului, el ştiuse încă din primul moment, din tren, că ea avea tot ce era necesar pentru asta, – iar acum

perspectivele ei erau şi mai bune. Toată lumea din Paris o cunoştea deja – era atît o celebritate, cît şi o femeie cu notorietate. Bărbatul de pe stradă citea despre amanta mîndră şi sexy a unui duce, iar femeile citeau despre o tînără mamă dezolată, care fusese obligată să-şi ascundă copilul de un iubit crud – fiecare vedea în ea exact ce voia să vadă. Oricum, ar veni cu toţii grămadă la teatru, fie şi numai ca să o vadă. Se întreba dacă ea ar face lucrul ăsta – dar merita o încercare. Îi va trimite un bileţel printr-un chelter.

Paul Bernard – numele îi era familiar. Léonie citi repede biletul. Desigur, era bărbatul din tren. Oare îi restituise vreodată banii pe care i-i împrumutase pentru diferenţa de bilet? El jucase un rol mic, dar important, în viaţa ei – dacă nu l-ar fi întîlnit, nu s-ar fi dus niciodată la doamna Artois, n-ar fi lucrat la *Serrat*, nu i-ar fi întîlnit niciodată pe Maroc sau pe Caro şi Alphonse – şi pe Rupert. Şi pe Monsieur. Fără el, poate n-ar fi avut bucuria numită Amélie.

– Trebuie să-l văd, îi spuse ea lui Caro, deşi nu ştiu ce vrea, probabil doar să o salute pe femeia care a stîrnit cel mai mare scandal al anului.

Caro rîse.

– Nu uita că eşti şi o femeie frumoasă, zise ea, şi, din cîte pot vedea, arată ca un bărbat foarte atrăgător.

Léonie îl examină, în timp ce el îşi făcu loc printre mese, spre ele. Ea îl considerase tare bătrîn, cînd îl întîlnise în tren, dar acum îşi dădu seama că trebuie să fi avut nu mai mult de treizeci de ani. Ea zîmbi: la şaisprezece ani, cineva de treizeci ţi se pare bătrîn! Era mărunt şi subţire, cu părul negru prematur încărunţit la tîmple şi cu ochi căprui amuzaţi care îi întîlniră pe ai ei cu admiraţie, în timp ce îi luă mîna.

– Nu eram sigur că o să-ţi aduci aminte, zise el.

– Ai jucat în viaţa mea un rol mai important decît îţi închipui, domnule Bernard, şi, în plus, nu-mi puteam aminti dacă ţi-am restituit costul biletului – oare îţi mai sînt datoare?

– Am primit un bilet şi banii de la dumneata, cîteva săptămîni mai tîrziu. Cred că mi-ai trimis primul dumitale salariu.

Ea rîse.

– Probabil că da. Pe atunci, eram o femeie onestă. Caro, acesta este Paul Bernard, director de teatru – cred că asta scria pe cartea dumitale de vizită, nu-i aşa?

– Tocmai despre asta voiam să discutăm.

– Eram gata să comandăm nişte cafea, spuse repede Caro. Nu vreţi să rămîneţi cu noi?

Léonie o privi surprinsă. De ce acest entuziasm brusc faţă de Paul Bernard? Bineînţeles, Caro dorea ca ea să cunoască nişte bărbaţi atrăgători.

– Despre ce vorbeaţi, domnule Bernard? întrebă Caro, cu un zîmbet, cînd el acceptă scaunul pe care i-l împinse chelnerul.

– Îţi aminteşti că atunci cînd ne-am întîlnit în tren,

ţi-am spus că ai ceea ce este nevoie ca să devii o stea de cabaret? Chiar şi ca simplă fată de la ţară, aveai o frumuseţe – nu, mai mult decît atît, aveai o distincţie, o strălucire care se ivea de sub straturile acelea de lîneturi. Te-am mai văzut, de două ori. La cabaretul *Internationale*.

Léonie gemu.

– Ah, Doamne, n-am să uit niciodată.

– N-ar trebui să uiţi, a fost probabil cel mai nefericit debut pe care l-ai fi putut avea în domeniul spectacolului – nimic nu putea fi mai rău. A fost umilitor, pentru o fată tînără, cum erai atunci.

Ea îşi ridică o sprînceană.

– Vrei să spui, „inocentă"?

El se gîndi o clipă.

– Da, probabil. Dar asta a fost demult. Eu voiam să vorbesc despre prezent. Despre situaţia de acum. Eşti o figură publică – cunoscută tuturor la Paris şi, probabil, chiar în toată Franţa. Lumea va veni grămadă la un teatru, doar ca s-o vadă pe frumoasa amantă a ducelui de Courmont.

Ea fu şocată.

– Ca pe o sălbăticiune la circ?

– N-am vrut să spun asta şi, cu siguranţă, nu e adevărat. Vor veni să te vadă pe dumneata, o femeie frumoasă, forţată în mod tragic să-şi ascundă copilul, pentru ca un bărbat bogat, puternic să nu i-l poată lua. Publicului îi va plăcea asta, va plăti doar ca să te vadă.

– Să mă vadă pe mine? Dar ce aş putea face eu? întrebă ea, amintindu-şi că pusese exact această

întrebare în urmă cu ani, în tren.

– Ai face avere, răspunse el liniştit.

Bani. Din nou avea nevoie de bani, de data asta ca să plătească avocaţii – sau măcar să-i poată restitui datoria lui Alphonse şi lui Caro, pentru că ei erau cei care cheltuiau o mică avere, angajînd avocaţi pentru ea. Mai lucrase şi înainte la cabaret, cînd a avut nevoie de bani, şi i se încreţi pielea amintindu-şi. Nu, era prea mult, prea umilitor. Nici o sumă nu merita aşa ceva.

Deci, asta era, se gîndi el, nimerise bine, ea avea nevoie de bani.

– Îţi promit că nu va fi nimic din ce a fost înainte. De data asta, o să fii pregătită, o să înveţi ce trebuie să faci, cum să te mişti, cum să-ţi foloseşti vocea. O să dureze ceva timp, dar o să te facem cea mai notorie şi cea mai cunoscută femeie din Europa, Léonie Bahri, şi vei fi bogată.

Ea se cutremură gîndindu-se la cabaret. O avere, spusese el. Ar putea să-i restituie banii lui Alphonse, ar plăti pentru păcatele ei, ar plăti pentru Amélie.

– Am să mă mai gîndesc, acceptă ea în cele din urmă.

Caro oftă cînd îşi dădură mîna.

– Eu nu m-am gîndit decît că e un bărbat atrăgător şi ar fi timpul să cunoşti pe cineva, iar acum, uite ce s-a întîmplat. Ah, Doamne, iar am făcut-o!

– Léonie, nu poţi să faci asta, protestă Caro cînd se îndreptau spre tribunal.

Audierea preliminară era în după-amiaza aceea, iar scopul prînzului fusese de a-i ridica moralul lui Léonie, iar acum ea era tulburată.

Léonie oftă.

– Aş dori să fiu destul de curajoasă ca să fac asta, spuse ea. Aş putea face avere, Caro. Aş putea să vă restitui banii, ţie şi lui Alphonse, pînă la urmă. Amélie e răspunderea mea, nu a voastră.

– Am mai discutat asta. Alphonse face lucrul ăsta pentru el însuşi în aceeaşi măsură ca şi pentru tine.

El fusese acolo, cînd Léonie trebuise să se despartă de Amélie, îl căutase pe ucigaşul lui Charles, îl ura acum pe De Courmont aproape tot atît cît şi Léonie.

– Nu contează, Léonie, continuă ea. Îşi poate permite. Bineînţeles că nu e atît de bogat ca Monsieur, dar e totuşi foarte bogat.

Léonie era tăcută. Amîndoi fuseseră atît de buni cu ea; doar datorită lor supravieţuise. Caro o ajutase să plătească extinderea hanului, adăugînd camere în plus ca să poată primi mai mulţi clienţi. Şi acum, procesul ăsta! Trebuie să mai fie şi alt mod de a face bani, dar ce putea ea să facă? Ea nu ştia decît să fie o femeie întreţinută – iar în domeniul ăsta nu avea prea mare succes. Trăsura trase în faţa tribunalului şi ea se uită cu teamă la clădirea solidă care te intimida.

Caro o luă de braţ şi o strînse.

– E-n regulă, e doar o audiere preliminară. Azi o să fie doar între avocaţi – nimeni n-o să-ţi pună nici un

fel de întrebări.

Merseră pe coridoarele întunecate, cu ecou, iar uşierul le ţinu uşa deschisă, lăsîndu-le să treacă. Sala mică era aglomerată, spectatorii stăteau în bănci, iar ziariştii aşteptau avizi cu creioanele şi carneţelele pregătite. Avocatul ei veni înaintea lor să o salute şi, inspirînd adînc, ea intră în sala de tribunal.

Putea simţi ochii curioşi aţintiţi asupra ei, căutînd semnele emoţiei pe faţa ei, analizînd amănuntele rochiei ei, în timp ce se îndrepta cu avocatul spre masa lui, aşezîndu-se cu ochii plecaţi, aşteptînd. Îşi aminti vorbele lui Loulou, de demult: bărbia în sus, spinarea dreaptă, uită-te în ochii lor. Îşi înălţă capul, aplecîndu-şi bărbia într-un unghi arogant şi se uită direct în ochii lui Monsieur, care şedea în partea opusă. Ea nu se aşteptase la asta; oare nu va fi doar o discuţie între avocaţi? Nimeni nu-i spusese că el va fi acolo! Trupul îi fu cuprins de panică. Nu se putea mişca; se uita în ochii lui ca vrăjită – ochii aceia familiari, întunecaţi, de un albastru intens, acei ochi care o cunoşteau cum nu o cunoscuse nici un alt bărbat vreodată. Fuseseră atît de multe între ei, atîta pasiune, atîtea furtuni – iar acum, atîta ură. Dar ea l-ar fi iubit, dacă el ar fi lăsat-o; ce diferită ar fi fost viaţa, în cazul ăsta. El era mai slab şi avea riduri în jurul ochilor şi linii adînci în ambele părţi ale gurii. Arăta altfel, dar era încă un bărbat atrăgător. Se întreba, cu o pîlpîire de gelozie, dacă îi viaţa lui apăruseră alte femei; avea, oare, iubite noi?

Cînd Léonie îşi lăsă ochii în jos, el se simţi de parcă ea îl exclusese din lumea ei. Pentru un moment, fusese din nou a lui. Ce gîndea ea, oare,

şezînd acolo? Îl ura, oare? Îşi aminti acele prime zile pe Coasta de Azur, cînd gîndurile ei fuseseră atît de transparente încît le putea citi pe faţa ei. Acum, nu. Fac asta doar pentru binele tău, Léonie, voia el să-i spună, ca să te aduc la sentimente mai bune, ca să te întorci la mine.

Judecătorul îşi ocupă locul, avocaţii luară cuvîntul iar ziariştii scriau, preocupaţi. Léonie se simţea izolată, total separată de întreaga scenă, de parcă i se întîmpla altcuiva, ca un vis. Cît de curios, se gîndi ea, că toate astea mi se întîmplă mie şi din cauza mea şi, totuşi, mă simt ca o spectatoare. Stau aici şi oamenii din jurul meu discută despre Amélie şi iau hotărîri în legătură cu viitorul ei, iar eu nu pot face nimic în privinţa asta. Era acelaşi sentiment pe care îl avusese cînd o abandonase Rupert şi rămăsese singură şi fără bani, la han. Atunci, Monsieur cîştigase, dar acum nu va mai cîştiga. Atunci, ea hotărîse că nu va mai fi săracă niciodată şi la cheremul nimănui. Azi, Paul Bernard îi oferise o cale de ieşire din situaţie, iar ea fusese prea mîndră ca să o accepte, dar acum nu mai era. Monsieur nu se va opri la acest proces, ştia acum lucrul acesta. Vorbise serios, cînd spusese că o va găsi pe Amélie chiar dacă îi va trebui o veşnicie. Era o luptă de o viaţă şi, dacă voia să cîştige, avea nevoie de bani. Dacă Paul Bernard avea dreptate şi lumea va plăti ca să o vadă, atunci o s-o facă. Atunci va putea să o protejeze pe Amélie întotdeauna – chiar dacă ar costa-o fiecare ban pe care-l va cîştiga.

Discuţia se terminase. Cazul fusese expus şi se dăduse o amînare, pentru pregătirea de noi

documente. Léonie simţea privirea lui Monsieur obligînd-o să se uite la el.

Avocatul ei o luă de braţ şi o conduse afară din sala tribunalului, urmată de murmurele de admiraţie ale mulţimii. Caro avusese dreptate în legătură cu rochia de un albastru marin, se gîndi ea tristă; avea o imagine perfectă. Dar, pe scenă, va fi altfel, acolo va trebui să fie amanta şi nu mama.

Monsieur ieşi din tribunal flancat de avocaţii săi şi urmărit de mulţimea tăcută. Léonie era înaintea lui, cu părul ei blond strîns bine pe gît şi legat cu o panglică albastră de catifea, ca o fetiţă. El dorea să-i atingă părul, să-i simtă textura mătăsoasă... cel puţin dacă s-ar întoarce, să-i vorbească. Dar ea nu făcu asta. Caro se repezi înainte, o luă de braţ, îndepărtînd-o repede de clădire. El se uită pînă cînd dispărură în mulţime, apoi coborî singur treptele, plecînd înapoi, spre superba lui casă de pe Insula Saint-Louis.

Marie-France se uită la ziar fără să-i vină să creadă. Cuvintele din articol o izbeau – era o relatare completă a audierii din ziua precedentă, în legătură cu bătălia pentru tutela unei fiice, între Léonie Bahri şi Gilles. Erau chiar şi descrieri ale protagoniştilor: fina, frumoasa, tînăra blondă care era mama şi arogantul şi bogatul aristocrat. Ah, ziarele erau încîntate, era genul de poveste pe care o vor urmări săptămîni în şir – luni – cu toate amănuntele ei picante. Şi ea, care nu

ştiuse nimic despre asta. Nimic. Fusese plecată mai mult de o lună la castel şi se întorsese abia ieri – iar Gilles nu-i spusese nimic. Tot Parisul aflase înaintea ei. Era atît de furioasă, încît tremura; nici măcar nu ştiuse despre copil. Luă din nou ziarul, să se convingă – o fiică, se spunea, Amélie, acum în vîrstă de opt ani. Opt ani. N-o mai văzuse pe Léonie de ani de zile. De ce o dădea acum în judecată pentru copil – şi încă unul despre care ea pretindea că e al unui alt bărbat? Reciti cuvintele, lăsînd ca amănuntele să i se întipărească în minte. Doamne, Dumnezeule, cum a putut Gilles să facă aşa ceva? Nu-şi dădea seama că se făcea singur de rîs – şi o făcea şi pe ea? Oare ţinuse seama de sentimentele ei cînd a întreprins această acţiune? Se umilea pe el însuşi şi pe ea; numele lor era tîrît în tribunal şi în paginile ziarelor, ca oricine să poată citi şi face speculaţii. Era scandalul deceniului! Ea se gîndi la Gérard şi la Armand. De ce naiba voia el să le facă aşa ceva fiilor lui? Nu putea continua.

Se duse la măsuţa de servit şi îşi turnă un coniac. Era prima oară în viaţa ei cînd făcea aşa ceva, dar alcoolul o calmă şi ea începu să gîndească mai logic. Mai întîi, trebuia să discute cu Gilles şi apoi trebuia să aibă o întrunire de familie. Propria ei familie, ca şi a lui, vor fi împotriva lui, vor folosi toate eforturile pentru a-l opri. Nimic nu va putea întina bunul renume al copiilor ei, va avea ea grijă de asta.

Capitolul 3

Zilele lui Léonie erau împărţite între întîlniri în birourile sufocante, panelate, ale avocaţilor ei, şi camera rece, goală, unde îşi învăţa meseria, fiind îndrumată de echipa lui Paul Bernard de coregrafi, profesori de muzică, textieri şi desenatori de costume. Făceau exerciţii cu ea, dansau cu ea şi cîntau cu ea, pînă cînd ajungea la limita epuizării şi ştia că nu va mai reuşi nimic bun, ţipîndu-şi furia către Paul, acuzîndu-l că vrea să o umilească.

– Nu-i aşa, Léonie, o linişti el în timp ce ea şedea pe scîndurile goale, transpirată şi extenuată, cu

lacrimi curgîndu-i pe obraz. Ţi-am promis că nu va fi ca rîndul trecut, şi nu va fi. Ba mai mult, acum ştiu că ai voce.

– Dar e atît de slabă, nici măcar nu mă vor auzi.

Era adevărat, vocea ei era slabă, dar avea o asprime, un sîmbure de emoţie, care era atrăgător şi era un plus pe care nu contase. Desigur că fusese convins că puteau s-o formeze, ca să ştie cum să stea şi cum să facă nişte mişcări simple de dans – ar fi fost destul pentru spectatori, care voiau doar s-o zărească pe Léonie cea vestită – dar acum vedea că şi vocea ei era bună.

– Şterge-ţi lacrimile, îi ceru el, trebuie să cunoşti pe cineva.

– Nu vreau să văd pe nimeni, sînt prea obosită.

Îşi dădu părul umed de pe frunte.

– E un compozitor, o să compună cîntece special pentru tine.

– Pentru mine? Dar de ce...? Abia le-am învăţat pe toate celelalte.

Era prea obosită, nu voia să fie sîcîită. Tot ce dorea era să plece acasă şi să uite toată povestea, dar nu putea, trebuia să continue. O făcea pentru Amélie.

Jacques Miel avea probabil vîrsta ei şi nu era atrăgător, dar nici respingător, era pur şi simplu obişnuit, dar scria cîntecele romantice cele mai incredibile, cîntece despre dragoste şi despărţire – şi sex. În spatele acelor ochelari fără ramă şi în trupul lui slab, ardea o viaţă interioară. Părea că toată energia şi emoţia lui erau turnate în cîntecele sale şi în versuri.

Dumnezeu îi dăduse trăsături obişnuite, dar era unul dintre cele mai inspirate talente pe care le cunoscuse vreodată. Era fascinant. Din momentul cînd l-a întîlnit, actul scenic care îi stătea în minte ca un dezastru luă un alt aspect şi, pentru prima oară, simţi că s-ar putea să reuşească. Şi asta doar din cauza cîntecelor lui Jacques.

Începu să-şi petreacă serile în apartamentul lui, repetînd împreună versurile. El ştia exact ce frazare să folosească; era mai bun decît profesorii de muzică.

– Tu nu ai o voce studiată, îi spuse el, dar ai o calitate specială. Ai o voce aspră pe notele joase, puţin crudă şi sexy... tocmai asta trebuie să folosim. Nu vrem să cînţi melodioare dulcege, asta nu ţi se potriveşte, Léonie.

– Nu-i aşa? întrebă ea gînditoare.

– Nu eşti aceeaşi cînd te afli pe scenă, îşi modifică el afirmaţia.

– Asta-i problema. Aş dori să nu fiu eu pe scenă. Mi-e teamă de toţi acei ochi care se tîrăsc pe mine, uitîndu-se la Léonie Bahri. Ce am eu să le ofer? Mă fac să vreau să mă ascund.

– Uite, zise el, eu am lucrat cu actori şi actriţe de la paisprezece ani şi am învăţat demult că nimeni nu este el însuşi pe scenă. Comediantul nostim este un bărbat liniştit, modest, care vorbeşte puţin în afara scenei; actriţa arogantă devine în faţa publicului o tînără fată dulce; frumoasa şi eterica balerină transpiră în culise, avînd dureri din cauza unei întinderi de muşchi. Toţi capătă o altă imagine pe scenă, devin altcineva decît ei înşişi. Nu trebuie să-i

oferi niciodată publicului persoana ta proprie, Léonie, dă-le ceea ce ar dori să vadă. Asta este imaginea în spatele căreia trebuie să te ascunzi.

Bineînţeles că avea dreptate. Ea dorea să fie pe scenă altcineva, nu Léonie. Voia să fie o persoană nouă. Şi, în fond, publicul nu se aştepta, oare, la asta? Nu se aştepta să vadă pe cineva neobişnuit, diferit de ei înşişi – pe Léonie cea din ziare, mai exotică, mai elegantă şi mai excitantă? Dar cine era ea?

– Dar nu există nimic altceva în afară de mine, Jacques. Eu sînt la fel ca şi ei.

– Asta nu-i adevărat... nici nu arăţi ca oricine altcineva cunoscut de mine. În afară de faptul că eşti frumoasă, eşti ceva aparte – arăţi ca o străină.

– Asta este influenţa tatălui meu care era egiptean.

– Vezi, asta-i! E perfect.

– Ce anume?

– Imaginea egipteană. Ascunde-te în spatele ei, dacă asta doreşti. Dă-le ceva exotic la care să privească, scoate-le-o din minte pe amanta ducelui de Courmont. Ai mult mai mult de oferit decît simplul fapt că ai fost femeia lui, Léonie.

Ea se gîndi la Sekhmet şi la rochiile lipite de trup, ca rochiile de la *Fortuny*, care îi plăceau înainte – poate că încă de pe atunci, în subconştient, adopta un aspect egiptean.

Jacques scoase cîteva cărţi din rafturi şi se uitară la ilustraţii cu egiptenii antici. El îi arătă ornamentele pentru păr, straniile linii albastre desenate pentru a sublinia ochii şi rochiile suple, mulate. Ah, da, era

perfect, se putea ascunde în spatele strămoşilor ei.

– Jacques, zise ea aruncîndu-şi braţele în jurul lui, eşti minunat. Am crezut că nu voi reuşi să continui treaba asta, dar dacă sînt o altă persoană, atunci poate că va fi mai uşor.

– Vrei să faci ceva pentru mine? întrebă el, ţinînd-o în continuare.

Ea îl privi, aşteptînd.

– Păstreaz-o pe Léonie, pentru mine.

Ea ezită, privindu-l în ochi; erau negri, cu gene lungi, în spatele ochelarilor aceia groşi. Ea îi scoase cu blîndeţe ochelarii.

– O parte din mine, Jacques, şopti ea, doar o parte din mine.

Se simţea atît de bine să fie din nou în braţele unui bărbat – atît de bine – şi el era un iubit atît de dulce şi tandru, blînd cu ea de la început, sărutînd-o, mîngîindu-i părul, şoptindu-i ce frumoasă era. Apoi, ea se dezbrăcă pentru el, întorcîndu-se să se uite la el, gol ca şi ea. Era subţire dar musculos, cu şolduri fine şi un fund mic şi picioare surprinzător de puternice; el era gata să facă dragoste şi ea era gata să i se ofere. O sărută, o tachină şi o mîngîie, pînă cînd ea ceru mai mult; apoi, o pătrunse plin de pasiune, iar ea era la fel de pasionată ca şi el. Trecuse mult timp; nu mai avusese nici un alt bărbat, de cînd îl părăsise pe Monsieur, dar numai în momentul final se gîndi la el – şi îşi aminti de senzaţia trupului lui cînd au făcut dragoste prima oară.

Uitase ce plăcut era să te trezeşti alături de un bărbat şi să faci dragoste dimineaţa devreme, iar apoi

să sorbi cafeaua, stînd amîndoi strînşi sub cearceafuri mototolite.

– Asta merită un toast, spuse ea, cu un zîmbet, pentru o epocă nouă în viaţa mea.

El ridică ceaşca lui de cafea.

– Pentru noua viaţă a lui Léonie, spuse el solemn, pentru fericirea ei.

– Ah, Jacques, sînt fericită aici, cu tine... sînt mulţumită.

El puse jos ceaşca şi o sărută.

– Mulţumită sau nu, draga mea, eşti o femeie care munceşte – e timpul să te scoli.

– Stăpîn de sclavi ce eşti!

Ea rîse, amintindu-şi că, într-adevăr, trebuia să fie în sala de repetiţii, la ora zece, iar apoi la o întîlnire cu avocaţii, la ora două şi din nou la alte repetiţii. Şi acum, bineînţeles, va avea mai multe de discutat cu Paul – noi idei de costume şi decoruri – o cu totul altă metodă de lucru. Pentru prima oară, era interesată şi ea, incitată de această idee. Ba chiar asta o făcuse să uite un timp de Monsieur.

Gilles se uită, obosit, cum Marie-France se învîrtea prin cameră. Nu o văzuse niciodată atît de furioasă. Era mai mult decît furie, era turbare. Era aprinsă. Îi promisese cu săptămîni în urmă că nu va mai continua procesul, deşi, bineînţeles, îl continuase. Nu ştia

cum de aflase că avocaţii lui continuau procesul; contase că ea nu va afla, pînă cînd nu avea să fie prea tîrziu. Ea îl ameninţase, împreună cu întreaga familie – iar cu familia în spatele ei nu mai avea de ales. Erau unele lucruri asupra cărora nici el nu avea un control final iar organizaţia familială, cu trusturile şi fundaţiile respective, era unul dintre acestea. Dacă familia hotăra că făcea ceva contrar intereselor ei, atunci trecea la acţiune. Marie-France mai patrula încă prin cameră, vorbind despre instabilitate mintală, ameninţîndu-l că va lua copiii de sub îngrijirea lui. Fiii lui! Va trebui să găsească o cale să o îmbuneze, dar nu va renunţa niciodată la şansa lui de a o aduce înapoi pe Léonie.

– Ce nu înţeleg, fierbea ea, este de ce vrei copilul ăsta? Léonie pretinde că nici nu-i al tău. De ce? De ce vrei să iei bastardul altui bărbat? Eşti pregătit să-ţi sacrifici propria ta familie – pe copiii care ştii că sînt ai tăi – doar ca să o torturezi pe femeia aia? Eşti nebun, Gilles. Eşti total nebun!

– Tu nu înţelegi, Marie-France. El îşi menţinu în mod deliberat vocea calmă. Tocmai pentru că este fata mea, trebuie să o iau. Nu pot suporta gîndul că ea este pierdută undeva, într-o familie ţărănească, pur şi simplu pentru că Léonie nu o vrea.

– Ea nu pretinde aşa ceva. Ea susţine că a trebuit să o ascundă pe Amélie din cauza ta, că se teme.

– Marie-France, eşti mamă... fata e o De Courmont. Este fiica mea!

– Şi dacă o capeţi – ce se întîmplă? Ce ai de gînd să faci cu ea? Să o aduci aici?

– Am nevoie de ea, Marie-France. E şi copilul

meu.

Ea se uită fix la el, furia părăsind-o. Arăta bolnav, obosit. Disperat. Să fie, oare, sincer? Fusese, oare, destul de nebun să-i facă un copil lui Léonie? Doar o singură persoană putea să ştie adevărul. Se lăsă obosită într-un fotoliu. Oricît de umilitor ar fi, trebuia să o întrebe pe Léonie.

Léonie se întinse, leneşă. În dimineaţa asta nu avea repetiţie. Iar după eşecul de ieri, care se întinsese pînă la jumătatea nopţii, era mulţumită de pauză. Paul nu păruse prea tulburat, nici măcar atunci cînd reflectoarele n-au funcţionat cum trebuie şi costumele nu se potriveau. Ultima picătură a fost atunci cînd frumoasa panteră neagră ce stătuse liniştită cea mai mare parte a serii, în lanţul ei, sărise la el, aruncîndu-se înainte cu ghearele şi cu dinţii pregătiţi.

– E-n regulă, spuse el filozofic, nu m-a atins!

Au rîs cu toţii, gălăgios, uşuraţi. Paul era minunat, calm şi neclintit în faţa fiecărui nou dezastru.

– Le-am mai văzut pe toate, draga mea, spusese el deschizînd o sticlă de şampanie. Ia, ai nevoie de înviorare.

– Ceea ce îmi trebuie, de fapt, sînt nişte nervi noi, îi spusese ea, sorbind, recunoscătoare, băutura.

– Léonie, eşti minunată. Eşti exact aşa cum

trebuie să fii. Ai încredere în mine, eu ştiu. Toate celelalte lucruri – luminile, costumele, decorurile – sînt chestii tehnice, pot fi rezolvate. Dar tu şi muzica sînteţi exact cum trebuie. Nu vreau să te mai îngrijorezi... du-te acasă şi dormi bine.

El ştia că ea dormea cu Jacques, – acum o ştiau toţi – şi era bucuros. Devenise altă femeie de cînd îl întîlnise pe compozitor; se ruga doar să ţină legătura asta, măcar atît timp cît ţinea spectacolul.

Jacques îi aduse micul dejun la pat, apărînd în uşă cu o tavă încărcată.

– Mmm, făcu ea, flămîndă, inspectînd brioşele şi cornurile, cînd el se aşeză pe pat, alături de ea, mutînd-o pe Bébé cu o mişcare blîndă a piciorului.

– Bine măcar că nu ţi-ai pierdut pofta de mîncare, comentă el, cînd ea muie brioşa în cafea.

Ea zîmbi şăgalnic.

– Să vezi mai tîrziu... acum nu mă gîndesc la nimic altceva decît la micul dejun – şi la tine.

Întinzînd mîna în spatele ei, scoase un pachet micuţ de sub pernă.

– Este un cadou pentru premieră – pentru tine, zise ea.

– Pentru mine?

Ochii lui căprui, miopi, se aprinseră de plăcere, în timp ce îşi căută ochelarii, înainte de a rupe hîrtia.

Îi cumpărase nişte butoni de cămaşă – de aur cu turcoaze, piatra egipteană – şi îi putea vedea plăcerea reflectată pe faţă.

– Este un fel de a-ţi spune mulţumesc, Jacques, îl sărută ea, pentru că m-ai ajutat. Încă s-ar putea să

iasă un dezastru, dar cel puţin nu va fi din cauza muzicii şi pot să-mi ascund teama în spatele noii Léonie.

– Şi eu am un cadou pentru tine, spuse el, dar e la teatru – ca să fie desfăcut mai tîrziu.

Ea rîse.

– Ha, ha – o surpriză! Poate o să-mi abată gîndul de la tracul de scenă.

– Nimic nu ajută la asta, decît să mergi mai departe.

– Diseară am să-mi aduc aminte de lucrul ăsta, promise ea, strîngîndu-se lîngă el.

La ora două, era neliniştită. Jacques plecase la teatru pentru o trecere finală în revistă cu orchestra şi ea se plimba prin apartamentul lui cu Bébé drept companie, neputînd să stea liniştită. Se duse la oglindă şi îşi analiză faţa. Arăta la fel ca întotdeauna, netedă şi fără riduri – în afara liniei de îngrijorare dintre sprîncene. Oftă şi se îndepărtă; măcar machiajul era minunat. Paul avusese dreptate să nu permită să fie prea dramatic, să nu arate ca o mască; mai mult, ochii erau desenaţi cu albastrul acela intens pe care îl foloseau în antichitate femeile egiptene, iar părul ei va fi împletit într-o sută de mici codiţe, fiecare cu pene şi mărgele turcoaz. Ah, Doamne, dura ore întregi. Se uită la ceas – două şi jumătate – coaforul va fi la teatru la patru. Va pleca de pe acum. Măcar,

dacă va fi acolo, poate că se va simţi mai bine – şi n-o să poată să fugă!

Marie-France avusese probleme să o găsească pe Léonie; ea nu avea metodele soţului ei de a afla multe lucruri. Ştiuse atît de puţine despre amanta lui Gilles, încît nu avea idee unde s-o caute. Nu-i întrebase pe avocaţii lui Gilles, din motive clare şi, deşi cunoştea numele avocatului lui Léonie, nu voise să se ducă la el. Nu avea idee cine erau prietenii lui Léonie, sau unde locuia acum. Nu avusese motive să se gîndească la ea, de la vizita pe care o făcuse la Léonie acasă, cu ani în urmă. Abia cînd citise în ziar că Léonie avea premieră la *Teatrul Royal* în seara aceea, aflase că Léonie avea legătură cu teatrul. Ei, o seară de premieră s-ar putea să nu fie un moment potrivit ca s-o văd, dar nu am de ales. Nevoia mea este mai urgentă decît a ei.

Portarul de la intrarea artiştilor recunoştea o persoană de calitate cînd o vedea, aşa încît sări din poziţia lui fixă de pe scaun la chemarea ei.

– Te rog, du biletul ăsta domnişoarei Léonie, comandă ea.

– Da, doamnă! Să spun de la cine este?

Ea se uită la bărbatul care aştepta, dornic să afle cine era – fuseseră destule bîrfe. Dar de data asta, era ceva între ea şi Léonie.

– Nu, replică ea cu răceală, nu spune.

El porni tîrşit pe coridor şi ea se uită nerăbdtoare în urma lui. Nu mai fusese în spatele scenei ntr-un teatru pînă atunci şi, uitîndu-se la pereţii urîţi, ccoviţi şi la podelele prăfuite, nu dori să vadă mai mult

Portarul se întoarse după cîteva minute.

– Veniţi, vă rog, pe aici, doamnă, o pofti el.

Coridorul din faţa cabinei lui Léonie era cel mai curat şi mai bine luminat, dar nu prea mult. Totuşi, vopseaua de pe uşi era proaspătă, un auriu luminos şi, cînd bătu, uşa se deschise larg, dezvăluind oume diferită. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu un material de un roşu bronz cu modele aurii, astfel încît camera semăna cu un cort. Decoruri joase, cu perne, înconjurau pereţii, şi un miros dulce de mosc venea de la lumînările care ardeau în scoici de bronz. Lonie aştepta pe un fotoliu în gen de tron auriu, în faţa unei oglinzi uriaşe cu lumini pe margine.

Ochii ei erau enormi, strălucind ca nişte diamnte între liniile de un albastru intens. Pomeţii străluceau sub un fard coraliu cu praf de aur, iar gura era pictată cu un roşu umed, lucios. Veni spre Marie- Frace, aruncîndu-şi spre spate codiţele cu pene şi îi întinse mîna. Purta un chimono larg de mătase, avea picioarele goale şi unghiile vopsite roşu, la fel ca buzele şi unghiile de la mîini.

– Nu ştiu de ce ai venit aici, spuse Léonie în timp ce Marie- France îi ignoră mîna întinsă. Eu mă lupt cu soţul dumitale, cu dumneata n-am nimic.

– Am să trec direct la subiect, spuse Marie-France. N-am venit aici să mă cert. Am venit să aflu adevărul.

Poate îţi aminteşti că data trecută cînd ne-am întîlnit te-am avertizat că, dacă va exista vreodată un conflict, atunci copiii mei – şi bunul lor renume – vor fi pe primul plan. Ei bine, acum există un conflict. Gilles ne distruge numele. Familia noastră e veche şi onorabilă, iar fiii mei au dreptul să moştenească acest nume nepătat de vreun scandal. Gérard e la o vîrstă vulnerabilă – are aproape şaptesprezece ani – băieţii de la el de la şcoală ştiu ce se întîmplă cu tatăl lui. E incorect, domnişoară.

– Atunci, de ce nu-i ceri dumneata să înceteze? Cu siguranţă că poţi face asta. Nu crezi că eu l-aş fi oprit deja, dacă aş fi putut? N-am nici o putere, doamnă.

– Există o cale, dar trebuie să ştiu adevărul. Gilles se jură că fetiţa e a lui – iar dacă e aşa, atunci are un drept legal la ea. Dă-i-o lui, te rog, te implor. Putem pune capăt acestui proces, îl putem rezolva în mod civilizat, în particular. Îţi promit – ca mamă – că voi avea grijă de Amélie; cu siguranţă că ar fi mai bine decît să o ascunzi undeva. Ai putea să o vezi, mă angajez să fie aşa.

– Şi dacă nu e copilul lui?

Marie-France se uită direct la ea.

– Atunci, am să-mi folosesc toată puterea – şi cea a familiei noastre – să-l opresc că mai continue acţiunea.

Léonie îşi dădu pe spate codiţele ei cu pene de pe capul care îi zvîcnea. Era tentant să creadă că Marie-France ar putea lua fetiţa şi să o protejeze, dar nu era adevărat. Monsieur tot va avea putere asupra

ei.

– Amélie nue fetiţa soţului dumitale, spuse ea clar. Tatăl ei a fost Charles d'Aureville. El a murit... înecat într-un accident nautic.

Marie-France scoase un oftat de uşurare. Nu ştia ce să spună. Sub fard, faţa fetei arăta atît de paldă!

– Fiica mea este Amélie d'Aureville, şi poţi să-i spui asta lui Gilles. Acesta-i adevărul.

– Mulţumesc, Léonie, spuse ea, liniştit. Să ai încredere în mine că acum voi face tot ce pot ca să opresc procesul. Nu vei mai avea neplăceri din partea familiei de Courmont.

Léonie se uită după ea, cînd ieşi din cameră. Nu va mai avea neplăceri din partea familiei de Courmort! Cu un rîs slab, se lăsă din nou pe tronul ei aurit. Monsieur o va urmări tot restul vieţii – ca şi pe Amélie.

Jacques intră grăbit în cameră, ţinînd un mic pachet în mîini, cu faţa veselă în spatele ochelarilor lui fără ramă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

Arăta curios şi era foarte palidă sub machiajul strălucitor.

Léonie se uită fix la el. Avea încă de făcut faţă premierei. Începuse să tremure, nu ştia dacă va reuşi.

– Ah, Jacques, şopti ea, cînd lacrimile îi apărură în ochi.

– Pentru Dumnezeu, nu plînge, gîfîi el, ai să-ţi distrugi machiajul.

Ea începu să rîdă.

– Ah, Jacques, dar vreau să plîng.

Rîsul şi plînsul se amestecau, iar el îi tampona

– Sărută-mă, mai bine, îi ceru el. E mai uşor să machiezi din nou buzele, decît ochii.

Ea îl sărută, ascultătoare, iar el îi strecură cadoul în mînă.

– Uite, spuse el emoţionat, asta-i pentru tine.

Bébé se încălzea sub luminile fierbinţi din jurul oglinzii, uitîndu-se curioasă peste umărul lui Léonie, în timp ce aceasta desfăcea cadoul lui. Moneda egipteană de aur, antică şi subţiată de atîta folosire, data din timpul dinastiei a optsprezecea. O dăduse la montat într-o bandă delicată de aur şi atîrna pe un lanţ fin de aur, ca să-l poată purta în jurul gîtului.

Léonie mîngîie cu degetul desenul ros, un papirus şi nişte hieroglife stranii. Era ceva care să-i amintească de faptul că rolul pe care-l juca era bazat pe realitate. Doar Jacques se putuse gîndi la aşa ceva – şi doar el putuse să se străduiască să găsească un asemenea lucru. Era un dar de la un bărbat sensibil, grijuliu, şi însemna pentru ea mai mult decît nişte simple diamante.

– Îţi mulţumesc, Jacques, şopti ea, sărutîndu-l şi lăsînd urme roşii pe obrazul lui, m-ai făcut să mă simt mai bine. Tu ştii întotdeauna care e cel mai bun lucru de făcut sau de spus.

Capitolul 4

Caro nu ştia cine era mai nervos, ea sau Alphonse. El se foia, îşi freca mîinile, jucîndu-se cu programul şi uitîndu-se în jur la public, deşi nu avea de ce să se îngrijoreze, căci era vizibil că va fi o sală plină. Ei îi invitaseră pe toţi cunoscuţii, astfel încît Léonie să fie sigură că va primi nişte aplauze. Dar ea nu ştia despre aceştia – se uita cu teamă la balcoanele care se umpleau rapid. Erau grupuri de fete care, presupunea ea, veniseră din curiozitate să vadă cum arată amanta ducelui de Courmont; mai erau şi nişte bărbaţi singuri, care, probabil, că se aflau acolo

ca să aibă idee despre cum trebuie să ai o amantă ca frumoasa Léonie, cum ai simţi pielea ei sub mîna ta şi cum sînt sînii ei, cînd îi atingi. Erau şi femei de vîrstă mijlocie şi mame tinere şi grupuri de tineri dornici să vadă strălucirea şi sexualitatea reprezentate de Léonie. Iar în mijloc şi în loji erau ceilalţi, cei care veniseră să rîdă de decăderea lui Gilles de Courmont, în timp ce amanta lui se expunea pe scenă, ca toată lumea să facă speculaţii despre ea. Acum, Caro ştia ce a vrut să spună Léonie cînd a afirmat că ochii lor se tîrăsc pe trupul ei – nici unul dintre ei nu va scăpa nici un amănunt. Avînd încă limpede în minte amintirea ultimei apariţii pe scenă a lui Léonie, Caro se ruga ca de data asta să se desfăşoare totul cum trebuie. Dar avea în sinea ei un sentiment îngrozitor că totul va fi un dezastru.

Maroc aştepta în fundul stalurilor, uitîndu-se la mulţimea care se îmbulzea. Léonie îi ceruse în mod special să vină, îi spusese că nu va putea reuşi dacă el nu era acolo. Oare nu participase el la toate evenimentele importante din viaţa ei? Şi, de data asta, avea o nevoie disperată de el. Nu ştia de cît ajutor avea să-i fie, era la fel de nervos pe cît trebuie să fi fost şi ea. Avea palmele umede de transpiraţie şi şi le ştergea mereu cu batista. De cînd primise slujba la *Hotelul Lancaster,* nu o mai văzuse pe Léonie atît de des pe cît i-ar fi plăcut, deşi îşi scriau mereu. El reuşea să se ducă pe Coasta de Azur, o dată sau de două ori pe an, dar timpul lui nu-i stătea la dispoziţie – slujba i-l consuma în întregime. Avansase în slujbă pînă la administrator adjunct şi voia ca, într-o bună zi,

să-şi deschidă localul său. Pe scenă, cortina de securitate se ridică încet, în timp ce orchestra începu să intre în fosă. Nu mai era mult. Ah, Doamne, el spera că va fi bine. Ea păruse destul de calmă în urmă cu o jumătate de oră, cînd fusese în cabină, dar de atunci încoace se putuse întîmpla orice.

Orchestra începu să-şi acordeze instrumentele, zgîriindu-l pe nervii deja încordaţi, şi el se plimbă neliniştit pe spaţiul din spatele stalurilor. Oare va fi în stare să se uite? Îşi aminti de ultima oară – cînd venise la el prăbuşită şi umilită. Luminile din sală se micşorară şi el îşi luă locul la perete, cu braţele încrucişate. Dorea să fi avut acum ceva de băut.

Cînd se stinseră luminile, Caro îl apucă strîns de mînă pe Alphonse, aruncînd o ultimă privire spre prietenii lor – cel puţin ei ştiau ce să facă: trebuiau să aplaude, orice s-ar fi întîmplat. Pianul începu cu primele note ale uverturii, vioara i se alătură şi zumzetul conversaţiei dispăru într-o tăcere plină de aşteptare. Era momentul să înceapă.

Léonie se simţise bine pînă la plecarea lui Jacques. El dirija orchestra pentru ea şi trebuia să controleze dacă muzicanţii aveau notele şi dacă totul era în ordine. Era meticulos în legătură cu muzica lui şi nu voia să lase nimic la voia întîmplării.

Acum, rămăsese doar Paul Bernard şi cabiniera ei

care încă se mai oupa de mătasea rochiei ei. Ea se uită la ceas – orchstra cînta uvertura, asta însemna că mai avea o jumtate de oră pînă la intrarea ei în scenă. Prima parte spectacolului era în genul music hall-ului, cu dansatri, cu un comic, cu show-girls şi cu un decor mare, umai culori şi strălucire.

– Dar de ce, îl îtrebase ea pe Paul, de ce nu se poate să fiu doareu? N-ar trebui să mă duc eu singură să fac ce trbuie să fac? În fond, pentru asta am venit aici.

– Trebuie să îi fci să aştepte, îi explicase el, să le sporeşti dorinţa şi moţia... să-i faci să te vrea puţin mai mult. O să le ăm toată rutina de dansuri strălucitoare şi apoi osă le prezentăm contrastul unei femei solitare, singră pe scenă. Ai să fii magnifică, Léonie.

Ea se uită în oglidă. Da, arăta magnific. Nenorocirea era că, în interior, nse simţea magnific. Ah, Jacques, se poate ca tu să fiîreşit? Cum o să devin oare „altă persoană"? Nu crecă pot face asta.

Paul o sărută pcreştetul capului ei cu codiţe.

– Stai liniştită, îi mbi el. O să fie bine.

– Oare o să fie, aul?

Ochii ei îi trădaianica.

– Toată lumea simte aşa, la premieră, zise el blînd. O să fim cu ţii aici, să te ajutăm să treci prin asta, Léonie. Nu e singură. Jacques va fi acolo, în fosa orchestrei – oi-l poţi vedea – prietenii tăi sînt în sală. Curaj, fata me

Îi făcu semn cunîna, cînd se îndreptă spre uşă, ca să urmărească ful cum se desfăşura spectacolul.

Şi lui însuşi îi trebuia curaj, se gîndi el cu teamă. Spera că ea va reuşi.

Cabina era plină cu flori – grămezi de trandafiri galbeni, de la Caro şi Alphonse, uriaşe buchete de flori cu miros de vară, de la Paul, şi camelii delicate de la Jacques – chiar şi avocatul ei îi trimisese trandafiri. Parfumul lor umplea camera; dacă închidea ochii, îşi putea imagina că se află într-o grădină. Era un singur parfum care le domina pe celelalte, chiar mai puternic decît cel al cameliilor; venea de la o creangă de iasomie care sosise doar cîteva minute mai devreme. Stătea în faţa ei pe măsuţa de toaletă, împreună cu un bilet. Scrisul familiar, sever şi neelaborat, se distingea pe hîrtie. Îl mai citi o dată: *„Nu te-am uitat, Léonie"*. Era semnat simplu, *Monsieur.*

Paul apăru din nou în uşă.

– E timpul, Léonie! spuse el.

Ea inspiră adînc şi, cu o ultimă privire în oglindă la femeia care nu era ea, se întoarse spre el.

– Sînt gata! spuse ea, ridicîndu-şi bărbia cu aroganţă.

Paul avusese dreptate, publicul o aştepta cu interes, dornic să o zărească pentru prima oară pe amanta celui mai bogat om din Paris. Ea aştepta în culisele scenei, cînd Jacques dădu semnalul, luminile scenei scăzură şi muzica începu. Aminteşte-ţi de Loulou, îşi

şopti ei înseşi, cînd îşi îndreptă spinarea; umerii înapoi şi în jos. Arată-te, îi spusese ea. Apucă strîns lanţul animalului, înfăşurîndu-l în jurul încheieturii mîinii şi, cu pantera mergînd alături de ea, intră cu aroganţă pe scenă.

Spectatorii rămaseră cu gura căscată cînd ea se întoarse spre ei, provocîndu-i să o privească – pe această fiinţă exotică – diferită de ei, mai măreaţă, mai puternică. Pisica cea uriaşă stătea culcată la picioarele ei, iar reflectorul chihlimbariu le încercuia intim, cînd ea îşi ridică braţele, permiţîndu-le micilor cristale care formau mînecile tunicii ei să se întindă ca un evantai fin auriu. Urmă un murmur de comentarii, aplauze din staluri şi tăcerea admiraţiei uluite de la balcoane. Ei nu ştiau la ce se aşteptaseră, dar oricum nu la asta; asta nu era doar o fată drăguţă, care a reuşit cu greu, sau sărmana tînără mamă nefericită, sau amanta umilită, înlăturată, a unui bărbat nemilos. Asta era o fiinţă din altă lume.

Ea începu să cînte, un cîntecel blînd al unei femei îndrăgostite, despre cum îşi iubea bărbatul, cum îi plăcea să-i atingă pielea, cum se simţea cînd el era culcat lîngă ea şi o ţinea în braţe.

Alphonse se uită repede la public. Erau transportaţi, aplecaţi în faţă ca să-i prindă cuvintele – ascultînd nuanţele şi sensurile ascunse – captivaţi de vocea ei joasă, aspră, flagrant sexuală.

Reflectorul se stinse cînd se termină cîntecul ei, luminîndu-i apoi doar capul înclinat. Şi începură aplauzele, mai întîi uşor, căpătînd forţă pe măsură ce oamenii îşi recăpătau suflul şi se alăturau, murind

apoi în tăcere cînd Jacques trecu la numărul următor şi reflectoarele dezvăluiră şase nibieni uriaşi, păzind o canapea de bronz. Stăteau în picioare, toţi avînd peste un metru optzeci, goi, doar cu o pînză aurie legată, în stil egiptean, în jurul şoldurilor, cu piepturile negre, masive, strălucind sub reflectoare, şi cu muşchii abdominali încordaţi, care tremurau cînd se mişcau. Léonie umbla cu pas maiestuos în arenă, cu picioare lungi, elegante, ca ale panterei, în timp ce cînta al doilea cîntec, ritmul barbar latin al acestuia subliniind cuvintele de tentaţie faţă de fructul oprit, atracţia faţă de interzis...

Maroc ştia, bineînţeles, că era ea, dar era o parte a ei despre care nu ştiuse că există. Spectatorilor le plăcea, nu-şi puteau lua ochii de la ea, îi urmăreau fiecare mişcare, de parcă voiau să şi-o imprime în minte pentru totdeauna. Uşa dinspre foaier se deschise în spatele lui şi o siluetă se strecură repede înăuntru; un întîrziat; se îndoia că acum va mai găsi un loc. Bărbatul se sprijini de perete, urmărind totul. În întuneric, i se păru ceva familiar, văzînd silueta respectivă, umerii aceia laţi. Scena se lumină şi el zări profilul puternic; era Monsieur. Se uita fix la scenă, fără să-i mai pese de nimic, în afară de ea. De ce era el oare aici? Va încerca, oare, să o vadă după aceea? Maroc spera că nu. Ar însemna doar neplăceri.

Aici, în întuneric, era aproape ca şi cînd ar fi fost singur cu ea. Era aproape de el, doar la cîţiva metri, pe scenă. Tunica subţire, aurie, strălucea sub reflectoare, bucăţelele de cristal fluturînd în jurul curbelor trupului ei, atingînd-o ca o limbă caldă. Era

frumoasă, tulburător de sexuală. Pentru el, nu era o străină. Asta era acea Léonie pe care o ştia doar el. El deveni supărător de conştient de existenţa publiculu, cînd aplauzele şi uralele răsunară în teatru, pătrunzînd în visul lui. Nu era drept, oamenii ăştia n-a trebui să fie aici; lucrul acesta trebuia rezervat doa pentru el. Nu ştiau ei, oare, că ea era a lui? Furios, se întoarse să plece, nu putea suporta această expunere a femeii pe care o iubea. Dar nu putea face asta, nu putea s-o părăsească – trebuia să stea pînă la capă. Şi apoi? Îşi aminti scena cu Marie-France, chia înainte de a pleca. Ea cîştigase runda asta, dar el nu era încă învins. O va găsi pe Amélie. Şi atunci, Léonie va veni înapoi la el. Îşi fixă din nou atenţia spre scenă adăpîndu-se cu prezenţa ei ca un călător însetat într-o oază. Măcar acum va şti mereu unde se află; cu preţul unui bilet putea să o vadă oricînd dorea – era un punct de pornire.

Maroc îl urmărea pe Monsieur cum o privea pe Léonie, amintindu-şi cum arăta odată – un bărba înalt, arogant, civilizat, întotdeauna îngheţat de politicos, întotdeauna controlat. Cînd a început, oare decăderea lui fizică? Odată cu Léonie? Sau înainte de ea – mai la începutul vieţii lui? Fusese oare atît de ră rănit de femei încît simţea nevoia să le trateze c dispreţ, sau Léonie îl mînase la fapte îngrozitoare? E ucisese din cauza ei, se umilise din cauza ei; uită- t la el acum, aici, în teatrul acesta, înfruntînd riscul de fi recunoscut de mulţime, doar ca să o zărească p ea. Nu putea să renunţe la ea! Era cu adevărat u bărbat obsedat.

Ultimele acorduri muzicale se încheiară, se făcu linişte, iar Léonie şi pantera priveau spre public cu ochi identici ca de topaz. Stătea fără să zîmbească, în timp ce publicul se ridică în picioare şi teatrul răsună de strigăte de bravo. Transpiraţia i se prelingea rece pe spate, de oboseală sau de teamă, nu ştia. Se simţea amorţită. Pantera se mişcă, neliniştită, pe lanţ, iar ea se apleacă şi îi mîngîie capul fin, negru, simţind-o cum pulsează, torcînd zgomotos. Ştia că nu trebuia să se teamă de creatura asta, era o pisică şi ea o iubea. Se aduceau buchete de flori la scenă şi, privind în jos, prinse ochii lui Jacques. El îi zîmbi încurajator şi, brusc, se simţi din nou normal. Se terminase. Zîmbi în jurul ei, surprinsă, cînd publicul ceru bis. Să fie oare adevărat? Fusese într-adevăr bine? Gheaţa se topise în venele ei, nu mai putea cînta. Era din nou Léonie. Îşi scutură capul cu pene, rîse zgomotos cînd uralele crescură în intensitate şi ieşi plutind din scenă, pe picioare încălţate în sandale, cuprinsă de un val de bucurie, şi cu pisica cea mare mergînd alături de ea.

Paul o strînse în braţe şi o sărută, în timp ce dansatorii şi muncitorii de la scenă izbucniră spontan într-o rundă de aplauze.

– Minunat... ai fost minunată, Léonie. Eu am ştiut dintotdeauna.

Şampania la rece aştepta în cabina ei, cînd ea îşi scoase de pe cap banda de aur şi se lăsă obosită pe tronul auriu. Jacques năvăli pe uşă, faţa lui slabă, tînără, luminată de emoţie, plin de fericire pentru succesul ei. El îngenunche dramatic şi îi sărută

picioarele goale.

– Léonie Bahri, aost uluitoare... mult mai bine decît la oricare dintrrepetiţii. Ce s-a întîmplat? De unde a venit totul?

Ea rîse.

– Nu ştiu. Nici măr nu ştiu ce am făcut deosebit. Presupun că am devnit cealaltă persoană, cea pe care o dorea publicul.

– Orice a fost, a ms straşnic, spuse Paul, ridicînd paharul în cinstea ei. avut succes.

Ea zîmbi şi sorbiminunata şampanie, oboseala părăsind-o.

– Dar datorită ţ, Paul. Şi ţie, adăugă ea, sărutîndu-l pe Jacqs îndelung, în timp ce Paul privea zîmbitor. Ce m; fi făcut fără tine?

Cabina se umplu usc de prieteni. Caro se repezi la ea, rîzînd şi plîngîl, şi o îmbrăţăşă. Alphonse o ţinu aproape, mîngîino pe păr de parcă ar fi fost un copil care trebuia încajat, iar Maroc o luă în braţe şi o strînse, rîzînd împună cu ea pentru triumful ei. Reporterii încercară : fie primiţi în cercul fermecat din cabină, dar au fc ţinuţi departe cu fermitate de către paznici. Léoe se duse după paravanul *Coromandel* – un clou de la Paul – ca să se schimbe.

Petrecerea aveaoc la *Voisins*, scena multor triumfuri şi bătălii ale, un restaurant în care nu mai intrase de ani de zile;înd o întrebase Alphonse, i se păruse că era unicpe care-l putea alege. Dacă spectacolul ar fi fc un dezastru, *Voisins* ar fi reconfortat-o în pern lui de catifea, iar dacă ar fi

fost bun, nicăieri înaltă parte nu s-ar fi simţit mai bine.

Rîsetele şi vorbele curgeau odată cu şampania, în timp ce ea se uita în oglindă şi Julie îi scotea penele din păr. Purta o rochie favorită, una dintre puţinele pe care le păstrase din vremurile trecute, pentru că, întîmplător, se afla la han. Era de culoarea ametistului, plisată, ca şi costumul ei de pe scenă. O lega de ea o amintire. Monsieur o alesese el însuşi în acea dimineaţă însorită la Cannes, cînd lumea devenise, brusc, din nou, minunată pentru ea. Era o idee perversă s-o poarte acum, deşi nu se gîndise la asta — mai avea una nouă,specială, care aştepta în dulap.. Dar se simţea atrasă de asta. Îşi prinse în jurul taliei cordonul de aur de la *Cartier* şi începu să-şi scoată machiajul, înlăturînd cu cremă fiinţa exotică de pe scenă, pînă fu din nou ea însăşi. Ezită cînd apăru în faţa propriilor ei ochi; îi plăcea să se ascundă în spatele acestei noi persoane căci îi permitea să fie doi oameni în acelaşi timp – la fel ca Sekhmet. Şi, în fond, nu era ea oare a Sekhmet, protejîndu-i pe cei pe care îi iubea, şi teribilă împotriva duşmanilor ei? Léonie se cutremură amintindu-şi de Monsieur, amintindu-şi de ce făcea asta, amintindu-şi de Marie-France şi de Amélie – ai, Amélie, – poate într-o bună zi am să te am din nou cu mine, dar fiecare an care trece te îndepărtează tot mai mult de mine şi te apropie de propria ta familie. Curînd, va fi prea tîrziu. Se uită, tăcută, în oglindă.

Caro îi atinse umărul.

– Ar trebui să zîmbeşti, nu să stai aici şi să fii tristă. Ea îi prinsese privirea în ochi. În fond, continuă ea

cu veselie, în seara asta totul e în regulă. Mai mult decît atît, e minunat.

Léonie rîse, iar Jacques veni şi o luă de braţ.

– Atunci, haide. Să mergem să sărbătorim.

Mulţimea se îngrămădea la intrarea artiştilor, făcînd trecerea aproape imposibilă, încercînd să o mai zărească o dată, să o atingă. Léonie se retrase, alarmată, iar Jacques şi Paul se aşezară protector în faţa ei, pînă reuşiră să-şi croiască drum liber.

– Léonie, Léonie, strigau spectatorii, iar ea se uită înapoi la ei, uimită; ce mai voiau, ce mai putea să le dea?

– Zîmbeşte-le, îi şopti Paul la ureche, fă semne cu mîna, strigă- le ceva... orice... Asta-i tot ce vor.

Ea făcu gesturi cu mîna şi zîmbi ascultătoare, prinzînd privirea unei fete tinere – tînără cum fusese şi ea. Brusc, ea înţelese ce anume voiau, amintindu-şi acele plimbări singuratice prin Paris în după-amiezile de duminică, pe cînd avea şaisprezece ani şi simţea că nu aparţinea nici unui loc, că totul se petrecea în altă parte şi că dorea să găsească locul acela. Fetele astea credeau că-l găsiseră. Voia să le spună că totul nu e decît o iluzie, nu e realitate.

Vestea se răspîndise deja în tot Parisul, iar cei de la *Voisins* erau dornici să salute o veche clientă – şi o nouă stea. Şampania *Roederer Cristal* aştepta, la fel şi icrele negre şi ouăle de prepeliţă şi strugurii umpluţi cu

brînză şi somon şi sparanghel – toate lucrurile care îi plăcuseră aici. Bineînţeles că la mijloc erau Alphonse şi Caro. Ei au vrut ca totul să fie perfect. Voia bună o cuprinse din nou, cînd începu să se bucure de petrecerea ei, acceptînd felicitări de la oameni total străini care veneau să-i strîngă mîna, înconjurată de chelneri gata să-i îndeplinească dorinţele – şi cu Jacques alături de ea, se simţea minunat.

Aşteptară primele ediţii ale ziarelor, dornici să vadă ce aveau de spus oamenii de presă. Jacques i le citi, dar ea văzuse deja zîmbetul de pe faţa lui Paul.

– Ei spun că ai avut un triumf, zise el, aşteptînd o reacţie pe chipul ei îngrijorat.

Léonie îşi dădu capul pe spate, rîzînd.

– Nu e oare o zicală, Jacques, că „Triumful se naşte din nefericire"?

Era obosită dar mulţumită, cînd părăsiră restaurantul împreună, dornici de aer curat. Noaptea se transformă în cenuşiul prăfos al zorilor, în timp ce ei mergeau pe stradă, înconjurîndu-se cu braţul unul pe celălalt, nici unul dintre ei neobservînd automobilul mare al lui De Courmont, parcat peste drum; geamurile întunecate făceau ca ocupantul să nu fie văzut. Cînd ei dispărură după colţ, motorul reveni la viaţă şi maşina cea mare coti, făcîndu-şi drumul solitar, înapoi, la Insula Saint-Louis.

Capitolul 5

Isabelle trecu prin grădini spre restaurantul ei, *Pavilionul d'Aureville*, construit pe un teren alăturat vilei ei, astfel încît era cu faţa la mare. Amélie ţopăia înaintea ei, mirosind cu entuziasm briza oceanului; cele două pisici ale ei, Fido şi Minou, alergau după ea ca doi cîini fideli. Năvălind în bucătărie înaintea bunicii ei, Amélie aruncă o privire în jur să vadă ce bunătăţi se puteau căpăta; luă o mică tartă cu fructe, rîzînd cînd observă încruntarea indulgentă a lui Celestine. După părerea lui Celestine, Amélie nu putea face nimic rău, întotdeauna exista o prăjitură în plus pentru

ea şi pentru Roberto. Pe Diego nu-l plăcea; era un băiat antipatic, întotdeauna îţi zîmbea în faţă iar pe la spate se strîmba.

Lui Amélie îi plăcea să se ducă la restaurant. Arăta ca o frumoasă casă de vară, octogonală, cu un acoperiş ascuţit la mijloc şi cu uşi din sticlă care dădeau spre terase cu copertine albastre, pentru a se putea lua masa de prînz afară sau pentru a lua cina la lumina lumînărilor, în serile liniştite de vară. Feţele de masă erau de un frumos acvamarin, avînd deasupra altă faţă de masă albă, proaspătă, iar tacînurile, cumpărate la *Cristofle* în Franţa, erau grele şi simple. Era o cameră foarte plăcută, se gîndi Amélie, îndreptînd un cuţit în trecere, şi trecînd cu degetul peste o uriaşă prezentare de fructe şi inspirînd parfumul imenselor coşuri cu flori proaspete; nu era de mirare că oamenilor le plăcea să vină aici.

Deşi pisicile ei nu aveau voie în restaurant, erau binevenite în bucătărie, unde întotdeauna găseau ceva resturi, şi ea fugi înapoi să le ia de acolo. Roberto avea să fie curînd acasă. Noua lui locuinţă era aproape de a lor – exact pe nisipoasa Avenída Atlantica.

Sebastião o văzu venind, cu părul fîlfîind în toate direcţiile, sărind la fiecare al patrulea pas, picioarele ei lungi parcurgînd drumul repede.

– Amélie! El îi făcu semn cu mîna. Ce-ai zice de un înot?

– Nu acum, strigă ea ferindu-şi ochii de soare. Trebuie să-l găsesc pe Roberto.

Oare nu asta făcea întotdeauna? se gîndi el

îndreptîndu-se prin gdină spre plajă. Îi va lipsi, cînd va pleca în Franţa; ı-şi putea închipui viaţa fără Amélie. O iubea cudevărat, dar Franţa însemna promisiunea unei noieţi pentru el, cu acces la cei mai buni profesori îrdomeniul pe care şi-l alesese, arhitectura. Unde seoate studia mai bine decît în Europa? Va vedea, sfîrşit, acele minunate palate ale Renaşterii din lia, castelele şi bisericile din Anglia şi marile cateale ale Franţei. Şi, bineînţeles, Parisul!

Diego Benaventse prefăcea că nu ascultă, în timp ce Roberto voea cu Amélie într-un colţ – ea spusese că are să-i :redinţeze un secret. Buzele lui Diego se curbară înmp ce o urmărea; încă nu ştia că nu putea să cîge? Roberto era prietenul lui, prietenul lui special rau nedespărţiţi la şcoală – şi acasă. Doar cînd (era primprejur, apăreau probleme – cînd erau singuri, Roberto era altfel, mai uşor de convins, îndeauna gata să accepte ceea ce sugera el. Azi vea o surpriză pentru micuţa Amélie. El se îndeptă, nepăsător, un băiat brunet, atrăgător, de treisprezece ani, cu un trup îndesat, musculos şi ochi ims verzui sub sprîncene negre, dese.

Amélie îl urmăa cu coada ochiului. Ce mai pregătea, oare? Dobicei, nu o lăsa singură cu Roberto.

– Uite, spuse scoţînd o prăjitură turtită din buzunarul şortului. n păstrat asta pentru tine – e de la Celestine, din alecare-ţi plac.

Roberto şterse ipul şi firele de aţe de pe ea şi îi

oferi şi ei să guste.

– Nu, mulţumesc, spuse ea, îndepărtîndu-se. E toată pentru tine.

Se uită în jurul fîntînii, băgîndu-şi repede capul în jetul ei de apă răcoroasă, scuturîndu-şi picăturile din păr ca un căţel.

– Roberto!

– Mm? mormăi el terminîndu-şi repede prăjitura.

– Unde crezi că s-a dus Diego, oare?

– Nu ştiu, era aici acum un minut.

Amélie era neliniştită. Diego pregătea ceva, simţea asta.

Uitîndu-se în jur să se asigure că nimeni nu era pe aproape, Diego scoase săculeţul pe care îl ascunsese în spatele uşii grajdului. Gura săculeţului era strîns legată cu o sfoară şi îl ţinu cu atenţie, departe de trupul lui. Fido şi Monou leneveau lîngă peretele grajdului, la soare, uitîndu-se la el cu ochi somnoroşi.

– Vino aici, Fido, o chemă el, bătînd cu un băţ în pămînt. Aici, fetiţo... vino să vezi ce am aici.

Era tipic pentru Amélie, se gîndi el cu dispreţ, să-i dea unei pisici nume de cîine, şi încă unul masculin.

– Aici, fetiţo, o îndemnă el.

Intrigată de băţul care bocănea, pisica se mişcă, precaută, spre el. Diego o apucă repede de ceafă, trecînd o bucată de sfoară prin zgarda ei, ca s-o ţină. Apoi, vesel, desfăcu săculeţul şi îl aruncă jos. Un şarpe subţire, negru, se strecură din deschizătură, cu limba mişcătoare, dînd din cap clătinat, căutîndu-l pe cel care îl prinsese. Diego aruncă pisica ce se zbătea în faţa şarpelui şi se dădu repede înapoi, cînd şarpele

îşi aruncă veninul în aer. Tîrîndu-se, Fido se uită fix la reptilă, mişcîndu-şi coada încet.

– Haide, murmură Diego, îmboldind-o cu băţul. Pisica se dădu iar înapoi. Diego împinse băţul lui cu exasperare spre pisică, exact cînd Amélie şi Roberto dădeau colţul. Cînd Amélie ţipă, şarpele se mişcă din nou aruncîndu-se spre pisică; aceasta sări înalt, muşcîndu-l tare în spatele capului, aproape tăindu-i-l. Stînd apoi pe picioarele din spate, Fido se uita, uluită, la şarpele care se zbătea pe jos.

Sebastião veni în fugă de după colţ, speriat de ţipetele îngrozite ale lui Amélie. Înţelegînd scena dintr-o privire, îl apucă de braţ pe Diego, răsucindu-i-l la spate.

– Spune-mi imediat, ce se întîmplă, zise Sebastião ameninţător. Adevărul, Diego!

– Am văzut şarpele, urlă Diego, cînd Sebastião îi ridică ceva mai mult braţul. Am încercat să-l îndepărtez de pisică. Am bănuit că o s-o atace.

– Şi de unde a apărut şarpele, Diego?

– Nu ştiu!

– Atunci, nu cumva din sac?

– Nu ştiu!

Sebastião îi mai suci mîna ultima oară.

– Asta o să te înveţe să mai încerci să omori pisica lui Amélie, spuse el. Era timpul să capeţi şi tu din propria ta doctorie. Eşti un rău şi un laş, Diego Bonavente. Dacă Amélie ar fi băiat, n-ai îndrăzni să faci ceea ce-i faci ei – am văzut cum cravaşai poneiul ei, zilele trecute. Dacă îi mai provoci vreun necaz, am să-i spun tatălui tău – probabil că o să te trimită

înapoi la ţară.

Diego era cu adevărat un băiat al oraşului şi ameninţarea cu trimiterea la ţară era una îngrozitoare.

– O să-i ceri scuze lui Amélie, îi ceru Sebastião, cu o privire dezgustată, şi spune-i că n-o să mai încerci niciodată să le faci vreun rău pisicilor ei.

– Dar sînt sigur că n-a vrut să facă asta, Sebastião. Roberto sări în ajutorul prietenului său. E aşa cum a spus el – şarpele era acolo şi el încerca să o salveze pe Fido.

Amélie şedea ghemuită pe trepte, strîngînd-o protector pe Fido, cînd se apropie Diego.

– Îmi pare rău, Amélie, spuse el uitîndu-se în jos la piciorul lui. N-am să mai încerc să le fac rău pisicilor tale, îţi promit.

Amélie nu răspunse, uitîndu-se, tristă, cînd el plecă de lîngă ei, o figură singuratică, îndreptîndu-se spre întinderea goală a plajei. Roberto se uită după el, suferind. Se întoarse înapoi spre Amélie.

– Sînt sigur că, într-adevăr, n-a vrut să-i facă nici un rău lui Fido, Amélie... şi, oricum, şi-a cerut scuze.

El se uită cu îngrijorare peste curte, văzînd cum dispărea Diego după cotitură, şi nu mai putea suporta.

– Mă duc după el, zise, luînd-o la fugă.

Amélie se uită jos, în pămînt, luptîndu-se cu lacrimile. Sebastião se uită la ea cu îngrijorare. Episodul era mai mult decît o meschinărie. Diego devenea periculos, nu se putea şti ce va încerca data viitoare şi, orice ar fi, avea să fie împotriva lui Amélie.

– Uite ce-i! spuse el, aşezîndu-se alături de ea şi

luîndu-i mîna mică, aspră, în mîna lui. O să trebuiască să te fereşti de Diego, cînd eu n-o să fiu aici. Nu poţi avea încredere în el.

– Ştiu, şopti ea, strîngînd-o pe Fido lîngă obrazul ei, ca el să nu-i vadă lacrimile. Ah, Sebastião, aş fi dorit să nu pleci. Parisul e atît de departe. Ai să-mi scrii?

– Am să-ţi scriu în fiecare săptămînă, zise el. Promit.

– Iar eu am să-ţi scriu în fiecare zi, jură ea. Am să-ţi spun totul. Ah, te iubesc cu adevărat, Sebastião.

Edouard d'Aureville se afla în mijlocul mării întunecate. Urmări, cu un sentiment de panică, cum luminile feribotului dispăreau în Golful Mexicului întrebîndu-se cum de reuşise să se bage singur în această situaţie. Atunci cînd luase feribotul din Tampa, Florida, ei uitaseră să menţioneze că St. Petersburg era doar un sătuc şi nu avea debarcader. Pur şi simplu, l-au aruncat peste bord în barca asta mică şi putredă şi i-au arătat spre un mal invizibil.

– Sînt zece minute de vîslit, îi spusese căpitanul. Nu te îngrijora în ce priveşte barca! Următorul pasager din St. Petersburg o să o aducă înapoi.

E ridicol, se gîndi el, aranjînd vîslele. Dacă am supravieţuit în Amazon, să mă ia naiba dacă o să mor aici.

Băgă vîslele în apă şi ascultă. Trebuie să fi vîslit de

cel puţin douăzeci de minute, iar căpitanul zisese că nu-s decît zece. Dar, oricum, era în Mexic. Cîteva minute în plus sau minus nu mai contau.

Fluxul părea să se schimbe, simţea cum creşte, apoi, în cele din urmă, auzi sunetul valurilor care se sparg de mal. Aproape în acelaşi timp, văzu luminile, clipind şi mişcîndu-se peste valuri şi se îndreptă spre ele, ajutat de flux, ştergîndu-şi de pe frunte transpiraţia de uşurare şi de teamă, cînd legă barca la micul debarcader de lemn, iar picioarele lui tremurînde dădură din nou de pămînt solid.

Se afla acolo pentru că auzise că Henry Flagler, petrolist şi antreprenor de căi ferate, voia să dezvolte acest stat tînăr, din care unele părţi erau încă în stare de sălbăticie. Din cauza soţiei lui bolnave, Flagler fusese obligat să-şi petreacă iernile în St. Augustine şi descoperise plăcerile climei ideale cît şi lungile plaje bătute de vînt ale Atlanticului. Dîndu-şi seama de potenţialul lor ca loc de distracţie pentru înfriguraţii din Nord, el cumpărase calea ferată, o extinsese în sud pînă la Miami şi intenţiona să o prelungească mai departe, pînă la punctul cel mai îndepărtat – Key West.

Edouard trecuse în zig-zag, neliniştit, prin Florida, uneori călare şi uneori cu trenul, mergînd spre Est, prin micile orăşele de coastă Daytona şi Rockledge, apoi în jos, spre oraşul adormit Miami, prin ale cărui parcuri atîrnau flori tropicale roşii pe fundalul celui mai curat cer albastru. Noul hotel măreţ al lui Flagler se înălţa deja şi avea să fie terminat în curînd. Edouard ştia că va fi loc pentru mai mult de un singur hotel

într-un loc ca acesta, iar pămîntul era ieftin – îşi putea alege o parcelă. El cumpără o bucată mare de plajă, care se întindea în spate, prin ierburi de dune, pînă la pietrişul măturat de vînt. Într-o bună zi, se gîndi el, măsurîndu-l cu pasul, cu satisfacţia pe care doar pămîntul lui propriu o putea da unui bărbat, am să construiesc aici un hotel care o să fie mai bun decît al lui Flagler – mai bun ca al oricui.

Nu era uşor să ajungi la Key West. Feribotul se oprea la zeci de insuliţe care formau coada Floridei, dar călătoria merita să fie făcută. Vechiul nume spaniol al oraşului era Cayo Huesco – Cheia de os – numit astfel din cauza stîncilor albe de coral, care erau transformate de valuri într-o pulbere fină, de culoarea oaselor omeneşti. Pulberea se amesteca în mare, transformînd-o într-un turcoaz opac uluitor, iar drăguţul port mic îşi trimitea flota de pescuit pe această apă lăptoasă, ce aducea zilnic o captură de creveţi şi crabi cu carcasa moale, şi cu tot felul de peşti. Străzile nisipoase din Key West erau mărginite de trotuare din lemn şi de copaci care făceau umbră, ca şi de case cu faţada albă, iar pe dealurile din spate, ascunse între desişuri de magnolii, lauri şi portocali, erau vile răcoroase, pastelate, a căror linişte era tulburată doar de fîşîitul sec al frunzelor de palmier şi de ţîrîitul ascuţit al greierilor.

Cerînd o bere rece, Edouard privea trecătorii stînd pe veranda hotelului *St. James* de pe Strada Principală.

Ce rai mai bun de pace şi linişte ar putea găsi oare, în afară de acesta? Va cumpăra una dintre

acele case de pe dealuri şi o va aduce pe Amélie aici – o să-i placă. Ah, cît de mult îi lipsea. Îi lipsea, îi plăcea cînd ea i se ghemuia pe genunchi, cerîndu-i să-i spună vechile poveşti, de cînd el şi cu tatăl ei erau doar copii, în castelul din Franţa. Uneori vorbea, gînditoare, despre mama ei, Léonie.

– De ce a trebuit să moară, Edouard? Pusese aceeaşi întrebare,cu aceeaşi tristeţe, de mai multe ori. Dacă tatăl meu era un înotător atît de bun, de ce nu a putut-o salva pe ea şi pe el însuşi?

El îi răspunsese cu mici minciuni protectoare. Léonie devenise un mit: frumoasa tînără mamă, care murise atît de tragic împreună cu soţul ei. În mintea lui Amélie, Léonie era doar o figură de vis – aproape ca şi în mintea lui. De cîte ori se uita la Amélie, îşi amintea de ea. Îi semăna atît de mult: aceeaşi piele ca de piersică, frumoşii ochi chihlimbarii şi, bineînţeles, acelaşi păr de culoarea şampaniei.

Edouard se uită, fără să vadă, peste marea albastră, spre insula exotică. La distanţă doar de un drum cu feribotul, era Cuba. Brusc, se simţi foarte singur. Ce-mi trebuie mie, se gîndi el cu un zîmbet, este dragostea unei femei bune. Poate că atunci voi fi mulţumit!

Capitolul 6

Verronet oftă cu exasperare în timp ce căuta printre numeroasele hîrtii de pe biroul lui Monsieur. Va trebui făcut ceva, se gîndi el cu resemnare; era imposibil să găseşti ceva printre hîrtiile astea, în ultima vreme. Mai erau încă hîrtii despre procesul demult încetat, pentru copil – fuseseră păstrate toate. Luă un document şi se uită la el, uluit, – era un raport în legătură cu o propunere privind unirea a două oţelării. Crezuse că Gilles se ocupase de treaba asta, în urmă cu cîteva săptămîni. Oare nu-i spusese aşa chiar De Courmont? Probabil că omul înnebuneşte. Ia te uită la

masa asta de lucru!

Împinse, nerăbdător, teancul de hîrtii. Cine ştie ce s-o mai fi pierdut pe-aici? Lui De Courmont nu-i mai păsa în ultima vreme decît de rapoartele despre Léonie şi de căutarea inutilă a fetiţei. Era obsedat de afurisita aia de fetiţă! Din cauza ei, îşi neglija problemele de afaceri. De ce nu renunţa la ea – şi la Léonie? Desigur, nu pentru că nu avea alte femei. Doamne, exista o listă întreagă şi îl costau o avere. Dar era ca un copil care a pierdut o jucărie favorită – numai pe aia o voia!

Singurul lucru care îl interesa în oarecare măsură, în afară de Léonie şi fiica ei, erau automobilele lui – şi, slavă Domnului şi pentru atît! Cel puţin pe astea le păstrase sub controlul său personal – aproape toate celelalte afaceri erau delegate altcuiva în ultima vreme, pentru ca el să o poată urma pe ea prin Europa. Cum pleca Léonie într-unul din turneele ei, el dispărea pentru cîteva zile ici, cîteva colo. Pur şi simplu, nu putea sta departe de ea.

Ah! Aici era ceea ce căuta – nota cu preţul componentelor pentru noua limuzină care era programată să intre în producţie în toamna următoare. Ca de obicei, cauciucul costa mai mult decît oţelul, mai mult decît aproape oricare dintre celelalte elemente de pe listă. Cauciucurile alea începeau să aibă un preţ prohibitiv. Se gîndi la cauciuc un timp, trebuia făcut ceva în sensul ăsta – o să discute cu De Courmont, cînd o să vină. El avea cîteva idei.

Monsieur stătea în fundul sălii teatrului întunecat, fără să privească scena, pierdut în gînduri. Se afla acolo în fiecare seară, ca întotdeauna cînd Léonie era la Paris. Seara asta era ultima din a treia stagiune a ei şi, de fiecare dată, ea era şi mai perfectă. Era supărat pe succesul ei – era mai mult decît un succes, ea devenise un cult, o celebritate. Oriunde se ducea, era tratată ca o regină, nu doar în Franţa, ci şi în întreaga Europă. Ba auzise azi un zvon că urma să plece în America. America! Cît de des se rugase de el să o ia acolo. Iar acum, era independentă; ea crea moda pe care o urmau alţii, îi copiau stilul, coafura, aspectul. Chiar şi cea care îl aştepta acum la *Hotel Crillon*, în apartamentul albastru, avea un păr blond care se mişca în jurul umerilor ei, în acelaşi stil egiptean ca al lui Léonie.

Plasatorul se uită la el fără interes – bărbatul ăsta era mereu acolo, nu se aşeza niciodată, spunea că preferă să stea în picioare. Şi Maroc îl observă. El controla în fiecare seară să vadă dacă era acolo – Léonie îi cerea asta întotdeauna. Şi creanga de iasomie apărea în fiecare seară; cabina se sufoca de mirosul florilor. Dar, curios, ea refuza să le arunce. Privi la ceas cînd Léonie intră în scenă, uitîndu-se la public cu aceeaşi privire provocatoare. În seara asta, aveau o întîrziere de cinci minute. Trebuia să vadă din

ce cauză. Maroc era managerul lui Léonie de trei ani deja, organizîndu-i turneele, coordonînd producţia împreună cu Paul Bernard, ajutînd-o să găsească noi melodii şi noi scenografi, făcînd contractele pe sume tot mai mari, atît de uriaşe acum, încît şi el era uimit că directorii de teatre erau de acord să le plătească. Dar plăteau – şi se rugau să mai vină. Călătoriseră împreună prin Europa şi, în curînd, vor pleca în America unde, deşi era încă o artistă necunoscută, direcţia îi garantase suma substanţială în dolari pe care o ceruse el. Era emoţionant: cucerise Europa, iar acum avea să cucerească Lumea Nouă! Viaţa particulară a lui Léonie, cînd avea timp pentru ea, era a ei proprie, cît se putea de simplă, în contrast cu situaţia ei în societate. Tot timpul liber pe care-l avea şi-l petrecea la han, refugiul ei faţă de public şi de publicitatea care o urmărea peste tot.

El se uită la Monsieur. O urmărea cu intensitate. Ea nu mai vorbise cu el de peste zece ani şi totuşi el continuă să vină în fiecare seară s-o vadă. Clătinînd din cap cu uimire faţă de forţa obsesiei acestui bărbat, Maroc se strecură pe uşă, întorcîndu-se în culise.

– Domnule, tuşi Verronet, încercînd să-i atragă atenţia.

De Courmont ridică privirea de la birou, obosit.

– Ce mai e, Verronet?

– În legătură cu cauciucurile, domnule... pentru maşinile cele noi. Vă amintiţi că am mai vorbit despre chestiunea asta. Preţul lor este acum cu adevărat prohibitiv.

De Courmont se lăsă pe spătarul fotoliului de piele verde şi se gîndi la problemă. Era adevărat. Costul cauciucului părea să crească de fiecare dată cînd se interesa, iar producătorii urcau şi ei preţul în mod corespunzător. Profiturile lor trebuiau să fie uriaşe.

– Ştiu că veţi fi de acord cu mine, domnule, cînd spun că suma cheltuită pe cauciucuri pentru automobilul nostru este disproporţionată, dar am o idee. În prezent, nu există nici o cale de a reduce costurile, dar odată cu extinderea industriei de automobile, poate ar trebui să ne gîndim serios să devenim noi înşine producători – am putea furniza Europei cauciucuri şi produse asociate, reducînd preţurile actuale şi, în acelaşi timp, reducînd propriile noastre costuri. Există o marjă mare de profit ce se poate obţine. Iată aici nişte cifre, domnule. O să fie nevoie de puţină muncă, desigur, dar am făcut nişte cercetări şi cred că, dacă aţi vrea să cumpăraţi cauciucul direct din Brazilia – poate chiar preluînd o plantaţie - ar fi o chestiune mai mult decît viabilă.

De Courmont asculta. Verronet era un om priceput, era loial şi avea instinctul intrigantului, de a găsi o neregulă într-un contract sau într-o afacere avantajoasă. Luînd micul model roşu al noii limuzine

De Courmont de-pe birou, el o plimbă în mîini, plăcîndu-i liniile netede, lipsa de fleacuri şi de ornamente care o stricau pe cea dinainte. Asta era mai subţire, mai lungă şi cu mult mai puternică. Îşi aminti cînd le dăduse lui Gérard şi lui Armand micile modele ale primului automobil – nu fusese oare atunci cînd Gérard se îmbolnăvise atît de rău? Sperase că Gérard îl va urma în afaceri, dar el era hotărît să devină arhitect. Armand va prelua afacerea, lui îi plăceau automobilele.

– Domnule!

El se uită în sus.

– Acum, ce mai e?

Verronet se stăpîni.

– Cauciucul, domnule, pentru roţi. Dacă sînteţi interesat, am găsit cîteva contracte în Brazilia, există cîteva firme care produc cauciucul cel bun, *Pará*, de care avem noi nevoie. Trebuie să fie foarte dur şi am înţeles că acesta provine numai de pe malurile de Sud ale Amazonului; pe cele de Nord creşte doar tipul „moale". Sînt mai multe companii, *Agentia Hevea Belem*, *Compania Pentamayo* şi *Oro Velho*, sînt cele mai bune. Va fi nevoie să se meargă la Manaus şi să se aranjeze cumpărarea producţiei dintr-un anotimp întreg, de la una sau mai multe dintre aceste companii, la un preţ favorabil.

Era o idee bună. Puteau organiza o fabrică pe locul de lîngă depozitul de piese. De Courmont se uită la ceas. Trenul de Nisa pleca peste cincisprezece minute; îşi împinse fotoliul, grăbit, întinzînd mîna după

haină.

–O să discutăm asta mai tîrziu, Verronet.

– Dar...

– Nu acum, Verronet, n-am timp.

Verronet scoase un oftat furios. Asta poate însemna o amînare de încă o lună, chiar două. De Courmont nu spusese cînd se va întoarce.

Capitolul 7

De data asta, Monte Carlo o salută pe Léone după voia ei – ca pe o stea, o celebritate, eleganta tînără femeie în mătăsuri de la *Fortuny* şi brăţări cu smaralde şi cu păr lung, blond închis. Léonie îşi juca rolul cu aplomb, zîmbindu-i mulţimii cînd umbla prin cazinou, amintindu-şi uimirea ei din acea primă seară cînd îl întîlnise pe Monsieur, cînd lumea se dăduse deoparte ca să-l lase să treacă pe ducele de Coumont cu ea la braţ. Acum, lumea îi făcea loc ei, directorii se înclinau şi portarii o salutau. Iar la *Café de Paris* i se reţinea întotdeauna masa ei.

Dar faima îşi avea preţul ei. Muncise din greu ca să o obţină – şi muncise şi mai mult ca să şi-o menţină – iar viaţa ei publică îi lăsa prea puţin timp pentru plăceri personale. Jacques, nefericit cu puţinele momente pe care i le acorda din viaţa ei ocupată, nu plecase de bunăvoie. Iar acum, se întorsese la han, locul ei favorit, singură, în camera aceea albă, încă neschimbată din ziua în care se dusese acolo pentru prima oară. Poate doar o lampă şi un mic covor, eventual, din cînd în cînd, un bărbat.

Uneori, îl zărea pe Monsieur de la distanţă, în vreun restaurant elegant sau la cazinou – întotdeauna cu vreo tînără blondă la braţ. Dar ea îl ignora.

Era întotdeauna uşor să-i evite pe spionii lui Monsieur, cînd era la han. Era imposibil ca ei să se învîrtească pe acolo prea mult şi, oricum, nu puteau trece la nesfîrşit prin faţa hanului. Gilles îi schimba din cînd în cînd, dar el ştia că ea aflase despre ei – deveniseră aproape ultima ameninţare, ultima speranţă că ea îl va duce la Amélie. Ea ştia însă cum să-i evite, cînd era necesar.

Se trezise înainte de ivirea zorilor şi era gata îmbrăcată, aşteptînd pe terasă, cînd domnul Frenard apăru să o conducă la Nisa. Drumurile erau pustii şi micul oraş alb abia începea să se trezească, în momentul cînd ei ajunseră. El o lăsă la gară, iar ea se

grăbi pe peron ca să prindă trenul, rugîndu-se ca nimeni să n-o recunoască. Nu era nici o urmă a imaginii ei egiptene, nici ochi alungiţi cu albastru, nici părul împletit, nici bijuterii şi tunici de mătase. Era discretă, într-o rochie simplă, de bumbac, şi cu o jachetă, cu părul strîns sever la spate şi legat cu o panglică. Era doar o femeie oarecare, o femeie frumoasă, cu privirea pierdută.

Călătoria cu trenul era lungă şi Léonie deveni neliniştită în cele din urmă, fiind incapabilă să citească din cartea ei şi dornică să ajungă mai repede la destinaţie. Maşina o aştepta la gară şi traversară frumoasa regiune Loire, străbătută de rîuri şi punctată de case medievale înconjurate de şanţuri cu apă, în drum spre castelul d'Aureville. Stîlpii gemeni de piatră ce flancau marile porţi de fier nu mai aveau grifonii, luaţi la plecarea familiei, ca să le împodobească noua lor casă. Dar castelul arăta exact aşa ca atunci cînd familia plecase, numai că ocupanţii erau alţii.

O călugăriţă cu faţa rotundă o aştepta la uşă să o salute. O îmbrăţişă, veselă şi o conduse în hol.

– Copiii vor fi atît de bucuroşi să vă vadă, doamnă Léonie, spuse ea. Întotdeauna aşteaptă cu nerăbdare vizitele dumitale.

Aceştia se ridicară cu mare zgomot de scaune, cînd ea intră în cameră; erau două duzini de fetişoare mici, care îi zîmbeau şi îi spuneau în cor „Bună ziua, doamnă", aşteptînd, ca nişte căţei în lesă, un semnal de eliberare.

– Veniţi încoace, le zise ea, veselă, întinzînd braţele cînd ei alergară spre ea, emoţionaţi, dorind să

fie primii care primesc sărutările ei, împingîndu-se, fiecare vrînd să fie preferatul pe care-l va lua de mînă cînd se vor duce cu ea la masă.

– Bine, bine, acum fiecare a fost sărutat – şi e ora de prînz. Şi apoi...

Ea zîmbi spre feţele lor curioase.

– Şi apoi... rostiră ei în cor.

– Şi apoi veţi primi darurile!

Sora Agnes rîse.

– N-au să mai mănînce prînzul acum, spuse ea. N-o să-i putem ţine, pînă cînd nu-şi văd darurile.

– Acum să vedem, spuse Léonie, umblînd în jurul mesei. Al cui este rîndul să stea lîngă mine de data asta?

– Al meu, al meu, al meu este.

– Şi al meu... Cécile...

– Vino încoace, Cécile, şi tu, Veronique... hai să vedem cît puteţi mînca.

Ea le tăie carnea şi le încurajă să mănînce legumele, ascultînd, mulţumită, discuţiile despre micile evenimente din viaţa lor cotidiană. Doar aici trăia în realitate amintirile ei despre Amélie.

Ideea îi venise din senin. Banii începuseră să curgă – mai mulţi bani decît crezuse că e posibil. Fusese şocată, văzînd castelul d'Aureville scos la vînzare – el fusese întotdeauna acolo – familia d'Aureville locuise întotdeauna acolo. Charles îi spusese asta. Şi atîta timp cît le mai aparţinea încă, însemna că într-o bună zi vor veni înapoi; dar acum ştia că nu vor mai veni nici ei şi nici Amélie. Léonie nu uitase poveştile pe care i le spusese Charles despre

copilăria lui idilică; era o casă care avea nevoie de copii. Dacă Amélie nu avea să locuiască niciodată în castelul d'Aureville, atunci alţi copii trebuiau să aibă această şansă.

Restul fusese simplu. Cumpărase castelul, discret, folosind numele uneia dintre companiile ei, şi îl transformase într-un orfelinat. Douăzeci şi patru de copii, care dintr-o întîmplare nefericită rămăseseră singuri şi fără părinţi, au găsit aici un cămin, fiind îngrijiţi cu dragoste de o echipă de tinere călugăriţe alese pentru tinereţea lor şi pentru înţelegerea faţă de problemele copiilor, sub supravegherea blîndă şi competentă a sorei Agnes. Cel mai mic copil avea acum doi ani şi fusese găsit pe trepte, o fetiţă abia născută. I se dăduse numele Léonie, după patroana lor. Iar cea mai mare dintre copii avea doisprezece ani, vîrsta lui Amélie. Léonie îi iubea pe toţi.

Ziua trecu prea repede, darurile fură împărţite – jucării de pluş şi mingi săritoare de cauciuc şi păpuşi şi cai de jucărie şi trenuleţe şi multe cărţi. Erau zmee de înălţat în vînt şi pungi colorate cu dulciuri – acestea din urmă date pe ascuns şi cu chicoteli, în spatele călugăriţelor indulgente.

Călătoria spre casă părea şi mai lungă decît la ducere. Nu era o zi odihnitoare, iar Léonie ştia că avea nevoie de odihnă, dar fusese ziua cea mai fericită pe care o petrecuse, de luni de zile.

Se afla la han de două săptămîni – două săptămîni fericite de lenevie – şi aduna forţe pentru turneul din America. Mai întîi, aveau să fie repetiţiile şi probele la costume şi cîntecele noi şi – ah, un milion de amănunte la care nu voia să se gîndească de pe acum. Deocamdată, dorea să nu facă nimic, să se plimbe, să lenevească, învîrtindu-se de colo-colo, fără să facă nimic important. De pildă, îşi usca părul la soare sau alegea legume şi peşte pentru doamna Frenard, la Saint-Jean, sau stătea întinsă pe terasă, după cină, cu Bébé în poală.

Apusul era minuna în seara asta, se gîndi ea somnoroasă, mîngîindu-i blana lui Bébé, uitîndu-se peste marea care se întuneca, spre orizontul roşu, pătat cu nori liliachii. Ochii i se închideau deja şi căsca, întrebîndu-se cum de reuşea să fie atît de obosită aici la han. La Paris nu era niciodată obosită; poate că acumula oboseala pînă ce venea aici.

– Ne culcăm devrene în seara asta, draga mea, spuse ea luînd-o pe Bébé sub braţ şi îndreptîndu-se, somnoroasă, pe terasă spre camera ei.

Bébé se uita de pe pat cum Léonie îşi împletea părul, aşteptînd momentul cînd stăpîna ei va intra în aşternut, ca să-şi facă şi ea drum pe cuvertură şi să se cuibărească în braţele lui Léonie. Aşa a fost întotdeauna.

Léonie nu-şi putea aminti ce anume o trezise. Se gîndi că poate pentru că Bébé încetase torsul, sau din cauză că era straniu de rece? Blăniţa era la fel de moale, capul ei mic era tot alături de al lui Léonie, pe pernă, dar Bébé se pieduse.

O ridică şi o ţinu aproape, rugîndu-se ca propria ei căldură să reînvie trupul fără viaţă al lui Bébé, dar Bébé murise, iar Léonie îşi pierduse cea mai scumpă şi mai iubită prietenă, deţinătoarea secretelor ei, cea cu care împărţise necazurile, aducătoarea de rîs şi linişte. I se părea că lacrimile nu i se vor opri niciodată.

Luînd foarfeca, ea îşi tăie capotul de caşmir, locul favorit de odihnă al lui Bébé, şi o înfăşură în faldurile lui moi. Goli cutia ei din lemn de trandafir, sculptată, în care îşi ţinea bijuteriile, şi puse trupul mic, nemişcat, al lui Bébé, în acest coşciug. Apoi, luă cutia în grădină şi o îngropă în locul unde stătuseră întotdeauna împreună să privească oceanul şi păsările şi cerul. Ea plantă un pom pe locul acela, un păr care va înflori în fiecare primăvară şi care va fi întotdeauna o parte din Bébé.

Turneul a fost amînat. Nu putea lucra. Era neatentă, distrasă, moale, fără energie.

– O plînge pe Bébé, îi spuse Maroc lui Caro, în timp ce se uitau amîndoi la ea, neajutoraţi.

– Trebuie să-i găsim altă pisică. O pisicuţă... de aceeaşi rasă.

– Dar n-am văzut niciodată una ca Bébé, nicăieri în altă parte... era atît de mică şi maronie. Nu ştiu de ce rasă era, Maroc.

– Am să aflu, promise el. Am să-i găsesc altă pisicuţă. Nu pot suporta să o văd aşa.

Îi trebui o lună de căutări intense; nimeni de pe Coasta de Azur nu ştia de pisici de soiul ăsta; de unde apăruse Bébé era un mister. Se duse mai departe, în interiorul ţării, gîndindu-se că venise de la vreo fermă, sau de pe dealuri, dar nimeni nu ştia. Trebuia să găsească un specialist. Doamna Hermione era specialistă. Avea cincisprezece pisici şi înţelese imediat ce căuta el.

– Astea sînt pisici din munţii elveţieni, îi spuse ea, de parcă ar fi fost surprirsă cum de întreba aşa ceva. Le găseşti sus, în Alpi, chiar la graniţă. În locul dumitale, aş căuta în apropiere de Annecy.

Maroc a făcut această călătorie obositoare cu dragă inimă, sperînd că, la capătul ei, va afla o nouă Bébé.

La Annecy primi însă altă informaţie: exista un mic lac, imediat după graniţă, nu era mare lucru acolo – cîteva ferme, cîteva vile - dar era posibil ca acolo să aibă pisicile alea mici, maronii.

Se plimbă în jurul lacului, dorind să fi avut timp să se bucure de aerul rece, proaspăt, cu miros de eucalipt şi pin, îndreptîndu-se spre ferma de la marginea unei pajişti împestriţate cu flori albastre şi galbene, auzind sunetul talăngilor. Cînd ajunse la lăptăria unde soţia fermierului se ocupa cu bătutul untului, aproape că se împiedică de o pisicuţă mică, maronie. Stătea pe spate, mişcîndu-şi prin aer lăbuţele cu perniţe roz. Găsise pisica lui Léonie.

Era doar cu o nuanţă mai închisă decît Bébé şi ceva mai deschisă pe burtă şi sub bărbie, dar avea acelaşi cap triunghiular şi ochi oblici galbeni şi era la fel de moale. Se cuibări în braţele lui Léonie, de parcă aparţinea locului aceluia, torcînd încrezătoare. Léonie nu crezuse posibil să iubească o pisică, după Bébé, dar asta era irezistibilă.

– Vai, Maroc, cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată?

– Nu-i nevoie, zise el cu un zîmbet. Mi-e de ajuns că eşti fericită.

– N-am s-o uit niciodată pe Bébé.

El se aşeză lîngă ea şi îi luă mîna.

– Nici nu trebuie, spuse el, dar asta este alta... o pisicuţă ciocolatie. Şi uite, deja te iubeşte.

Lăbuţele mici îi frămîntau braţul drăgăstos, şi Léonie zîmbi printre lacrimi.

– Chocolat, spuse ea, aşa o va chema.

Singurătatea fără Bébé fusese de nesuportat, camerele de la han i se păruseră goale fără prezenţa ei poznaşă, terasa era tăcută fără zgîrieturile lăbuţelor ei, iar patul era trist fără greutatea ei mică, liniştitoare. O strînse în braţe pe noua ei pisicuţă; vor fi prietene.

Capitolul 8

Sebastião do Santos era bucuros că venise la Paris. Îi plăcea totul acolo: viaţa străzii cu cafenele, terase şi bistrouri, acele *bal musette* unde puteai întîlni fete şi puteai dansa şi bea puţin, şi spaţiul deschis de la Bois şi grădinile Luxembourg şi podurile şi buchiniştii de pe chei, unde puteai găsi minunate cărţi vechi, pe cîţiva bani. Era fericit, cufundat săptămîni întregi în desene şi schiţe şi cercetînd clădirile vechi şi contemporane, care făceau ca obiectul studiilor lui de arhitectură să fie viu, în sfîrşit. Se bucura de libertatea pe care o avea,

departe de restricţiile casei şi ale familiei, trăind în oraşul cel mai fascinant din lume, în compania noilor săi prieteni.

Locuinţa lui era într-o clădire veche, dărăpănată, de piatră, care dădea spre o curte pietruită, păzită de o portăreasă aprigă, care urmărea cu ochi de vultur ca nu cumva bărbaţii tineri să aducă fete acolo. Totuşi, faptul că ea era surdă de-a binelea şi că dispărea în fiecare seară la opt, închizîndu-se în apartamentul ei, luînd cu ea o sticlă de băutură, permitea ca apartamentul lui să fie locul multor petreceri zgomotoase, ca aceea pe care o avusese cu o seară mai înainte.

Se ridică din pat, îşi trecu mîinile prin părul des, drept, blond, şi o porni căscînd spre fereastră; o deschise, ca să lase să pătrundă aerul proaspăt de dimineaţă.

Inhală adînc. Gérard mai dormea încă pe canapea.

– Hai, trezeşte-te, strigă el. Mi-e foame.

– Uf! fu singurul răspuns.

Sebastião rîse.

– Mă duc la *Dôme* să iau micul dejun. Vii şi tu?

– Bine... cred că da.

Gérard ieşi mormăind de sub pături, clipind din ochii lui albaştri, la soarele luminos al dimineţii.

– Cum poţi să mai mănînci, după noaptea trecută, spuse el, uitîndu-se cu dezgust la şirul de sticle goale de vin de pe masa pătrată. Unde sînt ceilalţi?

Sebastião ridică din umeri.

– Dacă te referi la fete, ele au plecat înainte ca

dragonul să se trezească... sînt îngrozite de ea.

– Trebuie neapărat să-ţi schimbi apartamentul, Sebastião, spuse Gérard rîzînd. Cum poţi să te împaci cu femeia aia bătrînă care se amestecă în treburile tale?

– Îmi place aici. Îmi place această clădire veche... mi se potriveşte. Oricum, hai să mergem. Mor de foame.

Gérard de Courmont era tot atît de brunet pe cît era Sebastião de blond; avea păr castaniu închis, aproape negru, ochi de un albastru închis, care păreau că văd mai mult decît intenţionai să-i arăţi şi o faţă fină, cu oase puternice, cu o oarecare aroganţă în profil. Îl cunoscuse pe Sebastião la universitate şi, cu toate că era cu un an mai mare, cei doi au devenit curînd prieteni. El locuia practic în apartamentul lui Sebastião, preferînd libertatea acestuia în locul casei familiei.

– Mai bine te-ai duce acasă săptămîna asta, spuse Sebastião, citindu-i gîndurile; mama ta o să se îngrijoreze.

– Stă la ţară, majoritatea timpului, în ultima vreme, şi n-are importanţă prea mare dacă sînt sau nu acolo.

– Şi tatăl tău? Sebastião era curios.

Gérard ridică din umeri.

– Cine ştie? Cred că îşi petrece cea mai mare parte a timpului la fabrică cu desenatorii – vor să scoată o nouă maşină-sport anul acesta.

Nu voia să se gîndească la tatăl lui, îl vedea rareori în ultima vreme şi, cînd îl vedea, se simţea vinovat că nu intră în afaceri. Tatăl lui trăise întot-

deauna viaţa cum a socotit de cuviinţă – la fel va face şi el.

Alergară împreună în jos, pe scară, strigîndu-i un vesel „bună ziua" bătrînei în rochie neagră şi ghete, ce şedea în curte tricotînd altă îmbrăcăminte, tot neagră.

– Hei, strigă ea, ai o scrisoare.

El se uită la plic.

– Trebuie să fie iar de la Amélie, spuse el zîmbind.

Îi plăcea să primească scrisorile ei.

– Ce o mai fi făcut de data asta? zîmbi Gérard. Scrisorile lui Amélie erau o mare sursă de distracţie. Ea îi scria mereu lui Sebastião epistole lungi, cu amănunte ale activităţii zilnice: călăritul împreună cu Roberto şi Edouard de-a lungul plajei, cum au fost prinşi de furtună afară, la Barra de Tijuca, plictiseala examenelor de la şcoală, întîmplări cu Fido şi Minou, şi lupta ei continuă cu Diego Bonavente. Ea ilustra aceste lungi poveşti cu mici desene cu portretul ei, o fată cu faţa rotundă, părul vîlvoi şi picioare subţiri în şort de băiat, zîmbitoare sau furioasă, sau stînd în cap – asta doar ca să-ţi aminteşti cum arăt, scria ea.

La *Dôme* era linişte şi s-au aşezat afară. Gérard comandă o cafea, în timp ce Sebastião deschise scrisoarea. Zîmbea în timp ce o citea, trecîndu-i-o, pagină cu pagină, lui Gérard: de data asta, avea necazuri. Într-o zi foarte călduroasă, îşi tăiase părul, forfecîndu-l urît desupra urechilor, iar Isabelle, supărată, o dusese la coafor la *Hellot*, unde i-l aranjaseră în bucle scurte, care stăteau lipite de cap. Era mulţumită, spunea ea, pentru că acum arăta mai

mult ca Roberto, dar sărmana bunica plînsese pierderea frumosului ei păr şi adunase şuviţele groase, lucioase, pe care le-a împletit în cozi, ca să le păstreze. În curînd o să-i treacă supărarea, adăugă ea, pentru că e tare ocupată cu planurile ei de extindere a *Pavilionului*, ca să-l transforme într-un mic hotel. Uneori nu o pot crede pe bunica, şi nici ea singură nu poate. Se jură că era menită să facă parte din burghezie. I s-ar fi potrivit să fie doamna de pe scaunul înalt din spatele maşinii de înregistrat, într-un bistrou.

Se plîngea că Roberto considera că era prea autoritară şi îi desenase o mică imagine a ei, cu colţurile gurii lăsate în jos, şi o alta cu faţa cu un zîmbet larg, unde îi scria despre masa ei de ziua de naştere, la *Pavilion*, şi despre uriaşul tort îmbrăcat în zahăr şi cu douăsprezece lumînărele. Iar acum, abia aştepta să plece la Key West din nou, cu Edouard; îi plăcea acolo, mai ales să meargă la pescuit cu barca şi apoi să gătească seara, pe terasă, ce au prins, pe un grătar care scotea fum – de data asta mergea şi Roberto. Diego era furios.

Gérard respiră adînc şi rîse – propoziţiile şi gîndurile lui Amélie curgeau într-o linie continuă, lăsîndu-l pe cititor fără suflu, dar amuzat.

– Mor de nerăbdare să crească, spuse Sebastião.

– Zău? De ce?

– Ca să mă pot îndrăgosti de ea, răspunse el cu un zîmbet.

Gérard se uită la el, plin de curiozitate.

– Cred că vorbeşti foarte serios.

– Dacă ai să o întîlneşti vreodată, ai să înţelegi de ce. Amélie te farmecă, nu poţi decît s-o iubeşti.

Gérard simţi o înţepătură de invidie. Ce plăcut e să ai o familie ca a lui Sebastião – unită şi fericită – în loc de una destrămată şi amară ca a lui. Oftă. I-ar plăcea să întîlnească pe cineva ca Amélie, într-o bună zi.

– De ce n-ai veni cu mine în vacanţă? se oferi brusc Sebastião. Gérard emitea asemenea semnale de singurătate, încît uneori îi părea rău pentru el. Ţi-ar plăcea la Rio. Ne-am duce la fermă cu toată familia – putem lucra afară la cîmp, în loc să stăm aplecaţi toată ziua peste desene şi perspective. Şi o poţi cunoaşte pe Amélie.

Starea de spirit a lui Gérard se îmbunătăţi.

– Mi-ar plăcea. Bineînţeles că o să trebuiască să-i cer permisiunea tatălui meu.

Sebastião rîse.

– S-ar putea să nu vrei să te mai întorci, îi atrase el atenţia. Rio este la fel de seducător ca o femeie frumoasă.

Capitolul 9

Verronet ura localitatea Manaus. Ura umiditatea care îl făcea să transpire neplăcut în costumul lui ab parizian, ura insectele şi ţînţarii care îl ciupeau cu insistenţă, ura mirosurile de junglă umedă, de putrefacţie şi descompunere şi mirosurile fierbinţi ale oraşului, de parfum, transpiraţie şi trestie de zahăr. Şi 'n plus, nu suporta putoarea acră, atotcuprinzătoare, a cauciucului.

Ferindu-şi privirile de la bordelurile luminate şi de la femeile vulgar machiate, cu dinţii de diamante, pilţi ascuţit ca dinţii felinelor, se uită cu nervozitate a

carabinele Winchester, aruncate neglijent pe umerii unor bărbaţi mîndri, oacheşi, veniţi din terenurile îndepărtate de cauciuc din susul rîului. Aştepta să-l întîlnească pe ultimul proprietar de terenuri de pe lista lui. Stătuse deja de vorbă cu o jumătate de duzină – unii dintre ei, cu ochii lor duri şi pistoale purtate la vedere, îl băgaseră în sperieţi. Alţii îşi fluturau bogăţia lor nouă, îmbrăcaţi în costume de in de la Londra, cu cravate *Charvet* de la Paris şi cu femei la braţul lor, împodobite cu smaralde de la *Cartier*; îi dăduseră preţuri la fel de ridicate ca şi stilul lor de viaţă. Se iviseră şi una sau două posibilităţi mai convenabile, dar plantaţiile lor se dovediseră a fi prea mici. De Courmont va avea nevoie de mult cauciuc, iar Verronet spera ca Wil Harcourt să fie cel care să i-l furnizeze. În caz contrar, asta putea să însemne încă o lună în Manaus, în căutare. Se îndoia însă că ar mai putea suporta.

Localul *Churrascaria Onça* se numea aşa după frumoasa femelă jaguar îmblînzită, care stătea leneşă pe lanţul ei, în capătul îndepărtat al lungului bar de mahon cu oglinzi, iar Verronet se ţinu cît mai departe de aceasta, cînd comandă o bere americană din marele frigider.

– Dumneata trebuie să fii Verronet.

El se răsuci surprins.

– Arăţi atît de al naibii de stingherit, încît am ghicit că eşti venit de curînd la Manaus.

Verronet îl analiză repede: era un bărbat puternic, cu manierele directe ale unui om care nu avea nimic de ascuns şi nu purta pistoale şi nici inele cu

diamante! Dă Doamne să aibă destul cauciuc, se rugă el în gînd, şi de calitatea care îmi trebuie.

Wil îl conduse la o masă, trecînd pe lîngă păzitoarea Onça. Ochii ei îl urmăriră pe Verronet, în timp ce el o ocolea cu nervozitate.

– E destul de blîndă. Wil rînji. E jucăuşă ca o pisicuţă – cu proprietarul ei!

Verronet trecu direct la afaceri, înşirînd necesităţile *Companiei europene a Fierului şi Oţelului*: detalii cu privire la cantităţi, la contractul pe cinci ani la un preţ fix, iniţial ridicat, care, după aprecierea lor, se va amortiza într-o perioadă scurtă de timp şi care va fi, în orice caz, substanţial mai coborît decît dacă l-ar fi cumpărat de la intermediari. Spre uşurarea lui, Wil confirmă ceea ce spera el să audă: plantaţia Oro Velho avea copacii cei mai buni de hevea brasiliènsis, furnizînd cauciuc *Pará* dur şi aveau o cantitate suficientă pentru nevoile lui. Wil promise că va discuta condiţiile lui Verronet cu partenerul său şi o să-i comunice rezultatul într-o zi, două. Părea probabil că vor încheia afacerea.

Verronet îl mai privi o dată pe Wil Harcourt, care mînca, entuziasmat, din farfuria lui cu carne friptă. Harcourt cerea plata pe doi ani înainte. Asta însemna o sumă mare de bani, totuşi, raţionamentul lui – că va acoperi orice creştere mare a preţului la cauciucul din anotimpul următor – era valabil. Asta însă îl făcea să fie nervos. Putea, oare, avea încredere în el? Dar dacă, la sosirea în Franţa, cauciucul era de calitate inferioară? De Courmont îl va considera pe el răspunzător. Verronet se cutremură, gîndindu-se la con-

secinţe. N-avea nici un rost să controleze cauciucul din depozite, puteau să-i arate orice voiau. Nu putea face altceva decît să se ducă pe rîu în sus, să inspecteze plantaţia lor. Sper, De Courmont, să apreciezi treaba asta, se gîndi el cu amărăciune, pentru că o să te coste! Se gîndi avid la mărirea de salariu şi la posibile înlesniri la acţiunile De Courmont, pe care le-ar putea obţine dintr-un asemenea contract, şi oftă. Va merita oboseala.

Verronet se simţea ca un caraghios în costumul lui nou pentru junglă; cămaşa cu mîneci lungi îi ţinea cald, iar cizmele înalte erau neplăcut de strînse pe picioarele lui deja umflate. Îi plus, Wil Harcourt purta hainele lui obişnuite. Fierbea în tăcere, dorind ca partenerul lui Harcourt să vină mai repede, căci vasul *Liverpool Lady* era deja pregătit de plecare.

– Uite-l, spuse Wil, aplecîndu-se peste balustradă. Haide, urlă el, căpitanul Beckwith o să fie furios dacă îl faci să întîrzie plecarea!

Edouard îşi aruncă sacul pe puntea vasului cu aburi şi se grăbi să urce scara.

– A trebuit să mă opresc la telegraf ca să trimit un mesaj acasă, zise el zîmbind. Îi întinse mîna lui Verronet. E o plăcere să întîlneşti un concetăţean francez. Eu sînt Edouard d'Aureville.

Verronet clipi. Auzise, oare, bine? Îi întinse mîna

umedă.

– Domnul... d'Aureville?

– Nu v-am spus că partenerul meu e francez? întrebă Wil.

– Un francez uitat, spuse Edouard. N-am mai fost acasă de doisprezece ani.

Un zîmbet fix masca interesul lui Verronet – desigur existase un frate care locuia în străinătate şi nu trecuseră oare doisprezece ani de la moartea lui Charles d'Aureville şi de la dispariţia fetei lui Léonie?

– Şi unde era casa dumneavoastră, domnule? întrebă el.

Edouard surprinse uşorul tremur din vocea lui Verronet. De ce era, oare, atît de nervos bărbatul ăsta?

– Pe Loira, aproape de Tours. Vă rog să mă scuzaţi, adăugă el. Trebuie să discut cu căpitanul pentru o încărcătură suplimentară, pe care o aducem înapoi din Santarém.

Verronet se întoarse spre Wil.

– O coincidenţă curioasă! spuse el. Din întîmplare, tocmai un francez furnizează Franţei cauciuc din Brazilia. Spune-mi, de ce nu s-a întors niciodată în Franţa? Sînt vapoare care pleacă în fiecare săptămînă din Belem.

– Familia lui Edouard s-a mutat cu el, la Rio – mama lui şi fetiţa lui mică. Sînt fericite aici.

– Fetiţa lui? vocea lui Verronet deveni ascuţită. Atunci, e căsătorit?

– Nu, nu e căsătorit. Amélie e fetiţa fratelui lui Edouard. El a murit cînd ea era foarte mică, iar

Edouard a crescut-o ca pe copilul lui.

Verronet inspiră greu. Ah, căile misterioase ale soartei. Iată, el se afla pe un vas cu aburi, la cinci sute de kilometri în sus pe rîul Amazon, şi a găsit-o pe Amélie! Se cutremură de emoţie. Trebuia să fie singur, trebuia să se gîndească. Trebuia să-şi analizeze mişcarea următoare.

Şedea pe patul îngust din micuţa lui cabină şi se uita la peretele alb din faţa lui. El – Verronet – deţinea cheia obsesiei lui Gilles de Courmont. Amélie era singurul lucru de care avea nevoie de Courmont în viaţa asta – şi avea să-l coste scump!

Verronet rîse tare. Nu mai trebuia să fie chiar atît de atent cu afacerea asta cu cauciucul. Va pleca în schimb la Rio, să caute fata; se uită prin hublou, dar Manaus era doar o siluetă ştearsă pe orizontul care se întuneca. La naiba! Acum o să trebuiască să treacă şi prin asta. Oftă şi se trînti pe pat. Ei, Amélie a aşteptat toţi anii ăştia, iar cîteva zile în plus nu contau.

Nori cenuşii atîrnau deasupra acoperişurilor din Santarém şi Edouard urmărea cum ultimele baloturi de cauciuc erau încărcate pe *Liverpool Lady,* aruncînd o privire îngrijorată spre cer. Dacă nu ar fi fost Verronet, ei n-ar fi făcut drumul atît de tîrziu; spera că vor reuşi să se întoarcă la Manaus, înainte de a începe ploile torenţiale.

Fuseseră cîteva zile grele. Verronet îl făcea să nu se simtă în largul lui, dar nu ştia de ce. Era ceva neobişnuit la el. Fusese totuşi amuzant să-l urmărească pe Verronet, umblînd obosit în tăcerea înaltă, verde a junglei, aruncînd priviri în dreapta şi în stînga, de parcă s-ar fi aşteptat să fie mîncat de viu în orice moment, leşinînd de teamă cînd maimuţele ţipau în corul lor din zori, spărgînd tăcerea pădurii nemişcate. Verronet se întorsese mulţumit la bordul vasului *Liverpool Lady* şi îşi îngrijea nervii cu o sticlă de whisky a căpitanului Beckwith.

Verronet compuse cu grijă telegrama către De Courmont. *„Acţiunea cauciuc, succes,* scrisese el, *amîn întoarcerea cîteva săptămîni, ca să urmăresc o informaţie importantă de natură personală. Voi raporta cît mai curînd posibil".*

Oare spusese destul? Voia să-i dea lui De Courmont informaţia cu încetul, să-l lase să creadă că ar fi o treabă extrem de dificilă, ba chiar periculoasă. Apoi, îi va spune că o găsise. Îndelung pierduta fiică a lui Léonie! Şi îl va face să plătească fiecare pas din drumul lui!

Cu un puternic sunet de sirenă, vasul *Liverpool Lady* se îndepărtă de docuri în largul rîului leneş, nămolos; în sfîrşit, se întorceau la Manaus. Verronet îşi sorbea mulţumit băutura. În cele din urmă, cîştigase.

Zgomotul ploii care bătea toba pe punţi îl trezi pe Edouard. Se uită la ceas – trecuse de ora trei – şi se întoarse pe partea cealaltă, închizînd ochii, dar zgomotul ploii bătea necontenit în întuneric şi vasul se clătina neplăcut pe rîul învolburat. Acum era complet treaz; înjurînd ploaia, îşi trase pantalonii şi o cămaşă şi plecă în căutarea unei băuturi.

Îl găsi pe căpitanul Beckwith la timonă, uitîndu-se afară în noaptea spălată de ploaie.

– Bună vreme, nu-i aşa? comentă căpitanul umplînd paharele. Doar pentru raţe!

Edouard rînji şi sorbi din whisky. Ploaia era ca o pînză solidă, izolînd micul vas cu aburi care îşi făcea drum în susul rîului. Timoneria părea un mic rai de siguranţă într-o lume sălbatică, străină. Lumini pîlpîitoare se reflectau în urmă, în timp ce Edouard asculta poveştile lui Beckwith despre vapoare şi furtuni din cei cincizeci de ani ai lui petrecuţi pe mare. Era un bărbat îndesat, din Yorkshire, care îşi dădea drumul la gură abia după cel de al treilea pahar de whisky. Beckwith alterna băutura cu nişte căni de ceai negru aburind, preparat de omul ce stătea la timonă.

Ploaia se opri brusc, de parcă ar fi fost închis robinetul, iar căpitanul îşi ridică privirea, surprins. Pe punte, el mirosi aerul ca un cîine de vînătoare, privind cerul neguros dinaintea zorilor şi apa neagră a rîului, cercetînd prin ceaţa care se mişca în spirale, locul unde s-ar fi putut zări malul dinspre partea portului.

– Mm, mormăi el. Nu ştiu ce e... ceva nu e în regulă.

– Poate se pregăteşte o furtună, sugeră Edouard,

întinzîndu-se obosit.

Căpitanul ridică o mînă noduroasă în timp ce-şi ascuţeau urechile la linişte. Departe, dincolo de mişcarea rîului, puteau auzi un zgomot surd, ca un tren îndepărtat care trece prin noapte.

– Doamne, zbieră Beckwith, o să avem necazuri! Secund, sună clopotul ăla afurisit... toţi oamenii pe punte... sînt malurile rîului, afurisitele, le rup apele ploii. Se rup bucăţi mari – sute de metri după alte sute de metri. Forţa căderii lor va produce un val monstruos, poate ajunge şi la şase-şapte metri înălţime. Edouard, mai bine trezeşte-i pe prietenii tăi şi du-te jos. O să ne repeziim spre adăpostul insulelor din mijlocul rîului.

Wil era deja treaz şi îşi trăgea pe el hainele, cînd Edouard bătu la uşa lui Verronet.

– Ce este? strigă iritat Verronet. Abia adormise, după ce petrecuse ore neliniştite, frămîntîndu-se, în ciuda sticlei de whisky pe care o consumase.

– Îmbracă-te, urlă Edouard, avem necazuri; se prăbuşesc malurile rîului.

Verronet apăru în uşă, alb la faţă.

– Vrei să spui că sîntem în pericol?

Era clar că el nu putea fi de nici un ajutor.

– Mai bine stai aici, jos, îl sfătui Edouard, îndreptîndu-se spre scara dintre punţi. O să fii destul de în siguranţă aici.

Verronet se uită după el, cu faţa încordată de panică. Se uită în sus şi în jos pe coridor – nu se vedea nimeni. Era absolut singur aici, jos. Auzi brusc paşi care alergau deasupra capului său, în timp ce

vasul trăgea tare spre tribord, prinzînd viteză, aruncîndu-l în genunchi. Îngrozit, se ridică cu greu în picioare şi se tîrî spre scara dintre punţi, uitîndu-se afară la rîul sălbatic, înfuriat, noroios, zgomotul asurzitor sunîndu-i în urechi. Un val izbi puternic peste punte, scurgîndu-se în jos pe trepte şi aruncîndu-l din nou. Cu un scîncet, el se ridică, scuipînd apă de rîu şi se căţără din nou sus pe scară. O luă spre timonerie, trecînd pe lîngă Wil care lucra alături de marinari pe punte, închizînd nebuneşte tambuchi şi hublouri.

În camera motoarelor, oamenii aruncau cărbuni în cuptoarele încinse, în timp ce Beckwith întorcea vasul spre adăpostul insulelor. Edouard îndreptă binoclul spre orizontul ceţos, aşteptînd.

Verronet stătea în uşă, ud leoarcă.

– Ce se întîmplă? întrebă el, răguşit. M-ai lăsat singur, acolo jos.

– Închide uşa aia afurisită, urlă Beckwith, cînd vasul se apleca şi apa intră în cabină.

Verronet trînti uşa, ghemuindu-se la adăpostul lemnului solid, urmărindu-le privirea îndreptată spre rîu, expirînd prin buze îngrozite, cu un sîsîit prelung, cînd se uită afară. La vreo sută de metri mai departe, un val uriaş de apă traversa lăţimea rîului, îndreptîndu-se spre ei, căpătînd viteză pe măsură ce se apropia. Cu un zgomot asemănător ruperii unor stîlpi de fier, malurile rîului Amazon se prăbuşiră, cărînd cu ele copaci bătrîni de secole şi aruncîndu-i în torent, de parcă ar fi fost surcele. Se mai auzea şi un alt zgomot în afară de urletul pămîntului care cădea, iar Verronet îşi dădu seama brusc că era propriul lui urlet

îngrozit. Avea să moară aici, în sălbăticia asta. Îl aduseseră aici ca să-l înece. Se răsuci, cînd Edouard vru să treacă pe lîngă el şi se aruncă pe timona care se sfărîma, împreună cu căpitanul Beckwith, care se străduia să ţină vasul drept. Apoi, valul îi acoperi.

Vasul *Liverpool Lady* se cutremură sub impact, ca un animal care moare; lemnăria se rupse cu un sunet de împuşcătură de pistol; metalele pîrîiau şi gemeau, în timp ce torentul pătrundea înăuntru. Verronet se luptă cu greutatea apei, înecîndu-se cu masa groasă, noroioasă, care îi apăsa ochii, îi invada nasul, îi sfărîma plămînii. Era fără fund, fără sfîrşit, se îneca sub greutatea aceea fără formă.

– Rîu împuţit, urla Beckwith, ieşind la suprafaţă, încă agăţîndu-se de timona nefolositoare, care se mişca nebuneşte, aruncîndu-l pe el şi pe Edouard înapoi în apă. Edouard simţi o durere ascuţită, cînd o bucată de sticlă spartă îl izbi în frunte. Beckwith ieşi din nou la suprafaţă, apucîndu-l pe Verronet, scuturîndu-l ca pe un şobolan, scoţîndu-i apa din el cu lovituri în spate, pînă cînd Verronet scuipă şi trase aer în piept. Edouard se ridică cu greu în picioare, clătinînd din cap şi împroşcîndu-i pe amîndoi cu sînge. Unde era Wil? se întreba el ameţit. Ah, Doamne, unde era Wil? Apa încă mai inunda timoneria. Clătinîndu-se, îşi făcu drum spre uşă, împiedicîndu-se de Verronet, care se agăţase, paralizat de frică, de bara scării. Vasul se cutremură din nou, scufundîndu-se adînc în apă, iar Verronet îl apucă pe Edouard.

– Unde te duci? urlă el. Nu mă lăsa aici singur...

vrei să mor... vrei să mor?

Sărmanul, e nebun, se gîndi Edouard, îndreptîndu-se hotărît spre uşă, să-l găsească pe Wil.

Mă lasă aici să mă înec,se gîndi Verronet, îngrozit de frică. Asta-i! El a descoperit că eu lucrez pentru Monsieur, ştie că am aflat unde este Amélie şi că am să-i spun lui Monsieur că ea e la Rio şi îl aşteaptă. Iar el vrea să scape de mine. *Să mă ucidă! O să mă închidă aici ca să mă înec – şi nimeni n-o să afle niciodată!* Verronet se aruncă spre Edouard cînd acesta dispăru în sus pe trepte, apucîndu-l de picioare. Edouard căzu pe treptele înşelătoare de lemn, alunecînd înapoi, împingîndu-l pe Verronet sub apa care curgea, adîncă de vreo şaizeci de centimetri, prin timonerie. Verronet se ridică să apuce ceva, rîul îl cerea din nou, noroiul îl îneca, îi astupa ochii, plămînii. Străduindu-se să se ridice în picioare, îşi scutură apa de pe el.

– Ucigaşule, ţipă el, cu vocea subţire ca lama de cuţit din cauza spaimei. Vrei să mă ucizi pentru ea, ştiu eu... tu ai plănuit asta, tu şi cu partenerul tău...

Sîngele curgea pe obrazul lui Edouard din tăietura de deasupra ochiului. Să fie, oare, Verronet în faţa lui?

– Bastardul, a înebunit! urlă Beckwith.

Edouard încercă să vadă clar, să se concentreze; ce spusese Verronet despre el şi partenerul lui? Partenerul lui! Trebuia să-l găsească pe Wil! Se împletici iar spre trepte.

– N-ai să mă laşi aici, ţipă Verronet, cînd Edouard dispăru şi vasul se clătină brusc, aruncînd un nou val

Edouard se ţinu de uşa, în timp ce rîul salta vasul *Liverpool Lady* ca pe un dop. Pînze rupte se întindeau ude pe scîndurile alunecoase şi barele de fier ale punţilor se îndoiau ca acele de păr ale doamnelor, smulse din ţîţîni. Ştergîndu-şi cu mîneca sîngele de pe ochi, Edouard se mişcă atent înainte.

Verronet alunecă după el.

– Aşteaptă! strigă el. Aşteaptă-mă, n-o să mă laşi aici jos, să mor!

Un zgomot prevestitor de rele se auzi sub punţi şi *Liverpool Lady* se cutremură şi apoi, încet şi graţios, îşi scoase prova din apă, ridicîndu-i în vîrful unei pante periculoase.

– Ajută-mă... ajută-mă, urla Verronet, căutînd un punct de sprijin pe scîndurile netede alunecoase.

Omul ăsta ţipă din nou, se gîndi Edouard, clătinîndu-şi capul, încercînd să vadă limpede. De ce nu tace, oare, nu vede că vasul se înclină?

Verronet se rostogoli pe lîngă el, alunecînd repede peste punte şi, instinctiv, Edouard întinse mîna să-l apuce. Degetele lui Verronet se apucară de ale lui ca o gheară, trăgîndu-l pe Edouard cu el, pe punte. Mîna stîngă a lui Edouard căuta, înnebunită, ceva de care să se prindă; putea vedea cum rîul absoarbe vasul. Sînt doar la un pas de moarte, se gîndi el, mintea limpezindu-i-se. Aveau să cadă împreună peste bord; rîul îi aştepta, la cîţiva zeci de centimetri mai încolo.

– Nu pot să mor... nu pot, urlă el.

Bolardul de fier îl pocni în burtă, luîndu-i suflul cînd acesta îşi îndoi trupul în jurul lui. Edouard încerca,

liberă. Degetele lui se strînseră pe inelul de metal, cînd Verronet, încă prins cu disperare de mîna lui dreaptă, alunecă peste bord.

O durere albă, fierbinte, îl săgetă pe Edouard în umeri, cînd muşchii i se întinseră.

– Trebuie să rezist, se gîndi el, închizînd ochii împotriva agoniei, trebuie să rezist!

Verronet atîrna de braţul lui drept cu picioarele şi partea de jos a trupului în apă.

– Ucigaşule, ucigaşule, urla Verronet.

Ochii uimiţi ai lui Edouard îi întîlniră pe ai lui.

– Ucigaşule, urlă din nou Verronet, cînd vasul se răsuci, băgîndu-l sub apă. Mîna ca o gheară o ţinea pe a lui Edouard cu puterea fricii, trăgînu-l, refuzînd să-i dea drumul, unghiile lui intrîndu-i în carne. Vasul *Liverpool Lady* se clătina în curent, iar mîna slăbi strînsoarea şi dispăru.

Wil se ridică în picioare, mişcîndu-se printre sfărîmăturile din far, dînd deoparte bucăţi de lemn ce pluteau şi cioburi mortale de sticlă spartă, sticle de whisky şi ziarele ude care se înfăşurau în jurul picioarelor lui. Împingînd bucata ruptă de stejar care fusese cîndva uşa, ieşi tremurînd pe punte. Nu ştia prin ce miracol, dar era viu!

Beckwith apăru din timonerie, alergînd şi alunecînd spre el, pe punte.

– E Edouard, urlă el. Ia-l pe Edouard.

Edouard zăcea, jumătate aplecat peste bord, cu o mînă prinsă de inelul de metal. Îl aduseră înapoi pe punte şi Wil îl examină cu îngrijorare.

– Şi-a pierdut cunoştinţa, exclamă el, şi, Dumnezeule, uită-te lamîinile lui!

Mîna dreaptă a lui Edouard era neagră şi umflată, cu toate degetele fracturate.

Stînga era îngheţată în jurul inelului de metal, iar cînd îi desfăcură degetele amorţite, curse sînge acolo unde metalul tăiase adînc în carnea palmei. Wil se uită, neajutorat, la partenerul său. Edouard era foarte rece şi nu exista nici măcar o singură pătură uscată ca să-l învelească în ea. Wil îl ridică încet şi îl duse în bar.

Oamenii începură să apară de sub punţi, uitîndu-se cu ochii speriaţi, duiţi, la scenă. Vasul tremură şi se auzi un nou zgomot prevestitor de rele.

– Doamne, urlă căpitanul, nu avem spărturi, e afurisitul de cauciuc care ne dezechilibrează – se rostogoleşte. Cîteva grade în plus şi ne scufundăm!

Wil nu-şi dăduse seama pînă acum cît de îngrozitor puţea cauciucul. Credea că se obişnuise cu el, dar aici, în magazia udă, putoarea îl copleşi. Cu capul în jos, cu umerii dureroşi, transpiră alături de ceilalţi ridicînd şi rostogolind baloturile de o sută de kilograme de cauciuc de la pupa plină de apă, la prova, ferindu-se de mingile acestea care se învîrteau nebuneşte şi treceau pe lîngă ei, ca într-un joc de biliard, de coşmar. Trecură ore nesfîrşite, petrecute în magazia mucegăită, puturoasă, transpirată, în timp ce Beckwith mîrîia comenzi şi, unul cîte unul, baloturile fură prinse şi fixate sigur cu cabluri de oţel. Treptat, vasul *Liverpool Lady* se instală din nou drept pe apă, ca să-şi lingă rănile.

Trecură două săptămîni, pînă cînd căpitanul Beckwith îşi îndreptă vasul spre marele doc plutitor de la Manaus. Ca multe alte vase de rîu prinse în aceste *terras caidas*, căderi de teren, din Amazon, fusese considerat pierdut.

Cel mai bun doctor din Manaus, sosit proaspăt din strada Harley din Londra, îngriji rănile lui Edouard. El refuzase să rămînă în spital şi şedea cu Wil la o cafenea pe Avenida Edouardo Ribiero, cu umerii pansaţi, cu mîinile în ghips şi cu un şir de fire pe frunte. Trecătorii se întorceau să se uite şi să şuşotească, dar Edouard nu observa. El nu-şi putea scoate din minte imaginea lui Verronet, ochii lui de nebun, mîna agăţată de a lui, alunecînd. De ce, se întreba el pentru a o suta oară, de ce mi-o fi spus că sînt un ucigaş?

Wil oftă.

– Ştii, spuse el în cele din urmă, tu şi cu mine sîntem norocoşi că sîntem în viaţă. Eu nu cred că e bine să-mi forţez norocul. Hai să vindem Oro Velho celui care oferă mai mult şi să plecăm naibii de aici.

Capitolul 10

Gilles îşi scoase haina şi îşi lărgi cravata, uitîndu-se obosit la cele două telegrame care zăceau alături pe biroul său. Venise la birou direct de la gară, după o călătorie mult întîrziată de la Milano şi aproape că uitase că Verronet era în Brazilia.

O încruntare uimită îi apăru pe faţă, cînd citi primul mesaj. Ce naiba voia să înţeleagă Verronet cu *„o informaţie importantă de natură personală“?*

Oare găsise o chichiţă nouă în contractul pentru cauciuc? O idee ca să scoată mai mulţi bani pentru el însuşi? Aruncă iritat hîrtia pe birou. Sau, pur şi simplu,

găsise un club bun cu jocuri de noroc la Manaus? Ştia mica slăbiciune a lui Verronet. Cunoştea întotdeauna slăbiciunile fiecărei persoane.

Cu un oftat de exasperare, desfăcu şi a doua telegramă, adresată către *Compania europeană a Fierului şi Oţelului*. Era semnată *„Wil Harcourt de la Oro Velho"*. Inspiră scurt cînd o citi, punînd telegrama lîngă cealaltă pe birou, uitîndu-se furios la amîndouă.

Prostul! Cum a putut să moară într-o furtună pe Amazon? Verronet lucrase cu el cincisprezece ani, ştia totul, ştia exact unde să găsească informaţia necesară, cine era încurcat cu cine, unde erau îngropate secretele rivalilor lor. La naiba, cum o să se descurce fără el? Şi ce voise să spună cu mesajul acela curios? Doamne, omul ăsta fusese un prost! Dacă n-ar fi fost prost, n-ar fi murit!

Gilles măsură furios camera. Şi ce se întîmplă cu afacerea, cu cauciucul din Brazilia? În cine putea avea încredere să ia locul lui Verronet? Cine era oare aşa de şiret şi inteligent – şi aşa de loial? Ştia răspunsul. Nimeni.

Gérard ezită în faţa uşii grele de stejar a biroului. Nu putea şti niciodată dacă tatăl său va fi furios din cauză că-l întrerupe sau va fi atît de pierdut în propriile lui gînduri, încît abia dacă îşi va da seama că el se afla acolo – sau dacă s-ar putea să fie bucuros. Întotdeauna fusese la fel, chiar cînd ei erau mici: acum era zîmbitor şi îţi acorda toată atenţia, ca în momentul următor să fie de parcă nu te mai văzuse niciodată. Gérard se învăţase cu asta, dar nici acum nu-şi putea da seama de starea de spirit a tatălui

său.

Gilles își ridică privirea cu iritare. A, era Gérard. Era un băiat frumos, ba nu, chiar un tînăr bărbat! Cîți ani avea acum? Nouăsprezece, douăzeci? Nu-și putea aminti.

– Ai avut o călătorie bună, tată?

Gérard era încă prudent. Nu voia să ajungă la problemă, pînă nu știa în ce stare de spirit era Gilles.

– Am avut o grămadă de probleme, dar pînă la urmă, totul a mers bine. Aș fi dorit să fii cu mine, spuse Gilles brusc, te-ai fi bucurat la negocieri – e ca un joc de noroc, un joc complex, fascinant.

– Și tu cîștigi întotdeauna.

Gilles ridică din umeri.

– Pînă acum. Nu vrei să te mai gîndești, Gérard? Afacerea e aici, te așteaptă – îi așteaptă pe amîndoi fiii mei.

Mai jucaseră scena asta și mai înainte, de multe ori. Tatăl lui știa că el era hotărît să devină arhitect – asta era ce-și dorise dintotdeauna.

– Ai doi fii, tată, iar Armand e nebun după mașini. Cînd o să fie destul de mare, o să se alăture afacerii. Gérard profită de ocazie. Tată, am fost invitat să-mi petrec vacanța cu un prieten. Am vrut să- ți cer permisiunea.

– Nu văd de ce nu, răspunse Gilles neatent, cu gîndul tot la Armand și la viitorul lui.

– Atunci, pot să plec în Brazilia? atacă Gérard problema direct.

– În Brazilia?

Cele două telegrame stăteau pe birou în fața lui. Verronet era mort. Mort în Brazilia!

– Nu poţi pleca, Gérard, spuse Gilles brusc. Uită-te la asta. Gilles îi întinse telegramele. Verronet şi-a găsit moartea pe Amazon. Crezi că am să te las să te duci acolo?

– Dar, tată, eu o să stau cu familia Do Santos la Rio.

– Îţi interzic, Gérard. Ai să stai aici, în Franţa.

Şi cu asta basta, se gîndi Gérard, cu amărăciune. Dacă tatăl lui n-ar fi primit telegrama aia în legătură cu ajutorul său, totul ar fi fost în regulă. Se gîndi la Verronet, umbra tatălui său, aflat tot timpul în fundal. Nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat, în afară de tatăl lui.

– Îmi pare rău, tată, de Verronet, vreau să spun.

– Omul a fost un prost. Chipul lui Gilles era lipsit de expresie. A fost ideea lui să se ducă pe Amazon după cauciuc... numai el singur e vinovat. Şi m-a lăsat într-o încurcătură afurisită!

Gérard se uită la tatăl său cum se ocupa cu hîrtiile de pe birou. Nici nu părea să-i pese de Verronet. Ce o fi cu familia acestuia, dacă avea vreuna? N-avea rost să-l întrebe pe tatăl său despre asta, o să se ocupe el de toate, în felul lui specific. Şi n-avea rost să-l mai întrebe încă o dată despre vacanţa sa, ştia asta.

Gilles întindea deja mîna după telefon, cu gîndul la alte probleme, cînd Gérard se îndreptă spre uşă. Nici nu observase că fiul său plecase.

Capitolul 11

Léonie puse creanga de iasomie într-un pahar cu apă pe măsuţa de toaletă şi se uită la ea, gînditoare. El continua să i-o trimită, oriunde s-ar fi aflat ea în lume; ştia întotdeauna ţara, oraşul, teatrul; chiar şi în toiul iernii, ea primea iasomie. Nu era un gest romantic – sau ar fi putut fi, dacă bărbatul ar fi fost altcineva decît Monsieur – totuşi, nu-i venea niciodată să o arunce. Stătea acolo pe măsuţa ei, parfumînd camera cu amintiri.

Dar în seara asta era altfel. Împreună cu florile primise şi o scrisoare. Se uită la plic cu teamă; ce mai

voia acum? Dîndu-şi părul pe spate, nerăbdătoare, îşi fixă cercul de aur în jurul frunţii, uitîndu-se urît la imaginea ei. Era timpul să intre în scenă – era ultima seară a stagiunii, slavă Domnului. Iar în noaptea asta va pleca în Sud, ca o pasăre migratoare, înapoi la refugiul ei. Se întinse, obosită. De data asta, era mai ostenită ca oricînd pînă acum şi, în plus, mai avea de făcut noul turneu în America. Uneori se gîndea că era deja prea bătrînă pentru toate astea. E adevărat, se gîndi ea deodată. Avea treizeci şi unu de ani. Au trecut treisprezece ani de cînd l-am părăsit pe Monsieur şi lupta între noi continuă. Se uită din nou la iasomie şi apoi la plicul care stătea neatins, alături de acesta. Oare ce scrisese? se întrebă ea. Plicul strălucea alb, ademenind-o, aşa cum ştia el că se va întîmpla. Întorcîndu-se brusc, se duse la uşă, trîntind-o cînd o închise după ea.

Era ceva excitant să călătoreşti în vagonul de dormit, de lux, se gîndi ea. Poate că asta se datora tocmai troncănitului continuu prin noapte, peste cîmpii şi munţi, spre destinaţia ta, învelit între cearceafuri albe proaspete, ca apoi să te trezeşti ajunsă în alt oraş. Era un fel de magie în asta.

Ea se relaxă în luxul compartimentului particular, ai cărui pereţi de panel întunecat erau împodobiţi cu desene de ghirlande şi flori din alte esenţe de lemn, şi

care era luminat cu lămpi discrete, cu abajururi roz; banchetele de catifea rubinii, capitonate gros, erau moi, iar o vază de cristal avea în ea un trandafir rubiniu, asortat.

Chocolat exploră noul teritoriu, adulmecîndu-l cu interes, apoi se instală pe pernele de catifea, uitîndu-se la Léonie.

– Doriţi să luaţi masa de seară, doamnă? întrebă stewardul. Vagonul restaurant va servi masa imediat după ce plecăm.

– Nu cred, mulţumesc. Se simţea prea obosită ca să mai meargă la masă. Dar, dacă vrei, adu-mi, te rog, un ceai cu lămîie, cînd ai un moment liber, îi zise ea stewardului, cu un zîmbet.

– Desigur, doamnă.

Uşa compartimentului se închise încet în urma lui şi Léonie închise ochii. Mîine va fi acasă.

Gilles merse spre trenul care aştepta, aruncînd deja aburi şi pufăind de parcă era dornic să pornească. Încă îi plăcea să călătorească în *vagons-lits*; îl făcea să se simtă ca un copil bucuros de o aventură: să pleci spre un loc misterios în toiul nopţii!

Stewardul îl conduse la compartimentul lui, asigurîndu-se că se simţea confortabil.

– Luaţi masa de seară, domnule? întrebă el.

– Masa? Acum cînd se gîndea la asta, parcă îi era

foame, dar nu putea suporta un vagon restaurant aglomerat. E plin trenul?

– A, nu, domnule, în seara asta e mai liber.

– Atunci, da, am să iau masa.

Gilles se instală între perne şi îşi turnă puţin whisky din sticla lui de argint. De ce, pentru Dumnezeu, nu a răspuns Léonie la biletul lui? Se umilise doar. O implorase să se vadă cu el. De fiecare dată cînd o vedea pe scenă, era o tortură. Trecuse prin aceşti ultimi ani cu credinţa că, într-o bună zi, ea se va întoarce la el. Acum, trebuie să se ducă la ea la han şi să-i vorbească. O va ruga să vină înapoi. Era singura cale.

Ceaiul fierbinte veni şi Léonie îl sorbi, bucurîndu-se de aroma lămîii, în timp ce căldura îi liniştea trupul obosit. Mai bine ar fi cerut şi un sandviş pe lîngă ceai; îi era chiar foame acum. Poate îi va cere stewardului să-i aducă ceva; ba nu, era mai bine să se ducă ea însăşi.

Vagonul restaurant era gol – doar o singură persoană se afla în capătul celălalt al vagonului, uşor luminat; îi putea vedea doar vîrful capului, deasupra banchetei înalte.

– O masă pentru cîte persoane, doamnă? întrebă chelnerul zîmbind cu graţie.

– Sînt singură, răspunse Léonie.

Gilles de Courmont îngheţă. Mîna în care ţinea

încă paharul de vin îi tremură, în timp ce se uita la chelnerul care trecea pe uşa spre bucătărie. Era singur cu Léonie.

Lungimea vagonului i se păru infinită, cînd se îndreptă spre ea.

– Léonie!

Ochii ei aurii, speriaţi, se ciocniră de privirea lui pătrunzătoare. Adrenalina şocului îi străbătu şira spinării, gonindu-i sîngele prin vene, înroşindu-i obrajii. Ochii i se lărgiră în panică: ce făcea el, oare, acolo? O urmărea?

– N-am vrut să te sperii; n-am ştiut că eşti aici. Vocea lui era blîndă. Sînt şi eu la fel de surprins ca şi tine.

Trebuie să fie adevărat, se gîndi ea. De unde putea să ştie că ea va veni la vagonul restaurant? Nu ştiuse nici ea, pînă cu cîteva minute mai înainte. Avea riduri pe la coada ochilor, iar părul lui des încărunţise, fiind periat de la tîmple spre spate, în meşe netede, argintii. Ea tremură, neputînd să-şi ia ochii de la faţa lui.

– Pot să şed, Léonie?

El o întrebase, dar ea ştia că nu-l va refuza. Nu avea de ales. Decît, bineînţeles, să se ridice şi să plece. Dar nu făcu asta. Nu putea.

Monsieur se aplecă spre ea peste masa micuţă, luîndu-i mîna în ale lui. Aceasta stătea, mică, fără rezistenţă, între palmele lui, iar el închise ochii, ca ea să nu vadă emoţia din ei – chiar şi acum, trebuia să ascundă ceea ce simţea cu adevărat. Era exact aşa cum fusese întotdeauna, îi ţinea mîna într-a lui, îi

putea mirosi parfumul, îi auzea respiraţia – îi simţea mîna tremurînd. O întoarse cu palma în sus şi o sărută, mîngîindu-i cu degetul pielea de pe încheietura mîinii.

Léonie îşi lăsă mîna într-a lui, simţind şocul atingerii, urmărind, fascinată, degetele lui lungi cu vîrfurile pătrate, unghiile imaculate şi micile fire negre de păr de pe dosul mîinilor lui, de parcă s-ar fi uitat la ele prin microscop.

Ea îşi ridică ochii cu un efort. I se părea că timpul trece foarte lent, desfăşurînd o secundă letargică după alta, iar ea nu avea energia să se mişte. Ochii lui erau la fel de întunecaţi, de un albastru adînc. Ea devenise acum altă femeie în faţa acestor ochi, o femeie şocantă, îndrăzneaţă, cu pretenţii, care îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el – ar fi dorit-o oricînd şi oriunde – iar acum ea se simţea la fel de lipsită de putere faţă de el ca şi atunci, la Monte Carlo, cînd avea şaptesprezece ani. El avea încă pentru ea o asemenea atracţie sexuală, încît atingerea lui îi aprinse amintirea reacţiei de atunci. Cu un efort, se strădui să se ridice în picioare.

– Te rog, stai de vorbă cu mine, Léonie. Te implor.

Trenul căpătase viteză, fulgerînd prin noapte, fluierîndu-şi prezenţa în liniştea serii, izolîndu-i în luxul lui rozaliu.

– Te rog, dă-mi drumul!

Vocea ei era slabă.

El îi ţinu mîna mai strîns.

– Stai cu mine cîteva momente, Léonie... să fim civilizaţi... trebuie să discutăm, te implor.

Chelnerul apăru în uşă, uitîndu-se curios la ei.

– Să vă servesc acum, domnule?

– Léonie, bea măcar un pahar cu mine... lasă-mă doar să-ţi vorbesc cîteva minute.

Privirea lui o ţintuia. Ea se lăsă din nou pe locul ei şi el îi comandă ceva chelnerului, aşezîndu-se pe scaunul din faţa ei şi eliberîndu-i mîna, în cele din urmă. Ea şi-o frecă pe sub masă, pe furiş, ţinînd-o pe Chocolat, ca să o reconforteze. Ce făcea ea, oare, aici, ce i se întîmpla?

– Léonie, eram în drum spre Cap Ferrat ca să-ţi cer să mă vezi... ştii de ce, nu-i aşa? De ce mă gîndesc la tine în fiecare zi şi te visez noapte de noapte? De ce nu te pot uita şi nu pot trăi în pace fără tine? De ce îţi trimit iasomie, amintindu-mi mirosul pielii tale cînd te sărutam? Şi de ce tu nu arunci niciodată această iasomie? Pentru că şi tu ţii la mine! Nu-i aşa, Léonie?

Vocea lui era un murmur slab, liniştitor, care se insinua în ascunzişurile minţii ei.

– Tu n-ai uitat, nu puteai să uiţi, nopţile acelea, nopţile lungi, minunate, de goliciune... cît de cald era trupul tău sub al meu, cît de neted şi moale şi cît de mult ţineai la mine...

Chelnerul tuşi discret, aşezînd lîngă masă frapiera, iar Léonie se lăsă pe spătarul scaunului, cu obrajii în flăcări.

Gilles turnă el însuşi şampania.

– Vezi, murmură el, urmărind-o cum soarbe, ascultătoare, vinul familiar. Eu nu uit nimic.

Léonie ţinu strîns paharul, uitîndu-se prin noaptea

care alerga în întunericul de dincolo de fereastră şi la imaginea lor reflectată în geam – o pereche frumoasă, sorbind şampanie într-o lume confortabilă, rozalie. Simţea dorinţa de a-l atinge din nou. Ah, ştia că nu trebuia, dar o dorea.

El se aplecă mai aproape, vorbind în continuare cu aceeaşi voce hipnotică, spunîndu-i tot felul de lucruri: cît de mult îi simţise lipsa, ce anume îi lipsise – excitînd-o.

Chocolat îi sări brusc pe genunchi, răsturnînd paharul de şampanie pe fusta ei, readucînd-o, speriată, la realitate. Pisica şedea mîndră pe genunchii ei şi linse cu plăcere picăturile de şampanie.

Léonie strînse pisica la piept şi se ridică în picioare. Monsieur stătea în faţa ei, înalt şi îi ceru:

– Nu pleca!

Léonie ezită. Era sfîşiată de o dorinţă pe care ştia că nu trebuia să o simtă; era vulnerabilă, fără apărare, singură cu el aici, într-un tren ce alerga în întunericul nopţii. Nu era realitate, era un vis. Se desprinse de lîngă el, alergînd prin vagon, luptîndu-se cu uşa. El o ţinea închisă, în timp ce chelnerul se întoarse cu spatele, prefăcîndu-se că se ocupă cu masa.

– Léonie, spuse el cu emoţie, lasă-mă să-ţi vorbesc – măcar ascultă-mă!

–Deschide uşa, şopti ea, sau trebuie să chem chelnerul?

Privirile li se întîlniră, el ezită, apoi se îndepărtă încet de uşă, ţinîndu-i-o deschisă. Ea trecu repede, luînd-o la fugă atunci cînd aceasta se închise cu

zgomot în urma ei. El o prinse la următoarea uşă, ţinînd-o cu trupul lui, lipită de zidurile panelate ale coridorului, cu cîte un braţ de fiecare parte a capului. Ea întoarse capul cînd el se apropie cu gura de ea, ţinînd în faţa ei, ca o barieră, pisica speriată. Chocolat lovi cu labe speriate spre faţa lui, zgîriindu-l pe obraji, iar el se retrase ţipînd, tamponîndu-şi rănile sîngerînde.

– Ştiu ce vrei să-mi spui, zise ea, adusă înapoi la realitate de această violenţă, iar răspunsul meu nu se va schimba niciodată. Este imposibil, Monsieur – tu ai făcut să fie imposibil.

– Dar ştiu că mă doreşti. Mă doreşti, nu-i aşa?... Simţi la fel cum simţeai întotdeauna. Am văzut asta în ochii tăi.

– Ai greşit, răspunse ea cu răceală. Totul e doar imaginaţia ta, Monsieur. Şi, cu siguranţă, că e timpul să te trezeşti la realitate.

– Hai să lăsăm ce s-a întîmplat, acolo, în trecut, unde este! Hai să o luăm de la început.

Vocea lui era mai aspră acum. Îşi pierduse acel murmur dominator, acea atracţie insinuantă, calmantă. Ochii lui întunecaţi străluceau astfel încît ea îşi putea vedea faţa reflectată minuscul în pupilele lui lărgite.

– O poţi avea pe Amélie, o să locuim toţi împreună – toţi trei. Am să te fac fericită, Léonie, poţi avea tot ce doreşti, orice, îţi promit.

Amélie – cum de îndrăzneşte măcar să-i rostească numele, cum îndrăzneşte! Ea pierduse copilăria lui Amélie din cauza lui. Ura îi reveni, răsucindu-se în ea ca un cuţit.

– Ne-am luat rămas bun cu ani în urmă, Gilles de Courmont. Viaţa ta e a ta şi nu mă va mai include pe mine niciodată – sau pe copilul meu.

Trecu pe lîngă el, mergînd repede pe coridor şi prin uşă şi apoi, cuprinsă de panică, alergă prin trèn, pînă ajunse la compartimentul ei. Trînti uşa în urma ei, încuind-o cu mîinii nesigure. Chocolat mieună, nervoasă, în braţele ei, aşteptînd ca tremuratul să înceteze.

Era bolnav mintal, desigur. Fusese nebună că-l ascultase, că-l lăsase să încerce să o seducă vorbindu-i – întotdeauna fusese capabil să facă lucrul ăsta. El o cunoştea bine. Vai, Doamne, ea îl dorise pentru cîteva momente mai mult decît orice pe lume. Se privi în oglindă, răsucind lampa ca să se poată vedea mai bine. Voia să vadă ce fel de femeie era ea, încît putuse să uite de crimă şi de pericol, trădată de amintirile şi dorinţele propriului ei trup.

Dimineaţa, fu prima care coborî din tren, mergînd alături de stewardul care se ocupa de bagajele ei, trecînd în fugă prin barieră. Îl zări venind repede după ea cînd se urcă în taxi şi stewardul închise portiera. El întîrziase. Ea era deja în siguranţă.

Hanul nu arătase niciodată mai primitor şi zidurile lui văruite mai solide şi mai sigure. Simplitatea sănătoasă a familiei Frenard o adusese înapoi la realitatea plăcută, făcînd ca evenimentele din tren să-i pară un coşmar.

Capitolul 12

Edouard tocmai îl condusese pe Wil la trenul de Miami, în drum spre New York. Oro Velho fusese vîndut, şi el era un om mai bogat decît visase vreodată că ar fi posibil.

Slavă Domnului că zilele lui ca producător de cauciuc se încheiaseră. Îşi frecă mîna peste cicatricea dureroasă de pe frunte. Deşi trecuse un an, încă îi provoca neplăceri. Amintindu-şi privirea din ochii lui Verronet cînd mîna îi alunecase din prinsoarea lui Edouard, se consideră un bărbat foarte norocos.

Feribotul de la Key West spre Havana se clătina în

drum spre golf, în timp ce el se învîrtea pe punte. Viaţa era liniştită, deciziile fuseseră luate, schimbările acceptate, iar viitorul îi stătea înainte, cu un mare semn de întrebare.

Xara Rosalia O'Neil de Esteban călărea încet peste culmea care despărţea cele două proprietăţi, cea dinspre Apus ce aparţinea fratelui ei, Tomas, şi cea dinspre Răsărit, a soţului ei decedat, *don* José. De la această înălţime, putea vedea şoseaua care şerpuia ca o panglică albă, prăfuită, la orizont şi palmierii regali care stăteau, înalţi de douăzeci de metri, marcînd proprietatea Flor de Sevilla. Cîmpurile de tutun se desfăşurau clar în faţa ei, pătate ici-colo de mici parcele albe, unde plantele tinere, plăpînde erau acoperite cu pînză, pentru a le apăra de soarele arzător. Imediat mai jos, în vale, soarele de seară se reflecta pe ţiglele roşii ale acoperişului întins al fermei şi lumina minunata alee de copaci mango care mărgineau drumul ce ducea, drept ca o săgeată, pînă la şoseaua exterioară – unul dintre puţinele drumuri drepte din Cuba, unde vechile proprietăţi avuseseră o formă circulară.

Plantaţia lui José de Esteban era exact aşa cum fusese lăsată de bandiţi cu doi ani în urmă: nesfîrşite cîmpuri goale, care abia acum începeau să se acopere cu rare porţiuni de iarbă aspră; ruina unei

case mari părea o cicatrice neagră, printre flori purpurii şi roz, care căutau să-i acopere rănile.

Legînd-o pe Florida sub un copac ca să pască iarba bogată, Xara se plimbă pe coama micului deal plăcut, uitîndu-se contemplativ la vechiul ei cămin, scena vieţii ei de femeie măritată.

– José, spuse ea cu vinovăţie, nu e vorba că nu te iubesc, o să te iubesc întotdeauna, dar trebuie să existe şi pentru mine ceva mai mult decît doar atît.

Ochii ei cuprinseră întreaga scenă; o lume singuratică, îngustă, o plantaţie.

– Poate că dacă aveam copii, totul ar fi fost altfel, dar la douăzeci şi şase de ani sînt încă tînără.

Se întoarse cu regret de la scoica moartă a bătrînei ei case; voia atît de mult să se întoarcă din nou la viaţă!

Zorile perlate explodară, transformîndu-se în dimineaţă, cînd tunul autorităţii portuare bubui peste port, semnalizînd astfel că vapoarele pot intra, trezind Havana la o viaţă trepidantă, viguroasă. Străzile înguste ale oraşului, pline de copertine ce ofereau umbra atît de preţuită, mişunau de oameni. Negustorii îşi aranjau marfa în magazine cu vitrine în culori deschise: erau colorate în roz pastel, liliachiu şi galben, pline cu vrafuri de organdiuri şi stofe; altele erau în negru şi roşu, cu evantaie de dantelă desfăcute, sau

în vineţiu şi portocaliu, în verde şi galben, de la grămezile lucitoare de fructe şi legume. Gospodine şi servitoare îşi umpleau coşurile cu banane şi mango, cu pepeni şi ananas, tocmindu-se peste cuşti cu păsări de vînat şi găini costelive. Cerşetori chinezi şi creoli leneveau pe terasele cafenelelor de pe Paseo Tascon, unde oamenii de afaceri, în costume albe, beau cafea neagră, densă şi discutau la un joc de şah sau domino. Chitarele răsunau ca un acompaniament la zgomotul roţilor căruţelor ţărăneşti de pe strada pietruită, iar aromele de mirodenii şi cafea şi de rozeta înflorită se amestecau cu parfumul greu al femeilor pudrate care bîrfeau în faţa cafenelei *Dominica*.

Edouard inspiră totul, lăsînd această aromă să-i pătrundă ca vinul în sînge; veselă şi deschisă sau furioasă şi secretoasă, oricum voiai să fie, Havana te atrăgea, promiţătoare.

Magazinul *Oberon* de pe Calle Fundador era specializat în ultima modă de la Paris, iar Xara se îndreptă spre el cu hotărîre.

– Acum ori niciodată, îşi spuse ea cînd deschise uşa. Am de gînd să-mi schimb viaţa şi am să încep chiar de aici.

– Doña Xara, o salută vînzătoarea, nu ne-am mai văzut de multă vreme.

– Nu, Marcella, nu m-ai văzut, dar azi mă răzbun pentru asta. Uită-te bine la mine... uită-te la culorile astea anoste, la îmbrăcămintea asta demodată. Am devenit un fel de corcitură între o verişoară de la ţară şi o văduvă obosită. Am nevoie de o schimbare,

Marcella. Schimbă-mă, te rog. Am nevoie de culoare, de roz şi galben şi turcoaz, şi de ciorapi albi de mătase şi pantofi frumoşi cu mici fundiţe nostime la vîrfuri! Vreau bluze de dantelă şi fuste largi, cu volane. Nu trebuie să te străduieşti ca să-mi vinzi ceva, scoate doar tot ce ai şi eu am să cumpăr totul!

Marcella rîse.

– Foarte bine, dar ţine minte, va fi foarte scump.

Xara oftă.

– Sînt o văduvă bogată, fără copii, şi am douăzeci şi şase de ani. Pe ce altceva să cheltuiesc?

Se cufundă într-un fotoliu de catifea, încruntîndu-se.

Nu trebuie să te gîndeşti la trecut, îşi reaminti singură. Asta, ţine minte, e ziua schimbării!

Tinere ajutoare fură puse în mişcare şi în faţa ei începu parada îmbrăcămintei: rochii de zi din cele mai fine pînze, răcoroase şi proaspete, în culoarea bananei, a căpşunii, a fisticului, cu ultima linie lungă, fină, bluze din batist de culoarea piersicii şi a vaniliei, fuste care se mişcau în straturi de mici buline, deasupra picioarelor îmbrăcate în mătase crem. Le cumpără pe toate şi micile jachete albe şi albastre şi fustele pentru călătorie şi pantofii asortaţi şi sandalele micuţe cu barete strălucitoare de mărgele colorate pentru seară, şi rochia de mătase lungă, albă, dreaptă, care i se potrivea de parcă ar fi fost turnată pe ea, cu o strălucire delicată de cristale la tiv şi cu un şal lung, fin pregătit pentru o protecţie inutilă în aerul nopţilor tropicale. Dar rochia ei favorită era cea roşie, de tafta, cu bluza strîmtă şi fusta înfoiată, sexy, ca rochia unei ţigănci dansatoare.

E o orgie de minunăţii, se gîndi ea, uitîndu-se,

fericită, la cumpărături, în timp ce acestea erau împachetate cu grijă în cutii, de către ajutoarele tinere, uluite; asta o scăpase, în cele din urmă, de văduvie. Iar lucrul cel mai frumos era că José ar fi vrut ca ea să facă asta; el nu ar fi vrut ca ea să fie înmormîntată odată cu el, la moşia Flor de Sevilla.

– Marcella, trimite totul la Santa Isabella! strigă ea. Trebuie să mă mai opresc în cîteva locuri, înainte de prînz.

Magazinul de lenjerie îi vîndu lenjeria de corp cea mai alunecoasă, mătăsoasă, cea mai plăcută ce se poate imagina, iar mîinile ei dădură iama în moliciunea pastelată a cămăşuţelor, furourilor şi chiloţeilor cu margini de dantelă, prin cămăşile de noapte în alb virginal şi în roz mai puţin virginal, în bej şi chiar în roşu, ca să semene cu rochia de tafta. Îşi cumpără ciorapi de mătase şi papuci de satin, cu pompoane de pene şi catarame perlate. Oftă cu satisfacţie. Ce dimineaţă absolut perfectă fusese asta! Mai era doar o singură problemă, se gîndi ea, în timp ce se aşeza, bucuroasă, într-un fotoliu, în răcoarea fîntînii de marmură de la cafeneaua *Dominica*. Unde o să le port pe toate astea? Şi – mai important încă – pentru cine?

Uitîndu-se în cafeaua neagră, o amestecă, gînditoare. Nu era o întrebare la care să răspundă uşor. De ce, oare, nu putea apare în viaţa ei vreun străin înalt, brunet, care să o ameţească?

Gleznele alea, se gîndi Edouard, uitîndu-se pe sub frunzele de palmier care se aflau între el şi ea, erau glezne foarte drăguţe. Erau fine, îmbrăcate în mătase şi se terminau cu picioare subţiri în pantofi frumoşi de la Paris, cu mici funduliţe la vîrf. Dacă şi-ar mişca scaunul spre dreapta, ar putea, probabil, să vadă mai mult, dar asta ar putea să-i strice fantezia. O fi probabil vreo matroană spaniolă, plinuţă, aşteptîndu-şi soţul să o ducă la masa de prînz, după o dimineaţă dificilă de cumpărături. Nu era mai bine să şadă acolo şi să se bucure de priveliştea picioarelor acelora frumoase de sub frunzele de palmier?

Erau, într-adevăr, frumoase, mai ales cînd se încrucişau, oferindu-i astfel unui bărbat posibilitatea să le zărească puţin mai sus. Ei bine, se gîndi el, făcîndu-i semn chelnerului pentru plată, o să-mi păstrez visele pentru mine.

Uite, se gîndi Xara, sorbindu-şi cafeaua, acela e un spate foarte frumos. Păcat că pleca, n-o să ştie niciodată cum arăta din faţă, dar îi plăcuse spatele. Era înalt şi subţire şi purta părul castaniu, puţin lung, răsucit în dreptul gulerului. Era un păr des şi puternic şi probabil moale la pipăit. El ieşi cu oarecare aroganţă, trecînd printre mesele aglomerate, cu haina albă aruncată neglijent pe umăr. Xara oftă cînd ceru plata. De ce nu poate să întîlnească, oare, pe cineva

de felul ăsta? Nu fi ridicolă, îşi spuse cu fermitate, probabil că e un bărbat căsătorit cu o soţie grăsuţă, provincială, şi cu patru copii, care îl aşteaptă acasă, în timp ce el pleacă să-şi viziteze micuţa prietenă într-un apartament încins. În timp ce se gîndea la prietena aceea închipuită, simţi un mic regret – sau oare era invidie? Mai bine n-ar fi inventat o asemenea prietenă!

Clădirea barocă, rozalie, care fusese cîndva palatul conţilor de Santavenia, era acum hotelul *Santa Isabella*, condus de un american din New Orleans, iar holul, îmbrăcat în marmură, era pustiu. Edouard sună clopoţelul de la recepţie, care scoase un sunet ascuţit, şi aşteptă. Nu se auzea decît susurul apei care cădea uşor în fîntîna frumoasă, cu ceramică albastră, şi fîsîitul lent al celor două ventilatoare cu palete lungi, atîrnate în tavanul înalt, cu grinzi. O colivie cu păsări cîntătoare, dublată prin reflectare într-o oglindă ornamentală, rămînea tăcută, de parcă şi păsărelele îşi făceau siesta. El mai sună o dată clopoţelul, nerăbdător.

Apăru un băiat care îşi încheia în grabă jacheta albă, neaşteptîndu-se, evident, să sosească oaspeţi chiar în timpul siestei, dar îl însoţi bucuros pe Edouard pe scara cu galerie şi printr-un hol, spre o cameră mare, aerisită, ale cărei ferestre cu obloane dădeau spre piaţa acum tăcută. De vreme ce toată

Havana dormea, cine era el ca să facă altminteri? Edouard se trînti în patul mare, de alamă, şi închise ochi.

– Mă întreb, se gîndi el înainte de a adormi, dacă restul era la fel de frumos ca şi gleznele ei?

Xara se analiză în oglinda lungă de pe uşa marelui dulap din camera ei Faţa nu era prea rea, hotărî ea, dar era obişnuită cu aceasta şi, deci,n-avea de unde să ştie! Îşi trecu un deget peste valea pometţilor, care cobora parcă prea brusc. Şi ochii erau poate puţin prea alungiţi; n-ar fi fost, oare, mai frumoşi dacă ar fi fost albaştri strălucitori nu acest maroniu lucios? De ce nu o fi moştenit şi ea ceva din culorile bunicii ei irlandeze, nu doar pielea acesteia de culoare crem, cu tente măslinii? Şi părul? Ea ridică masa neagră albăstrie strălucitoare care cădea pînă aproape de talie; n-ar fi trebuit, oare, să-l tundă şi să încerce o coafură nouă, mai interesantă? Avea dinţi frumoşi, totuşi, recunoştea asta, erau albi şi drepţi şi, dacă va avea cui să-i zîmbească, persoana ar fi ameţită de dinţii ei!

Îşi scoase capotul şi se uită la rest cu un oftat; un trup înalt, subţire. Era, oare, prea înaltă, prea slabă? Sînii erau înalţi, ascuţiţi, iar picioarele lungi – cel puţin picioarele erau frumoase – cu glezne fine şi laba piciorului drăguţă. Cum arăta ea, oare, pentru un

bărbat? Trecuse atîta timp, nu putea să ştie.

Se căsătorise cu José cînd avea şaptesprezece ani, iar el era cu peste douăzeci şi cinci de ani mai în vîrstă. Oare un străin – un alt bărbat – nu i-ar găsi defecte? Lucruri de care ea nu-şi dădea seama? Îşi puse o mînă pe sîn. Cum l-ar simţi, oare, mîinile unui bărbat? Îşi luă capotul din nou, încruntîndu-se. Asta era problema. Cum putea o tînără văduvă cubaneză să găsească un bărbat frumos, liber – şi nu unul pe care să-l fi cunoscut toată viaţa?

Cutiile de la magazinul *Oberon*, cu toate hainele cu etichete pariziene, stăteau grămadă, nedesfăcute, pe pat iar ea se uită la ele drăgăstos. Erau atît de frumoase, erau sortite să împodobească o femeie inteligentă, care călătoreşte singură într-o lungă croazieră pe mare, care va fi o atracţie pentru toţi bărbaţii de la bord şi motivul tuturor speculaţiilor şi comentariilor. Erau haine pentru o femeie îndrăzneaţă.

Ea începu să le despacheteze, aruncîndu-le pe pat, într-o beţie de cute şi volane şi pete de culoare. Da, rochia roşie de tafta era favorita ei. Dorea să o poarte. Se duse la oglindă şi o ţină în dreptul ei. Dacă ar purta părul strîns la spate, în stil spaniol, şi cerceii cu rubine?

– La naiba, Xara, îşi spuse în sinea ei, diseară ai s-o porţi. Ai să iei cina la *Velasquez* şi ai să cinezi singură.

Edouard deschise ochii şi privi camera străină. Se duse la fereastră şi deschise obloanele spre o lume colorată în roz. Cerul era ca o draperie de un roşu ameţitor, suspendat ca o pînză fină peste piaţa aglomerată, unde terasele cafenelelor se umpleau deja de lume care voia să se bucure de ceea ce putea oferi noaptea. Şi ce anume îi va oferi lui, se întrebă?

Mai întîi, o baie. Dar cînd mîncase ultima oară? Pe vapor nu luase nimic aseară, doar o cafea şi o bere; era mort de foame. Asta era. Va găsi cel mai bun restaurant din oraş şi va cina în stil mare – singur.

Taftaua roşie fîşîia plăcut, cînd Xara mergea prin galerie, spre scară, şi ea zîmbi. Se simţea la fel ca atunci cînd, copil fiind, mama ei o îmbrăcase cu o rochiţă frumoasă vaporoasă. Legîndu-i la spate funda roz de satin şi întorcînd-o cu faţa să se uite la ea, mama îi spusese cu un zîmbet: „Ce drăguţă eşti, Xara“ – şi pînă în ziua de azi îşi putea aminti că se simţise drăguţă. Ei bine, în seara asta se simţea din nou drăguţă şi ea îşi ridică bărbia, dînd mersului ei o langurozitate provocatoare.

Arată ca o creolă aristocrată în drum spre o întîlnire, se gîndi Edouard d'Aureville. Norocos bărbat, îşi spuse invidios, cînd ea se îndreptă spre uşă. Desigur, cu oricine s-ar fi întîlnit, acela era un bărbat

Aerul serii era cald şi Xara inspira cu plăcere.

Asta e o aventură, îşi zise ea aşteptînd un taxi. Cubanezele bine educate nu se duc singure la restaurante, ci merg cu taţii, fraţii sau verii lor, sau cu soţii; mai avea timp să se întoarcă, îi şopti, plină de îndoială, o voce interioară. Ai putea lua o cină liniştită, în sufrageria hotelului. În fond, *Velasquez* este un restaurant foarte elegant, nu poţi şti cu cine te întîlneşti acolo, gîndeşte-te la bîrfă.

– Nu, îşi spuse ferm. O voi face.

– Aţi spus ceva? întrebă Edouard, stînd alături de ea.

– Ah, mă scuzaţi, nu era nimic, vorbeam singură.

Xara urcă în maşină.

– La *Velasquez*, spuse ea, întorcîndu-se să se uite la el prin fereastră. Privirile li se întîlniră un moment. Ochii lui erau oare cenuşii sau argintii? se întrebă ea, sprijinindu-se de spătar. Sau poate erau transparenţi ca sticla şi te puteai uita în sufletul lui – dacă erai destul de aproape? Oare pe cine întîlnea el în seara asta? Probabil vreo străină frumoasă, rece, blondă, vreo englezoaică, sau poate vreo americancă elegantă – oricine ar fi fost, era o femeie norocoasă.

Edouard visa şi el în legătură cu ochii aceia maronii, oblici. Îi zîmbise ea oare, sau fusese un semizîmbet? Parfumul gardeniei pe care o purta ea în păr persista ameţitor. La *Velasquez!* spusese ea. El avusese de gînd să se ducă la *Habanera*. Ezită doar o secundă:

– La *Velasquez*, îi spuse şoferului.

Restaurantul era mai liniştit decît se aşteptase Xara şi chiar dacă şeful de sală era surprins că o vede singură, nu arătă asta. O însoţi la masa ei, într-o nişă de lîngă căminul spaniol ornamentat, ornat în seara aceasta cu flori, în loc de foc.

– *Señora*, spuse el, punîndu-i pe genunchi uriaşul şervet alb proaspăt şi prezentîndu-i lista. Doriţi să comandaţi ceva de băut?

– *Manzanilla*, spuse ea, cu un zîmbet – un vin de *Xeres* sec era potrivit, ea fiind atît de spaniolă în seara asta. Se uită în jur cu dezamăgire, nişa avea exact două mese, aşezate opus una faţă de cealaltă, şi dacă rotea puţin scaunul, putea să vadă partea principală a restaurantului, şi pe ceilalţi comeseni.

La naiba, se gîndi ea, am vrut să văd oameni împreună, perechi căsătorite şi amanţi. Am vrut să le văd fericirea, să văd viaţa, chiar şi de la distanţă.

Sorbi cu tristeţe din băutura fină, aspră.

Edouard se uită în jur, prin restaurant. Ea nu era acolo; să fi făcut el o greşeală? Să fie ăsta un alt restaurant?

– *Señor!*

Şeful de sală îl conduse în nişă, lîngă cămin. Erau doar două mese, iar fata cu rochia roşie şedea singură la cealaltă masă. Edouard o salută, politicos, din cap, cînd se aşeză pe scaun. Iubitul ei probabil că a întîrziat; era clar că îl aştepta. Simţea din nou mirosul gardeniei.

Xara se uită la el pe sub gene – el era! Ah, îngrozitor! Va trebui să stea în faţa lui, în timp ce el va cina cu iubita lui. Mesele erau atît de apropiate, încît

va putea auzi conversaţia lor cea mai intimă, le va vedea feţele cînd se vor uita unul la altul, le va zări mîinile strînse pe sub masă. Sorbi cu nervozitate din *Manzanilla*.

Edouard studie lista, uitîndu-se peste marginea ei la doamna în roşu. Cine putea fi, oare? Şi ce fel de bărbat putea s-o facă să aştepte? Doar un prost! răspunse cu regret. Bărbatul ăsta trebuie să fie un prost, dacă pierde măcar un singur moment să fie cu ea. Umerii ei sînt ca smîntîna, pe lîngă rochia roşie ca o căpşună, iar părul negru-albăstrui străluceşte ca aripa unei mierle.

– Domnule, întrebă chelnerul.

– Peşte sabie – şi o sticlă de *Roederer Cristal*.

Noaptea asta va fi, probabil, o noapte lungă. Nu intenţionase să aibă o asemenea privelişte de primă mînă a doamnei în roşu şi a iubitului ei. De ce mă gîndesc, oare, că se întîlneşte cu un iubit? se întrebă el brusc. Ar putea fi soţul sau fratele ei. Nu, ştia că nu era aşa. Femeia asta s-a îmbrăcat pentru un iubit, taftaua ei roşie fîşîia a promisiune. Arăta ca o floare între petalele fustei, ca o gardenie.

Xara studie cu nervozitate faţa de masă. A comandat! N-ar face asta, dacă s-ar întîlni cu cineva, ci ar aştepta. S-ar putea, oare, să fie singur? De ce să nu-l invite să i se alăture? În fond, a venit în căutare de romantism. Dar cum să facă una ca asta? se întrebă ea, în panică. Nu pot face asta!

– *Señora?* Doriţi vin? Ea ridică ochii spre chelner.

– Vin? Se uită la frapiera cu sticla de şampanie de pe masa lui. Şampanie, te rog!

Poate asta îi va da curaj, voia ca ochii aceia argintii cenuşii să se uite într-ai ei.

Trebuie să fie singură, se gîndi Edouard surprins. O femeie ca ea – să cineze singură? Dar de ce? Nu întreba de ce, prostule, îşi spuse în sinea lui, ea e aici singură, la fel eşti şi tu, invit-o să ţi se alăture. Există, oare, vreun soţ cubanez ascuns, gata să-l împuşte? Dar, la naiba, merită!

– Scuzaţi-mă, spuse el.

– Iertaţi-mă, spuse ea.

Ochii lor se întîlniră – ai ei maronii lucioşi, prelungi, acoperiţi de gene întoarse; ai lui la fel de transparenţi şi limpezi ca un lac de munte.

– Ah, inspiră ea, cum aţi căpătat cicatricea aceea groaznică?

Nu ştia de ce spusese asta, nu avusese de gînd ci, pur şi simplu, îi scăpase. Ah, Doamne, ce-o să creadă despre ea acum?

– E o poveste lungă, spuse el cu un zîmbet, dar pe care aş fi încîntat să v-o spun. Am intenţionat să vă întreb dacă aţi vrea să vă alăturaţi la masa mea – se pare că sînteţi singură în seara asta, iar eu sînt tot singur. Ştiu că nu ne cunoaştem, dar se pare că locuim în acelaşi hotel. E un fel de a face cunoştinţă, nu-i aşa?

– Dar am comandat amîndoi şampanie, spuse ea prosteşte. O să avem acum două sticle.

Edouard făcu cei trei paşi pînă la masa ei, zîmbindu-i.

– Atunci, vă sugerez să le bem împreună, spuse luîndu-i mîna. Numele meu este Edouard d'Aureville.

dintr-o răsuflare.

Aşa să se întîmple oare – chiar aşa? Bărbatul visurilor tale vine la tine într-un restaurant şi îţi spune că numele lui este Edouard – ce nume frumos – şi beţi şampanie împreună şi flirtezi cu el pînă la sfîrşitul serii, cînd ştii că vrea să facă dragoste cu tine?

– Da.

Îşi aminti că se uitase în oglindă mai devreme şi, gîndindu-se că măcar dinţii ei erau frumoşi, rîse.

Edouard se uită la ea cu încîntare, aproape că putea simţi gustul gurii ei coralii sub a lui – era o gură de care te puteai ocupa, să stai aproape, să o atingi cu limba, să o muşti cu tandreţe. Era în mod clar o gură pe care ar fi dorit mult să o sărute.

– Spune-mi, zise el aşezîndu-se alături de ea, cum se poate să te numeşti O'Neil şi Esteban.

– O'Neil datorită tatălui meu de origine irlandeză – familia a venit în Cuba în urmă cu două sute de ani. Esteban a fost numele soţului meu.

– Al soţului?

Ochii lui păreau surprinşi.

– Soţul meu a murit, spuse ea încet. A fost ucis acum doi ani de bandiţi. Au incendiat ferma noastră. José avea cea mai bună plantaţie de tutun din insulă, Flor de Sevilla.

Ridică uşor din umeri şi volanele de tafta de pe umeri îi foşniră plăcut.

– Îmi pare rău, îi spuse Edouard.

– Au trecut doi ani. Se uită în ochii lui. E mult de atunci. Ea sorbi din şampanie. N-ar trebui să-ţi spun

asta, continuă ea, dar azi am hotărît să-mi schimb viaţa. Am continuat să locuiesc la ţară, pe moşia fratelui meu şi, dintr-odată, n-am mai putut suporta. Am vrut să mă eliberez de tot. Am venit la Havana, mi-am cumpărat nişte rochii noi – mîna ei se aşeză uşor pe volanele de la piept – şi am venit aici să cinez singură. Am vrut să mă oblig să intru din nou în lumea adevărată.

– Cît de norocos am fost că ai făcut asta, spuse Edouard. Am şi eu o confesiune de făcut. Te-am urmărit aici, de la hotel. Credeam că aveai întîlnire cu iubitul tău.

– Iubitul meu? zise ea, uluită. De ce te-ai gîndit că am un iubit?

– Arătai ca o femeie pornită spre o aventură, spuse el cu un zîmbet, îmbrăcată în mătase roşie, cu flori în păr... o creolă cuceritoare.

– Şi tu, şopti ea. Mă gîndeam că te întîlneşti cu vreo englezoaică rece, blondă... probabil vreo aristocrată îngheţată şi la fel de tentantă ca vinul rece într-o seară de vară.

El se uită în ochii ei lucioşi, iar ea îşi muşcă buzele cu nervozitate. Îşi pierduse suflul. Luă o înghiţitură de şampanie.

– Xara O'Neil de Esteban, şopti Edouard, mi-e teamă că mă îndrăgostesc de tine.

Ea uită de restaurant, de chelneri, de chitare şi de zumzetul conversaţiei – el se îndrăgostea de ea! Oare şi ea îl privea la fel de dornică pe cît o privea el?

Edouard îşi lăsă capul în jos şi o sărută blînd pe buze; avea gust de şampanie şi moliciune.

– Am ajuns deja prea departe, Xara, şopti el, nu e cale de întoarcere.

Ea ar fi vrut să-l mai sărute, ar fi vrut cu orice preţ să-l mai sărute. Într-adevăr, merseseră prea departe, ca să se mai întoarcă acum, dar ea n-ar fi trebuit să facă asta. Fetele binecrescute nu se comportă aşa, să se sărute cu cineva cu totul străin într-un restaurant. Dar ea era deja îndrăgostită de acest om cu totul străin.

Chelnerul îi întrerupse cu o tuse discretă, evitînd cu grijă să se uite la ei, în timp ce servea mîncarea. În Cuba, se gîndi el, se poate întîmpla orice.

– Nu te cunosc, spuse Xara. Nu ştiu nimic despre tine.

Brusc, simţi teribil nevoia să ştie totul despre el, unde se născuse, unde locuia, dar nu voia să afle că era căsătorit – să nu-mi spună aşa ceva, se rugă ea în gînd, chiar dacă e adevărat, nu în seara asta.

Ea asculta, în timp ce el vorbea, sorbind din şampanie, fascinată de gura lui. Ea întinse mîna şi puse un deget pe ea, plimbîndu-şi-l uşor pe buza de jos. El îi apăsă degetul spre el, sărutîndu-l tandru. Ea întoarse capul, în timp ce tensiunea creştea între ei; era de parcă ar fi fost suspendaţi în timp şi spaţiu, doar ei doi.

Nici unul dintre ei n-avea chef să mănînce.

– Hai să plecăm. El îi luă, ferm, mîna. O să ne plimbăm.

Toată Havana era afară pe străzi, căutînd o gură de aer în noaptea fierbinte fără vînt, înghesuindu-se pe terasele luminate ale cafenelelor, unde cerşetorii

se mutau de colo-colo, făcîndu-şi rondul. Fete drăguţe flirtau, în spatele evantaielor de dantelă, cu tineri îndrăzneţi, în haine de seară imaculate, stînd la mese alături de familii, ai căror copii, în hainele cele mai înzorzonate, alergau rîzînd prin mulţime, iar fete tinere, mlădioase, cu feţe machiate abundent şi ochi negri fulgerători, se învîrteau pe lîngă cafenele, în căutare de clienţi. Mirosurile amestecate de flori şi fum de ţigară, de mîncăruri cu mirodenii şi parfum ameţitor, pluteau în aerul nopţii, plin de promisiuni şi excitant.

Edouard o luă de braţ, simţind răcoarea netedă a pielii ei sub mînă. Nu m-am simţit aşa niciodată, pînă acum, se gîndi el. Ea e un vis, o imagine ireală, în mătase roşie şi pantofi cu tocuri înalte – iar eu sînt îndrăgostit de ea.

În umbră, la colţul pieţei, se întoarseră instinctiv, înconjurîndu-se unul pe altul cu braţele, strîngîndu-şi trupurile mai aproape; în timp ce se sărutau, un sărut nesfîrşit, cercetător, adînc. Nu era cale de întoarcere.

Mînă-n mînă, tremurînd, se plimbară pe străzile întunecate spre holul cu galerie de deasupra. Xara se sprijini de el, moale, în timp ce el răsucea cheia în broască. Uşa se închise în spatele lor şi ea era deja în braţele lui, pierdută din nou în sărutul lui. Nu voia să se mai oprească din acest sărut. El avea gust de vin. Ea se lipi mai aproape de el, iar mîinile lui alunecară pe spatele ei gol. Ea voia să atingă fiecare părticică din el cu trupul ei, să fie atît de aproape de acest bărbat, încît să-i poată vedea sufletul prin ochii lui transparenţi.

Ferestrele camerei erau deschise spre noaptea fierbinte, iar sunetul chitarelor din cafenele ajungea slab, prin întuneric, pînă la ei. Patul mare cu căpătîiul lui înalt, în stil spaniol, provenea, probabil, de la vreo mănăstire izolată, avînd sculpturi cu heruvimi şi îngeri înaripaţi, muţi şi misterioşi sub tifonul alb, protector împotriva ţînţarilor. Desprinzîndu-şi gardenia, ea o puse, atentă, pe măsuţa de lîngă pat şi îşi scutură părul liber ca o bucată de mătase neagră, lucitoare. El întinse mîna să atingă bogăţia aceea moale. Voia să-şi îngroape capul în părul acela parfumat. Umerii ei erau fragili sub mîinile lui, cînd îi alunecă rochia roşie de pe trup, lăsînd-o să cadă ca o grămadă de petale la picioarele ei.

– Eşti frumoasă, Xara, şopti el, ridicînd-o şi ducînd-o la pat. Eşti perfectă.

Grămada de rochii de la Paris fură măturate cu nerăbdare de pe pat, şi ea rămase culcată sub cortul de tifon; iar el se gîndi, în timp ce-şi scotea hainele, că arăta ca o pictură de Goya.

Se culcă alături de ea, tremurînd de nevoia de a o avea. Pielea ei era ca un satin crem întins bine pe o structură de oase delicate. Se pierdeau unul în ochii celuilalt, ameţiţi de prima atingere pasionată, extatică, în timp ce mîinile lor se explorau reciproc, iar ei se sărutau pe ochi, pe gură şi pe gît, pe curbe şi moliciuni, promiţîndu-şi plăceri unul altuia, încîntaţi de felul cum se simţeau unul pe celălalt, dorind tot mai mult şi mai mult. El îngenunche peste ea, subţire şi puternică, amînînd acel moment final de unde nu mai exista întoarcere.

– Şi tu eşti perfect, Edouard, omul meu cu totul străin, şopti ea, întinzînd mîna spre el. El o copleşi cu pasiune, strîngîndu-i trupul lîngă al lui, ridicînd-o spre noi înălţimi de împlinire, iar transpiraţia lui se unea cu a ei, în noaptea cubaneză fierbinte, iar chitarele din piaţă însoţeau ca un acompaniament trupurile lor unite, acoperind dorinţele lor gemute, rugăminţile ei, exclamaţiile lor frivole.

Încă îmbrăţişaţi, el împinse părul ei mătăsos de pe gîtul umed ca să i-l sărute, îngropîndu-şi faţa în curba acestuia, mirosindu-i parfumul, liniştindu-i trupul care mai tremura încă sub mîinile lui.

– Te iubesc, Xara O'Neil de Esteban, spuse el. Sîntem străini, pentru că ne-am întîlnit abia azi, dar ne-am căutat unul pe celălalt toată viaţa noastră. Te iubesc, ah, da, te iubesc!

Xara zîmbi, culcată acolo în semiîntuneric, cu un bărbat care o iubea. Viaţa era minunată. Uneori, aceasta avea nevoie doar de un impuls ca să înceapă să fie plină de lucruri minunate, ca de pildă, acest Edouard d'Aureville.

Edouard stătea culcat pe spate şi se uita spre tavan. Piciorul mătăsos al Xarei era încă aruncat peste el şi capul ei se odihnea pe umărul lui. Ea dormea, respirînd adînc şi cu un aer atît de mulţumit pe faţa ei vulnerabilă, adormită, încît el îşi puse braţul

protector în jurul ei. Cum ar putea să lase această femeie să plece? Era a lui, atît de complet, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Nu avea importanţă că se întîlniseră abia acum, el ştia cum arăta, cum gîndea, ce simţea – felul în care îi răspunsese. Xara O'Neil de Esteban era femeia lui şi voia ca ea să fie soţia lui cît mai curînd posibil. Nu va pleca din Cuba fără ea.

Ea se mişcă uşor în somn, iar el îi înlătură cu tandreţe părul negru albăstrui de pe faţa ei caldă. Va aştepta pînă cînd se va trezi şi apoi îi va cere să se mărite cu el. În orice caz, el nu-l va accepta pe „nu" drept răspuns.

Lumina pală a soarelui de dimineaţă devreme se filtra printre barele obloanelor, cînd ea se trezi şi el o sărută înainte de a fi deschis ochii.

– Căsătoreşte-te cu mine, murmură el lingă pleoapele ei închise. Mărită-te cu mine, azi. Acum. Te vreau chiar în minutul ăsta.

Ochii ei se deschiseră brusc, genele ei se întoarseră, gîdilîndu-i gura zîmbitoare. Ea îl sărută, înfăşurîndu-şi braţele în jurul gîtului lui.

– Eşti sigur că n-a fost de vină doar taftaua roşie şi noaptea cubaneză romantică? şopti ea.

– Acum e dimineaţă iar eu sînt foarte romantic şi te iubesc. Te rog să fii soţia mea, Xara O'Neil.

– Abia ne cunoaştem, spuse ea ezitînd.

– Avem tot restul vieţii ca să descoperim ce ne lipseşte. Mărită- te cu mine, Xara, te rog!

– Cînd?

Gura ei trecu peste buzele lui, sărutîndu-i-le cu

uşoare oftaturi.

– Azi.

Mîinile lui îi mîngîiau ceafa.

– Nu pot azi. Trebuie să vorbesc mai întîi cu fratele meu, iar tu trebuie să-mi cunoşti familia.

Ea se apropie mai mult de el, cu piciorul ei lung înfăşurat în jurul lui, ancorîndu-l lîngă trupul ei.

– Mîine atunci... săptămîna asta... El o sărută pe gît, mişcîndu-şi buzele în jos, mai departe, peste pieptul ei.

– Da, murmură ea fără suflu, ah, da, Edouard. Am să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 13

New York! Amélie sări jos din pat şi alergă la fereastră să vadă dacă oraşul mai era încă acolo, în exteriorul hotelului *Waldorf*.

Fulgi moi cădeau dintr-un cer invizibil, învîrtindu-se, aşezîndu-se tăcuţi pe pămînt ca o pătură groasă, moale. Ochii ei se măriră, rotunzi de uimire. Zăpadă! Ningea cu adevărat! Veselă, se grăbi prin salon şi intră într-un dormitor întunecat, scuturînd forma îngropată sub un munte de aşternuturi.

– Roberto, Roberto, scoală-te! Ninge.

– Ah... lasă-mă-n pace, Amélie, zise el şi se afundă

mai mult în pături.

– Roberto! Trebuie să te scoli! Afară ninge.

– Amélie! Capul lui blond, somnoros, ieşi de sub pături. E abia ora şapte dimineaţa. Asta trebuie să fie o vacanţă... hai, lasă-mă.

– Dar, Roberto, nu înţelegi? strigă ea cu exasperare. Eu n-am mai văzut zăpadă pînă acum.

El se înălţă încet, dîndu-şi părul deoparte şi căscînd, ochii lui albaştri analizîndu-i faţa emoţionată.

– Ei, bine. Zîmbi. Am să mă scol.

– Grăbeşte-te, spuse ea, sărind pe pat, trebuie să te îmbraci imediat.

Ea apucă păturile şi începu să le tragă de pe el, dar el le ţinea alarmat.

– Nu face asta, Amélie, protestă el.

– Dar de ce nu? Îl privi surprinsă. Pieptul lui gol era bronzat contrastînd cu cearceafurile albe. Nu porţi pijama? întrebă ea, bănuitoare.

– Nu port pijama. Nu-mi place.

– Ce prostie, spuse Amélie, trăgînd de pături. Oricum, te-am văzut destul de des fără haine pe tine.

– Era altceva cînd eram doar copii, zise Roberto cu fermitate, dar eu am şaisprezece ani şi tu paisprezece şi e timpul să te comporţi ca o tînără doamnă.

Amélie se simţi zdrobită.

– Ah, Roberto, n-am crezut niciodată că tocmai tu o să-mi spui aşa ceva. Oricine altcineva, dar nu tu!

– Păi, e adevărat. Ea arăta atît de nefericită, încît el trebui să zîmbească. Cu toţii creştem, Amélie. Prietenele tale de la şcoală nu devin acum altfel?

– A, ele, spuse ea dispreţuitoare, ele nu se gîndesc decît la rochii şi la băieţi.

– Păi, să vorbeşti despre rochii nu e o idee rea, spuse el, coborîndu-şi picioarele din pat şi înfăşurîndu-se cu cearceaful. Ai arăta mult mai bine în nişte rochii mai drăguţe.

Amélie se uită în jos la modelul complicat al covorului verde din hotel. Ea nici nu-şi închipuise vreodată că el ar fi gîndit că nu arăta drăguţă; să arate frumos era o treabă pe care nici nu o luase în consideraţie măcar pînă acum. Era aşa cum era. Aspectul nu i se păruse important, oricum, nu atît de important ca să merite să-şi taie părul doar pentru că aşa ar fi fost mult mai uşor de îngrijit; părul îi crescuse din nou după întîmplarea nenorocită cînd ea singură şi-l tăiase aproape de tot. Cît privea ideea de a fi o tînără doamnă, Amélie oftă. Totul era atît de complicat în ultima vreme. Ea şi Roberto fuseseră mereu împreună – ea se băga în patul lui să se cuibărească lîngă el, să-i şoptească secrete, cînd erau mici; ea purtase şorturile lui mari, albe, de pînză, prinse în talie cu una dintre curelele lui, îi împrumutase puloverele, înotase goală cu el în rîu, la fermă – iar acum, el voia ca ea să fie o tînără doamnă! Aceasta ar fi presupus ca el să fie acum un tînăr bărbat, cu toate consecinţele ce decurg din asta. Se uită urît la el, cum stătea înfăşurat în cearceaf; ce ascundea el acolo şi nu mai văzuse ea înainte? Şi ce importanţă avea, oricum? Ea sări de pe pat şi se îndreptă spre uşă.

– Mă duc să mă îmbrac şi pe urmă plec să văd zăpada, anunţă ea. Poţi să vii şi tu, dacă vrei.

El sesiză uşorul tremur din vocea ei.

– Bineînţeles că am să vin, spuse el. Vreau să fiu primul care aruncă în tine un bulgăre de zăpadă.

– Un bulgăre de zăpadă? Amélie se opri cu mîna pe clanţa uşii. Un bulgăre, Roberto do Santos! Pun pariu că eu arunc prima!

Îi trebuiră exact două minute ca să-şi arunce hainele pe ea şi să-şi îndese părul sub noua ei căciuliţă de lînă, pe care şi-o cumpărase ieri, cînd îi fusese atît de frig la urechi. Nu simţise niciodată un asemenea frig; te cuprindea, îngheţîndu-ţi oasele, pînă ce le simţeai încordate şi chircite, iar vîntul rece te zgîria pe obraji La Rio nu era niciodată aşa, dar nu aveau nici această minunată zăpadă. Se uită prin uşa întredeschisă la Isabelle. Mai dormea încă, iar capotul ei cu dantelă era împăturit frumos pe fotoliul de lîngă pat. Camera mirosea dulce a parfum – ca florile, se gîndi Amélie. Bunica mirosea întotdeauna ca florile de vară, oare asta voia să înţeleagă Roberto prin „să creşti"? Ar trebui ea oare să miroasă acum a flori în loc de săpun şi apă, ar trebui oare să aibă capoate dantelate şi mici papuci feminini, cu pompoane? Se uită în jos la picioarele care îi ieşeau, mari, de sub noul ei palton de iarnă, călduros. Cum puteau, oare, picioarele ei să arate vreodată mici şi frumoase? Ea înlătură ideea cu hotărîre. Unde era Roberto?

– Haide, spuse el, ieşind din cameră şi îndreptîndu-se spre uşă. Mă faci să te aştept.

– Ah, Roberto!

Ea alergă după el, furioasă, fugind pe coridor spre ascensor, aşteptînd nerăbdătoare ca acesta să-şi

facă drum în sus, la etajul şase, împingîndu-l pe Roberto deoparte, ca să poată ea să apese pe buton. Grila de metal alunecă, închizîndu-i înăuntru cînd începu să coboare.

– Sîntem ca nişte animale într-o cuşcă, prinse de proprietarul rău al circului. Ea rîse.

Roberto îi zîmbi cu dragoste. Era într-adevăr o fetiţă. El se simţea mult mai în vîrstă decît ea, mult, mult mai în vîrstă.

Amélie ţîşni prin holul hotelului elegant, gol, cu excepţia unui funcţionar de la recepţie şi a unei perechi de hamali; se opri la marile uşi de sticlă, turnante, pentru a se uita la perspectiva de afară. Strada, în haina ei albă, avea o nouă luminozitate, iar clădirile cenuşii din faţă erau ascunse de un văl de fulgi mişcători.

– Aşteaptă, spuse Roberto, răsucind-o cu faţa spre el. Lasă-mă să-ţi aranjez fularul înainte de a ieşi acolo în frig.

Ea îşi ridică bărbia, urmărindu-i faţa în timp ce el îi lega fularul albastru de lînă. Roberto era într-adevăr foarte frumos, cu păr atît de frumos, drept, blond, des, şi avea ochii albaştri, limpezi; puteai avea încredere în el în orice problemă. El îi aranjă bine fularul sub bărbie şi, cu un gest rapid, îi trase căciuliţa de lînă peste ochi, apoi ieşi repede prin uşa turnantă ca să fie el primul afară, în zăpadă.

– Bestie, strigă Amélie, aruncîndu-se în uşă, după el, şi ieşind pe trotuar rîzînd, în timp ce alunecă pe zăpada neaşteptat de moale.

– Nu era de presupus să fie aspră? întrebă ea

luînd o mînă de zăpadă şi frecîndu-şi-o de obraz. Era minunată, rece şi curată.

În noua linişte îmbrăcată în alb, chiar şi vocea ei suna curios de înăbuşită. Fifth Avenue era pustie; neobişnuita furtună de zăpadă de octombrie liniştise oraşul şi nu se auzea decît scîrţîitul propriilor ei paşi, în timp ce umbla cu atenţie pe trotuar.

Bulgărele de zăpadă se izbi în umărul ei şi ea se întoarse să protesteze, aplecîndu-se, cînd un altul veni spre ea.

– Am să te prind eu, strigă ea, vocea ei izbindu-se de ziduri, în timp ce lua zăpada şi o aruncă spre Roberto.

– Aşteaptă, aşteaptă, strigă el, *pax*, Amélie. El ridică în sus două degete încrucişate. *Pax*, vino la mine! El îi luă mîna şi o duse în mijlocul străzii. Uită-te la strada asta, spuse el cu o voce neobişnuită. Fifth Avenue se întindea înaintea lor, albă, imaculată, fără urmă de picioare omeneşti sau de circulaţie.

– Parcă am fi primii oameni pe Lună, strigă Roberto.

Ţipînd şi rîzînd, ei alergară mînă-n mînă, prin mijlocul bulevardului, un zig-zag de urme alunecoase marcînd înaintarea lor aiurită.

– Stop, stop! protestă Amélie, cînd ajunseră în dreptul străzii Treizeci şi patru. Eu abandonez, tu nu?

– Încă nu... haide!

El o trase pe strada Treizeci şi patru, tîrînd-o de mînă, iar ea gîfîia prea tare ca să protesteze. Se opri, moale, aproape de magazinul *Macy*.

– Nu mai pot să alerg.

Ea se sprijini de sticla vitrinei, trăgînd aer.

El îi zîmbi sarcastic.

– Ţi-ajunge, da? Fetele nu pot alerga cum trebuie, îşi mişcă întotdeauna braţele prea mult.

– Ah, Roberto, dacă aş mai fi avut putere, ţi-aş fi frecat faţa cu zăpadă.

– Să nu ameninţi niciodată atunci cînd eşti în dezavantaj, rînji el, ţinînd deasupra capului ei o mînă de zăpadă care se topea.

– Bine, bine, spuse Amélie rîzînd. Mă predau, dacă îmi cumperi o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi o gogoaşă. Mor de foame.

Roberto se uită în vitrina lucitoare a lui *Macy*.

– Uite, Amélie, de ce nu porţi şi tu aşa ceva? El arătă spre o rochie de mătase roz, cu un guler mare, alb. Ai arăta cu adevărat drăguţă în asta – bineînţeles, dacă ţi-ai aranja părul cum trebuie.

Amélie o inspectă critic; era tot ce ura ea: mătase! Aşa că trebuia să fie atentă cu ea. Şi încă roz, pfui! Şi gulerul ăla caraghios! De ce trebuie să fie drăguţă, aşa deodată, doar pentru că avea paisprezece ani? Cu o privire neîncrezătoare spre rochia roz, traversă strada de mînă cu Roberto spre cafeneaua de pe partea opusă. Ar arăta, oare, drăguţă în rochia aia? Şi de ce, oare, spusese el asta?

– Bună, strigă Isabelle cînd uşa apartamentului se

închise. Unde aţi fost atît de devreme?

– Bunico! Amélie îşi scoase căciuliţa udă şi paltonul, lăsîndu-le grămadă pe podea. Cum te simţi astăzi?

– Mult mai bine, draga mea, mulţumesc. Isabelle îşi mişcă degetele cu satisfacţie. Două săptămîni de tratament evitaseră instalarea unei artrite, de care se temuse ea. Meritase călătoria la New York, doar ca să-şi înlăture temerile.

– Bunico, ninge! E minunat. Roberto şi cu mine ne-am bătut cu bulgări de zăpadă, am alergat prin mijlocul străzii, pe Fifth Avenue – se uită pe fereastră – se mai văd încă urmele noastre.

Obrajii lui Amélie erau încă roşii de frig, iar ochii ei limpezi străluceau de bucurie. Isabelle îi zîmbi.

– Prima ta zăpadă, Amélie... e un cadou neaşteptat, în octombrie.

– Bunico, vrei să mergi cu mine la cumpărături? întrebă ea, brusc. Vreau să-mi cumpăr nişte haine noi, cîteva rochii şi alte lucruri, ştii tu – ceva, pentru că am crescut.

Isabelle puse jos cana cu ceai şi luă mîna nepoatei sale. Aşadar, micul băieţoi voia rochii de fată, nu-i aşa? Oare recunoştea şi ea că crescuse în cele din urmă?

– Bineînţeles că o să mergem, draga mea, promise ea, nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere.

De Courmont îşi controlă obosit ceasul. Trenul de la Chicago avea deja o oră întîrziere, iar dacă mergea în ritmul ăsta, cînd vor ajunge la gara Grand Central, vor avea deja aproape două ore întîrziere. Cine s-ar fi aşteptat la o furtună de zăpadă atît de timpuriu? Se sprijini de spătarul banchetei capitonate, încercînd să se concentreze la documentele sale, dar cifrele îi jucau în faţa ochilor şi el le împinse deoparte cu un oftat, gîndindu-se la întîlnirile care tocmai avuseseră loc cu producătorii de automobile din Chicago. Nu fuseseră întîlniri bune. Automobilele *De Courmont* coborau în cursa vînzărilor, pe măsură ce tot mai multe companii invadau piaţa. Maşinile lui erau prea „speciale", îi spuseseră ei, prea exclusive şi scumpe pentru piaţă. Dacă voia să aibă vînzări mari, trebuia să facă ce făcuse Ford! Ei erau ca Citroën în Franţa, făceau maşini mici, ieftine, pentru cumpărători mărunţi şi nu prea bogaţi! Ei puneau muncitorul în micile lor cutiuţe negre, pe şosea, şi le numeau automobile! Noul *De Courmont* era un obiect de o mare frumuseţe, cu linii lungi, netede, cu luciul adînc de o duzină de straturi de vopsea emailată, în roşu sau albastru regal, sau verde adînc, bogat. La acest automobil fiecare amănunt era lucrat perfect şi gîndit cu grijă. Pielăria era comandată special la o singură tăbăcărie, care folosea doar piei fără defecte şi le prefera perfecte, moi ca untul; apoi, le vopsea în maroniu sau crem, sau bronz, ca să se potrivească perfect cu exteriorul lăcuit. Lemnăria era făcută dintr-un stejar rar, fără noduri, iar motorul era din piese măiestrite de creatori francezi şi italieni,

combinaţie care produsese cel mai bun instrument de precizie pentru a asigura viteza şi forţa.

Atunci, de ce naiba nu se vindeau, afurisitele? Întrebarea îl rodea. El ştia că erau cele mai bune de pe piaţă, iar oamenii cumpărau destule maşini scumpe, pe care le vedea pretutindeni: Rolls-Royce, Bugatti, Hispano-Suiza, Mercedes-Benz, Lagonda.

Scoase un oftat şi se uită din nou la ceas. Ah, Doamne, va mai dura încă vreo cîteva ore, ştia asta. Dar avea, oare, vreo importanţă? Nu-l aştepta nimeni, nimeni pe care să fi dorit să-l vadă. N-avea motive să întîrzie prin New York. Va încerca să găsească un vapor cît mai curînd posibil, poate chiar mîine, sau poimîine, deşi, fără îndoială, că toată lumea hotărîse să plece acum, cînd se stricase vremea; nimeni nu voia să mai rămînă şi să facă o traversare a oceanului pe o furtună de iarnă. Era teribil de frig în trenul ăsta. Gilles îşi frecă mîinile reci. Se va duce să vadă dacă putea găsi un whisky să se încălzească. Va fi bucuros să ajungă odată; cel puţin, la *Waldorf*, va fi confortabil.

Roberto le aştepta pe Amélie şi pe bunica, în camera de zi, dar ele nu se grăbeau deloc în seara asta, deşi el era gata de un veac.

– Haide, voi două, strigă el prin uşa închisă a camerei lui Amélie. Ţineţi minte că e ultima noastră

seară la New York.

Urmau să se ducă să ia cina la *Delmonico* şi el aştepta cu nerăbdare. Va fi ceva cu care să se laude în faţa lui Diego, care se tot grozăvea că a fost la *madame* Susana şi alte de-astea. Se întreba cum o fi la *madame* Susana. Diego zicea că fetele erau minunate: nordice, mari, blonde, din Germania şi Suedia; fete cu pielea netedă şi ochi migdalaţi din Asia; fete cu ochi albaştri din Irlanda; frumoase şi senzuale mulatre localnice. Roberto se cutremură gîndindu-se la ele, întrebîndu-se din nou de unde avea Diego bani. Nu-i mărturisea niciodată. Diego nu-i spunea niciodată chiar totul, întotdeauna reţinea ceva, avea secrete.

Mătasea dă o senzaţie plăcută, se gîndi Amélie, alunecînd-o peste umeri şi netezind-o în jos. Nu-şi dăduse seama că o va simţi astfel, cumva răcoroasă şi moale. Cutele fustei se mişcau drăguţ, îşi prinse în jurul taliei cordonul cu micuţa cataramă şi se inspectă în oglindă. Nu încăpea îndoială că o făcea să arate ca o domnişoară, îi evidenţia micuţii sîni pe care ea încercase să pretindă că nu erau acolo, dar, cumva, acum, arătau frumos. Strîngîndu-şi cordonul cu încă nişte găuri, se răsuci să se vadă la spate. Roberto avusese dreptate. Îi venea bine.

– Sînt gata, anunţă Amélie, intrînd măreaţă în cameră, oprindu-se în faţa lui Roberto ca să-i permită s-o vadă în noua ipostază.

Roberto îşi retrase cu vinovăţie gîndurile de la *madame* Susana şi de la coapsele albe. El se uită surprins la Amélie. Era atît de drăguţă, chiar frumoasă

de-a binelea! Mătasea roz, luminoasă, cădea în cute moi, ascunzîndu-i subţirimea de fetiţă, făcînd-o să arate mai rotundă şi mai vîrstnică. Mîneci lungi, bufante, se terminau cu manşete strîmte, albe ca şi gulerul lat ce înconjura decolteul în V; purta ciorapi roz pe picioarele încă prea subţiri şi sandale argintii, cu tocuri mici. Coama ei frumoasă de păr fusese periată şi iar periată, pînă cînd creţurile se suprapuseseră, iar ea îl legase la spate, pe ceafă, cu o fundă mare de catifea.

Amélie aştepta, îngrijorată, verdictul lui, gata în orice clipă, după cum gîndea Isabelle, să alerge înapoi în cameră şi să se schimbe, dacă el ar fi spus un singur cuvînt critic.

Roberto scoase un fluierat grav, apreciativ.

– Nu e asta, oare, rochia pe care ţi-am arătat-o în vitrină la *Macy*?

Amélie îşi netezi cu nervozitate fusta.

– Da, recunoscu ea.

– Poţi avea întotdeauna încredere în gustul meu, Amélie, spuse Roberto, cu un zîmbet şmecher. Arăţi grozav! O să am la braţ în seara asta cele mai drăguţe femei din New York. *Delmonico*, atenţie, sosim!

Era şapte şi treizeci, cînd Gilles de Courmont intră, în cele din urmă, în *Waldorf* şi se duse direct la

recepţia principală, să afle vapoarele care plecau în cursul săptămînii spre Franţa. Slavă Domnului, primul noroc pe care-l avea de cînd ajunsese aici! Exista un vas britanic de linie care pleca a doua zi la unsprezece dimineaţa. Nu era prea devreme. Se uită pe lista de nume, cînd semnă în registru – nu era nimeni cunoscut. Era singur la New York. Directorul, chemat în grabă de funcţionarul de la recepţie, se îngriji personal de distinsul oaspete şi Gilles îi reteză saluturile pline de efuziune. Aşteptă nervos ascensorul, care părea că se opreşte la fiecare etaj. Directorul se uită la el, cerîndu-şi parcă scuze, cînd primul ascensor se opri în faţa lor şi o femeie bine îmbrăcată, însoţită de un tînăr blond, frumos, ieşi zîmbind. Gilles intră în cabină şi uşile ornamentate se închiseră în spatele lui, cuprinzîndu-l brusc într-o singurătate copleşitoare. Se gîndi la luxosul apartament care îl aştepta, gol.

Isabelle aşteptă în hol împreună cu Roberto, ca să coboare celălalt ascensor cu Amélie, care din nou îl ironiza pe Roberto.

Cine o fi oare bărbatul acela? Faţa lui îi era familiară, era cineva cunoscut, era sigură de asta, şi era francez. Trecuse atîta timp de cînd nu fusese în Franţa, încît nici nu-şi mai putea aminti feţele propriilor ei prieteni, – cel puţin nu în amănunt; erau, pur şi simplu, o amintire ştearsă.

Uşile celui de-al doilea ascensor se deschiseră şi Amélie apăru, zîmbind fericită. Roberto o ajută să-şi pună capa, aranjîndu-i-o cu grijă pe umeri, în timp ce Amélie îşi netezi părul, şi aşa destul de netezit. Era o fată atît de strălucitoare, se gîndi Isabelle; cam înaltă pentru vîrsta ei, dar cu o graţie feciorelnică, de care nu era conştientă. Va fi o femeie frumoasă, ca mama ei, şi totuşi erau şi urme ale lui Charles în natura ei spontană, în atitudinea ei nonşalantă. Sărmanul Charles, nici măcar n-a aflat că avea această fiică drăguţă. Şi sărmana Léonie, care trăia, dar nu putea s-o mai vadă niciodată.

– Vino, bunico! exclamă Amélie, luînd-o de braţ pe Isabelle. Iar visezi!

Transatlanticul *Normandie* avusese o traversare dificilă. Octombrie nu era renumită ca lună cu vreme bună în Atlantic, dar această călătorie fusese excepţional de furtunoasă, iar pasagerii prost dispuşi îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului în cabine. Maroc bătu la uşa camerei lui Léonie.

– Afară ninge, spuse el scuturîndu-şi fulgii topiţi de pe haină, cînd intră, dar am aflat că vom ajunge la New York mîine dimineaţă.

Léonie oftă uşurată; aveau deja o zi întîrziere şi se va simţi mult mai bine cu picioarele pe uscat. Ea împinse într-o parte tava cu cina neconsumată şi se

uită afară la noaptea furtunoasă.

– Cît de devreme dimineaţa?

– În jur de ora şase.

– Şase! Ah, Maroc! Se aruncă într-un fotoliu, pufnind. De ce am fost de acord să fac concertul ăsta?

Amîndoi ştiau de ce. Era pentru acţiunea ei favorită de binefacere. El fusese uimit că ea o acceptase, deşi ştia că ea ar face orice pentru copii. Dar să călătoreşti tot drumul ăsta pînă la New York doar pentru un concert şi un bal de binefacere, însemna să ceri prea mult, mai ales cînd asta însemna să rupi din perioada de odihnă cîştigată din greu.

Cererea venise în ultimul moment şi Léonie nu ezitase.

– Ai idee cîţi bani pot aduna într-o seară femeile astea de societate? îl întrebă ea cînd el protestase. Pot strînge suficient pentru îngrijirea a sute de copii, sugari nou-născuţi, lăsaţi la uşă ca nişte pisicuţe nedorite, copii sărmani, flămînzi şi fără adăpost. Îşi desfăcuse larg braţele, uitîndu-se în jur la minunata ei casă; vechiul han, mereu lărgit, mereu frumos: Cum pot să stau aici, în tot confortul ăsta, cînd ştiu că aş putea face ceva ca să-i ajut pe copii? spusese ea.

Marele transatlantic se clătina pe valuri.

– Iar a început! Ea rîse, cînd sunetul de sticlă spartă se auzi de sus şi Chocolat se repezi prin cameră, în braţele ei. Maroc, mai bine scoate un whisky şi cărţile de joc... şi mai găseşte nişte pasageri care se mai ţin pe picioare. O să fie iar una din nopţile

alea lungi!

James Homer Alexander Jamieson III se relaxa în fotoliul lui roşu de piele, bucurîndu-se de băutura sa şi urmărind grupul de la masa de cărţi. Îi mai văzuse şi înainte pe unul sau pe doi dintre ei – erau printre puţinii care se arătaseră la cină în timpul acestei traversări – dar era prima oară cînd o vedea pe femeie şi îi plăcu ce vedea. Ea îşi suflecase mînecile bluzei simple de bumbac, aşa cum fac muncitorii, iar minunatul ei păr blond era periat bine spre spate, de pe faţa netedă, arogantă, fără nici o concesie faţă de vanităţile feminine, sau poate una singură: funda copilărească, de catifea, pe care şi-o legase neglijent la gît. Îi plăcea părul ei care se răsucea în şuviţe rebele şi pe care, din cînd în cînd, le dădea deoparte cu o mînă fină, fără inele; observase în mod deosebit lucrul acesta, nici un inel. Era liberă!

Ea lua foarte în serios acest joc de poker, jucînd cu eleganţă şi fără teama de a pierde, sorbind whisky dintr-un pahar care era umplut mereu, punîndu-i mereu la încercare prin jocul ei viu şi, uneori, făcîndu-i să rîdă cu vreun comentariu ironic.

Vaporul tot se mai clătina sub ei, de parcă încerca să se agaţe de ceva pe o suprafaţă alunecoasă, iar majoritatea pasagerilor nu se aventuraseră afară din cabinele lor. Camera de joc era liniştită şi în

penumbră; nu era decît o lampă care lumina masa cu postav verde şi jucătorii, şi mai era un singur steward de serviciu, care curăţa scrumierele şi aducea băuturi proaspete. El se uită la ceas – era ora trei – peste cîteva ore, vor fi la New York. În urmă cu cîteva ore, nu s-ar fi bucurat, dar acum? Cum aş putea, se întrebă el, să o cunosc înainte de a debarca?

Léonie îşi aruncă pe masă cărţile, ridicîndu-şi braţele deasupra capului şi lăsîndu-şi scaunul pe spate, în timp ce îşi împinse înainte picioarele ei lungi.

– Domnilor, eu am terminat, spuse ea. Sînt obosită şi am băut prea mult whisky... şi v-am luat prea mulţi bani. Le zîmbi răutăcios. Ar fi trebuit să vă atrag atenţia că sînt specialistă.

Era adevărat, pokerul era o pasiune pentru ea; începuse să joace mai întîi ca să-i treacă orele interminabile din timpul călătoriilor cu trenul, învăţînd de la muzicienii care mergeau cu ea în turneu, iar acum putea bate aproape pe oricine.

Îşi luă geanta şi se uită prin cameră. Maroc se dusese la culcare, cu ore în urmă. Doar un singur bărbat mai şedea într-un colţ. Stătuse acolo cea mai mare parte a nopţii, uitîndu-se la ei – îi simţise privirea asupra ei şi se uitase şi ea o dată sau de două ori, dar nu putuse să-l vadă prea bine în semiîntuneric. Presupunea că era un pasager care nu putea nici el să doarmă pe acest vapor care se clătina şi prefera să-şi petreacă noaptea treaz, în loc să caute în zadar odihna. El se ridică, zîmbind.

– Te rog, nu pleca, spuse el.

Era înalt şi aspru, cu păr negru, frumos păr, moale

şi ondulat, şi îl purta destul de lung. O mustaţă plină se curba peste gura lui mare. Îi plăcea clar gura lui, buzele îi erau ferme, iar colţurile erau uşor ridicate, făcîndu-l să arate gata să zîmbească. Îi plăcea şi restul. Felul în care haina lui bine croită i se potrivea pe umerii laţi şi felul cum arăta trupul lui, musculos şi tare – şi bine făcut. Era clar un american. Şi era probabil cu vreo zece ani mai tînăr decît ea.

– E foarte tîrziu, domnule...

– Jamieson – James Homer Alexander Jamieson, al treilea – Jim.

Léonie rîse.

– Mama dumitale aştepta probabil mult de la dumneata... Homer şi Alexander! Sper că nu ai dezamăgit-o.

– Am încercat, dar ştii şi dumneata cum sînt mamele.

Ştiu oare? se întrebă ea, ştiu eu cum sînt mamele? Brusc, se simţi foarte obosită. Prea obosită pentru o conversaţie ca aceasta.

– Îmi pare rău, domnule Jamieson, dar e tîrziu, aş vrea să mă odihnesc puţin, înainte de a ajunge la New York. Noapte bună.

Ea o porni spre uşă, dar el veni după ea, vorbind repede, în timp ce străbăteau coridoarele goale.

– Cum de nu te-am văzut pînă acum? Am fost pe vapor peste o săptămînă şi totuşi nu ne-am întîlnit. Nici nu-ţi cunosc numele.

Léonie se opri la uşa cabinei ei. Nu ştia cine este ea? Putea fi oare adevărat? Îşi aminti de bluza cu mînecile suflecate, de părul legat la spate cu o

panglică şi de faţa ei nemachiată. Bineînţeles că nu arăta ca „Léonie“ – era doar ea însăşi.

– Sînt domnişoară, replică ea. Domnişoara Bahri. Noapte bună, domnule Jamieson.

Cu un ultim zîmbet, ea închise uşa, îşi scoase pantofii, îşi descheie bluza şi o aruncă pe podeaua care se clătina în continuare, alături de fustă, îşi scoase ciorapii şi îi lăsă în urma ei, în timp ce se îndrepta spre pat; se strecură goală în aşternut. Oboseala o răzbi; nimic, nici alunecarea legănată a vaporului nu o mai putea ţine trează încă un moment. Faţa lui Jim Jamieson, cu gura lui simpatică, fu ultimul lucru la care se gîndi înainte de a adormi. Acea gură frumoasă care se ridica la colţuri de parcă era gata să zîmbească.

Maroc îşi scoase paltonul, bucuros să se afle în sfîrşit la căldură, în hotelul *Waldorf*. La debarcader fusese frig, deşi trecuseră destul de repede pe la imigrare şi vamă. Avusese dificultăţi să o trezească pe Léonie dar, în cele din urmă, ea se dăduse jos din pat şi se băgase în haina caldă, ascunzîndu-şi oboseala sub o pălărie cu boruri mari şi un uşor machiaj pe obrajii palizi. Se ghemuise nefericită în blana ei, reuşind să zîmbească atunci cînd era necesar, deşi tot ce dorea de fapt era să se urce din nou în pat. Trebuia să doarmă, avea de dat un spectacol în seara

asta. Blestemă vremea care făcuse să întîrzie vaporul şi îi lăsase atît de puţin timp.

– Am să le spun să trimită sus nişte ceai fierbinte cu lămîie pentru gîtul tău, spuse Maroc, apoi te odihneşti pînă diseară. Am să mă ocup eu de toate.

Directorul de la *Waldorf* o considera pe Léonie printre puţinii oaspeţi pentru care merita să se scoale atît de devreme dimineaţa, ca să-i întîmpine. Îi arătă apartamentul, cu un gest elegant, deschizînd uşi şi aprinzînd lumini. Focurile străluceau în căminele de marmură şi pe fiecare masă erau flori. Léonie îi mulţumi şi se prăbuşi pe canapea, aruncîndu-şi pantofii cînd uşa se închise în urma lui.

– Julie, strigă ea la camerista ei. Eu mă bag direct în pat şi nu vreau să fiu deranjată pînă la ora cinci.

Maroc luă grămada de plicuri şi mesaje de la recepţie şi le răsfoi repede. Erau lucrurile obişnuite, o notă despre repetiţie – ora cinci – mai devreme decît se aşteptase. Voiau să pună la punct luminile. Pianistul va fi acolo la ora două ca să se asigure că pianul *Steinway* era în regulă. Ce ar dori doamna să aibă în cabina ei – şampanie, vin, whisky, mîncare? Va avea nevoie de serviciile unei cabiniere în plus? Era şi o notă încîntătoare de la doamna Van Wyk, preşedinta Trustului Caselor de Binefacere, care îi ura lui Léonie bun venit la New York, oferindu-i orice

ajutor de care avea nevoie. O alta era de la doamna Austin, care organizase balul, vînzînd bilete cu două sute de dolari şi care scria că ar fi putut vinde de două ori mai multe. Strîngerea de fonduri era deja un succes şi aceasta fără donaţiile care urmau să fie solicitate de la oaspeţii bogaţi, mai tîrziu, în aceeaşi seară.

El luă tocul să semneze în registru. Un scris aspru, fără floricele, negru, îi sări în ochi: *„Ducele de Courmont"*. Monsieur era aici? Împinse furios registrul. De unde dracu ştiuse că Léonie va fi aici? Stai puţin, oare ştia? Monsieur venea adesea în America, pentru afaceri.

– Ducele de Courmont! îi spuse el ca din întîmplare funcţionarului de la recepţie. Văd că a venit ieri. Stă mai mult timp?

Funcţionarul controlă lista.

– Nu, domnule. Stă aici doar o noapte. Pleacă spre Franţa în dimineaţa asta.

Maroc scoase un oftat de uşurare. Slavă Domnului, asta însemna că nu ştia. Şi n-o să-i spună lui Léonie că Monsieur se afla aici, în acelaşi hotel. Nu era cazul să o necăjească inutil.

– Scuzaţi-mă, domnule, îi întrerupse gîndurile funcţionarul. Aţi uitat să semnaţi în registru.

El împinse registrul spre Maroc, cerîndu-şi scuze cînd cîteva pagini se întoarseră.

Registrul nu era deschis la pagina corespunzătoare şi Maroc se opri, cu tocul în mînă, cînd ochiul lui remarcă scrisul înflorat al unui nume franţuzesc. *„D'Aureville... contesa Isabelle d'Aureville,*

domnişoara A. d'Aureville şi domnul R. Castelo do Santos".

Numele explodară în capul lui ca nişte rachete, reverberînd în valuri de şoc. Să fie oare adevărat? Probabil că sînt aceiaşi: nu pot exista două Isabelle d'Aureville! Dar atunci cine e A. d'Aureville? Se uită din nou la scrisul clar. Asta trebuie să fie Amélie.

Întreaga implicaţie a situaţiei îl izbi brusc. Cumva, ştiuse dintotdeauna că aşa se va întîmpla. Ani de zile va merge, vor fi atenţi, nu vor lua legătura cu familia d'Aureville, neîncercînd nici măcar să afle unde se afla Amélie, parînd fiecare mişcare de spionaj a lui Monsieur. Apoi, într-o bună zi, va apărea coincidenţa care va declanşa suita de evenimente de care s-au temut întotdeauna.

Ce trebuia oare să facă el? Se întoarse spre funcţionarul de la recepţie.

– Cînd pleacă familia d'Aureville?

Funcţionarul se uită la el cu surprindere. Poate era de vină călătoria dificilă cu vaporul, dar oaspetele acesta se comporta neobişnuit.

– Contesa d'Aureville pleacă în dimineaţa asta, domnule. Se uită la ceasul din perete. De fapt, în vreo cincisprezece minute. Vor să prindă un tren, devreme, spre Florida.

Maroc ezită. Decizia era groaznică.

– Ah, Léonie, murmură el, ai să mă ierţi vreodată pentru asta?

Funcţionarul de la recepţie se uită la el, alarmat.

– S-a întîmplat ceva rău, domnule? Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu. Mulţumesc.

Maroc se uită neliniştit prin hol. Nu era nimeni, cu excepţia unor oameni care făceau curăţenie şi a unor hamali. Desigur, era încă foarte devreme, abia ora şapte. Amélie va fi, cu siguranţă, plecată din hotel, înainte ca Monsieur să coboare. Şi, cu puţin noroc, Monsieur va pleca şi el, fără să ştie că Léonie era acolo. Doamne, simţea nevoia să bea o cafea, simţea frigul şi în oase, dar trebuia să aştepte. Trebuia să o vadă pe Amélie. Era cel mai mic lucru pe care-l putea face pentru Léonie. Luă loc în hol, pe jumătate ascuns de o coloană, dar cu o vizibilitate bună spre uşi.

Nu trebui să aştepte mult şi îi recunoscu imediat. Bunica, tînărul şi fata. Erau amîndoi blonzi şi aproape de aceeaşi înălţime – fata era înaltă pentru vîrsta ei. Isabelle îi grăbi prin hol spre uşile mari şi Amélie se învîrti de două ori, rîzînd, înainte de a ţîşni afară în stradă.

Maroc expiră, nu-şi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia. Aceasta era copila pe care o dusese în siguranţă de la Menton, sugarul care dormise în braţele lui? Amélie arăta *exact* ca Léonie cînd o cunoscuse el prima oară, o fată tînără, cu o faţă frumoasă, inocentă, încă prea slăbuţă, dar cu promisiuni de frumuseţe. Şi cu acea calitate specială, magică, a mamei ei.

Merse încet prin hol spre ascensor. Ştia că ar trebui să se simtă uşurat că trecuse pericolul, dar se simţea doar trist.

Valizele elegante *Vuitton* ale lui Léonie aşteptau în faţa hotelului ca să fie duse înăuntru, iar hamalul se grăbi să vină cu un cărucior. Amélie şi Roberto se uitară curioşi la ele.

– Uită-te, Roberto, spuse Amélie. Închipuieşte-ţi, să ai atîtea bagaje – sînt suficiente pentru şase persoane şi totuşi au aceeaşi monogramă.

Trecu un deget curios pe iniţialele de aur cu blazon, de pe fiecare valiză.

– L.B., zise ea. Mă întreb, ce nume reprezintă? Trebuie să fie o persoană foarte importantă, ca să aibă nevoie de atîtea bagaje.

– De unde ştii că aparţin unei femei? întrebă Roberto.

Amélie se uită la el, batjocoritoare.

– Care bărbat ar avea şaisprezece valize asortate, prostule?

Ei îl urmăriră pe hamalul care manevra muntele de bagaje pe cărucior.

– Sînt ale lui Léonie, spuse hamalul irlandez cu un zîmbet. Întotdeauna stă aici – şi are întotdeauna bagaje, cît pentru şase persoane. De obicei, sînt mai multe decît azi.

– Cine-i Léonie? întrebă Roberto curios.

– Nu ştiţi cine-i Léonie? Unde trăiţi? Pe Lună? întrebă hamalul neîncrezător. E cîntăreaţa aia, vedeta, asta e! Cea mai frumoasă femeie din lume.

– Închipuieşte-ţi, spuse Amélie cu o voce uimită. Închipuieşte-ţi, Roberto, e cea mai frumoasă femeie din lume!

– Hm, nu cred, sînt o grămadă de femei frumoase.

– Da, dar totuşi... ce frumos e să se spună aşa despre tine, oftă Amélie. Léonie – cîntăreaţa-vedetă, cea mai frumoasă femeie din lume. Numele mamei mele era Léonie, îi spuse ea hamalului.

– Ei, sînt sigur că şi ea era drăguţă. Dacă mă uit bine, semeni mult cu ea.

El se uită la ea, brusc surprins. Era doar o fetiţă, dar avea ceva deosebit.

– Ai auzit asta? îi spuse ea triumfătoare lui Roberto. El zice că semăn mult cu cea mai frumoasă femeie!

– Ar trebui să te vadă într-un şort vechi, larg, cu picioarele tale slabe şi mari! o tachină Roberto, ferindu-se cînd ea îi trase un picior.

– Veniţi încoace, voi doi, îi strigă Isabelle. Bagajul e încărcat. Să mergem, altfel o să întîrziem.

Maroc îşi petrecu dimineaţa măsurînd neliniştit apartamentul său, consumînd mari cantităţi de cafea şi îngrijorîndu-se în legătură cu De Courmont. Minutele treceau şi, la zece şi jumătate, se duse înapoi jos în hol, unde cumpără un ziar şi merse, ca din întîmplare, la biroul portarului. El zîmbi, arătînd spre titlurile care vorbeau despre furtuna de ieri.

– Am avut ghinion că ne-a prins furtuna asta.

– Într-adevăr ghinion, domnule, spuse politicos funcţionarul.

– Cred că un prieten al meu pleacă cu vaporul:

Ducele de Courmont.

– Da, domnule. A reţinut locul în ultimul moment şi a avut noroc că a găsit o cabină; pun pariu că unii au anulat călătoria, cu vasul *Împărăteasa*, care pleacă la unsprezece, temîndu-se de vremea proastă.

Maroc împături frumos ziarul şi îl puse sub braţ. Uşurarea era atît de intensă, încît se simţi slăbit. Era în regulă, Monsieur nu ştia.

Traversă spre locul hamalului, în stînga holului, dîndu-i un bacşiş omului care aştepta şi îl întrebă într-o doară:

– Ducele de Courmont a plecat deja?

– A, da, domnule, spuse hamalul. În urmă cu mai bine de o oră.

– Ştii unde s-a dus?

– A luat un taxi spre debarcaderul din West Street.

Asta era deci. Plecase. Şi Amélie plecase. Léonie nu-l va vedea pe nici unul dintre ei. Ridicîndu-şi umerii sub palton, ieşi în strada îngheţată, ridicîndu-şi gulerul împotriva vîntului. Se hotărî să nu-i spună lui Léonie, înainte de concertul din seara asta.

Jim Jamieson nu era un bărbat care să renunţe în faţa unei sarcini grele. Căutase aur în Munţii Stîncoşi, lucrase în minele de argint din California şi făcuse avere din afacerile cu petrol în Texas. Trăise viaţa

aspră, dură, a oraşelor de frontieră şi acum, la douăzeci şi şase de ani, era şeful propriei sale companii de construcţii şi terenuri, cu sediul în San Francisco.

Domnişoara Bahri era greu de contactat, dar el va reuşi. Se afla la *Waldorf*, dar nu primi nici un telefon şi nu accepta să vadă pe nimeni. Umblase prin holul hotelului toată după-amiaza şi, în cele din urmă, o zări, înfăşurată într-o amplă haină de vulpe şi pe jumătate ascunsă sub o uriaşă pălărie, în timp ce se grăbea prin hol, spre o maşină care o aştepta. Era însoţită de un bărbat mărunt, brunet – îl văzuse pe vapor – dar nu-i văzuse niciodată împreună.

El luă un taxi spre apartamentul său din Gramercy Park, unde îşi împachetă în grabă cîteva lucruri, se întoarse la *Waldorf* şi îşi luă o cameră. Apoi se duse jos, să aştepte. Trecură cîteva ore. Luă cina. Mai aşteptă. Se uită la ceasul mare, aurit, de pe perete; era aproape ora două noaptea şi nu o zărise. Oftă. Va mai încerca şi mîine. Cu siguranţă că nu va renunţa.

Maroc se uită la Léonie, în timp ce şedea alături de el, în limuzină. Era trecut de ora două noaptea, şi ea era vizibil extenuată. În afara superbei ei apariţii pe scenă, fusese minunată la balul ce a urmat. Ea zîmbise, vorbise, dansase; i-a sărutat pe bărbaţii care dăduseră cele mai mari cecuri; dăduse premii şi felicitări şi ţinuse şi un discurs – totul fără nici un

semn că ar fi fost plictisită sau obosită.

Muncise din greu pentru acei copii. El se întrebă cînd ar trebui să-i spună. Cît timp mai putea să amîne?

– A fost într-adevăr bine, Maroc? întrebă ea cu ochii închişi. Ea îi punea întotdeauna aceeaşi întrebare; încă mai avea nevoie de asigurarea lui, deşi aplauzele trebuie să-i fi dat răspunsul.

– Mai mult decît bine, răspunse el, ţinîndu-i mîna. O să faci mulţi copii fericiţi datorită serii acesteia.

– Sper că da, spuse ea obosită, cînd maşina opri în faţa hotelului. Holul mare, cu scara largă şi coloanele de marmură, era foarte liniştit şi ei aşteptară ascensorul în tăcere.

– Léonie, spuse el în cele din urmă, trebuie să-ţi vorbesc.

– Nu se poate mîine?

Tot ce avea în minte era imaginea patului frumos, moale şi alb, cu Chocolat ghemuită pe pernă, torcînd.

El ezită. Era atît de obosită.

– Ba da, spuse simplu.

Capitolul 14

Holul hotelului *Waldorf* nu era locul unde ar fi vrut să-şi petreacă restul vieţii, se gîndi Jim Jamieson cînd încercă din nou să o obţină pe domnişoara Bahri la telefon. Din nou i s-a spus că ea nu acceptă nici un fel de convorbiri. El închise telefonul, dezamăgit. Ce naiba se petrecea? Trecuseră trei zile şi ea nu părăsise apartamentul. I se trimiteau flori, dar ea nu primise nici o vizită. De la cine erau florile, se întreba el? Oare să fie bolnavă? Nu fusese chemat nici un doctor, ştia sigur. Dar de ce o fi venit la New York, dacă îşi petrece vremea într-un apartament de hotel?

Intră în salonul principal şi se aşează la un birou, scriind repede ceva pe o foaie de hîrtie. Semnă cu fermitate, traversă din nou holul şi merse pe coridor pînă la florărie, unde alese un singur trandafir perfect, de culoarea piersicii, cu coada scurtă şi plin, care tocmai începea să se desfacă – nu voia trandafirii aceia cu cozi lungi, ascuţiţi şi roşii ca să-i trimită domnişoarei Bahri. Ea era o femeie a trandafirilor de vară, care cresc în grădini şi miros a soare şi a petale bătute de vînt.

Prea nerăbdător ca să aştepte un ascensor, urcă în fugă scara curbată, pînă la etajul patru, îl căută pe chelnerul care ducea comenzile în camere şi îl găsi în micuţa bucătărie din capătul coridorului. Cu cîteva vorbe şi un bacşiş substanţial, îşi realiză ţelul.

– Tocmai trebuie să-i duc micul dejun, domnule, spuse bărbatul, cu un zîmbet. Am să pun asta chiar lîngă farfuria ei.

Jim se uită la tavă – era doar un vas cu cafea, nişte suc şi pîine prăjită – nu era un mic dejun prea bogat.

– Domnişoara Bahri e cumva bolnavă?

– Nu, nu e bolnavă, domnule. Ea stă întotdeauna aici cînd e la New York şi, de obicei, e foarte vioaie, nu însă şi de data asta.

Jim plecă gînditor. Ce i s-o fi întîmplat rău? Fusese bine pe vapor; a fost probabil singura femeie de pe vas care nu a fost bolnavă. Ei, n-avea altceva de făcut decît să aştepte. Nu era uşor pentru un bărbat activ, dar dacă asta era singura cale, va aştepta.

Trandafirul e frumos, se gîndi Léonie, luîndu-l şi ducîndu-l la obraz. Şi mirosea minunat, un parfum dulce, greu, care-i amintea de grădina de la han la începutul verii, verde, proaspătă şi umedă. Ah, dorea să se ducă acasă. Îşi terminase treaba. Abia aştepta sîmbăta, care nu venea destul de repede.

Văzu un bilet, împreună cu trandafirul, şi se uită la el indiferentă. Era de la Jim Jamieson, bărbatul de pe vapor – cel cu gura simpatică, zîmbitoare. *„James Homer Alexander"* semnase. Ce nume ridicol!

„Am măsurat holul hotelului Waldorf *timp de trei zile, dragă domnişoară Bahri,* citi ea, *şi sînt în mare pericol de a fi arestat pentru vagabondaj. Poţi să te milostiveşti, te rog, şi să iei prînzul cu mine? Sau ceaiul! Sau cina, sau supeul. Floarea ce ţi-o ofer poate nu e atît de bogată ca altele pe care am văzut că le primeşti, dar te reprezintă mai bine. Te rog, spune da! Am să telefonez la prînz, după răspuns".*

Se uită la trandafir, cu un zîmbet. El consideră că acesta o reprezintă. Da, trandafirul era o alegere perfectă, era genul ei, dar voia oare să-l vadă pe cel ce îl trimisese? Puse trandafirul deoparte, cu un oftat.

Chocolat torcea mulţumită în scobitura braţului lui

Léonie, aproape ascunsă de blana lungă a mantoului ei amplu. În ascensor nu mai era decît un bărbat, iar Léonie dădu din cap, politicoasă, la salutul acestuia, ridicîndu-şi gulerul şi ascunzîndu-se sub borul pălăriei. Cînd ascensorul se opri, ea se grăbi la stînga, pe coridor, şi ieşi pe uşa laterală. Prima pală de aer rece îi tăie răsuflarea şi, aplecîndu-şi capul împotriva vîntului, o strînse pe Chocolat mai aproape de ea. Făcuse o greşeală că ieşise, îşi zise ea, luptîndu-se să înainteze; era mult prea rece, iar Chocolat nu putea merge pe jos pe vîntul ăsta. În plus, pisicii nu-i plăcea pavajul de oraş, ci îi plăceau iarba şi grădinile şi plajele, la fel ca şi ei.

– Ce căutăm noi în oraşul ăsta friguros, Choc? şopti ea, luînd-o pe o stradă laterală, ferită de bătaia vîntului şi alergînd înapoi spre hotel.

Uşile turnante se învîrtiră în urma ei în timp ce ea traversă holul, îşi scoase pălăria şi îşi trecu mîna prin păr.

– Ştiam că, dacă voi aştepta destul de mult, voi avea noroc. Bună dimineaţa, domnişoară Bahri.

Vocea cu accent american era veselă şi nu putea fi confundată. Léonie se întoarse şi privi direct în ochii albaştri cu gene negre ai lui Jim Jamieson. Erau la fel de zîmbitori şi de veseli ca şi vocea lui, iar ea îşi simţi gura ridicîndu-i-se în sus, ca un răspuns. Avea ceva irezistibil, un farmec plin de încredere.

– Bună dimineaţa, domnule Jamieson. Şi, mulţumesc pentru trandafir.

– Întrebarea este, mi-ai fi mulţumit oare dacă nu te-aş fi oprit din drum? Mai era şi o scrisoare lîngă

trandafir. Îţi aminteşti?

Chiar şi insistenţa lui era de natură să-i insufle încredere.

– Îmi amintesc.

Ea apăsă butonul ascensorului.

El se mişcă, astfel încît să stea între ea şi ascensor.

– Nu-mi faci impresia unei femei care rămîne tăcută mult timp, zise el, aşa că am să spun ce am de spus, cît mai am şansa. Am vrut să te întîlnesc, de cînd te-am văzut jucînd poker pe vapor. Am păzit holul acesta zile întregi. Sînt un bărbat foarte hotărît, domnişoară Bahri. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare. Prînzul? Ceaiul? Cina? Sînt gata chiar să-ţi plimb şi pisica.

Léonie îşi lăsă capul pe spate şi rîse.

– Bine, bine, domnule Jamieson. De ce n-ai veni în apartamentul meu, la ceai? La ora cinci.

Jim îşi consultă ceasul.

– Dar, e abia douăsprezece şi jumătate. Am putea lua masa de prînz – şi apoi ceaiul. Nu-i poţi cere unui bărbat să aştepte atîtea ore!

Uşile se închiseră în urma ei şi ascensorul începu să urce.

Vocea ei pluti în jos, spre el, iar el se uită după cabina ce dispărea şi zîmbi.

– Ora cinci să fie!

– Fă-te comod, îi strigă Léonie din dormitor, vin într-un minut la dumneata.

Ea îşi analiză faţa în oglindă. Nu ştia dacă Jim Jamieson era aici ca s-o vadă pe „Léonie“, dar dacă da, atunci asta va căpăta. Îşi aplică îndemînatic creionul de pleoape, întinzînd linia într-o umbră mai blîndă, aplică puţin roşu pe obraz şi se pudră, în timp ce Julie îi peria părul într-o coamă netedă, aurie. Îşi puse pe frunte un cerc de aur şi se examină critic în oglindă. Da, e de ajuns. Era gata pentru domnul Jamieson. Îi trebuiseră exact zece minute ca să devină din nou, Léonie“.

Jim se învîrtea prin camera de zi. În ciuda decorului prea opulent, încărcat cu prea multe fotolii aurite, fragile, camera căpătase ceva din personalitatea lui Léonie. Fotografii în rame de argint erau răspîndite pe mese, iar o mulţime de perne de mătase moarată, de o moliciune primăvăratică, colorate în verde sau roz, sau liliachiu, erau răspîndite pe canapele şi fotolii. Un covor de blană moale era aşezat pe canapeaua mare din faţa căminului, iar Léonie scosese în hol obişnuitele aranjamente florale primite, umplînd camera de zi doar cu plante verzi, în ghivece – ferigi şi mici copăcei graţioşi. Trandafirul lui Jim, aşezat într-un vas îngust de argint, îşi răspîndea petalele pe covor. Grămezi de cărţi erau răspîndite pe mese, pe scaune,

pe podea, iar nişte partituri se aflau pe suportul pianului mare. O pereche de sandale aurii ale lui Léonie zăceau acolo unde le aruncase ea, iar Jim zîmbi, ridicîndu-le şi aşezîndu-le frumos.

El se uită de aproape la fotografii: o frumoasă cu păr negru, foarte spaniolă, cu un bărbat mai mărunt, cu ochelari, alături de ea; o alta, cu o pereche mai în vîrstă, într-o grădină, în faţa unei vile albe, pătrate, pe un deal înconjurat de chiparoşi şi măslini. Nu era nici o fotografie a vreunui bărbat; e sigur că, dacă ar fi existat un bărbat în viaţa ei, ar fi umblat cu fotografia lui după ea.

Un tablou stătea sprijinit pe un suport auriu lîngă fereastră, iar el se dădu un pas înapoi, să se uite mai atent la el; înfăţişa o fată goală, pe un pat răvăşit, o minunată pînză de lumină şi culoare; era senzuală, frumoasă.

– Ei? Îţi place?

Jim nu o auzise intrînd şi se întoarse cu un zîmbet.

Ah, Doamne, ce prost fusese! Cum de nu şi-a dat oare seama cine era? Domnişoara Bahri, jucătoarea de poker de la miezul nopţii, în bluză cu mîneci suflecate, cu părul zburlit şi ochii luminoşi, era faimoasa „Leonie". Cum de fusese atît de nebun să n-o recunoască?

Léonie urmări expresia de uimire care îi trecu pe faţă. Uluirea lui era atît de vizibilă, încît ea rîse. Ea fusese cea care greşise: Jim Jamieson dorise să o vadă pe domnişoara Bahri. Avea o anumită inocenţă. Nu era naivitate, ci o inocenţă adevărată şi sănătoasă.

–Îmi pare rău, spuse Jim zîmbind cu tristeţe. cred că sînt singurul bărbat american care nu te recunoaşte. O să mă ierţi?

Léonie se instală pe canapea în faţa focului, cu Chocolat ghemuită într-un colţ, lîngă ea.

– Sînt flatată, îi spuse ea, şi sînt bucuroasă că ai recunoscut că în mine sînt două Léonie. Doar cei mai apropiaţi prieteni ai mei ştiu secretul acesta.

– Atunci, asta mă include oare în aceeaşi categorie?

Ochii de un albastru deschis ai lui Jim îi zîmbiră.

Privirea lui era intimă. Sau aşa simţea ea? Léonie se decise să ignore întrebarea lui.

– Îţi place tabloul?

– E minunat.

– L-am cunoscut pe artist – demult.

– Nu acum?

– Nu. Nu acum.

Este şi deştept, se gîndi ea, a surprins toate nuanţele.

Chelnerul veni cu ceaiul – o servantă plină cu sandvişuri cu castraveţi şi somon, fără coajă, subţiri, şi cornuleţe prăjite pline cu unt, prăjituri calde cu gem de căpşuni şi smîntînă groasă, spumoasă, de pus pe deasupra şi o prăjitură neagră, umedă, de ciocolată. Léonie şi Jim se uitară încîntaţi unul la altul, pe deasupra festinului. Focul trosnea în cămin iar dincolo de ferestrele înalte cerul rece începea să se întunece. Cumva, servanta încărcată şi ceainicele de argint dădeau camerei de hotel un aer de intimitate domestică, de parcă ar fi fost o pereche de oameni căsătoriţi, aşezaţi la ceai într-o după-amiază

friguroasă de iarnă. Doar că nu erau căsătoriţi, se gîndi Léonie, deşi abia îl cunoscuse pe bărbat.

– Am sentimentul că ne-am cunoaşte de ani de zile, spuse Jim, luînd un scaun subţire, auriu să se aşeze.

El începu să toarne ceaiul. Mîinile lui ferme, pătrate, păreau capabile să facă şi asemenea treburi mărunte, se gîndi ea uitîndu-se la ele. Avea degete lungi, iar fire de păr negru, rare, îi făceau pielea mai mătăsoasă.

– Dar eu nu te cunosc, Jim Jamieson. Nu ştiu care parte a numelui dumitale eşti în realitate. Eşti Homer învăţatul? Sau Alexander, războinicul? Şi dacă nu, atunci cine-i Jim? Nu ştiu ce faci şi nici măcar unde locuieşti.

– Acum locuiesc în San Francisco, dar mă gîndesc să mă mut.

– Zău? Unde?

El îi dădu o ceaşcă de ceai.

– La Paris.

Léonie rîse.

– Eu credeam că în California locuiesc doar căutătorii de aur – bărbaţi sălbatici, acoperiţi cu praf de aur!

Ochii lor se întîlniră pe deasupra ceştilor.

– Totul depinde de ce anume cauţi, doamnă, spuse Jim cu un zîmbet caustic.

Ea simţi palpitaţia aceea caldă a unei reacţii. Îi plăcea. Îi plăcea gura lui frumoasă, zîmbitoare, ochii albaştri cu genele lungi, statura lui, umerii laţi care arătau destul de puternici ca să facă faţă oricărui

dezastru, îi plăcea felul cum arăta trupul lui, ferm şi dur. Era o listă nesfîrşită de lucruri care îi plăceau la el. Se întreba ce senzaţie îţi dădea oare acea mustaţă mătăsoasă, cînd te săruta?

Chocolat sări de pe canapea, întinzîndu-şi încet fiecare picior, înainte de a se îndrepta spre Jim, cu coada fluturînd ca un steag. Sărind pe genunchiul lui, îşi puse labele pe pieptul lui şi se uită la faţa lui surprinsă, mirosindu-l curioasă. Satisfăcută, se ghemui în braţele lui, băgîndu-şi coada frumos în jurul labelor şi sprijinindu-şi capul pe genunchiul lui. Torcea încet.

– Ei, spuse Jim glumeţ, se pare că am fost acceptat de familie. Acum, tot ce trebuie să fac este să te conving şi pe dumneata.

– De ce anume să mă convingi?

– Am nişte planuri, zise el misterios.

Léonie îşi amestecă ceaiul, un zîmbet făcîndu-şi loc pe gura ei în ciuda impertinenţei lui. Ea se uită cum pune gem şi o grămadă de smîntînă pe o prăjitură.

– Mănîncă asta, comandă el. Ai nevoie de mai multă carne pe oase, Léonie Bahri. Ai nevoie de un bărbat care să aibă grijă de tine.

– Oare am nevoie? murmură ea, bucurîndu-se.

Jim avea calitatea de a-şi asuma o răspundere care era foarte atrăgătoare şi o făcea să se simtă ocrotită. O făcea să rîdă. Muşcă bucuroasă din prăjitură, lingîndu-şi smîntîna de pe buze.

Jim se aplecă în faţă, pe scaunul lui, şi o privi. Fiecare mişcare pe care o făcea ea era o încîntare.

Chiar în timp ce mînca, limba ei rozalie, care trecea uşor peste buze, curba genelor ei lungi pe obraji cînd închidea ochii pe jumătate ca să savureze prăjitura cu cremă, mişcarea uşoară a părului ei care se răscula împotriva periatului, toate îl încîntau. Este curios, se gîndi el, ca o asemenea femeie de succes să pară atît de singură şi atît de vulnerabilă.

– Nu m-ai întrebat care sînt planurile mele, zise el brusc.

– Spune-mi, rîse ea. Nu mai pot de nerăbdare.

Ochii aceia maronii, luminoşi se uitau direct la el.

– O să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, spuse el, privind-o drept în ochi.

Léonie simţi cum îi bate tare inima. Acest străin plănuia să se căsătorească cu ea? Sau, mă rog, plănuia să-i ceară asta? O mai ceruse cineva în căsătorie? Rupert îi promisese să se însoare cu ea, iar Jacques ţinuse la ea suficient pentru aşa ceva, dar condiţiile i-au despărţit înainte de a fi ajuns la această etapă. Ceilalţi, toţi, au fost doar iubiţi. Şi Monsieur? Nu, Monsieur nu spusese niciodată asemenea vorbe, el nu o iubise cu adevărat niciodată. Edouard d'Aureville o iubise, simţise asta în seara aceea, lîngă rîu, cînd o sărutase. În acel sărut s-ar fi putut întrezări un viitor, dar nu era posibil. Trebuie să fie atentă cu Jim Jamieson; mergea prea departe, după părerea ei.

– Nu te îngrijora, spuse el, atingîndu-i fruntea încruntată. Nu vreau să te zăpăcesc. M-am gîndit doar să-ţi spun că intenţiile mele sînt onorabile.

Fără să vrea, Léonie rîse. Era foarte atrăgător.

– De ce nu am începe cu începutul? sugeră ea,

relaxîndu-se din nou.

– O idee excelentă, zise el zîmbind. Lasă totul pe seama mea, Léonie.

Maroc fu uimit cînd Léonie anulă plecarea de sîmbătă.

– Dar de ce? întrebă el. Am crezut că arzi de nerăbdare să te întorci în Franţa.

– Dar mă simt mai bine acum... şi am o companie plăcută.

– Jamieson?

Léonie îi zîmbi.

– Jamieson.

– E o întrunire a epitropilor Castelului d'Aureville, pe douăzeci şi nouă, îi reaminti el.

Era prima dată că uitase. Epitropia Castelului d'Aureville era lucrul cel mai important din viaţa ei. Totuşi, mai avea două săptămîni, încă două săptămîni cu domnul Jamieson.

Jim îi făcea curte cu o asiduitate foarte americană, trimiţîndu-i flori în fiecare dimineaţă, mereu aceiaşi trandafiri de culoarea piersicii, cu parfum generos, şi apărînd în fiecare după-amiază ca să o ia la masă,

într-un restaurant mai deosebit din oraş, sau în vreo expediţie pe coastă, ca să mănînce homar, moluşte şi mici scoici delicioase. Seara mergeau la spectacole şi beau şampanie, în timp ce el îi povestea fragmente din viaţa lui.

Jim era din Sawannah, Georgia. Un „american adevărat", după cum se caracterizase el, în timp ce se uita în jur, în restaurantul aglomerat.

– Nu ca yankeii ăştia.

– Dar, pentru francezi, toţi americanii sînt yankei, spuse Léonie simţind expresia lui pretins şocată.

El îi spuse că avea treizeci şi cinci de ani, dar ea ştia că minţea; nu putea avea mai mult de douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte, dar o emoţionase faptul că era destul de sensibil ca să se gîndească la faptul că diferenţa de vîrstă o putea deranja.

În fiecare seară, îi cerea să se mărite cu el. Şi, în fiecare seară, ea îl refuza. În fiecare seară o ruga să-l lase să vină să bea un ultim pahar la ea şi ea îl refuza.

Culcată singură în pat, ea se întreba de ce. Oare pentru că ea era mai în vîrstă decît el? Dădu deoparte păturile şi coborî din pat, îşi scoase cămaşa de noapte şi se analiză în oglinda prelungă. La treizeci şi trei de ani, trupul ei era încă tare şi rotunjit şi îl privi cu satisfacţie, amintindu-şi acele dimineţi dure din studioul rece, cînd se forţase să înveţe dansul şi exersase. Majoritatea femeilor de vîrsta ei aveau deja carnea lăsată, susţinută de corsete, se gîndi ea trecîndu-şi mîinile peste trup. Era bine să ai sîni care stăteau încă în sus şi un fund care era încă rotund şi tare.

Nu, nu vîrsta ei o îngrijora, şi nici gîndul că trupul ei o va trăda. Atunci, de ce nu? Au mai fost şi alţi iubiţi. Dar acesta era diferit. Jim nu era genul de bărbat care să joace un rol secundar în viaţa ei. El se ocupa de toate, ceea ce era plăcut, se gîndi ea cu regret. Îi plăcea că avea grijă de ea; relaxarea în braţele lui ar putea fi tot o plăcere. Ea înlătură acest gînd. Cu un bărbat ca Jim nu încăpeau compromisuri. El putea să vrea mai mult decît era ea pregătită să dea. Şi, oricum, nu putea să meargă treaba. El era american, locuia şi lucra în America. Ea trăia în Europa. Şi ea *trebuia* să lucreze. Copiii ei depindeau de ea.

Se urcă înapoi în pat. Castelul d'Aureville părea că înghite bani, iar investiţiile pe care le făcuse nu fuseseră prea reuşite. Se frămînta în pat, îngrijorată. Viaţa era întotdeauna atît de plină de probleme! Faţa lui Jim, cu oase puternice, o urmări în visele ei tulburate. Era un bărbat pe care te puteai sprijini. Un bărbat de care o femeie putea depinde, dar ea nu avea acest drept. Destinul ei era altul.

Metoda lui Jim era directă şi fără compromis, dar avea un farmec sudic şi un umor de nestăvilit, care o făcea să rîdă tot timpul.

– Léonie, vii cu mine în California? întrebă el într-o seară, cînd se întoarseră de la cină. O să-ţi placă San

Francisco, e mai degrabă genul tău de oraş, decît New York-ul.

Léonie simţi o înţepătură de nelinişte.

– Dar cînd trebuie să pleci?

– Săptămîna viitoare. Îşi puse un deget sub bărbia ei, zîmbindu-i. Nu-mi spui că s-ar putea să-mi simţi lipsa?

Săptămîna viitoare, se gîndi Léonie în panică. Săptămîna viitoare, el se va duce la San Francisco. Iar ea se va întoarce în Franţa.

– Poate că o să-ţi simt lipsa, recunoscu ea.

Ştia că aşa va fi.

– Atunci, vino cu mine.

Vocea lui era convingătoare şi se uita la ea aşteptînd un răspuns. El credea cu adevărat că ea ar putea pleca împreună cu el. Viaţa lui Jim era atît de simplă, atît de necomplicată.

– Nu pot să plec cu tine, Jim. Ce-ar spune lumea?

Ea observă cum se ridau ochii lui cînd rîdea, şi el rîdea mult. Viaţa cu Jim Jamieson ar fi fost atît de veselă!

– Cu siguranţă, nu mai mult decît spune acum. Aproape tot New-York-ul crede că sîntem deja amanţi, ştii? În fond, ne petrecem atît de mult timp împreună – aproape că îmi vine şi mie să cred că sîntem!

Léonie oftă.

– Voi, americanii, sînteţi întotdeauna atît de grăbiţi!

El o înconjură cu braţul, rugător.

– Léonie, cel puţin invită-mă să bem un pahar, înainte de a mă goni, noaptea.

– Foarte bine, spuse ea, dîndu-i cheile în timp ce

mergeau pe coridor. Dar numai un pahar.

Coniacul aştepta pe o masă, lîngă foc, şi cărbunii mai aveau încă o strălucire roşie, caldă. Jim îşi turnă de băut, învîrtindu-se prin cameră, mutînd scaunele fine, aurite, din calea lui, iritat.

– Ah, jucăriile astea franţuzeşti, mormăi el, şi n-ai unde să te aşezi.

– Stai aici, lîngă mine, îi sugeră ea, cuibărindu-se pe canapea.

El se aşeză cu grijă, alături de ea.

– Eşti sigură că n-o să se rupă? întrebă el cu o preocupare prefăcută.

Léonie oftă cu exasperare.

– Jim, nu te mai preface. Ştii perfect de bine că nu eşti bărbatul sălbatic din California. Eşti un adevărat domn, bine educat, din Sud.

– Cred că sînt gata să-mi pierd bunele maniere din Sud, spuse el, alunecîndu-şi braţul în jurul umerilor ei.

Ochii lor se întîlniră şi Léonie se aplecă spre el. Ea îl sărută uşor pe gură. Trecură cîteva secunde şi ea îşi retrase capul, iar privirile li se întîlniră. Apoi, el o îmbrăţişă, pînă cînd ea simţi că el îi explora gura, savurîndu-i dulceaţa, ca o căpşunilor din iunie. Părul ei mirosea la fel de bine ca iarba proaspăt tăiată; voia să-l prindă în mînă, să învîrtească în jurul lui şuviţele lungi, mătăsoase, să o lege de el pentru totdeauna cu propriul ei păr frumos.

Trebuia să fie doar un singur sărut, se gîndi Léonie, plimbîndu-şi mîinile pe lungimea spatelui lui, simţindu-i muşchii încordaţi, în timp ce o ţinea aproape. Doar un singur sărut.

Jim le zîmbi ochilor ei marônii, surprinşi, cînd aruncă pe podea blana moale în faţa focului, şi apoi începu să o dezbrace, scoţîndu-i fiecare obiect de îmbrăcăminte de parcă ar fi dezvelit o statuie preţioasă dintr-o marmură de culoarea piersicii. Doar că pielea ei nu se simţea ca marmura, era caldă şi infinit de moale şi el voia doar să o ţină, goală, lîngă el, pentru totdeauna.

Se simţea în siguranţă, aproape de trupul lui puternic. Era dur şi musculos, pielea lui era bronzată de soarele californian, netedă şi mătăsoasă sub mîinile ei care tremurau. Afectivitatea lui era tonică şi neinhibată. Îi acoperi trupul cu sărutări şi mîngîieri, lingînd-o, gustînd-o, atingînd-o.

– Deschide ochii, uită-te la mine, uită-te la mine! îi ceru el, şi privirile li se uniră la fel de adînc ca şi trupurile, pînă ce chipul lui se contorsionă de pasiune şi ea ţipă triumfătoare.

Jim stătea culcat şi rîdea, iar Léonie îi zîmbi, uluită.

– Dar de ce rîzi? întrebă ea. Am făcut ceva caraghios?

– Rîd, spuse el, pentru că sînt fericit. Oamenii sînt fericiţi, uneori, ştii?

Léonie rîse şi ea.

– Eu am avut intenţia doar să te sărut, dar ăsta-i lucrul cel mai bun ce mi s-a întîmplat la New York. Trebuie să spun, adaugă ea, jenată, că voi, domnii din Sud, ştiţi ce faceţi!

El se răsuci.

– Asta-i o declaraţie romantică şi iată că eu sînt îndrăgostit nebuneşte de tine.

Avu brusc o amintire îngrozitoare a clipei cînd stătuse aşa culcată, cu Monsieur, dorind ca el să-i spună că o iubeşte, doar să-i spună – chiar dacă nu o credea cu adevărat. Alţi bărbaţi îi spuseseră că o iubesc, de atunci încoace, dar nu fuseseră la fel de importanţi. Jim însă era important. Făcuse dragoste cu ea la fel de pasionat ca şi Monsieur, dar era şi o nuanţă de tandreţe în mîngîierile lui, o căldură în sărutările lui, care o făceau să dorească mai mult.

– Eşti cu adevărat îndrăgostit de mine, Jim?

– Bineînţeles că sînt. Nu ţi-am spus mai înainte asta?

– Da, bine, dar... ştii, am crezut că voiai doar să fii drăguţ.

El zîmbi.

– Nu te-am auzit însă pe tine spunîndu-mi că mă iubeşti. Ai folosit alte cuvinte, dar nu cred că ele insinuau asta.

Léonie se ridică, ţinîndu-şi genunchii la piept.

– Nu sînt sigură dacă pot s-o spun. Ah, nu ştii, dar nu pot să mă leg printr-o dragoste, implică prea mult. Sînt o femeie independentă şi, crede-mă, a fost nevoie de o luptă grea şi îndelungată ca să ajung aici. Vreau să-mi păstrez independenţa. Şi, în plus, mai am şi alte obligaţii.

– Am trecut toţi prin alte amoruri, prin alte vieţi, Léonie. Nici unul dintre noi n-a crescut fără vînătăi şi cicatrici. Oricum, e prea tîrziu, te-ai legat deja de mine. O să te căsătoreşti cu mine, să nu greşeşti în privinţa asta.

– Mă tentează, adăugă ea, fără voia ei.

– Bine. O prinse triumfător în braţe. Atunci, vino cu mine în California, ne căsătorim acolo. Ştiu un loc perfect în Mill Valley, o mică biserică din lemn de sequoia, o să-ţi placă.

– Jim, Jim, protestă ea cînd el o strînse tare în braţe, nu merge atît de repede, nu pot să mă ţin în pas cu tine. Ne-am întîlnit doar în urmă cu două săptămîni.

– Dar gîndeşte-te, şopti el, sărutîndu-i urechea, bisericuţa aia mică din lemn de sequoia... ca o cabană din lemn.

Se gîndi la ea – cu regret – în timp ce îl săruta.

Maroc încercase zile în şir să-şi adune curajul. Acum ştia că trebuia să-i spună, fie că avea sau nu curaj. Ar fi fost mai bine s-o facă acum, cît Jim Jamieson mai era pe aici, şi înainte de a pleca spre Franţa. Va avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea găsi.

– Nu eşti uşor de prins, zilele astea, spuse el, sprijinindu-se de poliţa căminului şi împingînd buşteanul cu piciorul.

Acesta aruncă scîntei şi scoase mici flăcări portocalii, iar el le privea cu fascinaţie.

– Ce este, Maroc? întrebă Léonie preocupată. Arăţi.. Ea ezită, căutînd cuvîntul. Nu era „bolnav", nu arăta bolnav – „necăjit" era cuvîntul cel mai potrivit pe

care-l găsi. Şi nervos.

– Am ceva să-ţi spun, zise el grav, şi, după ce o fac, sper să ţii minte că tot ce am făcut a fost spre binele tău. Am făcut aşa cum am căzut de acord, cu ani în urmă, toţi cei implicaţi, că nu va exista nici un contact cu Amélie.

Ea se încordă, cînd el menţionă numele fiicei ei.

– Ce tot spui, Maroc? strigă ea. Ce-i cu Amélie?

– Amélie a fost aici, în acest hotel.

Léonie se uită la el crispată.

– Era cu doamna contesă d'Aureville. Plecau exact cînd am sosit noi. Din întîmplare, am văzut numele lor în registru. Am aşteptat. Le- am văzut.

– *Tu* ai văzut-o pe *Amélie?*

Vocea lui Léonie era subţire ca sticla, de parcă venea de la distanţă.

– Am văzut-o, Léonie. Am văzut-o pe fiica ta. Vorbele pe care Maroc le reţinuse atîta vreme se rostogoleau în graba unei mărturisiri. Îţi aminteşti cum arătai cînd ai venit prima oară pentru slujbă la *Serrat*, cu mîini şi picioare subţiri şi o masă de păr... arată exact cum arătai tu atunci, Léonie. *Exact ca tine.*

– De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai lăsat să o văd?

Lui Léonie i se frîngea din nou inima. Se rostogoli disperată pe canapea, lovind cu mîinile în perne, înăbuşindu-şi ţipetele în moliciunea lor.

– Léonie, n-am putut... n-am putut. Mai e ceva. Monsieur, era şi el aici, în hotel.

Îngheţată în tăcere, se uită fix la perna de mătase, modelul acesteia în zig-zag fiind ca un ecou al

gîndurilor ei frînte. O găsise oare Monsieur pe Amélie, în cele din urmă? Ea întoarse încet faţa de la pernă, speriată de răspunsul la întrebarea nerostită.

– Nu! spuse Maroc. El nu ştie! A fost o coincidenţă, s-a întîmplat, pur şi simplu. Nimeni n-a ştiut, în afară de mine.

Faţa lui Léonie era atît de plină de disperare, încît el simţea nevoia să i-o ţină în mîini, să-i şteargă lacrimile, fardul pătat şi creionul de pleoape. Era atît de lipsită de apărare, ca o pisicuţă în curentul unui rîu care curge repede. Nu putea să o lase să se scufunde, nu putea să o lase să fie înfrîntă, acum.

– A fost o pură şansă, Léonie, jur. Amélie e în siguranţă.

– Eşti sigur, Maroc? Eşti absolut sigur?

– Sînt sigur, Léonie.

Începu să plîngă din nou, de data asta molcom, lacrimile curgîndu-i neascunse pe obraji.

– Mai spune-mi o dată, Maroc, cum arăta?

– E drăguţă, Léonie... e o fată drăguţă. Înaltă şi foarte subţire, cu părul tău şi cu ochii tăi, exact.

– Ar, ar fi trebuit s-o văd... doar de data asta, gemu ea, aruncîndu-se din nou în perne.

– Nu ai dreptul, Léonie, murmură Maroc. Amélie îşi are viaţa ei acum, familia ei... s-a terminat, Léonie.

Ea se uită la el, uluită. Dar ştia că el avea dreptate. Se terminase.

– Ce naiba am făcut oare? spuse Jim cu glas tare, în timp ce măsura iar holul hotelului *Waldorf.* Au trecut deja trei zile de cînd Léonie n-a mai ieşit din camera ei. Nu răspundea la nici un telefon şi nu primea mesaje. Trebuia să plece mîine la San Francisco – trebuia neapărat să plece la San Francisco, mîine. Dar cum putea să plece şi să lase lucrurile în aer, aşa? Ce naiba se întîmpla? Se îndreptă spre telefon; va încerca din nou – încercase la fiecare jumătate de oră, în ultimele două zile!

Léonie se grăbi să intre pe uşa laterală a hotelului, strîngînd-o pe Chocolat în braţe. Trăgîndu-şi mai mult borul pălăriei peste faţa palidă, se îndreptă spre ascensor. Trebuise să o scoată afară pe sărmana Chocolat, căci drăguţa de ea stătuse în casă zile întregi, dar nici una dintre ele nu s-a bucurat de plimbare. Dorea doar să vină sîmbăta, să poată pleca mai repede. De ce venea atît de greu ascensorul? Era curios, dar deodată simţi cum i se slăbesc picioarele şi i se învîrteşte capul; se sprijini, speriată, de un stîlp, strîngînd pisica în braţe.

– Léonie!

Se uită în sus, cu vinovăţie. Se uită la Jim, fără să poată vorbi.

– Te simţi bine?

Ea simţi îngrijorarea din glasul lui şi întoarse capul într-o parte.

– Ce se întîmplă, te simţi rău?

Spre groaza ei, simţi lacrimile alunecîndu-i pe obraji şi se îndepărtă. Nu putea plînge aici, în holul hotelului *Waldorf.*

El o apucă de braţ.

– Sprijină-te de mine, Léonie, spuse el ferm. Am eu grijă de tine.

Ea se sprijini de el, ascunzîndu-şi faţa în haina lui, neputînd să-şi oprească lacrimile.

El o ajută să intre în ascensor.

– E-n regulă, să ştii! îi şopti el la ureche. Sînt aici, o să am grijă de tine. Am eu grijă de toate. Nu-ţi fie teamă, totul o să fie bine.

Ea se sprijini din nou de el, pe coridor, recunoscătoare pentru braţul lui care o susţinea pe după umeri. Ajunsă în apartamentul ei, o chemă pe Julie să o ajute să se dezbrace şi să o înfăşoare într-un capot călduros, în timp ce el chemă doctorul să vină să o vadă şi apoi sună la serviciul în cameră, ca să-i comande un prînz uşor.

Léonie se culcă pe pernele de moar, în faţa focului, şi îl privea cum se plimba tăcut prin cameră, aşteptînd sosirea doctorului. Era atît de mare, atît de puternic – şi atît de hotărît. Arăta ca un bărbat pe care o femeie se putea baza. Trecuse mult de cînd nici un bărbat nu se mai îngrijise astfel de ea; de fapt, a avut oare vreun bărbat grijă de ea? Jim se asemăna mult cu Edouard d'Aureville. Edouard era un aventurier dur, dar un bărbat tandru. Şi sub această faţetă aspră, Jim era şi el un bărbat tandru. În timp ce doctorul o examina, Jim îi lăsă discret singuri. Doctorul confirmă că singurul medicament de care avea nevoie era odihna şi mîncarea, iar apoi o urmări în timp ce ea sorbi puţină supă. Apoi, el o înfăşură cu o pătură, aranjînd-o pe canapea ca să se odihnească.

– O să mă întorc mai tîrziu, spuse Jim sărutînd-o uşor pe creştetul capului, iar tu trebuie să adormi.

Pentru prima oară, de zile în şir, adormi uşor, fără efort, netulburată de nici un vis.

Jim se întoarse la patru, cu un ceai. Stătea aplecat asupra ei, în timp ce ea mînca sandvişuri cu castraveţi. Era atît de diferit faţă de primul lor ceai, încît se simţi şi mai tristă.

– Am aşteptat trei zile jos în holul ăla şi cînd, în sfîrşit, am dat de tine, văd că nu mai eşti aceeaşi femeie. Eşti palidă, sfîrşită, obosită – nici chiar o traversare a Atlanticului pe furtună nu te-ar fi transformat aşa. Ce s-a întîmplat? Ce-am făcut oare? Pot să pun pariu că lacrimile astea nu sînt doar de oboseală, dar, oricare ar fi motivul, Léonie Bahri, nu e cazul să dispari. Nu există nimic pe lumea asta care să nu se poată rezolva.

Cumva, cînd spunea asta, aproape că-l putea crede că e adevărat. Ea împinse farfuria deoparte, cu un oftat, şi el se uită la ea, controlînd-o.

– E-n regulă, zise ea. Am mîncat trei. Acum pot să vorbesc?

– Te rog, vorbeşte, spune-mi ce se întîmplă, Léonie. Vreau să te ajut.

– Nimeni nu poate face nimic, iar eu nu pot să-ţi spun despre ce este vorba. Este ceva care durează

de ani de zile şi nu există nici o soluţie. Dar tu m-ai ajutat. Se aplecă şi îi luă mîna. Doar prin prezenţa ta aici.

Ochii lui albaştri erau îngrijoraţi.

– Nu te pot obliga să-mi spui, Léonie, dar ţine minte, în caz că-ţi schimbi părerea, sînt capabil să împart o problemă cu tine.

Jim ezită. Cum putea să o lase aşa?

– Vino cu mine mîine, o îndemnă el, te rog, Léonie. O să vezi că lucrurile or să arate cu totul altfel, în alt loc. Te rog, vino.

– Nu pot, Jim.

Ochii lui albaştri erau atît de rugători şi, de data asta, faţa lui era serioasă. Dacă ar fi fost posibil! Dar acum, mai mult ca oricînd, trebuia să se întoarcă în Franţa. Răspunderea ei era clară.

– Atunci, promite-mi că ai să aştepţi aici pînă mă întorc, săptămîna viitoare. Promite-mi.

Vocea lui era imperativă. Nu-i lăsa frîu liber.

– Am să văd, spuse ea evaziv.

El îşi puse braţele în jurul ei, ţinînd-o aproape. Era o senzaţie atît de plăcută. Pieptul îi era puternic, braţele lui îi dădeau siguranţă.

– Atît nu e suficient, Léonie, promite-mi.

– Promit, spuse ea, ascultîndu-i bătăile inimii lîngă obrazul ei.

Léonie reciti scrisoarea, înainte de a o împături, apoi o puse în plic şi o închise cu fermitate. Iată, o făcuse. Dacă nu o va expedia imediat, s-ar putea să se răzgîndească. Se uită în jurul ei, prin cameră. Arăta goală, fără lucrurile ei. Erau doar valizele de vapor, cu Chocolat cocoţată nervoasă în vîrful grămezii, cum făcea întotdeauna atunci cînd călătoreau, asigurîndu-se, bănuia ea, că nu va fi uitată şi lăsată acolo. Dar tot ce rămînea acolo, în urma ei, era Jim – şi un mod de viaţă care nu putea fi al ei.

Trecu un deget peste numele de pe plic, Jim Jamieson. Ar fi putut fi doamna Jamieson. Dar era „Léonie" şi îşi avea de jucat rolul ei. O aştepta munca. Se apropia şedinţa epitropilor Castelului d'Aureville, acasă, iar ea trebuia să controleze lista cifrelor, să studieze raportul financiar şi al investiţiilor, şi apoi trebuia să plece din nou în turneu, să mai facă nişte bani. Îşi consacrase viaţa acestei probleme, doar pentru Amélie.

Jim plecase cu două zile în urmă, rugînd-o în continuare să vină cu el, apoi îi aminti de promisiunea ei de a-l aştepta.

Léonie coborî să pună scrisoarea pentru San Francisco, urmărind-o căzînd prin fanta strîmtă de sticlă; pecetluindu-i soarta. Nu mai exista acum cale de întoarcere. Vaporul avea să plece la amiază, iar la capătul drumului era Franţa şi realitatea.

Capitolul 15

•

Amélie se plimba în picioarele goale de-a lungul terasei Vilei Encantada, din nou comodă, în vechiul ei şort şi în cămaşă. Se sprijini, fericită, de balustradă uitîndu-se în jos, la deluşorul acoperit de pomi şi la priveliştea golfului liniştit de sub el, bucurîndu-se de mîngîierea razelor soarelui pe braţele goale şi pe picioare. Zăpada nu e rea, se gîndi ea, amintindu-şi de Fifth Avenue, dar aici e mai bine. Urmau să se ducă la cină la St. James în seara asta, iar ea îşi propusese să-şi îmbrace rochia cea nouă, roz. Edouard nu o văzuse încă în ea. Ea se întinse leneşă,

întrebîndu-se de ce era el atît de misterios. Urmau să participe la o mare festivitate, le spusese el înainte de a dispărea în Key West, în urmă cu o oră, lăsîndu-i pe toţi nedumeriţi şi curioşi. Amélie lovi cu piciorul o pietricică de pe terasă şi o urmări cum se rostogolea pe deluşor. Viaţa era frumoasă, mai ales cînd Diego nu era în jur. Roberto era atît de diferit cînd erau doar ei doi, era bucuros să fie doar cu ea, ştia că aşa simţea.

O căruţă cu un măgar apăru după cotitura aleii, încărcată cu blocuri de gheaţă care se topeau, lăsînd o dîră udă, în timp ce animalul mergea încet printre lămîi, oprindu-se să roadă puţină iarbă aici, o frunză colo, pînă ce era din nou readus la acţiune de către băiatul care-l mîna.

– Şampania voastră – rînji băiatul, făcîndu-i semne cu mîna – e gata răcită.

Maşina micuţă a lui Edouard urcă dealul în urma măgarului, ridicînd un val de praf în aerul curat. Rîsul lui şi cel al femeii cu părul negru care stătea lîngă el, pluti spre ea. Amélie se încordă. Cine putea fi oare? Se aplecă peste balustradă să vadă mai bine, cînd maşina încetini pe ultimii metri şi se opri în spatele măgarului.

Edouard îi făcu semn cu mîna.

– Asta-i Amélie, îi spuse el lui Xara. Ştiu că o să te iubească.

Xara îi zîmbi siluetei înalte, subţiri, de pe terasă. Amélie se răsuci şi se repezi în casă.

– Nu sînt chiar atît de sigură, Edouard, spuse Xara. Mamele vitrege nu sînt de obicei prea iubite.

– Ăsta e un caz diferit, zise Edouard, ajutînd-o să iasă din maşină. Pentru că şi tu eşti diferită şi pentru că Amélie n-a avut niciodată o mamă. Ţu eşti prima mamă pentru ea.

Dar, desigur, se gîndi ea, Amélie avea să o considere o străină care intrase acum în viaţa lui Edouard, o rivală. În fond, ea avea acum paisprezece ani – aproape cincisprezece. Va începe să ştie ce înseamnă să fii femeie – cu toată durerea şi nesiguranţa. Sărmana fată! se gîndi ea brusc, urcînd treptele casei. Sărmana fetiţă.

– Mamă, strigă Edouard, Amélie... Roberto. M-am întors, cu o surpriză şi cu şampanie.

Roberto merse prin hol, ajungînd în spatele lor.

– Bună, spuse el, care-i surpriza? Ah, bună ziua. Întinse o mînă spre Xara. Eu sînt Roberto do Santos.

– Ea este Xara O'Neil de Esteban, spuse Edouard.

– Edouard! Isabelle veni în grabă din camera ei, netezindu-şi părul în mers. N-am ştiut că vom avea o vizită.

– Mamă, vreau să ţi-o prezint pe Xara.

Cele două femei se priviră una pe cealaltă, plăcîndu-le ce văzură. Nu este îndoială că e o fiinţă deosebită, se gîndi Isabelle, luînd mîna răcoroasă, moale, a fetei în mîna ei.

– Bun venit, draga mea, la Vila Encantada.

Ea zîmbi.

– Unde-i Amélie? Edouard se uită în jur. De obicei ea e prima care iese.

– Îl ajută pe băiat să descarce şampania, spuse Roberto. Mai bine mă duc să o ajut.

– Grăbeşte-te atunci, îi strigă Edouard. O să o bem afară, pe terasă.

Xara luă cutia lungă pe care Edouard o cărase şi o duse pe terasă, cu ea. Cel puţin, mama lui Edouard era drăguţă; totuşi, cum va reacţiona oare la anunţul brusc al logodnei fiului ei cu o văduvă pe care o cunoscuse doar de cîteva săptămîni? Acesta va fi testul adevărat!

Amélie ridică sticlele reci din cuibul lor şi le duse înăuntru, în timp ce Roberto îl ajuta pe băiat să descarce un bloc de gheaţă, cărîndu-l cu cleştele lui mare la bucătărie.

– Care-i surpriza? întrebă Amélie, lingîndu-şi degetele reci ca să şi le încălzească.

Roberto rînji spre ea.

– Bătrînul Edouard e îndrăgostit, zise el. Se vede în ochii lui, cînd o priveşte pe Xara O'Neil de Esteban.

– Xara, şopti Amélie, recunoscîndu-l instinctiv ca pe numele unei rivale.

– Pun pariu că o să-şi anunţe logodna, continuă Roberto, iar eu nu-l judec. E minunată – brunetă şi exotică şi foarte elegantă.

El puse paharele pe o tavă, luînd frapiera de argint şi umplînd-o cu gheaţă sfărîmată cu cîteva lovituri experte de ciocan.

– Logodna lor, rosti Amélie ca un ecou.

Edouard se va căsători cu femeia asta? Dacă Edouard se căsătorea, însemna că o va părăsi. Poate că va avea şi copii – copiii lui adevăraţi. Brusc, se simţi dezolată şi buna ei dispoziţie din urmă cu o oră se pierdu în adîncuri.

– Haide, o strigă Roberto, ducînd afară tava, să începem sărbătorirea.

Amélie ezită lîngă masa din bucătărie. Nu voia să o cunoască pe Xara. Nu voia să ştie nici măcar că există această femeie.

– Amélie.

Era vocea lui Edouard, care o chema. Trebuia să se ducă. E doar o logodnă, îşi spuse în sinea ei, trec ani pînă ce oamenii se căsătoresc, poate nici nu se va întîmpla vreodată.

Xara stătea lîngă balustradă, admirînd priveliştea care o încîntase pe Amélie cu puţin timp mai înainte. Era perfectă, aprecie ea întorcîndu-se cu un zîmbet, cînd Edouard o anunţă în sfîrşit pe Amélie.

Faptul că fata era prea slabă nu avea importanţă. Va fi o frumuseţe – o fată înaltă, aurie. Privirea din ochii lui Amélie în timp ce dădea mîna politicos o făcu pe Xara să-şi amintească de propriile ei nesiguranţe, de fata fără părinţi, la vîrsta de paisprezece ani. Fata era speriată şi inima Xarei se emoţionă pentru ea.

Zîmbetul Xarei era atît de cald, ca de soră, se gîndi Amélie, de parcă s-ar fi cunoscut una pe alta de multă vreme şi aveau aceleaşi secrete. Ea se mişcă neliniştită de pe un picior pe celălalt, dorind să se fi gîndit să poarte rochia roz în locul acestui şort îngrozitor, vechi. Xara era atît de elegantă în rochia ei răcoroasă de in albastru cu alb şi cu pantofi albi perfecţi. Şi era frumoasă. *Foarte frumoasă.* Amélie nu ştiuse că gelozia putea fi aşa, o sufoca. I se făcuse cald şi îi bătea inima tare.

– Ei, spuse Edouard, încîntat de prezenţa familiei

sale, acum vine surpriza.

Luă mîna Xarei în mîna lui şi se întoarse spre cele trei feţe în aşteptare.

– Xara va fi soţia mea. O să ne căsătorim poimîine, aici în Key West.

– Edouard... Xara! Isabelle îşi aruncă braţele în jurul amîndurora, lacrimile apărîndu-i în ochi. E o prostie să plîng, se smiorcăi ea, dar asta e doar pentru că sînt atît de fericită pentru voi doi.

– Am sperat să nu vă supăraţi că totul s-a petrecut atît de brusc, explică Xara, dar ne iubim unul pe celălalt şi ni s-a părut că n-are rost să mai aşteptăm.

– Eu n-am nici o intenţie să aştept.

Ochii lui Edouard îi întîlniră pe ai Xarei, iar privirile dintre ei îi părură lui Amélie că excludeau din lumea lor pe oricine altcineva. Era lumea lor aparte.

– Pot săruta mireasa? întrebă Roberto strîngînd mîna lui Edouard şi sărutînd-o ferm pe Xara pe obraz.

– Amélie, strigă vesel Edouard, tu ce ai de zis?

– Felicitări, murmură ea, făcînd un pas înainte, cum se cuvenea, abia atingînd cu buzele obrazul Xarei.

Edouard o cuprinse pe Amélie în braţe şi o ridică în aer.

– Nu orice nevastă nouă capătă o fiică gata făcută, ca tine, spuse el, zburlindu-i părul.

– Nu face asta! exclamă Amélie ascuţit, netezindu-şi părul cu mîinile şi retrăgîndu-se din nou în spatele mesei.

Roberto se uită la ea cu surprindere, dar Edouard

era prea ocupat ca să observe mica ei faţă încordată. El turnă şampanie din plin, dîndu-i cîte un pahar rece fiecăruia dintre ei, ridicîndu-l pe al lui cu un toast.

– Pentru Xara, spuse el, debordînd de dragoste, viitoarea mea soţie.

Amélie avu impresia că se va îneca cu şampania. Ea luă o înghiţitură şi se uită nefericită la plăcile de teracotă. Cum de a putut el să facă una ca asta? Au fost dintotdeauna doar bunica, Edouard şi ea.Acum, ce se va întîmpla? Edouard discuta cu Isabelle despre Xara, iar ea putea spune sigur, după expresia de pe faţa lui, că nu-l mai văzuse arătînd aşa pînă acum, atît de emoţionat. Naiba s-o ia, se gîndi ea brusc, în timp ce lacrimile îi înţepau pleoapele. La naiba cu Xara, o urăsc.

– Amélie – Edouard îşi puse braţele în jurul ei – avem un cadou pentru tine.

El îi întinse cutia cea lungă cu emblema complicată a magazinului *Oberon.*

– Un cadou! Amélie se uită cu îndoială la cutie.

– Hai, deschide-o.

Amélie desfăcu funda, trăgînd de capac, nerăbdătoare. Sub un strat de hîrtie de mătase, era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Era rozul vineţiu al liliacului sălbatic, iar volanele ei fine de coton erau mărginite cu panglică de satin de culoarea levănţicăi şi roz.

– E frumoasă, spuse ea, atingîndu-i moliciunea.

– Xara a ales-o pentru tine. Vrem ca tu să-i fii domnişoara de onoare.

Edouard zîmbi larg.

Ochii lui Amélie îi întîlniră pe ai Xarei. Va izbucni în lacrimi, ştia precis. Lăsînd rochia din nou în cutie, ea alergă de-a lungul terasei, prin hol.

Edouard se uită după ea, uluit.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el. Ce-am făcut?

– Sărmana Amélie, spuse blînd Xara. E şocată, Edouard. E prea mult pentru ea să accepte atît de repede că tatăl ei se căsătoreşte. Eu înţeleg ce simte.

– Mă duc la ea, spuse Roberto, intrînd în casă.

Amélie trînti uşa cînd o închise în urma ei, aruncîndu-se pe pat, în timp ce o scuturau hohotele de plîns. El era tatăl ei, nu avea dreptul să se căsătorească şi să o părăsească. Nu voia să-l piardă.

Roberto îi putea auzi plînsul, chiar înainte de a deschide uşa. El se aşeză pe marginea ferestrei, uitîndu-se la ea cum stătea culcată pe pat cu capul ascuns sub o pernă. Sărmană copilă proastă, se gîndi el plin de compasiune. Se duse spre ea şi ridică perna. Faţa lui Amélie era pătată şi umflată iar ochii îi erau încă plini de lacrimi.

– Arăţi groaznic, spuse el, aducînd un prosop ud şi ştergîndu-i faţa cu blîndeţe. Nu-i nevoie, de fapt, de toată agitaţia asta a ta, să ştii. Se căsătoreşte doar.

– Tu nu înţelegi, şopti ea cu disperare.

– Ce anume nu înţeleg? El îngenunche lîngă pat şi îi luă mîna. Spune-mi, Amélie.

– N-ai să înţelegi niciodată, Roberto, pentru că tu ai propria ta familie mare. Bunica şi cu Edouard sînt tot ce am eu şi mă tem atît de tare să nu-i pierd. Nu vezi? strigă ea. Probabil că o să plece să trăiască în altă parte, apoi o să aibă alţi copii – ai lui proprii. Ah, Roberto, femeia asta n-o să vrea prin jur o fată atît de mare şi n-o să vrea să fie mama mea. De ce să vrea? O să-l vrea pe Edouard doar pentru ea.

– Asta nu-i adevărat, Amélie. Edouard n-o să lase să se întîmple aşa ceva, niciodată. Ştii că te iubeşte. Tu eşti fiica lui, ca şi cînd ar fi tatăl tău adevărat.

Ochii înroşiţi ai lui Amélie erau îngrijoraţi.

– Dacă aş fi cunoscut-o pe mama mea, dacă aş fi ştiut cum arăta, atunci aş şti ceva despre mine însămi.

Roberto păru uimit.

– Ce vrei să spui – despre tine însăţi?

– Nimeni nu vorbeşte niciodată despre mama mea. Numele ei era Léonie, era frumoasă şi bună şi dulce. Şi eu arăt exact ca ea. Dar cum era ea, Roberto? Călărea, îi plăceau pisicile? Rîdea de orice prostie, aşa ca mine, şi îi plăcea să danseze şi să poarte rochii frumoase... sau poate îi plăcea să umble desculţă prin nisip? Nu ştiu nici măcar dacă a fost vreodată geloasă. Sau dacă spunea anumite lucruri. Nu vezi, Roberto? Eu sînt ca un joc de puzzle din care lipseşte o piesă, s-a pierdut pe undeva, pe sub un covor, şi tabloul s-a stricat. E aproape terminat, dar nu poţi fi foarte sigur cum era în realitate!

– Amélie, n-are rost să te îngrijorezi de o mamă pe care nu ai cunoscut-o. Tu faci parte din familia mea şi a lui Edouard. Ştii că tatăl meu te consideră ca a

noastră. Nu-ţi spune el oare „celălalt băiat al lui“ cînd te tachinează? El îi şterse ochii cu prosopul ud. Tu eşti cine eşti, Amélie d'Aureville, şi eşti foarte drăguţă. Şi eu te iubesc.

Amélie se ridică şi împinse prosopul.

– Adevărat, Roberto? Chiar mă iubeşti?

– Bineînţeles că da.

Ochii lui albaştri, limpezi, subliniau sinceritatea lui şi Amélie scoase un oftat de uşurare.

– Ei, bine măcar că te am pe tine, spuse ea luîndu-i mîna.

– Haide, şterge-ţi ochii şi spală-te pe faţă şi să le spunem lui Edouard şi Xarei că eşti bucuroasă pentru ei. Merseră mînă-n mînă spre uşă. Lasă-i şi pe ei să fie fericiţi, zise el.

Edouard zîmbi bucuros, cînd Amélie veni spre el, pieptănată şi curată şi foarte supusă, urmată de Roberto. Arăta atît de vulnerabilă, cu braţele şi picioarele ei subţiri şi cu faţa umflată de plîns.

– Îmi pare rău, spuse timid. N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Am fost doar surprinsă şi puţin speriată că te pierd, Edouard. Vreau cu adevărat să fii fericit – şi Xara la fel.

Edouard o înconjură cu braţele.

– Mulţumesc, micuţa mea fiică, mulţumesc.

Ziua nunţii începu în zori, la fel de albastră, de

senină şi de perfectă, ca toate zilele din Florida, iar Amélie şi Isabelle aşteptau în micuţa cameră de zi a Xarei, de la St. James, în timp ce ea se îmbrăca pentru nuntă. Asta-i, se gîndi Amélie, nefericită, nimic nu va mai fi cum a fost, după ziua de azi.

– Ai să fii o domnişoară de onoare frumoasă, spuse Isabelle, încurajator. Arăţi atît de drăguţă în rochia asta frumoasă şi semeni atît de mult cu mama ta.

Amélie îşi ridică ochii, plină de speranţă.

– E adevărat că semăn cu ea, bunico?

Isabelle îi mîngîie părul frumos, care atîrna liber, roşiatic, cu meşe aurii mai pale din cauza soarelui, cu cîteva fire rebele care se încreţeau în jurul feţei ei, în ciuda periatului viguros la care îl supusese ca să-l facă să stea neted. Coroniţa de flori roz pe care o purta începuse să devină maronie din cauza căldurii, iar parfumul ei dulce umplea camera.

– Nu e nici o îndoială că eşti fiica lui Léonie, ai totul la fel ca ea – părul, ochii.

Măcar ştiu că arăt ca ea, se gîndi Amélie, e ceva şi asta. Acum, dacă aş şti cum era de fapt...

Xara şedea în faţa măsuţei de toaletă, periindu-şi părul lung, negru. Rochia ei de nuntă, din organdi alb avea panglici de satin pe fusta amplă şi pe decolteu şi acum aştepta pe umeraş, iar ea o putea vedea

reflectată în oglindă. Marcella şi magazinul *Oberon* nu o abandonaseră, era frumoasă. Se întreba ce făcea oare Edouard acum. El o lăsase discret, aseară, în holul de la St. James, după ce o trăsese în umbra unei uşi şi îi acoperise faţa cu sărutări. Ea închise ochii, amintindu-şi senzaţia buzelor lui calde pe pielea ei. *Mîine, vei fi contesa d'Aureville. Mîine,* şoptise ea drept răspuns; *vei fi al meu, în sfîrşit. Ba nu,* spusese el, *tu vei fi a mea. Oricum,* şoptise ea de sub sărutări, *voi fi fericită.*

Doar Amélie o îngrijora. Şi Amélie, la rîndul ei, era îngrijorată din cauza Xarei. Nu avea cum să fie o mamă pentru această fată. Isabelle făcea deja o treabă bună în sensul ăsta. Dacă Amélie s-ar putea gîndi la ea ca la o soră, le-ar fi mai uşor să devină prietene.

Xara puse jos peria de păr şi se duse la uşă.

– Nu ştiu ce să fac cu părul meu, spuse ea ridicîndu-l în sus, în vîrful capului. Ce crezi, Amélie, să-l prind în sus, aşa?

– Ah, nu, răspunse instinctiv Amélie, lasă-l liber.

– Ai putea să mă ajuţi? Sînt atît de nervoasă, nu pot să fac nimic cum trebuie.

Ochii lor se întîlniră. Arată ca o fetiţă, se gîndi Amélie, uimită. Chiar e nervoasă, oare? În fond, nu o făcea decît pentru Edouard. Totuşi, e ziua nunţii ei, toate miresele sînt nervoase.

O urmă pe Xara la masa de toaletă şi începu să-i perie părul negru, greu. Era atît de neted şi de mătăsos, nu ca părul ei dezordonat.

– Uite, spuse ea, periind vîrfurile părului peste

degete, acum ai nevoie doar de o floare sau aşa ceva. Luă gardeniile şi le ţinu lîngă părul Xarei. Astea sînt perfecte.

– Ai dreptate, Amélie. Xara prinse florile. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

– Cu plăcere, spuse Amélie jenată. Eu arăt bine – pentru o domnişoară de onoare, vreau să zic?

Xara se temuse să comenteze despre rochie, sau despre cum arăta.Amélie era atît de sensibilă, căuta înţepături ascunse în fiecare vorbă. Dar arăta adorabil, decolteul cu volan şi fusta înfoiată îi ascundeau subţirimea şi culoarea se potrivea cu blondul ei roşcat.

– Arăţi ca o prinţesă din Renaştere, spuse ea, atingîndu-i uşor bogăţia de păr blond. Eşti o domnişoară de onoare perfectă.

Îşi zîmbiră una alteia. Lucrurile păreau să se prezinte mai bine decît se aşteptase, se gîndi Amélie ieşind din cameră. Dacă Xara nu s-ar fi măritat cu Edouard, probabil că ar fi considerat că e foarte drăguţă.

Fratele Xarei, Tomas, şi soţia lui, Lola, sosiseră cu feribotul de la Havana. Lola era o apariţie în mătase galbenă, strălucind de emoţie şi fericire, încît şi Amélie fu cucerită de farmecul ei.

– Ah, eşti atît de drăguţă, micuţo! exclamă ea, rochia a fost o alegere perfectă... şi ce păr! Uită-te la părul ei minunat, Tomas. O strînse pe Amélie la piept. Ce drăguţ să te am ca nouă cumnată... sau noră? întrebă ea, mişcînd din nas uimită, iar Amélie rîse. Ceva de genul ăsta, oricum. Lasă-mă să-ţi aranjez fundele. Îi strînse cordonul, aranjă o fundă ici-colo, şi

îi fixă bine coronița pe cap. Acum, este gata. Acum, avem nevoie doar de mireasă.

Xara ieşi din camera ei, palidă şi perfectă, ţinînd cu nervozitate în mînă un buchet de gardenii crem. Stătură o clipă să o admire în rochia ei albă, elegantă, care îi sublinia perfect frumuseţea brună, exotică.

– Xara, spuse Lola blînd, arăţi minunat. Ah, Tomas, uită-te la ea.

– E începutul unei vieţi noi pentru tine, Xara. Sînt sigură că vei fi fericită.

Trecătorii zîmbeau admirativ, în timp ce grupul nuntaşilor parcurgea scurta distanţă pînă la mica biserică albă, unde Edouard aştepta împreună cu Roberto. Edouard se întoarse, cînd orga începu să cînte, iar el şi Xara îşi zîmbiră în timp ce ea înaintă pe culoar şi îşi puse mîna în mîna lui.

Amélie stătea în spatele lor, ascultînd vorbele liniştite ale slujbei, urmărindu-l pe Roberto care îi dădu inelul lui Edouard. Ea surprinse expresia de dragoste dintre Edouard şi Xara în timp ce el i- l puse în deget. Arătau atît de drăguţi, se gîndi ea, neajutorată, negăsind cuvîntul potrivit. Oare căsătoria te face să te simţi aşa? Iubită, de parcă ai aparţine cuiva? Se uită din nou la Roberto. Era cu spatele spre ea, părul lui blond, lung, era pieptănat bine, iar haina albă era foarte elegantă. Arăta foarte maturizat. O să ne căsătorim într-o bună zi, se gîndi ea, şi atunci o să ne simţim exact aşa cum se simt Xara şi Edouard.

Capitolul 16

„La Vieille Auberge". Numele apărea cu un scris înflorat pe o mică poartă de lemn, în capătul unei alei stîncoase şi Jim controlă pe bucăţica de hîrtie din mîna lui. Da, asta era. Trînti portiera Mercedes-ului galben şi îşi îmbrăcă haina. Mai bine să arate elegant, deşi era cald. Nu-i poţi cere unei femei să se mărite cu tine, cînd eşti doar în cămaşă, chiar dacă te cunoaşte mult mai bine fără haine. Zîmbi în timp ce mergea pe cărare.

Casa era albă, pătrată, cu jaluzele verzi, printre multe flori, pe un deluşor cu măslini care ducea la

mare. Zîmbi cu satisfacţie. Îi plăcea marea aceea albastră. Îi plăcea locul acela. Totul. Era natural ca ea să trăiască aici. O porni spre uşa din faţă, care stătea deschisă spre soare, flancată de vase mari de pămînt cu muşcate, dar se opri brusc. Urmă cărarea din jurul casei, care dădea spre o terasă mare ce avea faţa spre mare. O altă cărăruie ducea de la trepte în jos, pe pantă, pe lîngă un bazin tăcut, ce reflecta albastrul cerului şi o viţă de vie. Era o grădină perfectă unde să stai şi să visezi la umbră, trîndăvind ore-n şir, ca să-ţi revii după loviturile mortale ale vieţii. Era grădina lui Léonie şi ştia că acolo o va găsi.

Urmă cărarea, pînă cînd o găsi. Îngrijea un strat de flori, sub un copac înflorit, în timp ce Chocolat alerga printre picioarele ei. Rîsul lui Léonie pluti spre el.

– Cel puţin, e plăcut să te aud rîzînd din nou, spuse el.

Léonie purta o fustă simplă, albastră, de bumbac, şi o bluză, iar faţa ei era aurie de la soare şi luminată de surprindere. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă.

– Jim Jamieson, zise ea, ce faci aici?

– Ştii, noi americanii, nu ştim niciodată cînd să renunţăm.

El se îndreptă spre ea pe cărare, în jos, şi o luă în braţe, sub copac.

– Nu trebuie să mă mai părăseşti aşa, şopti el ţinînd-o strîns la piept. Am să te găsesc întotdeauna. Nu te împotrivi, Léonie Bahri, spuse el sărutînd-o. Ne aparţinem unul altuia. O să te căsătoreşti cu mine.

Se ciorovăiră o săptămînă, iar între timp făceau dragoste, beau vin şi luau mese copioase pentru că el îşi descoperi o pasiune pentru bucătăria din Provence.

– Asta-i mîncare adevărată, afirmă el, înfruptîndu-se dintr-o mîncare de miel cu rozmarin şi măsline. Sînt obişnuit cu mîncarea franţuzească de la New York, cu sosuri complicate, e ca şi scaunele de la hotel, falsă.

– Ai să te îngraşi, îi atrase ea atenţia. Cu toate cîrnăţăriile şi supele astea...

– Nu-s şanse, răspunse liniştit. Ai să vezi, o să am aceeaşi talie şi la şaptezeci de ani.

Ea oftă.

– Asta e o altă problemă.Sînt mai în vîrstă decît tine.

– Ei, şi?

– Talia mea o să fie cea care o să dispară mai întîi.

El rîse de ea.

– Léonie, tu ai să fii întotdeauna frumoasă.

El o liniştea mereu şi ea îşi dădea seama.

– Nu pot părăsi Franţa, argumentă ea. N-aş putea trăi într-un loc unde aş fi întotdeauna o „străină".

– Atunci o să fac naveta, sau o să-mi vînd afacerea şi o să încep din nou aici... oricum vrei tu..

– Cum poţi face naveta, peste continente? Ea era uluită de energia lui.

– O lună aici, o lună acolo – şi o lună de călătorii –

dacă promiţi să călătoreşti cu mine.

Asta era. Ajunseseră la realitate. Ea nu putea călători cu el. Nu se putea căsători cu el. Trebuia să continue să lucreze, atîta timp cît publicul o dorea; banii tocmai fuseseră înghiţiţi de castel şi ea le va da copiilor tot ceea ce aveau nevoie.

– N-aş putea face asta, Jim, spuse ea liniştit, am munca mea.

El o privi cu şiretenie.

– Am impresia că te-ai săturat să fii „Léonie“, că nu mai ai nevoie de ea. Am dreptate, domnişoară Bahri?

Ea îi evită privirea.

– Bineînţeles că nu. Asta e ceea ce fac. Ţi-am zis că sînt o femeie independentă. Îmi place asta.

El îi luă mîna.

– Bine, spune-mi adevărul. Îmi ascunzi ceva şi vreau să ştiu ce anume.

Ochii lui albaştri, limpezi, erau serioşi, şi aşteptau răspunsul ei.

– Trebuie să fac bani, spuse ea simplu. Nu, nu spune nimic, nu e vorba doar de cîţiva. Am nevoie de mulţi. Am patruzeci de copii care depind de mine... acolo se duc banii lui Léonie.

– Patruzeci de copii... ai cui copii?

– Sînt orfani. Eu le-am asigurat un cămin. Sînt copiii mei.

Nici în cele mai nebuneşti vise nu s-ar fi putut aştepta la aşa ceva. Patruzeci de copii se interpuneau între el şi căsătorie! Ce altceva oare va mai apărea?

– Nu m-am gîndit niciodată, spuse el încet, dar îmi

închipui că eşti plătită substanţial şi mi-ai spus tu însăţi că lucrezi nouă luni pe an. Cu siguranţă că trebuie să ai destui bani, deja.

Ea ridică din umeri, neajutorată.

– Am făcut nişte investiţii proaste. Am urmat sfaturile comitetului meu... se pare că s-au pierdut mulţi bani pe parcurs. Ea oftă. Nu ştiu, Jim, dar oricît de mult cîştig, niciodată nu-mi ajunge.

El se apecă spre ea, peste masă.

– Îţi aminteşti că, la prima noastră întîlnire, ţi-am spus că nu poate exista nimic ce nu poate fi rezolvat? Lasă totul în seama mea, Léonie... copiii tăi vor fi îngrijiţi – toţi. O să reorientez investiţiile alea şi o să le înmulţesc. Doamne, Léonie, oare banii sînt singurul lucru care stă între tine şi mine? Asta-i cea mai uşoară problemă de rezolvat.

Oare putea el face asta? Speranţa îi sclipi în ochi.

– Dă-mi mie sarcina asta, îi spuse el cu un zîmbet, şi n-o să mai fie probleme.

Cînd spuse asta, ea ştiu că aşa va fi. Se lăsă în fotoliul ei şi se relaxă; acum totul va fi bine.

– Te iubesc, Jim Jamieson, oftă ea. Ce m-aş face fără tine?

– Oare nu ţi-am spus eu asta tot timpul? strigă el triumfător.

Datorită lui Sekhmet, ea îi spuse în cele din urmă

că se căsătoreşte cu el. Statuia se uita la ea noaptea, de pe piedestalul de marmură din faţa patului ei, iar el se uita urît la ea.

– Hai să o întoarcem cu faţa la perete, spuse el. Se uită mereu la noi.

– Nu. Nu poţi face asta.

El o privi surprins de vehemenţa reacţiei.

– A fost doar o glumă, Léonie.

– Ştiu. Îmi pare rău, dar pentru mine e important.

– Pentru că au fost ale tatălui tău?

– Da... dar şi din alte motive, răspunse ea evaziv, culcată între perne.

El se sprijini într-un cot şi o privi.

– Ei?

– Ei, ce?

–O să-mi spui? Sau e vreun secret îngrozitor pe care nimeni nu-l poate cunoaşte niciodată... blestemul lui Sekhmet! spuse rîzînd.

– Vai, Jim! Nu vorbi aşa!

Ea întoarse faţa, ca el să nu-i poată vedea teama din ochi.

– Hei, ia stai puţin. Ce se întîmplă? El o trase blînd cu faţa spre el. Doar nu vrei să spui că tu crezi că există un blestem al lui Sekhmet?

– Nu este exact un blestem, e ceva mai mult... Ah, nu pot să-ţi spun. O să rîzi doar şi o să spui că sînt o proastă.

Jim puse un braţ în jurul ei, liniştitor. Dacă ea era atît de necăjită, trebuia să fie ceva cu adevărat rău.

– Pune-mă la încercare, Léonie. Spune-mi despre ce e vorba.

Ea se aşeză în pat şi îşi dădu părul la spate.

– Ei bine, am să-ţi spun. Dar mai întîi trebuie să citeşti asta.

Se duse la birou şi scoase o hîrtie.

– Este o transcriere a hieroglifelor de pe statuie.

El citi şi se uită la ea întrebător.

– Nu am idee de unde le-a primit tatăl meu, dar am statuile de cînd eram copil. Ele erau păpuşile mele, dormeau noaptea în patul meu şi le iubeam. Abia cînd aveam optsprezece ani, am aflat secretul lui Sekhmet, cine e şi ce e. Iar de cînd am aflat, totul s-a schimbat. De parcă Sekhmet îmi conducea viaţa. Ah, la naiba, spuse ea izbucnind în lacrimi. Ţi-am spus că o să sune ridicol. De asta n-am spus-o nimănui pînă acum, nici măcar lui Caro.

– Spune-mi mie, o îndemnă el. Te ascult.

– Tu crezi că mă cunoşti, dar nu mă cunoşti, şopti ea. Mai bine să ştii cum este cu adevărat femeia căreia îi ceri să fie soţia ta. Eu nu mă pot căsători cu nimeni, Jim. Mă urmăreşte trecutul meu şi n-am să fiu niciodată liberă decît dacă... decît dacă sînt ca Sekhmet. Decît dacă îmi ucid duşmanii.

El luă capotul ei, o înfăşură în el, strîngîndu-l în jurul ei cu dragoste.

– Vino, îi spuse luînd-o în braţe şi conducînd-o afară pe terasă. Hai să stăm aici împreună în întuneric şi poţi să-mi vorbeşti. Să nu omiţi nici un amănunt. Vreau să ştiu totul.

Ea se uită la profilul lui, pe fundalul cerului negru-albăstrui al nopţii calde. Ce mare uşurare ar fi să-i spună, să se descarce de acea teamă. Povestea

se revărsă din ea, despre Monsieur, despre Amélie, despre temerile ei pentru siguranţa fiicei ei.

– Şi ştiu, zise ea, în sfîrşit, că într-o bună zi, o coincidenţă neînsemnată îl va duce pe Monsieur la Amélie... iar cînd o s-o găsească, atunci o să trebuiască să-l ucid. Destinul lui Sekhmet este şi al meu.

Vorbele ei se risipiră în noaptea de catifea. Ea aşteptă cu nervozitate reacţiile lui, dar el nu zise nimic, uitîndu-se spre orizontul întunecat, peste marea cu valuri foarte mici.

Am ştiut, se gîndi ea cu disperare, am ştiut că o să creadă că sînt nebună. L-am pierdut. Ar fi mai bine să mă duc, să plec pur şi simplu. O să mă duc jos la plajă şi o să mă plimb, iar cînd o să mă întorc, el va fi plecat. Şi voi fi din nou singură – doar cu Monsieur. Şi cu Sekhmet. Ea se ridică repede şi se îndepărtă. El o prinse de mînă.

– Încotro? întrebă el.

– Mă duc jos, la plajă. Simt nevoia să mă plimb... tu poţi să pleci, dacă doreşti.

– Să plec? Bineînţeles că nu plec. Încerc doar să înţeleg cum a devenit viaţa ta atît de complicată şi ce putem face ca să o îndreptăm.

Îşi puse braţul în jurul ei şi porniră împreună în jos pe scară, spre plajă. Simţeau nisipul răcoros şi umed sub picioarele goale, în timp ce mergeau pe malul apei tăcute.

– Foarte bine, spuse el, acum e rîndul meu să vorbesc. În primul rînd, bărbatul ăsta... Monsieur. Încă te mai spionează, încă mai pune pe cineva să te

urmărească?

– Da. Oriunde mă aflu... el mă urmăreşte. E întotdeauna acolo, în teatru, sau îl văd într-un restaurant sau în afara unui magazin, iar cînd sînt aici, el este pe iaht, aşteaptă.

– Ce anume aşteaptă?

– Pe mine, să-i spun că vin înapoi la el. Sau ca eu să-l duc la Amélie.

– Şi acea „crimă"... eşti sigură că aşa a fost? A fost o crimă?

– Da. Sînt sigură. Cînd am aflat că Charles era mort, am ştiut ce se întîmplase. Monsieur mă luase chiar şi pe mine la Deauville... voia să văd cum se întîmplă! L-am confruntat cu lucrul acesta şi atunci m-a ameninţat cu Amélie, pentru că ştia că-l voi crede.

– Dar nu ai nici o dovadă?

– Nici una. Doar o descriere a bărbatului care a făcut lucrul ăsta. Era pe barcă împreună cu Charles, un coechipier găsit întîmplător la Deauville. El s-a întors singur şi a zis că Charles a căzut peste bord. Avea ţeasta fracturată. Autopsia s-a făcut în grabă, totul s-a terminat într-o zi. Monsieur aranjase totul, adăugă ea cu amărăciune. Caro, Alphonse şi cu mine l-am căutat pe omul acela peste tot, dar fără nici un succes.

– Şi Amélie? Ştie ceva despre tine?

– Nu, spuse Léonie, obosită. Mă îndoiesc că ştie măcar că exist. Era modul cel mai sigur de a o proteja.

– Bine, acum cunosc faptele. Monsieur tot nu ştie

unde este fata – în ciuda vigilenţei permanente. Deci, deocamdată, ea e în siguranţă... şi a fost timp de aproape cincisprezece ani. Totuşi el e destul de nebun să se ţină după tine, să continue să te spioneze şi să te urmărească, crezînd că te poate obliga să te întorci la el. Există un singur mod de a opri un bărbat ca ăsta, şi anume o contraameninţare. Trebuie să descriem identitatea asasinului lui Charles. Monsieur trebuie să-l fi plătit – şi încă bine – ca el să rămînă liniştit toţi aceşti ani.

– Dar am încercat, spuse ea cu disperare. Şi a trecut atît de mult timp, cine şi-ar mai aminti?

– Vrei să mă laşi pe mine să încerc? întrebă el blînd. Îţi promit că, dacă mai e încă în viaţă, o să-l găsesc. Şi după aceea, o să am eu grijă de Monsieur.

– Nu-l cunoşti pe Monsieur... nu-ţi poţi închipui cum este el. Nu uita că e o personalitate publică, Jim, are atîta putere, poate să facă orice.

– Léonie, nimeni – nici măcar un bărbat puternic – nu poate scăpa de o acuzaţie de crimă. Va trebui să-i facă faţă... sau va trebui să cedeze. Mie mi se pare că e un om mîndru. Cei doi fii ai lui, pe care i-ai amintit, trebuie să fie mari, cum ar putea să-i lase să creadă că tatăl lor e un ucigaş? Nu, o să-l avem la mînă, Léonie. Am să-l găsesc pe omul acela. Lasă-l în seama mea.

Ea se sprijini de el, în timp ce uşurarea o cuprindea. Cum de trăise vreodată fără acest bărbat, şi cum de putea el oare să îndrepte toate lucrurile?

– Şi acum, mai este cealaltă problemă, spuse el, punîndu-şi braţele în jurul ei şi ţinînd-o. Părul ei flutura

în jurul lor, în briza mării, iar el îi ridică faţa mai sus, luminată de stele şi lună.

– Este oare asta faţa unei zeiţe? Sau este faţa unei femei? O muritoare ca şi noi toţi. Léonie, nu poţi crede în mod serios că eşti reîncarnarea unei zeiţe egiptene... nu vezi, e ceva de care te-ai autoconvins. Destinul lui Sekhmet nu e al tău. Tu eşti cea care permiţi ca legenda să-ţi influenţeze viaţa. Mi-ai spus tu singură că sînt două „Léonie". Oare nu Sekhmet e cea de pe scenă şi nu tu?

– Dar e adevărat, nu vezi...

– Nu! răspunse el ferm. Nu e adevărat, iar eu n-am să te las să crezi asta. Nu-ţi dai seama ce faci... te pregăteşti tu singură să-l ucizi pe Monsieur!

Avea dreptate. Ea se pregătea singură. Ştiuse dintotdeauna că, într-o bună zi, avea să-l omoare.

– Tu eşti Léonie Bahri, spuse el ferm. Tu nu eşti Sekhmet, iar destinul tău nu e condus de o forţă misterioasă din Egipt. Din cauza celor întîmplate, ţi-ai permis să crezi că soarta ei e şi a ta. Te-ai gîndit la asta ani de zile, pînă ţi s-a părut o realitate. Dar acum s- a terminat. Înţelegi, Léonie? S-a terminat!

Voia atît de mult să-l creadă – el avea întotdeauna dreptate, el ştia întotdeauna cum să rezolve problemele. Oare în izolarea ei îşi pierduse identitatea în favoarea lui Sekhmet?

– N-o să mai fie nici Sekhmet, nici Léonie – nici măcar Léonie Bahri. O să începi o viaţă nouă, ca doamna Léonie Jamieson.

– Ah, Jim, oare poţi cu adevărat să îndrepţi toate lucrurile? Poţi să mă eliberezi în sfîrşit de Monsieur?

– Îţi promit. Iar fără Monsieur, nu-i nevoie de Sekhmet.

Ea se sprijini de pieptul lui masiv, iar el o ţinu strîns, strivind-o de el, ca să nu mai fugă niciodată.

– Şi îţi mai promit ceva, Léonie. Într-o bună zi, ai s-o întîlneşti pe fiica ta. O s-o găsim.

– Pe Amélie? Dar cum? Ea nici nu ştie că eu trăiesc.

– Ssst, spuse el liniştitor, lasă totul în seama mea.

Povara pe care o dusese singură atîta vreme i se păru brusc miraculos de uşoară, împărţită cu Jim, cu umerii lui laţi şi cu gîndirea lui calmă, logică.

– Jim Jamieson, spuse ea ţinîndu-l strîns, mama ta a avut dreptate să-ţi dea numele Homer şi Alexander... eşti un gînditor şi un luptător şi nu ştiu cum am trăit atît de mult timp fără tine.

– Atunci, căsătoreşte-te cu mine, Léonie, şopti el.

– Da, zise ea. Vreau să fiu Léonie Jamieson.

Primul lucru pe care-l făcu a fost să o întoarcă pe Sekhmet cu faţa la perete.

– Ar trebui să ne descotorosim de ea, spuse el cu fermitate.

Dar Léonie fusese atît de necăjită de această idee, încît el cedă.

– Asta din cauză că era a tatălui meu, pledă ea. Trebuie s-o păstrez.

– Nu din cauză că e Sekhmet? întrebă el. Eşti sigură?

Ea era aproape sigură.

– Şi ce-i cu cealaltă... pisica?

– Asta-i Bastet, pisica sfîntă.

El zîmbi.

– Oare observ o asemănare stranie cu Chocolat? De asta ai luat-o?

– A, nu... nu, spuse amintindu-şi cum o găsise Bébé pe ea.

Aşadar, statuile rămaseră pe loc, iar el îşi îndreptă atenţia spre alte probleme.

Datorită calităţilor sale, îl fermecă pe primarul din Nisa să le dea o autorizaţie specială de căsătorie. Veni acasă, fluturînd-o triumfător.

– Ne putem căsători chiar mîine, o anunţă el fericit.

– Ah, dar nu pot... nu mîine.

– De ce nu? gemu el. Acum ce mai e rău?

– Faptul că eu n-am mai fost măritată înainte... şi vreau să fiu mireasa ta. Vreau să fiu frumoasă şi să arăt deosebit. În plus, nu m- aş putea căsători fără să fie alături de mine cei mai dragi prieteni.

El zîmbi.

– Acum ai să-mi spui că locuiesc toţi la Viena sau la St. Petersburg şi că o să le trebuiască săptămîni ca să ajungă aici.

– Nu. Doar la Paris. Vor fi Caro şi Alphonse – şi Maroc, bineînţeles.

– Şi bănuiesc că trebuie să te duci să-ţi cumperi tu singură o rochie nouă sau aşa ceva.

– Bineînţeles că da.

– Foarte bine. O să le trimitem la toţi cîte o telegramă şi o să le spunem să fie aici joi, dacă vor să te vadă căsătorindu-te. Dar te avertizez, nu pot să aştept mai mult decît atît. Vreau să te duc în luna de miere... unde doreşti tu: o casă-vapor pe un lac în Kaşmir, o vilă în pădure la Vermont, o insulă în mările sudice – unde să fie?

– O lună de miere? Dar Jim, nu pot. Trebuie să fiu la Paris, săptămîna viitoare, pentru repetiţii. Turneul începe peste cîteva săptămîni... e vorba de costume, de probe, de cîntece, totul.

– Léonie Bahri, urlă el, problemele noastre nu se vor termina oare niciodată? Anulează turneul ăla afurisit.

– Bineînţeles că nu, spuse ea privindu-l furioasă, şi nu ai dreptul să-mi ceri asta. Am obligaţii în privinţa acestor concerte. Biletele sînt vîndute şi eu trebuie să fiu acolo. Nu e vorba numai de mine, Jim, sînt şi alţi oameni implicaţi, este şi viaţa lor acolo. Dacă eu nu lucrez, nici ei nu lucrează.

– Ai dreptate, desigur. El oftă şi o îmbrăţişă. Dar aş dori să nu trebuiască să o faci.

– Mai e ceva, spuse ea cu o voce slabă.

El o privi cu un zîmbet slab.

– În regulă, spuse el, dă-i drumul şi la asta.

– Te-ar deranja dacă am ţine secretă căsătoria noastră la început – nu faţă de prietenii noştri apropiaţi, desigur, dar faţă de public. Din cauza concertelor. Imaginea lui Léonie nu este cea a unei femei măritate. Ea e doar o femeie.

– Contează foarte mult pentru tine?

– Da, răspunse ea, contează, cel puţin pentru un timp. După aceea, cînd nu vor mai fi concerte, am să fiu doar doamna Jamieson.

– Nu-mi place asta, îi zise el, dar dacă aşa simţi tu că este necesar...

Zîmbetul ei acoperi uşurarea pe care o simţea. Ea nu dorise să-i spună celălalt motiv pentru care voia să păstreze secretul. Se temea de răzbunarea lui Monsieur, se temea pentru Jim.

Caro şedea cu domnul şi doamna Frenard în faţă, în mica biserică anglicană din Nisa. Era plăcut, se gîndi ea, întuneric şi răcoare, cu o strălucire de sfeşnice de argint şi puţină culoare de la vitralii. Da, era un loc plăcut unde să te căsătoreşti. Ea îşi netezi rochia şi îi zîmbi doamnei Frenard, care era elegantă în rochia de mătase bleumarin, cumpărată probabil de Léonie. Domnul Frenard, cu faţa lui bronzată de om care stă mult pe afară, era solemn cum cerea ocazia şi era îmbrăcat într-un costum frumos, gri. Orga cînta încet şi dulce – Haendel – iar cei doi bărbaţi stăteau în capul culoarului, vorbind încet cu preotul. Maroc, cavalerul de onoare al lui Jim, zîmbea în legătură cu ceva ce spusese acesta. Totul fusese atît de neaşteptat, dar foarte mulţumitor. Avea intuiţii bune în privinţa lui Jim. El se întoarse, îi prinse

privirea şi îi zîmbi. Şi era foarte frumos – ochii aceia albaştri şi genele negre – şi arăta sigur pe el, era un om pe care te puteai baza. Era exact omul de care avea nevoie Léonie. Avusese de parcurs un drum lung spre fericire, dar în cele din urmă se părea că ajunsese acolo. Amintindu-şi de Monsieur, speră să fie cum gîndea ea.

O dîră de lumină se filtră pe coridorul scurt, cînd se deschise uşa bisericii şi intră Léonie, la braţul lui Alphonse. Arăta minunat: costumul ei de mătase crem era moale, fusta plisată, jacheta simplă, legată cu o fundă de catifea în talie. Părul ei blond era strîns la spate într-un coc strălucitor şi purta o pălărie cu boruri late şi cu flori şi un mic buchet de trandafiri crem. Caro îşi şterse lacrimile de fericire.

E frumoasă, se gîndi Jim, cînd ea veni spre el. Mireasa mea frumoasă! Ochii ei chihlimbarii îi întîlniră pe ai lui, îndrăgostiţi. El îi luă mîna şi i-o reţinu şi îşi zîmbiră unul altuia. Acum erau doar ei, împreună pentru totdeauna.

Doamna Frenard îşi ştergea ochii. Ea îi spusese lui Léonie că, într-o zi, îşi va găsi fericirea şi acum, previziunea i se împlinea. Nu mai văzuse pe nimeni să arate atît de fericit. Cînd Jim îi puse inelul în deget, faţa ei era exact ca raza de soare cînd se deschisese uşa – era luminată pe dinăuntru. Ea întinse mîna după a soţului ei, ţinînd-o. Cel mai bun lucru în viaţă era să fii cu bărbatul pe care-l iubeşti.

Caro urmă grupul nuntaşilor, ca să semneze în registru, sărutînd- o pe Léonie printre lacrimi.

– Dar nu trebuie să plîngi, spuse Léonie cu

tandreţe, ştergîndu-i obrazul cu o batistă de dantelă.

– Asta e doar pentru că sînt atît de bucuroasă pentru tine. Sînt lacrimi de fericire.

Alphonse îi luă mîna.

– Putem să facem o dublă ceremonie, sugeră el.

– Vai, Alphonse, eu sînt fericită aşa cum sînt. Ştii doar că te iubesc.

– Ştiu, spuse el sărutînd-o, iartă-mă, e doar un obicei al meu.

Jim izbucni în rîs.

– Aşa sînt ei întotdeauna? o întrebă el pe Léonie.

– Întotdeauna – şi sînt perechea cea mai „căsătorită“, dacă se poate spune aşa.

– Ei bine, doamnă Jamieson, fiindcă vorbim de căsătorie, cum ţi se pare?

Ea îşi înclină bărbia cu aroganţă, cu ochi zîmbitori, sub borul pălăriei.

– Domnule Jamieson, murmură ea, mi se pare minunat.

Capitolul 17

Armand de Courmont stătea culcat în pat, contemplînd cu satisfacţie ziua ce-i stătea în faţă. Era aniversarea lui de douăzeci şi unu de ani, soarele strălucea, iar o fată frumoasă, brunetă, îl aştepta la Paris, ca să sărbătorească împreună. Se uită la ceasul de deasupra căminului – şapte şi treizeci – era încă devreme. Se duse la fereastră şi se uită afară, dincolo de intrarea cu coloane a castelului De Courmont. Hoskins, şoferul englez al tatălui său, era deja afară, cu mînecile cămăşii suflecate, dînd cu plăcere un lustru final lacului roşu fără pată al noii maşini-

sport. Radiatorul, cu mascota lui, un vultur, strălucea în soarele dimineţii, iar liniile frumoase, joase, ale automobilului ascundeau promisiuni de putere şi viteză. Era cadoul pe care-l primise cu ocazia aniversării de la tatăl său – prima dintre noile maşini-sport ale fabricii *De Courmont* şi aceea în care tatăl său îşi punea speranţele că va reînvia afacerile lui proaste cu automobile. Armand cunoştea motorul acesta pe dinafară.Studiase prototipurile, le testase şi lucrase la ele pînă peste cap, umplîndu-se de unsoare, alături de mecanici. Era o maşină bună.

Se auzi un tropăit de copite pe prundiş, cînd apăru Gérard călare pe calul lui mare, cu Sebastião după el.

Armand deschise fereastra.

– Hei, aşteaptă-mă. Cobor într-un minut.

Aruncîndu-şi hainele pe el, alergă pe coridor şi apoi în jos pe scară, în hol.

– Armand!

Tatăl lui ieşi din camera pentru micul dejun, cu o ceaşcă de cafea în mînă.

Arată obosit, se gîndi Armand, de parcă nu dormise – nu doar noaptea trecută, ci de cîteva săptămîni. Simţi o înţepătură de milă; tatăl lui era un bărbat atît de disperat de singur.

– La mulţi ani, băiatul meu, spuse Gilles, cu un zîmbet. Ţi-ai văzut cadoul?

– L-am văzut, de la fereastră, tocmai mă duceam afară să-l arăt lui Sebastião şi lui Gérard.

Ei merseră împreună printre coloanele înalte de malachit ale vastului hol.

– Ei, spuse Gilles, ce crezi, Armand? Am dat lovitura de data asta?

– Sînt sigur. Nu poate da greş, e un automobil grozav. Pun pariu că, în şase luni, vînzările vor urca pînă la cer.

– Şi tu ce crezi, Gérard?

– E minunat, tată, un automobil frumos. Sebastião tocmai spunea că i-ar plăcea să ia unul cu el, în Brazilia.

– Nenorocirea e că, deocamdată, nu-mi pot permite aşa ceva, adăugă Sebastião rîzînd.

– Fă şi tu ce-am făcut eu, spuse Armand, urcîndu-se la volan, spune-i tatălui tău să-ţi dea una cadou de ziua ta de naştere.

El porni motorul, apăsînd uşor cu piciorul pe accelerator. Caii se dădură nervoşi la o parte, cînd el făcu un viraj cu maşina, într-o ploaie de prundiş, şi o luă în jos pe alee.

– Da, murmură Gilles cu satisfacţie, e un automobil bun.

– Ne vedem mai tîrziu, tată, strigă Gilles, îndreptîndu-se spre rîu, cu Sebastião.

Gilles se uită după ei, doi tineri drăguţi, într-o frumoasă dimineaţă de vară. Era păcat că Gérard n-a vrut să i se alăture în afaceri, dar îl avea pe Armand – şi n-ar fi putut să-şi dorească pe altcineva mai bun decît el. Proiectul acestui nou automobil era al lui, şi tot el urmărise fiecare etapă a producţiei, cu meticulozitate.

Se întoarse în hol, uitîndu-se la pendula mare, cu limba ei aurită, care bătea orele, cum o făcea de două

sute de ani. Dar nu putea face să treacă timpul mai repede. Era abia ora opt dimineaţa şi el se trezise încă de la cinci.

Nu putea niciodată să doarmă la castel, îl apăsau amintirile, deşi Marie-France, spre lauda ei, îl adusese la viaţă; nu mai era casa întunecoasă a copilăriei lui. Cheltuise o avere renovîndu-l şi reuşise minunat. Acum, Marie-France îşi petrecea aici cea mai mare parte a timpului, ceea ce îi dădea senzaţia că e mai mult casa ei decît a lui.Ea nu prea intra în casa de pe insula St. Louis, ba chiar şi fiii lui păreau să prefere să locuiască în altă parte, atunci cînd se aflau la Paris. Gérard locuia cu Sebastião do Santos, iar Armand îşi luase un apartament mai aproape de fabrică, deşi bănuia că majoritatea timpului locuia cu o fată. Şi de ce n-ar face-o, se gîndi el cu indulgenţă, băiatul trebuia să se distreze.

De Courmont trecu prin hol, spre biroul său. Recitise raportul financiar de la tipul care luase locul lui Verronet. Doamne, ce mult îi lipsea Verronet! Cum naiba fusese el atît de stupid să moară? Satère lucra cu el deja de trei ani şi încă nu părea să înţeleagă amănuntele de care avea el nevoie, aşa cum făcea Verronet. Rapoartele lui nu indicau nimic deosebit, ci doar unde era Léonie şi cînd – în ce oraş, ţară sau teatru. Şi, uneori, cu cine era. Un nume începuse să apară adesea în ultima vreme: James Jamieson, un american. Ultimul iubit al ei, presupuse el. Asta era întrebarea care i se învîrtise în minte în orele de nesomn ale nopţii. Ce să facă în legătură cu Jamieson? Ştia răspunsul. Nimic. Nu era nimic de

făcut, decît dacă o găsea pe Amélie – iar aceasta era o cauză pierdută. Nu exista nici o urmă a copilului, fusese urmărit orice fir posibil. Verronet fusese eficient. Nu o va găsi niciodată pe Amélie şi, fără ea, nu o va avea niciodată pe Léonie. Îşi lăsă capul în mîini şi se uită absent la suprafaţa lustruită a biroului. Léonie, se gîndi el neajutorat, Léonie, trebuie să te întorci la mine curînd, nu mai pot suporta mult timp singurătatea asta.

Marie-France supraveghe masa, bucuroasă. Nu se întîmpla des să-i aibă aici pe amîndoi băieţii ei şi chiar Gilles se străduia să fie amuzant. Lucrul care o surprindea întotdeauna era că el era un bărbat încîntător cînd voia să fie aşa. De ce nu putea oare să fie aşa tot timpul? Dar Gilles avea o dublă personalitate, chiar şi faţă de fiii săi. La un moment dat, era tatăl indulgent, pentru ca în momentul următor să devină omul de afaceri rece, distant. Ei nu ştiau niciodată în ce stare de spirit era. Se obişnuiseră cu lucrul ăsta, de ani de zile. Gilles era singurul care suferea acum: El suferea, ştia ea, şi mai ştia de ce nu o uitase niciodată pe Léonie şi pe copila aceea.

– Cînd Sebastião se întoarce în Brazilia, mamă, aş vrea să plec şi eu cu el, spuse Gérard. Am senzaţia că-i cunosc familia la fel ca şi pe a mea, am auzit atîtea despre ei.

– Adevărat, spuse Sebastião. El citeşte scrisorile micii mele verişoare, aşa că ştie toate întîmplările familiei.

– Ce spui, tată? întrebă Gérard.

– Da, de ce nu? spuse Gilles absent, uitîndu-se la ceas. Două şi treizeci. Dacă pleca în oraş acum, ar putea prinde trenul de noapte spre Monte Carlo. Ştia că Léonie era acolo.

– Trebuie să mă întorc la Paris în după-amiaza asta, îi spuse el lui Marie-France.

Nu putea oare să aştepte pînă la terminarea prînzului pentru aniversarea lui Armand? se gîndi ea cu nervozitate. Ea ridică paharul.

– Pentru tine, Armand, zise ea cu un zîmbet spre fiul ei. La mulţi ani, dragul meu.

– Şi la mai multe aniversări fericite, băiatul meu, spuse Gilles, zîmbindu-i fiului său favorit.

Armand ridică din nou capota lungă a automobilului *De Courmont,* şi o aplecă într-o parte, ca să se uite la motorul imaculat. Scoase o cheie fixă şi încercă un şurub, băgîndu-şi mîinile sub tuburile strălucitoare şi umblînd la fire. I se păruse că simţise o uşoară bătaie, cînd dusese maşina la garaj, dar totul părea în regulă. Va pleca într-o jumătate de oră, ar putea să-l ducă pe tatăl lui pînă la Paris, dacă voia, ca să-l scutească să-l mai ia pe Hoskins. Ştergîndu-şi

mîinile cu o cîrpă, puse capota la loc. Aceasta se închise cu un zgomot satisfăcător şi el zîmbi. Era o maşină bună, solidă, bine lucrată.

Întors în casă, îşi băgă capul pe uşa biroului.

– Eu plec cam peste o jumătate de oră, tată. Pot să te duc, dacă vrei. Putem vedea cum merge maşina.

Gilles îşi strînse hîrtiile în servietă şi se duse în salon să-şi ia rămas bun de la Marie-France. Ea şedea lîngă fereastra deschisă, cu gheme de lînă colorată alături de ea, lucrînd la o tapiserie. Părul ei negru se încreţea în jurul feţei şi ea se uită la el cînd intră, cu acei ochi căprui mari, sceptici.

– Am să plec la Paris, cu Armand, îi spuse el, iar apoi cred că am să fiu plecat din oraş pentru o săptămînă sau două.

– Unde te duci, de data asta? întrebă ea cu un zîmbet slab. La Chicago sau la Cap Ferrat?

– Are vreo importanţă? întrebă el cu răceală.

– Nu ştiu de ce te oboseşti să-mi spui, Gilles, n-a mai avut „importanţă" de ani de zile.

Ea se apleca asupra lucrului ei de mînă şi el o urmări un moment. Erau căsătoriţi de douăzeci şi şase de ani şi erau ca nişte străini. El se întoarse şi ieşi repede din cameră.

Armand aştepta în maşină.

– Bine, rosti el. Hai să o punem la treabă, tată. O să vedem ce poate.

Maşina roşie, lungă, alergă pe drumurile de ţară, controlată perfect de mîinile capabile ale lui Armand, luînd virajele cum trebuie, în timp ce el o băga în

viteze. El ştia exact cum trebuia să sune motorul acesta şi era ca o simfonie, fiecare parte avea tonalitatea ei.

Armand se uită la ceasul de la bord; era aproape şase, asta însemna că vor fi la Paris exact înainte de opt. Îl va lăsa pe tatăl lui în insula St. Louis şi se va duce direct la Claudine. Ea o să-l aştepte, purtînd, după cum spera el, rochia aceea drăguţă de casă, liliachie, iar mai tîrziu o va duce la cină la *Café César,* o să-i placă acolo.

Volanul tremură uşor sub mîinile lui, oare trecuseră peste o piatră pe şosea? Acum i se părea că e în regulă. Totuşi, poate ar trebui să se oprească să controleze, oare nu era aceeaşi vibraţie pe care o simţise şi azi-dimineaţă? Se uită din nou la ceas, era deja în întîrziere. Întoarse maşina lungă la cotitură, în deal. Fusese o aniversare plăcută, se gîndi el bucuros. Tata fusese politicos, iar el şi mama păreau să se înţeleagă destul de bine. Întotdeauna era o încordare cînd erau împreună. Isuse, ce-a fost asta? Simţi în braţe vibraţia volanului şi luă piciorul de pe acceleraţie. Mai mult simţi, decît auzi, pocnitura arborelui volanului, cînd acesta se desprinse de la locul său, iar următoarea cotitură se ivi în faţa lui. Apăsă tare piciorul pe frînă şi simţi maşina alunecînd, răsturnîndu-se de două ori, înainte de a se rostogoli pe coastă, în şanţ, roţile învîrtindu- se inutil în aer.

Gilles ştia că se întîmplase ceva, dar nu ştia ce; i se părea că mintea lui nu lucrează cum trebuie. Se forţa să deschidă ochii şi să privească în jur: totul era negru. Panica îi trecu pe şira spinării şi începu să tremure. Împinse cu disperare. Faţa lui era presată în pielea neagră a scaunului. Unde era Hoskins? Sau condusese el însuşi? Vai, Doamne, Armand! Împinse fără rezultat în greutatea de deasupra lui, trebuia să ajungă la Armand. Auzi voci, erau oameni, îl vor ajuta să ajungă la Armand.

– Aici, strigă el cu o voce subţire şi spartă, aici, ajutaţi-mă. Trebuie să ajungem la fiul meu.

Greutatea îi fu ridicată de pe piept şi o faţă rumenă, îngrijorată, se uită în jos la el.

– Nu te mişca, spuse bărbatul. Am trimis după o ambulanţă, mai bine stai liniştit pînă vine medicul şi poliţia.

– Dar fiul meu, strigă el slab, trebuie să-l ajutaţi pe fiul meu.

Bărbatul se uită în altă parte.

– În regulă, spuse el, vor fi aici într-un minut.

Sărmanul, se gîndi el cu milă, uitîndu-se peste drum, unde zăcea tînărul. Îl controlase deja şi nu încăpea îndoială că era mort.

Sebastião îl urmărea pe Gérard umblînd încet, în sus şi în jos, pe coridorul spitalului. Dorea cu disperare

să poată face ceva, să spună ceva ce l-ar putea ajuta. I se făcea rău, amintindu-şi faţa disperată a lui Marie-France, şi ce spusese ea.

– De ce nu a fost Gilles? urlase ea. De ce n-a putut să fie el în locul lui?

Gérard o înconjurase cu braţele şi o ţinuse strîns, propria lui disperare fiindu-i vizibilă pe faţă.

– Mamă, şoptise el. Mamă, te rog...

Faţa ei, de obicei dulce, se transformase într-o piatră plină de hotărîre.

– Trebuie să merg cu voi la spital, spuse ea. Soţul meu e acolo. E datoria mea.

Datoria ei! se gîndi Sebastião mirat. Cum era oare viaţa acestor oameni? Ea era acum lîngă patul soţului ei. Îl operaseră la picioare şi era încă fără cunoştinţă, dar ea refuzase să plece, pînă nu vorbea cu el. Iar el ştia că tocmai de aceea era îngrijorat Gérard. Ce avea ea oare să-i spună?

– Gérard, spuse el luîndu-l de braţ, hai să mergem să bem ceva, n-are rost să aştepţi aici. Doctorul spune că n-o să se trezească decît peste cîteva ore.

– Nu pot s-o las singură aici, Sebastião. Trebuie să stau cu ea.

Sebastião se întoarse la scaunul lui.

– Foarte bine, spuse el, o să aşteptăm.

Oare se iveau zorile sau toată lumea îşi pierduse brusc culoarea? se întreba Gilles, uitîndu-se, cu ochii

pe jumătate închişi, într-o lumină cenuşie, voalată. Îşi dădea seama de un plafon şi de lumina din centrul lui. Întoarse încet capul spre stînga, dar îl săgetă o durere, o durere arzătoare, parcă-l frigea. Cineva era acolo, chiar lîngă pat. La naiba, ar fi vrut să poată vedea cine era. Încercă să vorbească, dar îşi simţi gura într-un fel neobişnuit; nu-şi putea mişca limba, o simţea groasă şi grea. Avea nevoie să bea apă, nu-i dădea nimeni să bea apă? Trebuia să vorbească!

– Léonie! îşi forţă limba în jurul silabelor. Léonie!

Ea se apleacă deasupra lui şi el aşteptă parfumul familiar. Nu o putea vedea bine, dar ar şti dacă ar fi ea, după parfumul de iasomie.

– Gilles! Era vocea lui Marie-France, ţipătoare şi îngheţată. Gilles, spuse ea. Am aşteptat aici ca să te trezeşti, pentru că am vrut să fiu eu aceea care să-ţi spun. Armand e mort. Mort din cauza automobilului *tău* cu defecte... a neglijenţei *tale*. Tu l-ai ucis pe fiul nostru, Gilles. Faţa ei era implacabilă şi vocea necruţătoare. Ai strigat-o pe Léonie adineauri, Gilles, dar ea te-a părăsit cu ani în urmă. Iar acum te părăsesc şi eu. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Auzi uşa închizîndu-se încet în urma ei şi el rămase din nou singur, cu groaznicul adevăr. Armand era mort. Fiul lui era mort! Voia să urle, să-şi descarce durerea din el în sunet. Aşa simţi cînd îţi moare fiul, o durere sfîşietoare. O imagine a lui Charles d'Aureville, a feţei lui tinere, zîmbitoare, încadrată în binoclul lui, îi trecu prin minte; trebuie să fi avut vîrsta lui Armand, cînd murise. Iar familia lui simţise ceea ce simte şi el acum. Numai că moartea lui Charles nu fusese un

accident, îl omorîse el... iar acum ea a spus că el l-a omorît pe Armand.

– Ah, Doamne! strigă el.

Dar Dumnezeu nu era milostiv cu el.

Capitolul 18

Un vînt rece sufla dinspre Ocean, făcînd să pocnească prelatele ce acopereau vasele mici ale marinei de la Deauville şi răbufnind cu furie în jurul debarcaderului. Jim îşi ridică gulerul hainei, mărind pasul cînd dădu colţul pe o stradă lăturalnică, de lîngă mal. Strada era îngustă, mărginită de clădiri cenuşii cu două etaje, majoritatea mici prăvălii; un negustor de lumînări, un atelier de pînze de barcă, un garaj, un mic depozit care mirosea puternic a peşte şi două baruri, ambele cu nume nautice, *Pescarii* şi *Tridentul*. *Barul pescarilor*, în stînga, la capătul străzii,

era cel pe care-l căuta. Draperia de mărgele pocnea în bătaia vîntului şi o jaluzea verde, spălăcită, se lovea de fereastră, legănîndu-se înainte şi înapoi pe o singură balama. Jim trecu prin draperie şi se trezi într-un mic hol cu o uşă de lemn ponosită. Vîntul pătrunse după el, cînd o deschise şi intră înăuntru. Barul era bine luminat şi mai curat decît se aşteptase. În spatele tejghelei franţuzeşti familiare, acoperită cu tablă de zinc, un bărbat mărunt cu mustaţă ştergea pahare şi fuma o *Gauloise,* tuşind. Nişte pescari bătrîni, care jucau domino într-un colţ, se uitară la el cînd intră.

Jim îşi luă un scaun la tejghea.

– Bere, te rog, spuse el, punîndu-şi portofelul pe tejghea.

Bărbatul se uită la portofel.

– *Alsacia* sau *Normandia?*

– O să iau *Alsacia.*

Desfăcu sticla, turnă berea cu grijă şi o aşeză pe tejghea, în faţa lui. Spuma era de culoare crem şi berea avea gust bun şi era rece.

– Ia şi dumneata una, îi sugeră Jim cu un zîmbet amabil.

– Mulţumesc, domnule, îi răspunse laconic, turnîndu-şi puţin *Pernod.*

– Nu e lume azi, spuse Jim.

– Niciodată nu e lume în anotimpul ăsta.

– Nu cred că se mai pescuieşte mult la Deauville, acum, zise Jim. A devenit prea elegant, pentru aşa ceva. Prea multe iahturi sînt acum şi nu mai e loc pentru bărci de pescuit.

– Adevărat, domnule.

– Am auzit că şi dumneata eşti un bun marinar.

– Cine v-a spus asta, domnule?

– Barmanul de la *Grand,* Jean-Luc Grenier; mi-a zis să-i amintesc numele.

– Vărul nevesti-mi, spuse barmanul, permiţîndu-şi un zîmbet slab.

– Da. Mi-a zis că uneori te duci coechipier la curse – cînd au nevoie de cineva care să completeze echipajul.

Faţa i se lumină brusc.

– Da, domnule, şi sînt foarte bun. Dar nu poţi găsi acum un echipaj, cursele s-au terminat pînă în sezonul viitor.

– Nu. Nu. Nu caut aşa ceva. Caut pe altcineva. Unul care tot ia cîte o slujbă întîmplătoare, în vreo echipă. Un tip înalt, cu păr roşcovan, puţin cam gras. El luă portofelul şi îl desfăcu sugestiv. Trebuie să fi fost pe-aici, cu ani în urmă, apoi a dispărut probabil un timp, dar a revenit. Şi nu e un om de pe-aici.

Barmanul se aplecă peste tejghea, uitîndu-se la portofel.

– Pentru ce vrei să-i găseşti pe bărbatul ăla? întrebă, sorbindu-şi *Pernod*-ul.

Jim se lăsă pe spate, închizînd portofelul.

– Cred că asta-i treaba mea.

Bărbatul sări în sus.

– Da, da, desigur. Eram doar curios. Ei, cred că aş putea să-ţi spun ce ştiu...

Ochii lui erau la portofel, iar Jim scoase o bancnotă şi o puse pe tejghea. Scoase o a doua şi o

puse alături de prima.

– Ei?

Omul băgă bancnotele în buzunar şi mai bău din *Pernod.*

– Există un singur bărbat care arată aşa, vine aici doar vara... şi nu în fiecare vară. Işi ia o slujbă întîmplătoare în sezonul respectiv, conducînd excursii de plăcere sau lucrînd la marină, vopseşte, face dulgherie, chestii din astea. A fost aici vara trecută, dar nu e prea popular – a avut bătăi, beţii... Ridică din umeri. Nu e un bărbat pe care e bine să-l cunoşti, domnule.

Jim mai scoase o bancnotă, punînd-o pe tejghea.

– După sezonul de vară, spuse el, liniştit, unde se duce?

– Cred că se duce în Sud, domnule, asta-i tot ce ştiu. Bănuiesc că se duce la Cannes sau la Monte Carlo – la ei sezonul durează mult mai mult, pînă în iarnă. Acolo găseşti întotdeauna de lucru la marină.

– Şi cum îl cheamă?

Barmanul îşi umplu din nou paharul cu *Pernod.*

– Asta nu pot să vă spun, domnule, dar dacă o să întrebaţi la marină, cineva de acolo s-ar putea să ştie – a lucrat o mulţime pentru Lesage în vara asta.

Barmanul sorbea din *Pernod*, tremurînd în curentul care pătrunse pe uşă, cînd Jim o închise după el.

Ăsta să fie? se gîndi Jim emoţionat. Oare instinctul lui dăduse rezultate? El ghicise că omul acela trebuie să fie un lucrător sezonier, umblînd din staţiune în staţiune, după cum îl mîna dispoziţia lui şi anotimpul. Deauville era o staţiune balneară luxoasă, se puteau

face bani acolo, erau multe slujbe. De ce să nu se fi întors el după cîţiva ani, cînd totul se uitase? În fond, el nu fusese acuzat de nimic – n-avea pentru ce să fie acuzat. Şi memoria oamenilor era scurtă. Acum avea nevoie doar de un nume.

Lesage era cel mai mare proprietar din marină. Spaţiile lui ocupau o jumătate din debarcader, iar ambarcaţiunile lui – vase cu aburi pentru călătorii de plăcere de o zi, bărci mici de închiriat, pentru pescuit, şi iahturile elegante ale clienţilor puse la adăpost pentru iarnă – se întindeau la mal.

Bărbatul cărunt de la birou îşi puse repede haina, cînd Jim intră în cameră.

– Bună dimineaţa, domnule. Zîmbi. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună dimineaţa. Aveţi bărci frumoase afară.

Bărbatul zîmbi larg.

– Avem mai multe de vînzare, dacă sînteţi interesat. Doar, bineînţeles, dacă nu doriţi una de comandă, făcută după specificaţiile dumneavoastră. Avem propriul nostru atelier, domnule, pe coastă, mai jos.

– S-ar putea să fiu interesat de o barcă, răspunse Jim cu indiferenţă, una mai micuţă – soţia mea îşi închipuie că e pricepută ca marinar. Deşi, cu ea la bord, bănuiesc că o să trebuiască să iau pe cineva în plus care să facă echipă cu mine.

– Nici o problemă, domnule, există întotdeauna oameni care caută de lucru în sezon – o să vă ajute, domnule, şi o să întreţină barca să fie curată şi pusă la punct. Asta putem aranja.

– Un prieten al meu mi-a zis că a avut un om în sezonul ăsta, unul cu părul roşcat. Am uitat cum îl cheamă.

– Cu părul roşu, domnule? Trebuie să fie vorba de Marigny. A, dar nu vi l-aş recomanda pe el, domnule – e adevărat că e un bun muncitor, dar e un tip curios. Nu, n-am fost mulţumiţi de el, deloc. El îşi supse obrajii şi îşi frecă mîinile agitat. Puţin prea iubitor de băutură, domnule, ca să fiu cinstit. Cred că vă putem oferi ceva mai bun decît el. Acum, pot să vă arăt vasele noastre, domnule? Avem mai multe care ar fi potrivite pentru dumneavoastră.

– Dacă nu vă supăraţi, spuse Jim îndreptîndu-se spre uşă, am să mă întorc mai tîrziu. Am întîrziat la o întîlnire.

Prinse trenul de ora trei spre Paris şi se instală comod, studiind numele pe care îl scrisese în carneţel. Marigny. S-ar putea să fie omul care îl asasinase pe Charles d'Aureville. Şi, eventual, cheia pentru eliberarea lui Léonie de trecutul ei. Tot ce avea de făcut acum era să-l găsească pe acest Marigny. Se uită la ceas; dacă avea noroc, s-ar putea să prindă trenul de noapte spre Nisa. Va fi nevoie de timp, dar el va cerceta fiecare port, între Menton şi Marsilia, pînă îl va găsi.

Maroc luă un exemplar din ziarul francez *Le*

Monde, de la magazinul din pasajul de lîngă hotelul *Brown* din Londra, cu intenţia de a-l citi mai tîrziu, după spectacol. Se uită la titluri şi îşi trecu repede ochii pe pagină. Informaţia despre rănirea gravă a ducelui de Courmont şi moartea fiului său mai mic într-un accident cu ultimul automobil-sport *De Courmont* îţi sărea în ochi, fiind scrisă cu litere mari şi groase.

Împăturind cu grijă ziarul ca să nu i-l fluture vîntul, citi repede articolul. Deşi Monsieur se rănise rău la piept şi la picioare, se bănuia că va supravieţui. Doamne, se gîndi el cu amărăciune, de ce n-a fost el în locul fiului său?

O porni înapoi pe strada Dover şi intră în hotel. Mai aveau două nopţi de stat în Londra. Să-i spună oare lui Léonie acum, sau după ce îşi va termina spectacolele? Îşi aminti de ultima oară, cînd nu o informase imediat. Dar asta era altceva – o să-i spună acum. Va dori să ştie.

Léonie se sculase, era deja îmbrăcată şi plănuia să facă nişte cumpărături. Voia să cumpere ceva pentru Jim – lucruri englezeşti, frumoase, pulovere moi de caşmir şi pijamale de mătase în dungi – erau locuri atît de minunate în pasajul Burlington şi pe strada Jermyn. Zîmbi, în timp ce-şi peria părul; era atît de bine cînd iubeai pe cineva! Şi cînd erai iubită.

Ţi-a trebuit mult timp, Léonie Jamieson, îşi spuse în sinea ei, dar în sfîrşit, acum „aparţii" cuiva.

Maroc o strigă din camera de zi, iar ea lăsă peria şi trecu dincolo, să-l vadă.

– Bună, spuse ea, sărutîndu-l uşor pe obraz, ai

vrea să vii cu mine la cumpărături?

– Este o ştire în ziar, Léonie. Este despre Monsieur. A avut un accident.

Ea se uită fix la el, cu ochii măriţi de spaimă.

– El nu e mort, Léonie, dar e rănit grav. S-a întîmplat cu una din maşinile lui; fiul lui mai mic a murit.

– A murit!

Îşi amintea de cei doi băieţei, mîncînd solemn îngheţată la *Café de Paris,* la Monte Carlo, în urmă cu atîţia ani – un băiat nevinovat moare, iar el trăieşte! Ea luă ziarul cu mîini tremurînde; scria că el avea răni serioase la piept şi la picioare – o imagine a trupului lui puternic, dur, lipit de al ei, îi fulgeră prin minte. Nu! El nu putea fi rănit, nimic nu-l putea atinge, niciodată. Era invincibil. Oare nu dovedise el asta, de-a lungul anilor? Nu voia să se gîndească la trupul lui astfel sfărîmat, mai bine era mort; el ar fi trebuit să moară.

Maroc îi luă ziarul din mînă şi ea se uită la el disperată.

– Ah, Maroc, de ce? De ce n-a fost el cel care să moară? Nu există dreptate?

– Eu nu ştiu ce să-ţi spun despre dreptate, replică el, dar ai putea-o numi răsplată – o viaţă tînără pentru o viaţă tînără. O să sufere şi el acum, Léonie, să nu-ţi faci iluzii în privinţa asta.

Capitolul 19

Hotelul *Villa d'Aureville* din Copacabana arăta întocmai ca o mică şi perfectă casă de ţară. Avea pereţi simpli, albi, şi tavane cu grinzi închise la culoare. Podelele din lemn lustruit erau acoperite din loc în loc cu covoare minunate, aduse de Isabelle de la castelul d'Aureville: unul era de un albastru bogat al Kerman-elor, altul avea auriul renumit şi liliachiul covorului de rugăciune Kashan, unul era Senne de un crem auriu, erau o multitudine de covoare roşii de Ferahan şi de Buhara. Cele mai rare şi mai delicate exemplare decorau pereţii, strălucind mătăsos din

colţuri întunecate, alături de portrete ale unor d'Aureville din trecut şi de vaste pînze cu flori pictate minunat de un artist olandez decedat demult, încît aproape că puteai simţi parfumul trandafirilor şi al macilor, ale căror variante reale se înghesuiau în vase şi boluri, pe mese şi scrinuri şi erau grupate în coşuri, de-a lungul coridoarelor.

Confort şi lux, se gîndi Isabelle plimbîndu-se prin hotel. Luxul de a avea ce e mai bun. Nu ostentaţie – asta nu va căuta niciodată. Canapelele mari erau confortabile, acoperite cu material înflorat în culori pale, coraliu şi verde, sau brocarturi moi în culori albastru deschis sau auriu ca untul, încărcate atrăgător cu perne. Măsuţe mici cu lămpi, cu abajururi de culoarea piersicilor, erau aşezate cu grijă ca să dea pete de lumină şi aveau pe ele reviste şi cărţi; pe o masă rotundă, în salon, era un uriaş joc puzzle, pe jumătate aranjat, şi la care nici un oaspete nu rezista tentaţiei de a încerca. Întregul efect era al unei case care se afla acolo de cîteva secole, dar fără inconvenientele acestora.

Băile aveau cele mai moderne instalaţii şi prosoapele cele mai mari şi mai moi, paturile erau cele mai tentante şi mai confortabile, iar lenjeria brodată era cea mai fină pe care o putea oferi Europa. În fiecare cameră erau flori proaspete şi cărţi lîngă pat, pentru cei ce aveau insomnii, şi sticle mici de apă, importate din Franţa, cu o tavă de argint pe care se afla whisky, sifon şi biscuiţi. Fiecare oaspete era cunoscut pe nume, i se ştiau preferinţele în privinţa camerelor, a mîncărurilor şi a vinurilor, ce le plăcea şi ce nu le

plăcea şi dorinţele lor particulare, toate erau ţinute în evidenţă, pentru ca atunci cînd vor veni să fie salutaţi de parcă n-ar fi plecat şi totul să arate aşa cum ar fi dorit ei să fie, dar fără să mai facă efortul să ceară.

Era ca o oază într-un deşert – un colţ al Franţei undeva în Brazilia – şi era perfect. Cel puţin aşa credea Isabelle şi cum cele zece camere şi opt apartamente erau întotdeauna ocupate, ea presupunea că şi oaspeţii ei credeau la fel. Iar Amélie, cu siguranţă, era de aceeaşi părere. Ea îşi petrecea mai mult timp aici decît acasă, în ultima vreme. La început, îi fusese greu după ce se căsătorise Edouard, dar, slavă Domnului, Xara fusese destul de sensibilă ca să înţeleagă ce simţise Amélie. Acum, cînd copilul era pe drum, Amélie era la fel de emoţionată ca şi Edouard.

Isabelle o putea vedea acum pe Amélie la biroul de la recepţie vorbind cu senhor Vasconcellos. Sper că nu e un tip dificil, se gîndi ea, grăbindu-se spre ei. Senhor Vasconcellos era unul dintre acei bărbaţi care sînt nemulţumiţi din naştere, nimic nu era cum trebuie cît timp se afla acolo, şi totuşi întotdeauna le mulţumea la plecare pentru un sejur minunat şi promitea să se întoarcă în curînd – şi o făcea întotdeauna!

– Bănuiesc că aţi avut o călătorie obositoare, senhor Vasconcellos, spunea Amélie. Pauiinho o să vă conducă sus, la apartamentul dumneavoastră – da, acelaşi, Auvergne, şi o să am grijă să vi se pregătească baia şi o să vă trimit sus tava cu ceai... de muşeţel parcă, nu-i aşa? O să găsiţi lista pentru cină în cameră – avem nişte potîrnichi minunate din Yorkshire, de care sînt sigură că vă veţi bucura.

Isabelle o urmărea cu un zîmbet. Da, da. Cine s-ar fi gîndit! Vasconcellos zîmbea, satisfăcut, simţea că e binevenit şi că aveau grijă de el şi asta era principalul. Faptul că-l costa mult nu era important, mereu vor fi oameni dispuşi să plătească pentru a avea tot ce e mai bun.

– Doamnă contesă, se apecă el asupra mîinii ei, zîmbind, nepoata dumitale ţi-a moştenit farmecul. S-a îngrijit de toate pentru mine.

– Sînt foarte bucuroasă, senhor Vasconcellos. Am înţeles că, de data asta, rămîneţi la noi o săptămînă. Sper că veţi avea timp să luaţi într-o zi masa de prînz cu mine la *Pavillon?*

– Da, desigur, doamnă, voi fi încîntat.

Se grăbi după Paulinho şi Amélie îi zîmbi bunicii.

– Am început să mă pricep la treaba asta, spuse ea triumfătoare, aproape îmi vine să cred că aş putea conduce şi eu locul ăsta.

– Nu chiar, spuse Isabelle sec, dar merge foarte bine. Înveţi.

– Bunico, semestrul următor, după ce termin şcoala, nu vreau să mă duc la colegiu. Vreau să lucrez aici, cu tine.

Isabelle se uită la ea, surprinsă.

– Dar, Amélie, ai putea să te duci în America, acolo sînt colegii minunate pentru tine.

– Ştiu, ştiu, dar asta e ce-mi place să fac, bunico. Te rog, spune da. Ştiu de cît ajutor îţi sînt încă de pe acum.

Faţa ei frumoasă strălucea de entuziasm. Avea aproape şaisprezece ani şi era frumoasă. Carnea îi

rotunjise membrele, în cele din urmă, şi era înaltă, nu armonioasă încă, dar cu graţia unui animal tînăr, şi trata totul cu aceeaşi energie ca întotdeauna. Orice făcea, era lucrul cel mai important pe lume în acel moment şi persoana cu care era era cea mai interesantă – atenţia ei era totală. Fie că era Roberto, care îi povestea despre ultima lui realizare la polo, sau Vasconcellos, care se plîngea de ceva, ea îl fixa cu ochii aceia minunaţi maronii şi îl asculta cu buzele uşor întredeschise şi cu o asemenea atenţie, încît acela simţea că este persoana cea mai interesantă şi mai importantă din lume. Amélie avea un farmec cuceritor, care în prezent era total inocent dar, se gîndea Isabelle, de îndată ce va învăţa cum să-l folosească, o să avem probleme. Sau am avea, dacă ea nu i-ar fi atît de devotată lui Roberto.

– Ei, bunico! continuă să pledeze Amélie. Nu vreau să plec la colegiu. Vreau să stau aici, cu tine şi cu...

Se întrerupse. Oare voia să spună Edouard sau Roberto? se întrebă Isabelle.

– O să vorbesc cu Edouard, promise ea, deşi nu cred că o să-i placă. Amélie, ştii că el e de părere că trebuie să te duci la colegiu.

Amélie zîmbi bucuroasă.

– Dacă îi spui de cît de mare ajutor aş putea să-ţi fiu, e sigur că o să cedeze.

– O să vedem. A, apropo, ai o scrisoare de la Sebastião. A sosit azi-dimineaţă. E pe raft, acolo.

– Fantastic! Amélie luă scrisoarea şi o băgă în buzunar. Ne vedem mai tîrziu, bunico, strigă ea,

îndreptîndu-se spre plajă.

Ea lua întotdeauna scrisorile lui să le citească pe plajă. Le deschidea cu faţa la imensitatea verde a Oceanului Atlantic, avînd senzaţia că se uita spre Franţa şi asta o făcea să se simtă cumva mai aproape de el. Bineînţeles că era o prostie, dar făcuse aşa întotdeauna, iar acum, cînd era mai mare, devenise superstiţioasă în privinţa asta. Îşi scoase sandalele, lăsîndu-le sub un palmier, şi alergă peste o întindere de nisip, cald încă, spre marginea apei, stînd simbolic cu faţa spre ea şi desfăcu scrisoarea. Trei pagini – era lungă, era şi timpul, nu mai auzise nimic despre el, demult. Era în Italia! Era aşa de norocos, Parisul şi acum Italia! Călătorea cu prietenul lui, erau la Veneţia, făcea schiţe pentru ea – podurile, gondolele, palatele şi pieţele,toate erau straşnice. Se gîndea la ea şi îi simţea lipsa, putea să-i scrie *Post-restan*t la Roma, unde urma să plece. Spera că lucrurile stăteau mai bine între ea şi Roberto.

Ea băgă scrisoarea din nou în plic şi se aşeză pe nisip, cu genunchii încrucişaţi, cu bărbia în palme, uitîndu-se spre orizont. Roberto! Nu-l mai văzuse de peste o săptămînă. Desigur, învăţa pentru examene şi ştia că acestea erau foarte importante. Ca să mergi la o universitate bună, depindea de rezultatul examenelor. *„Oxford“*, spusese cu importanţă, sau *„Heidelberg“* – el alegea întotdeauna locurile cu rezonanţă romantică, dar nu părea niciodată prea sigur de ce anume voia să studieze. O să se gîndească la asta mai tîrziu, spunea el, după examene. *Oxford*-ul, îşi aminti ea cu tristeţe, era

pierdut în mijlocul Angliei, pe undeva. O să-l piardă dacă se va duce acolo, la fel cum îl pierduse pe Sebastião, şi nu putea avea încredere că Roberto îi va scrie, aşa cum făcea el. Singurul avantaj era că îl îndepărta de Diego. Nu e o întrecere între noi, în care Roberto să constituie premiul, e vorba doar că eu îl iubesc. Ce o să mă fac dacă el pleacă? Se ridică, scuturîndu-şi nisipul de pe fustă. Ei bine, încă n-a plecat, se va duce să-l vadă în seara asta şi să-i ureze succes la examenul de mîine.

Diego şi Roberto mergeau pe strada Ouvidor, adînciţi în conversaţie, fără să fie atenţi la trecători. Erau o pereche atrăgătoare, Diego – brunet şi mîndru, Roberto – blond şi atletic, amîndoi foarte bronzaţi după o vară petrecută la fermă şi după viaţa în aer liber din cursul anului. Se opriră la cafeneaua *Miltinho* şi se aşezară la o masă afară.

– Două cafele şi două *Cachaça*, comandă Diego unui chelner în trecere.

– Eu nu vreau *Cachaça*, spuse Roberto, dar nici ţie nu-ţi trebuie.

Diego ridică indiferent din umeri.

– Care-i problema? Crezi că ai să te îmbeţi dintr-o singură *Cachaça?*

Roberto oftă.

– Nu cred, spuse el, dar, mai ştii, nu o să ne oprim

la una şi avem de învăţat pentru examenul de mîine.

– Hai, hai, Roberto, tu o iei prea în serios. Ştii că o să treci ca vîntul prin examene.

– Asta-i problema, că nu ştiu, iar dacă îmi tot pierd timpul cu tine, chiar că n-o să-l iau! Ascultă, Diego! Cît timp ne-am consacrat noi învăţăturii săptămîna asta? Tatăl meu crede că sînt acasă la tine studiind împreună – iar ai tăi cred că eşti cu mine!

Diego rîse.

– Haide, nu te mai îngrijora. Ai să iei un „C", aşa-i întotdeauna.

– Da, dar am nevoie de un „B" ca să plec în Europa... şi asta i- ar face cu adevărat plăcere tatei.

– Ce să te frămînţi, Roberto, o să se mulţumească şi cu un „C". Dacă iei mai mult, o să se aştepte la asta mereu. Ia doar suficient, ca ei să fie fericiţi, aşa zic eu.

– La naiba, Diego, eu vreau să mă duc în Europa anul viitor!

Diego ridică din umeri furios, bînd dintr-o înghiţitură *Cachaça.*

– Grozav, mormăi el, tu ai să pleci să te distrezi în Europa, iar eu o să rămîn în sălbăticie, la fermă.

– Poate că, dacă ai fi învăţat ceva mai mult, ai fi putut şi tu să pleci.

– Nici o şansă! Ferma stă prost. Tata zice că are nevoie de orice ajutor îi pot da. De ce oare ţara asta a eliberat sclavii? adăugă el cu răutate. Imigranţii chinezi nu fac doi bani, iar italienii sînt şi mai răi – nici unul dintre ei nu poate lucra – iar acum se aşteaptă să mă duc eu acasă şi să-l ajut. La naiba, nu e corect!

Roberto ştia că plantaţia Bonavente avea probleme şi nu era singura; erau probleme serioase cu forţa de muncă, iar cîţiva ani proşti distruseseră multe dintre vechile plantaţii de cafea.

– Dacă tatăl meu ar avea necazuri, eu l-aş ajuta, spuse el.

Diego se uită la el, făcînd calcule. Oare chiar credea asta? Da, probabil că da. El ar renunţa să plece în Europa şi ar lucra la fermă, dacă tatăl lui ar avea nevoie de el. Roberto avea o latură care era, fără îndoială, stupidă – sau „moale" era un cuvînt mai potrivit pentru latura ce putea fi exploatată.

– E vina tatălui meu că plantaţia are greutăţi; de ce naiba trebuia să sufăr eu din cauza asta?

– Să lucrezi pe plantaţie nu e o suferinţă.

– Este, dacă urăşti treaba asta atît cît o urăsc eu. Fraţii mei, amîndoi, au avut noroc, au fost destul de mari ca să scape, înainte de situaţia asta. Acum am rămas doar eu şi sora mea, dar ea nu e de nici un ajutor. Doamne, nu pot s-o sufăr, nici măcar nu e drăguţă.

– Eşti nedrept, e cum trebuie, iar Amélie zice că e foarte dulce.

– Dulce! Amélie să spună asta! La naiba, de ce oare trebuie să ne încurce asemenea fete nefolositoare? Ascultă, Roberto, îţi aminteşti ce ţi-am zis odată, de *madame* Susana? Hai să mergem acolo unde sînt fete adevărate!

Roberto se uită fix la el. Imaginea unor jartiere roşii pe coapse albe şi picioare lungi în ciorapi negri îi fulgeră prin minte; le visa în fiecare noapte, cu

coapse şi sîni moi, şi cum le pipăia şi cum miroseau.

– Susana mă cunoaşte – se grozăvi Diego, observînd ezitarea din ochii lui Roberto, o să ne dea nişte adevărate frumuseţi. Să ştii, Roberto, suedeza pe care am avut-o înainte, e fantastică... era nesătulă... a trebuit să fac amor cu ea toată noaptea.

Roberto înghiţi băutura *Cachaça.*

– N-am timp, tu ştii că trebuie să învăţ în noaptea asta. În plus, nu avem bani.

Diego scoase din buzunarul cămăşii un pumn de bancnote soioase.

– Cum numeşti tu astea? spuse fluturîndu-le sub nasul lui Roberto.

– De unde ai banii?

– I-am economisit pentru o zi ploioasă! Isuse, ce importanţă are de unde-i am? Sînt aici, îi am. Hai să mergem!

– Oricum, pun pariu că nu ajung pentru *madame* Susana.

Diego se încruntă, numărînd repede. Avea dreptate!

– Bine, atunci ştiu un alt loc, ceva mai ieftin, ceva mai primitiv, mai... excitant! Acolo te lasă să faci ce vrei. Zîmbi. Hai, Roberto, şopti el, o să aibă grijă de noi... fete drăguţe, două sau poate trei, deodată. Se aplecă mai aproape. Nici nu-ţi închipui ce pot să facă... o să-ţi placă, Roberto.

Roberto simţi că tremură la acest gînd, dar nu putea să meargă, nu trebuia să meargă. Ah, Doamne, două fete sau chiar trei – ce ţi-ar face oare?

Diego îşi împinse scaunul şi aruncă nişte monede pe farfuria de pe masă.

– Ei, zise el, eu mă duc...

– Stai, spuse Roberto, împingîndu-şi în grabă scaunul, aşteaptă- mă.

Treptele sordide de marmură care duceau la hotelul *Orfeo* erau ferite de ochii trecătorilor curioşi printr-o draperie zgomotoasă de mărgele şi de un portar uriaş. El stătea sprijinit de perete, cu braţele solide încrucişate, cu şapca trasă pe ochi şi pe care scria *Hotel Orfeo*, cu litere spălăcite, părînd nepăsător faţă de oricine şi orice. Pieptul lui masiv era acoperit de transpiraţie, pătîndu-i cămaşa albă, şi îşi scărpina contemplativ barba de o zi de pe obraz, uitîndu-se spre trotuarul prăfuit.

Diego se îndreptă, încrezător, spre uşă şi se opri brusc, uitîndu-se în jos la piciorul mare care apăruse între el şi scară.

– Voi, copii, aveţi bani? Ochii portarului îi analizau.

Roberto se uită la el nervos; în tonul lui alb se subînţelegea o ameninţare.

– Sigur! Diego scoase grămada de bancnote. Avem destui. Mă cunoşti. Am mai fost pe aici.

Piciorul fu retras cu indiferenţă şi portarul se duse înapoi, să contemple trotuarul.

– Eşti sigur în legătură cu localul ăsta? şopti Roberto, urmîndu-l pe Diego pe scară. Mie mi se pare cam declasat.

– Aşteaptă, spuse Diego peste umăr, ai să vezi, e cel mai bun loc din Rio.

O draperie prăfuită de catifea încadra intrarea şi el o dădu deoparte intrînd încrezător în cameră. Roberto îl urmă cu ochii căscaţi. Locul era acoperit, de la

tavan pînă la podea, în catifea prăfuită, roşie, legată cu sfori aurii, ruginite, şi cu franjuri şi era luminat de candelabre de sticlă întunecoase. Strălucirea lor slabă lumină feţele plictisite, boite, şi sînii goi a circa o duzină de fete care şedeau pe canapelele de pe lîngă pereţi. Era insuportabil de cald. Două ventilatoare letargice atîrnau din tavan şi se învîrteau monoton, nefăcînd altceva decît să mişte praful. Picături de sudoare picurau între sînii fetei care veni spre ei.

Roberto simţi un şoc de dezamăgire. Nu aveau ciorapi negri şi jartiere roşii, nu erau rîsete vesele, femei blonde în chiloţei de mătase, care beau şampanie. Fetele astea nu erau aici ca să flirteze, să tenteze şi să seducă, ci erau gata de acţiune. Dar eu sînt oare? se întrebă el în panică. Acum, ce facem?

– Domnilor!

Buzele fetei erau roşii şi arătau umede cînd le zîmbi. Avea dinţi frumoşi, se gîndi el la modul abstract, albi şi drepţi, şi avea sîni minunaţi. Nu mai văzuse pînă atunci sînii unei fete – îşi lăsă repede ochii în jos. Ea purta un şal multicolor, înfăşurat în jurul taliei, şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Avea coapse pline şi triunghiul de păr era negru şi părea aspru. Se simţi hipnotizat de acest triunghi, locul secret.

– Bun venit la *Orfeo*, zise ea. Ce pot să vă ofer de băut?

– *Cachaça*, comandă Diego, punîndu-şi braţul în jurul ei şi mîngîindu-i familiar sînii. Ea chicoti şi se strînse mai aproape de el, în timp ce Roberto îşi feri privirea.

Draperia se dădu deoparte şi, brusc, apăru în uşă o caricatură de femeie. Gura ei era o deschizătură roşie, fără formă, pe o faţă pudrată, albă, cu falduri de grăsime şi riduri de vîrstă. Ochii mici, palizi, la fel de duri şi de morţi ca nişte coji de nucă, se iveau de după nişte gene negre, ascuţite, iar părul ei rar, roşcat, era aranjat în bucle complicate, în jurul feţei, ca o mască. O rochie lucioasă, decoltată, neagră, cu bijuteriile strălucitoare care reprezentau răsplata meseriei ei, atîrnau pe trupul ei fără formă, iar inelele străluceau pe toate degetele mîinilor ei grăsuţe. Faţa i se schimonosi într-un fel de zîmbet.

– Bună ziua, domnilor, spuse ea, ce anume vă putem oferi în după-amiaza asta? Vedeţi fetele noastre... şi avem, desigur, o selecţie de „specialităţi". Spuneţi-mi doar ce vă place şi o să am grijă să căpătaţi ce doriţi; plata înainte, bineînţeles.

– Desigur, spuse Diego cu răceală, dînd dintr-odată peste cap paharul cu băutură, urmărind-o de sus cînd ea ţopăi spre bar în pantofii prea strîmţi pentru picioarele ei grase.

– Îşi spune *madame* Victoria, îi şopti el batjocoritor lui Roberto, pentru că ea crede că arată ca bătrîna regină a Angliei. Rîse. Dar acesta este unul dintre avantajele unui loc ca ăsta: poţi alege ce vrei... orice îţi trece prin imaginaţie.

O fată brunetă traversă camera şi se opri în faţa lui. Ea îşi dădu părul spre spate şi îşi linse buzele mari, roz, în semn de invitaţie.

– Eu sînt Marissa, spuse ea apropiindu-se mai mult. Roberto rămase cu gura căscată, cînd Diego îi

atinse sînii grei, pipăindu-i, cîntărindu-le greutatea, strivindu-i fără tandreţe sub mîinile lui apucătoare. Degetele lui se strînseră pe sfîrcurile înălţate, frămîntîndu-le cu cruzime. Fata ţipă, protestînd.

– E o vacă, spuse Diego. Hai să vedem ce mai e pe aici.

– Isuse, Diego, nu trebuia să-i faci rău, aşa! exclamă Roberto.

– Tu nu cunoşti fetele astea, sînt obişnuite cu orice. Ţi-am spus, aici poţi să faci ce vrei.

Roberto îşi bău repede *Cachaça*, dîndu-şi seama de privirea fetelor ce aşteptau pe canapele. Simţi transpiraţia picurîndu-i pe spate şi întinse mîna după o nouă băutură, urmărindu-l pe Diego care se instalase între două fete, ce chicotiră, în timp ce îşi înfăşurau în jurul lui braţe palide, goale.

– Vino, Roberto, adu sticla şi stai aici, lîngă noi.

Roberto traversă cu atenţie camera, împiedicîndu-se uşor datorită băuturii tari care îl ameţise, auzind fetele rîzînd ca de la distanţă. Se opri clătinînd din cap, ca să şi-l limpezească. Acum era mai bine. Se aşeză cu grijă pe marginea canapelei roşii, uitîndu-se la ochii aceia în aşteptare – ochi căprui, care îi zîmbeau în bătaie de joc, ochi albaştri, trişti şi nerăbdători, dornici să se termine totul, ochi verzi care văzuseră de toate – zîmbete roşii de bun venit pe feţe albe, sîni goi cu sfîrcuri rujate, mîini de răpitoare care se mişcau pe el, mîngîindu-i părul, faţa, coapsele. O fată i se aşeză în braţe, punîndu-şi mîinile în jurul gîtului lui; dorinţa îl cuprinse atît de incontrolabil, încît se temu că o să se facă de rîs. Inspiră adînc, iar

ea se mişcă apreciativ, rîzînd.

– Eu sînt Romana, murmură ea. Uite, am altă băutură pentru tine. Îi ţinu paharul la buze. Lasă-mă pe mine, bea-l pe tot. Ei, dar eşti drăguţ. Am noroc azi, de obicei n-am băieţi aşa de drăguţi ca tine.

Avea păr roşu, zburlit, ochi albaştri pali şi pielea de culoarea laptelui proaspăt. El puse mîna pe sînul ei, cu vine albăstrii şi moale.

Se aplecă pe spate, trăgîndu-i capul în jos, iar gura lui îi găsi sfîrcurile tari, roz.

– Nu-i mai bine acum... nu-i plăcut? A, da, îţi place asta, nu-i aşa?

El era pierdut în senzaţia pe care i-o dădeau sînii ei, carnea ei moale, goliciunea ei.

Diego o împinse pe fata cu părul negru din braţele lui şi stătu un moment să-i privească. Romana îi zîmbi pe furiş, în timp ce el traversa cameră să discute cu *madame* Victoria. Diego voia să rîdă. Fusese mult mai uşor decît îşi închipuise. Roberto nu fusese în stare să reziste.

Cu toată băutura *Cachaça* în el şi cu serviciile a două fete, nu va trece prin examenele alea de mîine. Va trebui să rămînă în Brazilia. Cu mine, se gîndi el triumfător. N-ar fi putut suporta dacă Roberto ar fi plecat. Ar fi rămas înţepenit acolo, la fermă, fără bani, fără fete – fără nimic! Acum, îl avea pe el. Mîna îi tremură cînd îi şopti la ureche lui *madame* Victoria, numărînd hîrtiile. Romana dădu din cap, cînd *madame* făcu un gest spre coridor.

– Pe aici, blondul meu, spuse ea, ridicîndu-l pe Roberto în picioare şi punîndu-i un braţ în jurul taliei,

ca să-l sprijine pe coridor.

Îşi simţea genunchii moi şi camera arăta curios – oare pereţii nu erau prea aproape, sau patul era atît de mare? Căzu pe spate, pe pat, întorcîndu-şi capul – lumina îl deranja la ochi. Romana îşi dezlegă eşarfa din talie şi o aruncă peste lampă, micşorîndu-i strălucirea roşie. Acum ea arăta caldă, gîndi el ameţit, caldă şi moale. Ea îi descheie cămaşa, alunecîndu-i-o pe umeri, iar el puse mîinile pe sînii ei, în timp ce ea îl descheia la pantaloni. Ea rîse, cînd îi trase în jos peste erecţia lui.

– A, da, murmură ea, a da, băiatul meu, eşti deja gata pregătit.

Ea îi încălecă trupul, aplecîndu-se asupra lui, astfel încît sînii ei îi gîdilau pieptul, triunghiul de păr roşu frecîndu-se de el; era caldă, umedă, moale. Simţea că moare de excitare, că explodează; ea îi făcea ceva, îl atingea, îl freca... Ah, Doamne, era în ea, alunecînd, frecînd, iar ea îi strivea testiculele cu mîna. Ah, Doamne, ejacula.

Diego şi fata brunetă se rostogoliră alături de ei, pe pat, goi, rîzînd. El simţi umezeală cînd Romana se îndepărtă. Capul i se învîrtea. Se simţea obosit, sfîrşit.

Roberto se trezi tresărind. Era tot culcat pe pat, gol, şi putea auzi murmurul vocilor şi ţipete moi de undeva, de aproape. Deschizîndu-şi ochii, îl văzu pe Diego alături de el. Le urmărea pe cele două fete. Ele zăceau împreună, într-o încurcătură de braţe şi picioare desfăcute, mîngîindu-se, sărutîndu-se, limbile li se atingeau, sîni lîngă sîni, cu mîini căutătoare. Trupul lui Roberto pulsă drept răspuns, avea gîtul

uscat iar *Cachaça* îi curgea prin vene. Închise ochii. Imaginea celor două trupuri încă îi ardea sub pleoape, roşii în lumina lămpii. Simţi o mînă ca un şarpe pe burta lui, o limbă se plimba pe coapsa lui, mai aproape, mai aproape. O a doua gură moale se apăsă pe a lui şi părul roşu al Romanei îi mătură faţa, în timp ce bruneta îl luă în gură. Ah, nu mai putea suporta, era minunată. Gemu şi muşcă limba mişcătoare a Romanei. Îl văzu pe Diego în spatele Romanei şi o auzi gîfîind, cînd el se repezi în ea. Ah, Doamne, el făcea amor. El o săruta din nou, sugîndu-i limba, uitîndu-se la Diego. Nu putea suporta, trupul îi tremura, închise ochii, pierdut într-un extaz al cărnii şi al senzaţiei. Fata brunetă plecă de lîngă el; simţi o nouă gură, alte mîini, mai tari, mai puternice, o gură familiară, mai brutală. El ţipă de plăcere; trupul lui se ridica pe noi înălţimi, noi explozii de lumină, culoare, fantezie. Era Diego, ştia. Şi îl dorea. Era plăcerea cea mai înaltă.

Capitolul 20

Era ora cinci şi jumătate la Key West, într-o după-amiază de august, şi ziua se desfăşura după un tipic obişnuit. Mai întîi dimineaţa caldă, plăcută, apoi o creştere treptată a căldurii şi a umidităţii, pînă cînd seara devenea înăbuşitoare. Amélie şedea la fereastra deschisă, în camera ei de la Villa Encantada, urmărind norii purpurii adunîndu-se deasupra golfului, în timp ce pămîntul aştepta în tăcere, fără să respire. Nici o pasăre nu ciripea, nici o insectă nu zumzăia, nici chiar frunzele de palmier nu se mişcau. Apoi, exact la ora şase, fulgerul fluorescent, ca o săgeată ruptă, tăie cerul coborît, zig-zagul lui strălucitor căzînd

în golf, în timp ce tunetul străbătu cerul, făcînd să se cutremure lemnul Villei Encantada. Simultan, primele picături grele de ploaie începură să cadă, ascunzînd marea furioasă, răpăind pe acoperiş şi sărind pe terasă, curgînd şiroaie în şanţuri şi pe trepte şi alergînd în jos, de pe deal.

Furtuna rituală de seară ţinu o oră, apoi, brusc, ploaia se opri şi cerul începu să se limpezească, soarele de seară reapăru, iar pămîntul ud scotea aburi în timp ce se usca în căldură. Păsările scoteau triluri fericite, insectele continuau de unde rămăseseră, iar palmierii începeau iar să foşnească în briza uşoară. Peste puţin timp, terasa avea să fie uscată şi vor sta din nou afară, bucurîndu-se de aerul mai răcoros şi de mirosul grădinii împrospătat de ploaie, gîndindu-se dacă să coboare dealul la St. James, la cină, sau dacă să frigă peştele pe care ea şi Edouard îl prinseseră în ziua aceea. Deveniseră destul de pricepuţi la treaba asta – odată, Edouard prinsese chiar un rechin, unul mic, pe care barcagiul îl aruncase, superstiţios, înapoi în apă.

În seara asta, Xara părea deosebit de obosită şi Amélie o privi cu îngrijorare. Ea şedea în fotoliul cel mare de trestie, cu picioarele mai sus, pe un scăunel; umflătura sarcinii ei, aproape de termen, o făcea să pară că nu se simte bine. Xara era enormă şi chiar ochii ei uimiţi se întrebau cum de se putea descurca trupul ei cu nevoile de extindere ale copiilor gemeni, care loveau şi se foiau mulţumiţi în pîntecele ei.

– Nu mi-e foame în seara asta, Amélie, spuse ea cu un zîmbet. Tu du-te cu Edouard la hotel, la cină, şi adu-mi la întoarcere nişte îngheţată de mango.

Cei de la magazinul local cu îngheţată îi cunoşteau deja bine. Pasiunea bruscă a Xarei pentru mango şi a lui Amélie pentru ciocolată devenise, la fel ca şi furtuna, un ritual de fiecare seară.

– Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă Edouard îngrijorat.

Arăta tare obosită şi el ştia că avea probleme cu somnul.

– Mai bine am sta aici, cu tine, spuse el, luîndu-i mîna şi sărutîndu-i-o. Nu vreau să te las singură.

– Mă simt bine, Edouard... sînt doar însărcinată. Nu sînt bolnavă. În plus, am să dorm mai bine dacă tu nu eşti aici.

– Bine, dacă eşti sigură. Haide, Amélie. Am să-ţi cumpăr cea mai mare friptură de la St. James.

Plecară, ţinîndu-se cu braţele de talie, pe cărarea nisipoasă, în jos, întorcîndu-se la cotitură să facă semne cu mîna, iar Xara le răspunse mulţumind cerului că lucrurile stăteau atît de bine în relaţiile dintre ea şi Amélie. Fusese dificil pînă cînd Amélie a înţeles că nu exista nici o ameninţare pentru relaţia dintre ea şi Edouard şi, cu toate că Amélie nu se va gîndi niciodată la ea ca la o mamă, erau prietene. Închise ochii fericită. Avea nevoie de cîteva ore să fie singură. Ştia că avea să nască în noaptea asta, ştiuse lucrul ăsta toată ziua.

Edouard îşi sorbea vinul şi o urmărea pe Amélie

mîncînd friptura cu plăcere. Ea încă oscila între o adolescentă nesigură şi o tînără doamnă, deşi acum, se gîndi el cu regret, era mai degrabă o tînără doamnă. Trimiterea neaşteptată a lui Roberto la plantaţie o lăsase pe Amélie uimită şi singuratică şi fusese sugestia Xarei să o ia cu ei, în Florida.

– Amélie îmi va ţine companie, spusese ea, cînd tu vei fi ocupat cu studierea planurilor împreună cu arhitecţii sau cînd va trebui să te repezi la Miami.

– Edouard, îi întrerupse Amélie gîndurile. De ce oare nu mi-a scris Roberto?

Faţa ei era îngrijorată şi el simţi acea înţepătură de regret şi neajutorare pe care o simte un bărbat pentru fiica lui, atunci cînd, nemaifiind o fetiţă, nu mai e posibil să o apere de loviturile vieţii. Un moment, ar fi dorit ca ea să fi rămas tot băieţoiul de şase ani; atunci, totul era atît de uşor.

– Nu sînt sigur, Amélie, dar probabil că din cauză că munceşte din greu.

Ea lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi contemplă faţa de masă. Ea nu ştia ce anume făcuse Roberto, doar că nu venise acasă două nopţi – nu- şi făcuse apariţia nici la examenele acelea importante – iar cînd venise, în sfîrşit, acasă, auzise că arăta îngrozitor. Nimeni nu voia să-i spună, dar ea completase povestea din bîrfele cameristelor şi din frînturi de conversaţie între Isabelle şi Edouard şi între Edouard şi Xara. Apăruse nepieptănat şi bolnav, şi rămăsese în casă o săptămînă. Nu i se permisese să-l vadă – nimeni nu avea voie – şi fusese prima dată în viaţa ei cînd îşi putea aminti să-l fi văzut pe Francisco do Santos

furios. Luiza încercase să-l calmeze, spunîndu-i că fusese doar o prostie de băiat, dar el rămăsese neclintit. Pentru Roberto nu va mai fi nici universitate în Europa – căzuse la examene prin neprezentare. Era exilat la fermă pe trei luni, în timp ce tatăl lui avea să se gîndească ce să facă în privinţa lui.

– Poate o să lucreze la cîmp cu oamenii, spusese el. Munca grea o să-i facă bine, o să-i dea timp să-şi limpezească mintea.

Dar şi Diego era la fermă.

– Totul este din vina lui Diego Bonavente, tu ştii asta, zise ea cu seriozitate, orice s-a întîmplat a fost din vina lui. El are o influenţă proastă asupra lui Roberto. Dar pentru că Teo Bonavente este un bun prieten al lui Francisco, nimeni nu pare să observe asta. Diego nu e bun, Edouard... eu ştiu.

– Eşti sigură că nu e doar faptul că eşti puţin geloasă pe el, Amélie? Întotdeauna l-ai considerat pe Roberto prietenul tău, doar voi doi eraţi mereu împreună. Asta era bine cînd eraţi copii, dar acum aţi crescut. În curînd o să ai şaisprezece ani, iar Roberto are optsprezece. El e un bărbat tînăr, va trebui să-şi croiască drumul lui în lume.

Ea îşi dădu părul pe spate, nerăbdătoare. De ce oare nimeni, în afară de Sebastião, nu vedea cît de rău era Diego?

– Eu cred că Diego e răul, spuse ea cu pasiune, ochii ei chihlimbarii strălucind de lacrimi. Ştiu că Roberto îşi va avea viaţa lui, dar toate astea s-au întîmplat din cauza lui Diego şi sînt sigură că din cauza lui Diego nu mi-a scris. Nu vezi, aş fi preferat să

fie plecat la o universitate în Europa, măcar ar fi scris, mi-ar fi spus anumite lucruri... ar fi împărtăşit cu mine nişte lucruri.

Edouard oftă.

– Poate că ai dreptate, Amélie, dar Roberto a fost trimis la fermă, ca pedeapsă. Nu prea cred că se distrează cu Diego. Trebuie să aşteptăm pînă cînd se întoarce şi apoi să vedem ce se întîmplă. Haide, spuse el luîndu-i mîna, hai să vedem apusul de soare în golf şi apoi o să luăm îngheţata pentru Xara. Pun pariu că ştiu de care ai să iei tu.

– Pun pariu că nu ştii, spuse ea înveselindu-se.

– Ciocolată!

– Nu! spuse ea luîndu-l de braţ. În seara asta vreau să fie de piersici. Vreau piersici.

Îngheţata zăcea uitată în bucătărie pe masă, topită într-o baltă. Cînd s-au întors, au găsit-o pe Xara în dureri.

– Fetele mele sînt pe drum, zise Edouard zîmbind.

– Băieţii noştri, îl corectă blînd Xara.

– Băieţi sau fete, eu sînt fericit.

Amélie aştepta pe terasă cu Edouard, urmărind luminile pîlpîitoare ale oraşului de sub ei. Ea se întrebase cum se va simţi cînd va veni vremea, iar acum ştia. O auzi pe Xara ţipînd, era îngrozitor, înspăimîntător, nu-i mai păsa de nimic, nici de copii –

de nimic. Ah, Doamne, se rugă ea, fă să-i fie bine Xarei.

Edouard îşi puse braţul în jurul ei şi ea se întoarse să-l îmbrăţişeze, ascunzîndu-şi faţa la pieptul lui.

– E-n regulă, Amélie, spuse el mîngîindu-i părul. Ea mi-a zis să-ţi spun că e în regulă.

Vicente d'Aureville se născu la ora trei dimineaţa, Edouard stătea lîngă Xara, zîmbind în jos, spre micul lor fiu.

– Nu-i aşa că-i cel mai frumos bebeluş pe care l-ai văzut vreodată? murmură ea cu mîndrie.

– Cel mai frumos. El zîmbi. Iar tu eşti cea mai drăguţă mamă. Te iubesc pe tine, Xara, şi-l iubesc pe el.

– Aşteaptă, îl atenţionă ea cu un zîmbet. Mai păstrează puţină dragoste şi pentru Jean-Paul, el e următorul.

Jean-Paul se născu exact la două ore după Vicente şi cîntărea cu o jumătate de kilogram mai puţin. Dar era la fel de frumos şi la fel de perfect, se gîndi Amélie, uitîndu-se la ei cu uimire.

Erau culcaţi în leagăne gemene; feţele lor rozalii, zbîrcite, arătau ca nişte boboci, cu ochii închişi strîns împotriva luminii străine, noi, fiind la fel de epuizaţi ca şi mama lor, în urma lungii lor călătorii spre viaţă.

– Xara, sînt minunaţi, şopti ea atingînd o mînă micuţă, minunîndu-se de unghiile perfecte, temîndu-se de fragilitatea acestor mînuţe. Îi iubesc deja, abia aştept să-i pot ţine în braţe.

– O să-i ţii, draga mea, de îndată ce o să se trezească. Sînt şi ai tăi, să ştii – sînt fraţii tăi.

Amélie se uită la ei cu regret.

E drăguţă, se gîndi ea, dar în realitate îmi sînt veri, nu fraţi. Se uită la Xara, cum stătea culcată între perne. Arăta epuizată, dar drăguţă, într-o cămaşă de noapte albastră, proaspătă, cu un şal de dantelă în jurul umerilor. Şi mama mea trebuie să se fi simţit aşa cînd m-a născut pe mine, se gîndi ea, iar Charles, tatăl meu, trebuie să fi stat lîngă leagănul meu şi probabil că mă admira, tot aşa.

– Xara, spuse ea, aşezîndu-se pe marginea patului şi luîndu-i mîna, cum te simţi cînd eşti mamă?

– Ah, Amélie, îi zîmbi ea blînd, nu poţi să-ţi închipui ce simţi, e cel mai minunat sentiment din lume.

Capitolul 21

Léonie stătea tăcută lîngă soţul ei, în Bentley-ul argintiu, în drum spre Paris. E prea liniştită, se gîndi el, manevrînd maşina prin aglomeraţia bruscă a circulaţiei de la marginea oraşului Tours, şi ştiu şi de ce.

Petrecuseră o zi minunată la Castelul d'Aureville, participînd la sporturi, la premieri şi la sărbătorirea zilei de naştere a lui Amélie. Copiii se înghesuiseră în jurul lor, la plecare, aplicîndu-le sărutări şi cerînd mereu îmbrăţişări, chiuind de încîntare cînd Jim le dădu cutia de cadouri care urmau să fie distribuite

după ce ei nu vor mai fi acolo. Da, pentru ei fusese o zi perfectă.

El se uită din nou la ea. Privea drept înainte, o încruntare brăzdîndu-i fruntea netedă.

– Foarte bine, spuse el, ridicînd piciorul de pe acceleraţie cînd ajunseră la o bucată de drum drept, să auzim... care-i problema?

Léonie îşi descreţi fruntea şi se uită la el. Profilul lui era puternic şi frumos, aşa cum privea înainte, cu mîini pline de încredere, ferme, pe volan. Bineînţeles că ştia ce nu mergea, dar voia să o facă să vorbească despre asta. E mai bine să discuţi, spunea el întotdeauna, nu mai ţine lucrurile închise în tine, vorbeşte-mi!

– Amélie împlineşte azi şaisprezece ani, spuse ea. Pînă acum am tot sperat mereu că într-o zi, printr-un miracol, am s-o văd din nou, dar, pe măsură ce mai trece un an, posibilitatea devine tot mai îndepărtată.

Jim se încruntă, gîndindu-se la asta. El încă nu descoperise pe unde umbla Marigny, asasinul cu părul roşcat, dar nu-şi pierduse speranţa. Cercetase sudul Franţei, de la o graniţă la alta, dar bărbatul acela pur şi simplu nu apăruse. Poate plecase în Spania, se spunea, sau în Italia. Fiecare marinar şi fiecare constructor de bărci era alertat să-l contacteze, în eventualitatea că Marigny se va întoarce vreodată. Nu mai era nimic altceva de făcut.

Léonie era convinsă, în continuare, că Monsieur constituia o ameninţare. El scăpase dintr-un accident, care ar fi putut omorî un om normal, sau măcar l-ar fi lăsat olog pe viaţă, iar el, după un an, era din nou la

cîrma vastului său imperiu.

De Courmont umbla pe picioarele ale căror oase sfărîmate fuseseră prinse laolaltă cu oţel, cu ele parcursese toată Europa, cu o energie pe care o putea invidia un bărbat mai tînăr şi mai sănătos. Un singur lucru încetase, totuşi, şi anume, spionarea lui Léonie. După accident, fusese prea bolnav, dar, cine ştie din ce motive, urmărirea nu fusese reluată. Totuşi, el continua să-i trimită flori – întotdeauna iasomie – la teatre. Oare renunţase la ea? Jim se îndoia. Iahtul cel alb era acolo, din cînd în cînd, ancorat în golf. Oare ştia că era căsătorită? Oare ăsta era motivul? Puţini oameni aflaseră despre căsătorie. Era unul dintre secretele cel mai bine păzite din Franţa şi Léonie încă insista asupra acestui lucru – pînă nu va mai juca. Oricum, acesta era ultimul an. După asta, ea va fi pur şi simplu doamna Jamieson, soţia şi iubita lui. Dar nu putea s-o lase să-şi piardă speranţa că o va vedea pe fiica ei.

– Ţi-am promis cînd ne-am căsătorit că o vei vedea din nou pe Amélie, îi aminti el şi într-o bună zi aşa va fi, Léonie. Dă-mi doar un răgaz.

Ea îşi lăsă din nou capul pe perne, cu un oftat.

– O să aştept, spuse ea simplu.

– M-am distrat azi cu toţi ceilalţi copii ai tăi, spuse el cu un zîmbet. Eşti ca bătrîna din poveste care locuia într-un pantof, cu copiii care ies din toate uşile şi ferestrele. Dar te asigur că ei te iubesc.

Zîmbi, aducîndu-şi aminte.

– Ai văzut faţa micului André, cînd a auzit că el a cîştigat premiul? Şi cît de mult a mîncat Geneviève?

Jim avea dreptate, ea avea patruzeci de copii, nu doar unul. Şi îl avea pe Jim. Deşi era ocupat, călătorea adesea la New York ca să se îngrijească de numeroasele sale interese de afaceri şi era întotdeauna acolo, cînd avea nevoie de el. Cînd el era plecat, ea nu se simţea niciodată abandonată şi dezolată, aşa cum se întîmpla cînd o părăsea Monsieur. Zilele ei erau ocupate şi pline de anticiparea fericită a întoarcerii lui, fiind sigură de dragostea lui. Era o femeie fericită..

– O să ajungem la timp la teatru, spuse el uitîndu-se la ceas. Am cam lungit-o, dar vom fi acolo.

Ea nu se îndoia. Jim avea întotdeauna grijă de ea.

La *Voisins* era plin, ca de obicei, dar Gérard de Courmont n-avea probleme ca să obţină o masă pentru trei persoane.

– Cum reuşeşti? se minuna Sebastião, urmîndu-l pe şeful de sală prin camera ocupată.

– Nu eu, şopti Gérard, asta e datorită tatei, el vine aici de ani de zile.

Agneta Lofgren se aşeză pe scaunul oferit de şeful de sală şi se uită în jur, cu surprindere. Era mult mai select decît se aşteptase cînd au invitat-o la cina lor de adio. În toţi anii de studenţie nu o luaseră nicăieri, decît în bistrourile şi cafenelele Parisului.

– Sper că voi doi vă puteţi permite un asemenea

lux, spuse ea bănuitoare.

Lista uriaşă de mîncăruri nu indica preţurile, ca şi cînd banii ar fi fost prea vulgari pentru a fi aduşi în discuţie.

Sebastião se uită în jur, satisfăcut. Fusese cu siguranţă o alegere bună. Poţi avea încredere în Gérard, el găseşte întotdeauna lucrul cel mai bun, deşi, cu un tată ca al lui, probabil că făcuse o bună ucenicie. Era o încăpere atît de intimă, în ciuda mărimii ei! Era un loc anume pentru îndrăgostiţi, cum erau cei doi de la masa alăturată. Bărbatul nu-şi putea lua ochii de la femeie. Se ţineau de mînă pe sub masă, iar din cînd în cînd el îi mîngîia braţul gol. Era un braţ frumos, recunoscu el, şi avea păr frumos, o coamă blond închis. Îi plăcea, păcat că nu-i putea vedea faţa – stătea cu spatele spre el – dar putea paria că era frumoasă.

– Văd că te uiţi fix la Léonie, murmură Gérard. Nu te condamn.

– Léonie? Ea e? Am văzut-o doar pe scenă – probabil că arată cu totul altfel în realitate.

– Aşa-i, spuse Gérard, încet. Am motive să ştiu asta.

Sebastião şi Agneta se uitară la el curioşi.

– Atunci o cunoşti?

– Nu chiar, dar ea mi-a dominat copilăria – de la distanţă, bineînţeles. S-ar putea spune că a schimbat soarta familiei De Courmont.

– Dar cum, Gérard? insistă Agneta.

– Léonie a fost amanta tatălui meu. Era obsedat de ea. Din cîte ştiu, mai este şi azi.

Sebastião se uită surprins la Léonie. Aşadar, era o femeie fatală, nu numai o mare cîntăreaţă. Bărbatul acesta care era cu ea trebuie să fie ultimul ei iubit. Se întrebă cum arată oare o femeie fatală?

– Mai e încă amanta tatălui tău? şopti Agneta.

– Bineînţeles că nu, dar e încă foarte frumoasă.

Sebastião se uită din nou la ea. Era înaltă şi foarte subţire şi purta un fel de rochie argintie ca ceaţa, cu guler înalt, şi totuşi deloc modestă – cel puţin nu din spate.

Jim se uită prin restaurant. Tinerii de alături se distrau bine, erau doi tineri şi o fată drăguţă. Unul dintre tineri era vizibil uluit de Léonie.

– Cred că ai un admirator ardent, la masa de alături, spuse el cu un zîmbet slab, cînd prinse privirea tînărului.

– Zău? Chiar aşa?

Se întoarse să privească, erau nişte tineri drăguţi care se distrau. Cît de plăcut e să ai o tinereţe atît de necomplicată, să nu trebuiască să te lupţi mereu. Ochii ei întîlniră ochii şocaţi ai tînărului drăguţ, blond, şi îi zîmbi surprinsă. Doamne, Dumnezeule, oare un asemenea efect avea ea asupra lor? El părea uluit că ea îi zîmbise. Se întoarse din nou spre Jim, scuzîndu-se:

– Ai să vezi, dragul meu, spuse ea, la anul, pe vremea asta, nimeni n-o să mă mai recunoască. S-ar putea ca nici măcar să nu-şi mai amintească de mine. Încă vreo cîteva spectacole şi apoi sînt cu totul a ta.

Sebastião puse mîna pe braţul lui Gérard.

– Gérard, spuse el emoţionat, este extraordinar!

– Ce este? Doamne, arăţi ca un spectru! Ce s-a

întîmplat?

– Léonie, şopti el, e Léonie... arată exact ca verişoara mea, Amélie.

– Atunci eşti un tip norocos.

– Nu, nu mă înţelegi, repetă el emoţionat, arată exact ca ea – ar putea fi surori!

Agneta şi Gérard se uitară la el, surprinşi.

– Îţi jur, insistă Sebastião, Amélie e imaginea ei. Nu încape îndoială.

– Se întîmplă, şopti Agneta. Am auzit despre coincidenţe stranii, ca aceasta.

Sebastião luă o înghiţitură de şampanie, uitîndu-se fix la Léonie. Ei plecau. Victor veni repede, în persoană, să-i tragă scaunul, iar ea îi mulţumi – avea o voce fermecătoare, joasă şi muzicală. El aştepta, trebuia să o mai vadă din nou. Léonie îşi luă poşeta sub braţ şi se întoarse, zîmbindu-i lui direct – avea ochi chihlimbarii, cu acea strălucire jucăuşă pe care o cunoştea atît de bine şi acelaşi zîmbet larg. Ea dădu politicos din cap spre ei şi plecă, aruncîndu-le zîmbete comesenilor încîntaţi care întorceau capetele ca s-o vadă trecînd.

– Este Amélie, îi spuse el lui Gérard. Crede-mă, Gérard, e leit Amélie.

Capitolul 22

Roberto do Santos îşi perie cu grijă părul blond şi îşi examină imaginea din oglindă. Nu-i plăcu ce văzu. Imaginea părea cum trebuie: un atlet blond cu ochi albaştri, bronzat, imaginea unui om de afaceri sobru şi entuziast care lucra cu Edouard la nesfîrşitele amănunte ale construcţiei hotelului *Florida* – dar el putea vedea dincolo de asta. Oare şi alţii puteau? se întreba el cu nervozitate. Mai ales Sebastião. Fratele lui îl cunoştea prea bine, el putea să simtă cînd lucrurile nu mergeau cum trebuie. Sebastião voise să ştie de ce nu se prezentase la examen. El fusese

tentat să-i spună ce se întîmplase cu adevărat. Dar bineînţeles că nu putea, nu acum. Trecuseră luni de zile, lucrurile merseseră prea departe. Începuse să- i placă cealaltă lume, de noapte, a lui Diego – umblatul prin cafenele şi bordeluri, unde femei cu ochi obosiţi şi carne arzătoare le promiteau orice doreau, barurile în care bărbaţi nervoşi se tocmeau pe furiş pentru favorurile unor băieţi tineri, iniţiaţi, şi cafenelele dure unde întîlneau negustori de droguri şi alte păsări de noapte ca şi ei. Nu putea sta fără Diego, avea nevoie de el. Simţea din nou fierbinţeala cînd îşi amintea de noaptea aceea, de la bordel. Diego rîsese, tratînd-o obişnuit. Cînd e un grup, spusese, se mai întîmplă să o faci şi aşa. E doar sex. Oare? se întrebă Roberto neliniştit. Nu se mai întîmplase din nou şi el nu simţea dorinţă să aibă sex cu bărbaţii pe care-i întîlneau în cluburile de homosexuali, deşi fusese solicitat destul de des. Nu, doar Diego a fost. Se uită cu disperare la imaginea lui clară, netulburată, din oglindă. Era o dragoste perversă şi nepotrivită, dar ştia că-l iubea pe Diego Benavente.

Refluxul lăsase nisipul tare şi răcoros, iar caii se bucurau de galopul lor de-a lungul întinderii plate a plăjii Ipanema, în răcoarea dimineţii. Sebastião îşi încetini calul la pas şi se uită înapoi la Amélie. Ea era în urma lui la vreo cincizeci de metri, plimbîndu-şi

calul prin apă, iar el o aştepta să-l ajungă din urmă. Călărea fără şa, cu picioarele ei lungi în şortul vechi, larg, ţinîndu-şi calul cu autoritate, cînd îl mîna spre marginea valurilor. Părul îi flutura la spate, în vînt şi arăta după părerea lui ca o figură sculptată de la prora unei vechi corăbii. Un lucru era sigur, fetiţa pe care o cunoscuse ultima oară cînd fusese la Rio crescuse. Ea era încă naivă şi inocentă, încă impetuoasă şi directă, dar căpătase o nouă maturitate şi, acum, la şaisprezece ani, era o tînără femeie frumoasă. Iar el o iubea. O iubise dintotdeauna, dar acum era altfel. Acum dorea să o sărute pe gura aceea coralie rotunjită, voia să o ţină în braţe şi să-i simtă inima bătînd alături de a lui, voia să o mîngîie, să o iubească; acum era îndrăgostit de ea. Cînd va avea optsprezece ani, îi va cere să se mărite cu el, deşi, acum, ea îl trata ca pe cel mai bun prieten al ei, deţinătorul confidenţelor ei, păstrătorul secretelor ei, cel care îi înlătura temerile, un tovarăş al vieţii ei cotidiene; îi cunoştea sufletul la fel de intim cum dorea să-i cunoască trupul. Ea credea că e îndrăgostită de Roberto. Avea să- i treacă, era sigur de asta. Ei doi fuseseră împreună de mici copii, era doar familiaritate şi apropiere. Ea nu ieşise în lume, nu întîlnise alţi bărbaţi.

– Sebastião, strigă ea, aducîndu-şi calul la trap pe nisip, pînă la el. Eu mor de foame, tu nu? Hai să luăm micul dejun la *churrascaria* de la Barra de Tijuca.

El se uită temător la cerul cenuşiu.

– Cred că vine o furtună.

– O să i-o luăm înainte, spuse ea mereu optimistă.

Ea se simţea bine, era plăcut să călăreşti împreună cu cineva. Roberto nu călărea în ultima vreme, era ori prea ocupat, ori prea obosit. Ea nu voia să se gîndească la Roberto, era prea plăcut că era cu Sebastião din nou şi voia ca nimic să nu-i strice bucuria asta. Ea se aplecă şi îi luă mîna, cu un zîmbet.

– Vorbeşte-mi despre Paris, îi ceru ea. Tot încerc să o conving pe bunica să mă ducă, dar pînă acum fără nici o şansă. Nu-mi dau seama ce-şi închipuie că mi se poate întîmpla acolo. E cu adevărat un oraş rău famat, Sebastião? Este peste tot doar whisky şi şampanie şi jocuri de noroc pe mize mari, jucate de bărbaţi din lumea mare, cu femei elegante îmbrăcate în mătase şi acoperite de bijuterii?

– Bineînţeles că da, răspunse el tachinînd-o. De ce crezi că am stat eu acolo atît de mult?

Ea chicoti.

– Atunci, mai bine să mă duc şi eu acolo, repede, zise ea amuzată. Tu poţi să mă vezi ca pe una dintre acele femei – înfăşurată în hermină, flirtînd cu regi şi prinţi? Ah, de ce nu vrea să mă ducă, Sebastião? Nu e drept. În fond, eu m-am născut acolo – e patria mea. Mai există încă rude acolo, mai mulţi d'Aureville, precum şi vechii prieteni ai bunicii.

Vorbele ei îl duseră înapoi la intimitatea caldă de la *Voisins*, la imaginea ceaţă care avea ochii ca ai ei.

– E curios lucru că spui asta, zise el, dar am văzut la Paris pe cineva care trebuie să fie rudă cu tine – arăţi exact ca ea. Eram tentat să-i vorbesc, să o întreb, pentru că asemănarea era de-a dreptul

uluitoare, trebuia să fie o d'Aureville. Dar e atît de cunoscută, încît n-am vrut să-i încalc intimitatea.

– Cunoscută? Vrei să spui că avem rude cunoscute, în Franţa? Sebastião, ce emoţionant! De ce e cunoscută, ce face?

– E o cîntăreaţă. Are stilul ei propriu, modul ei de a cînta cîntece la modă. Are un aspect foarte deosebit, foarte exotic.

Amélie îşi lăsă capul pe spate şi rîse.

– Nu chiar ca mine, Sebastião, eu n-am nimic exotic.

– Îţi spun, Amélie, era exact ca tine, doar că, bineînţeles, mai în vîrstă. E încă foarte frumoasă, deşi e destul de în vîrstă ca să fie mama ta.

– Sebastião, eşti atît de romantic, sper să se vorbească aşa şi despre mine, cînd voi fi mai în vîrstă – „ea e încă foarte frumoasă".

Îşi scutură părul pe spate, ridicîndu-şi bărbia spre el, cu o poză arogantă gen flirt.

– Am să arăt cam aşa, continuă ea, dar puţin mai „experimentată"!

El rîse.

– Păi, chiar aşa arată Léonie.

Ochii ei se deschiseră mari, plini de surprindere.

– Ce-ai spus?

– Léonie, cîntăreaţa cea frumoasă.

– O cheamă Léonie?

– Da. Se pare că nu are alt nume, e cunoscută doar ca „Léonie". Poate că familia d'Aureville a îndepărtat-o, cînd ea s-a urcat pe scena aceea păcătoasă.

Amélie îşi frînă calul şi se uită la el. Léonie? Era o Léonie care arăta ca ea, spusese el – şi era destul de bătrînă ca să fie mama ei? Era cu siguranţă mai mult decît o coincidenţă. Nu ştia dacă dorea cu adevărat să cunoască răspunsul, dar trebuia să-l întrebe.

– Chiar arată cu adevărat ca mine... Vreau să zic, *cu adevărat*? Nu era din cauză că ai băut puţin vin şi ea era blondă ca şi mine şi era frumoasă – şi tu te simţeai romantic?

Ea devenise brusc atît de serioasă, încît Sebastião fu surprins.

– Nu, spuse el. N-a fost deloc aşa. Semăna atît de bine cu tine, încît am fost şocat, Amélie.

– Sebastião, aproape singurele lucruri pe care le-am ştiut vreodată despre mama mea – singurele lucruri sigure pe care mi le-a spus cineva despre ea – sînt că arăt exact ca ea şi că numele ei e Léonie. Eu nu arăt ca familia d'Aureville. Eu nu sînt ca tatăl meu, sau ca Edouard... arăt *ca mama mea*!

Ce voia să spună? Că Léonie era mama ei?

– Mama ta e moartă, a murit într-un accident de navigaţie, cînd erai bebeluş. Doar ştii asta!

– Asta nu ştiu, Sebastião. Eu ştiu doar ce mi s-a spus. Tu nu poţi să înţelegi, tu nu poţi să-ţi închipui cum e cînd nu ştii nimic despre ea. A fost totdeauna un mister, ca un secret de care nimeni nu vrea să vorbească. Sebastião, s-ar putea oare ca mama să fie încă în viaţă şi să mi se ascundă asta?

Ah, Doamne, se gîndi Sebastião, ce i-am băgat în cap? N-ar fi trebuit să-i spun nimic. Bineînţeles că nu poate fi adevărat, ea a vrut dintotdeauna să ştie mai

multe despre mama ei. Care au fost oare cuvintele pe care le-am rostit? Putea să fie mama ta? Prost, ce prost am fost!

– Amélie, nu poate fi adevărat.

– Numele mamei mele este Léonie, semăn cu ea. Ăsta-i adevărul, Sebastião. Poate ai avut dreptate, poate familia d'Aureville o ura pentru că apărea pe scenă, poate au crezut că nu era destul de bună pentru ei. Charles poate o fi fugit cu ea. Ah, nu ştiu, dar am de gînd să aflu.

Întoarse calul şi o porni în jos pe plajă, în galop.

El îşi struni calul în acelaşi pas cu al ei, alergînd de-a lungul plajei spre casă.

– Ce ai de gînd să faci? strigă el împotriva vîntului.

Amélie se uită la el cu bucurie.

– Am să-l întreb pe Edouard. Vreau să ştiu dacă mama mea trăieşte.

Edouard împături ziarul şi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Cele două pisici ale lui Amélie se uitau din spatele mesei aşteptînd micul dejun, sperînd mici trataţii pe care ştiau că le vor primi de la Xara, deşi Edouard îi interzisese asta.

– Le plac dulciurile, spunea ea cu indulgenţă. Uite, adoră pepenele galben, vezi cum ling zeama?

Ei se uitară cu surprindere la uşă cînd aceasta se deschise şi Amélie năvăli înăuntru, în picioarele goale

şi zburlită de vînt, direct de la grajduri, unde îl lăsase pe Sebastião să aibă grijă de cai.

– Trebuie să vorbesc cu tine, Edouard, îi ceru ea.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el, surprins de ton.

– Trebuie să-ţi vorbesc, *în particular*.

El îi zîmbi.

– Sîntem în particular, doar noi trei – şi pisicile, desigur.

Xara prinse strălucirea lacrimilor în ochii ei.

– Du-te cu ea, Edouard, îl îndemnă ea. Are nevoie să fie singură cu tine.

Amélie îl conduse afară din casă şi prin grădină, îndreptîndu-l instinctiv spre spaţiul larg al plajei, unde nu-i putea auzi decît oceanul.

Norii se adunau şi se risipeau în vînt, iar cerul îşi pierdea repede lumina, schimbîndu-şi culoarea apoi de la verde la un albastru cenuşiu cu pete albe.

Edouard ridică o pietricică şi o aruncă peste valuri, uitîndu-se după ea, pînă căzu cu un „pluf" în adîncimea lor, aşteptînd ca ea să vorbească. Ce o fi făcut Roberto de data asta? se întreba el. Se preocupă prea mult de el, ar trebui să se ducă la mai multe petreceri, să cunoască şi alţi tineri. Era destul de mare, acum.

– Ce este, Amélie? întrebă el cu blîndeţe. Ai necazuri?

– Edouard – cine-i Léonie?

El o privi surprins.

– De ce? Léonie a fost mama ta, bineînţeles.

Amélie se apropie mai mult de el, dîndu-şi din ochi părul, nerăbdătoare, inima bătîndu-i mai repede.

Trebuia oare să-l întrebe? Dacă o făcea, iar el o minţise toţi aceşti ani, nu va mai putea avea încredere în el – nici în el, nici în bunica – şi totuşi, dacă ar fi adevărat, şi cu siguranţă că trebuia să fie pentru că era prea mare coincidenţa, atunci avea o mamă care era în viaţă. *Trebuia să ştie*.

– Şi e aceeaşi Léonie, cea cunoscută? Cîntăreaţa de la Paris, care seamănă exact cu mine?

Inima lui Edouard se scufundă ca pietricelele în mare. Doamne, se gîndi el, m-am aşteptat la vreo mică poveste despre cît de meschin a fost Roberto cu ea şi, cînd colo, ea mă întreabă asta. Cum o fi aflat? Doar Sebastião putea fi. Ce trebuia oare să facă? Ce-ar putea să-i spună? Ea se uită la el, aşteptînd, ochii ei maronii căpătînd deja un aer acuzator.

– Edouard, *trebuie să ştiu*, strigă ea.

– Da, spuse el cu un oftat, ea e mama ta.

Ea nu-şi putea opri tremurul care părea că o cuprinde în valuri incontrolabile.

– De ce m-ai minţit? urlă ea. De ce ai făcut asta? De ce mi-ai spus că a murit?

Vîntul îi lua cuvintele şi le ducea, făcînd ecou pe valurile care se spărgeau, pînă dispăreau în spumă.

El îşi aruncă braţele în jurul ei.

– Amélie, totul e atît de dificil! A trebuit să-ţi spunem aşa. A trebuit să facem asta, pentru siguranţa ta proprie. Léonie ne-a cerut asta, Amélie, cînd ni te-a dat nouă ca să avem grijă de tine.

Ea îl împinse în lături, strigînd:

– M-a dat ... vouă? De ce? Nu mă voia?

– Ba, da, bineînţeles că te voia. Dar nu putea să te

ţină. E o poveste lungă, Amélie.

– Şi tatăl meu... trăieşte şi el pe undeva, ascuns şi el de mine?

– Nu! Tatăl tău a murit în accident. Asta a fost adevărat. Se uită la ea cu îngrijorare. Faţa ei era cenuşie şi tremura. Hai să ne întoarcem în casă, Amélie, hai, draga mea, vino acasă cu mine.

– Nu. N-aş putea suporta să stau înăuntru... Am nevoie să fiu aici, afară.

Îşi desfăcu larg braţele, uitîndu-se la marea întinsă, cu valuri mari, pînă îi dădură lacrimile. Îşi aminti de tandreţea Xarei faţă de copiii ei nou-născuţi, dar mama ei o abandonase, o dăduse de lîngă ea.

– Cum a putut să facă asta, Edouard? strigă ea, prăbuşindu-se în braţele lui. Cum a putut să mă părăsească? Nu ştia ce-o să însemne asta pentru mine? Alţi oameni au mame care îi iubesc, care îi doresc... ce anume era rău cu mine?

El îi şterse lacrimile cu un deget, blînd. Ce ar trebui să-i spună? Cît din poveste ar trebui să-i relateze ca să-i uşureze durerea? Nu-i putea spune că tatăl ei fusese ucis – asta nu-i putea spune niciodată.

– Haide, fetiţa mea, spuse el blînd, hai să ne plimbăm şi am să-ţi explic totul. Dar după ce am s-o fac, trebuie să ţii minte două lucruri. Mai întîi, că mama ta te-a iubit, am văzut-o cum te ţinea în braţele ei şi te iubea. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Şi tocmai pentru că te iubea, ni te-a dat nouă – bunicii tale şi fratelui tatălui tău. În al doilea rînd, deşi eşti foarte tînără, va trebui să încerci să înţelegi unele relaţii foarte complexe dintre adulţi. S-ar putea să-ţi fie greu, dar trebuie să încerci.

Merseră încet de-a lungul plajei, mînă-n mînă, în întunericul ce se lăsa.

– De unde să încep? se întrebă el cu glas tare. Da, presupun că totul începe cu Léonie.

Era povestea pe care i-o spusese ea în seara aceea, lîngă rîu, povestea copilăriei ei sărace, a relaţiei ei încurcate cu misteriosul Monsieur şi, în cele din urmă, despre lăsarea copilului în grija lor, convinsă că era singurul mod de a-i salva viaţa.

– Şi ea ştia, conchise Edouard, că vei avea o viaţă bună, una mai bună decît ce-ţi putea oferi ea. I s-a rupt inima, Amélie d'Aureville, cînd te-a pus pe tine, copila ei, în braţele bunicii şi te-a sărutat pentru ultima oară. Asta e o rană nevindecată, pe care o va purta pentru totdeauna.

Amélie se agăţa de mîna lui, luptîndu-se să înţeleagă fragmentele care completau părţile ce-i lipseau din viaţa ei.

După ce el termină povestea, urmă o tăcere între ei, întreruptă doar de valurile care se spărgeau. Începuse ploaia, picături grele loveau în mare, deformînd suprafaţa netedă a valurilor şi udîndu-i pe ei, care stăteau fără să dea atenţie furtunii, prinşi în amintirile trecutului.

– Tu semeni cu ea, spuse el în cele din urmă, din ce în ce mai mult, cu fiecare an care trece. El îi dădu părul ud de pe faţă. Părul tău e exact la fel, spuse el, cu o voce pierdută.

Amélie se aruncă în braţele lui şi se ţinură aproape, lacrimile amestecîndu-li-se cu ploaia, pe feţele lor.

– Trebuie s-o văd, Edouard. Înţelegi asta, nu?

Vocea ei era înăbuşită în pieptul lui. E mama mea.

– Dar, Amélie, după atîţia ani... ea n-a vrut ca tu să ştii. Oare ar fi drept?

– Nu înţelegi? Acum, cînd ştiu că am o mamă, trebuie să o cunosc, ca să ştiu cine sînt!

Privind hotărîrea de pe chipul ei, el înţelese că Amélie voia s-o găsească pe mama ei prin orice mijloace ar fi fost necesare. S-ar putea s-o lase să plece în Franţa? Cu certitudine că, după atîţia ani, trebuia să fie în siguranţă şi avea *dreptul* ăsta.

– Foarte bine, spuse el, sărutînd-o blînd, vom merge, cît de curînd posibil.

– Vai, Edouard, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, oftă ea îmbrăţişîndu-l.

– Haide, sîntem uzi, spuse el. Să ne întoarcem la vilă... avem de făcut nişte aranjamente.

Alergară toată lungimea plajei, înapoi la căldura şi siguranţa Vilei d'Aureville, în timp ce norii se apropiau tot mai mult.

Diego intră pe poarta Vilei d'Aureville. El nu era binevenit aici şi ştia asta, dar îl căuta pe Roberto. Nu-l văzuse toată săptămîna. Grădina era pustie, la fel şi grajdul, iar el se învîrti prin jurul terasei umbroase. Pe o masă era un pahar gol, iar pe un scaun o carte deschisă, dar nimeni prin jur. Uşa era deschisă tentant şi el intră. Aruncă o privire prin hol, observînd obiectele expuse pe scrinurile lustruite. Portţigaretul

de aur al lui Edouard stătea lîngă un bol de flori, pe masa rotundă din lemn de trandafir din mijlocul holului. Îl băgă uşor în buzunar şi apoi ieşi iar afară. Asta trebuie să valoreze ceva, se gîndi el cu satisfacţie. Oricum, drumul nu fusese degeaba, dacă Roberto nu era aici.

Evitînd aleile care treceau pe lîngă ferestrele vilei, el se furişă prin grădină la *Pavillon* şi intră pe uşa de la bucătărie. Atmosfera era agitată, în timp ce oalele fierbeau pe maşini mari de gătit şi carnea era scoasă sfîrîind din cuptoare. Mirosea minunat şi el adulmecă apreciativ. Nu i-ar displăcea să ia aici prînzul. De ce nu- l dusese Roberto niciodată acolo?

Era uşor să se strecoare neobservat prin bucătărie, prin coridor, unde era micul birou; putea paria că acolo ţineau ei banii. Uşa biroului era puţin întredeschisă şi el putu auzi voci înăuntru. Vorbea Edouard.

– Vezi, mamă, pare a fi cel mai bun lucru pe care-l putem face. Dacă nu o lăsăm pe Amélie să meargă la Paris, să o vadă pe mama ei acum, o să găsească un mod să facă asta mai tîrziu – singură. Ar fi mai în siguranţă aşa.

Diego îşi ţinu respiraţia, uimit.

– E sigur că Monsieur nu mai poate fi o ameninţare pentru ea! A trecut atîtea vreme, Edouard, spuse Isabelle.

Edouard îşi aminti de teama din ochii lui Léonie, cînd îi vorbise de Monsieur ca o ameninţare la adresa lui Amélie. El ar ucide copila din furia geloziei, spusese ea atunci. Dar asta fusese în urmă cu şaisprezece ani. Mama avea dreptate, sigur că ameninţarea trebuie să fi slăbit. Care bărbat ar putea

menţine o asemenea pasiune atît de mult timp? Léonie considerase că el era capabil de orice, dar ea fusese atunci atît de tînără şi de neajutorată – şi trebuia să-şi protejeze copila.

– Ai dreptate, mamă, a trecut atîta vreme. Acum, Amélie are o mamă care e cunoscută, o celebritate... i-am spus aproape totul... despre Charles şi despre ameninţarea pe care o reprezenta Monsieur pentru ea. N-am vrut să creadă că Léonie a abandonat-o. Ea are dreptul s-o vadă pe mama ei. Nu le mai putem ţine despărţite. Vreau ca tu să o duci, mamă... va avea nevoie de ajutorul unei femei la Paris, nu de al meu.

Paşi grăbiţi se auziră pe coridor şi Diego se strecură tăcut înapoi prin bucătărie şi apoi afară în grădină. Ieşi pe poartă, în Avenida Atlantica, şi merse, cu mîinile în buzunare, pe strada nisipoasă, zîmbind singur. Deci ea avea o mamă, nu-i aşa? Şi încă una misterioasă, o celebritate, cu un trecut! Şi „Monsieur" care era o ameninţare – ia te uită! Punea pariu că nu mulţi oameni ştiau de neaşteptata achiziţie a lui Amélie, o mamă! Nu se ştie niciodată cînd poate fi valoroasă o informaţie ca asta.

Sebastião se uită urît la fratele lui.

– Ce vrei să spui cu asta, că nu vrei să te duci? întrebă el. Cum poţi refuza, Roberto? Ştii cît de mult înseamnă pentru Amélie sprijinul tău.

Roberto evită să se uite în ochii lui.

– Nu că n-aş vrea să mă duc, spuse el nefericit, doar că... ei bine, ar trebui să rămîn aici. Este multă treabă de făcut.

Chiar şi pentru propriile lui urechi, vorbele sunau goale; de fapt, dorea să plece în Franţa, voia să fie cu Amélie. Ea era speriată şi el ar trebui să se afle acolo, să o ajute. Dar Diego îl ameninţase că o să dezvăluie totul despre el, dacă pleacă. Era un şantaj şi Roberto o ştia. Brusc, Amélie şi viaţa normală, ordonată, pe care o reprezenta ea i se părură infinit mai de dorit. Roberto ar fi vrut să nu fi fost niciodată cu Diego, să nu fi cunoscut hotelul *Orfeo* şi atracţia celorlalte vieţi. El ura această viaţă, îl ura pe Diego pentru că îi făcuse cunoştinţă cu ea. Dar aceasta face parte din tine acum, îl atenţionă o voce interioară, e viaţa ta, acum.

– Am să merg cu tine, spuse el brusc, vreau cu adevărat să mă duc, Sebastião. Ştiu că ea are nevoie de noi acolo, pentru sprijin.

– Atunci, de ce nu ai spus aşa de la început? întrebă Sebastião exasperat. Ne-ai fi scutit de al naibii de multe neplăceri. Îl privi obosit pe fratele său mai mic. Haide, Roberto, spune-mi ce nu e în regulă. De ce eşti aşa de dificil în ultima vreme, aşa de evaziv?

Roberto ridică din umeri, întorcîndu-se ca Sebastião să nu vadă teama din ochii lui. O făcuse, se va duce. Nu se va lăsa intimidat de Diego. Iar dacă Diego va spune ceva el va face faţă situaţiei. Dar nu putea să-i spună lui Sebastião, nu putea.

Capitolul 23

Ajutorul lui Gilles de Courmont sări în picioare şi îi deschise uşa patronului său.

– Nu mă întorc în seara asta, Satère, îi strigă el, în timp ce traversa vastul birou al *Companiei de automobile De Courmont*.

Satère se uită surprins după el; de obicei el lucra pînă la zece, unsprezece noaptea, iar dimineaţa era totdeauna acolo, înaintea tuturor funcţionarilor. El îşi petrecea atît de mult timp în birou, încît uneori Satère se întreba dacă mai avea o viaţă particulară. Poate că avea o femeie care îl aştepta în noaptea asta, se gîndi-

Satère cu un rînjet.

La naiba, îşi zise Gilles, cînd durerea îl săgetă în genunchi, de ce oare se mai întîmplă asta şi acum?

El se gîndi la acele lungi luni petrecute în spital, după ce îi spuseseră că nu va mai putea umbla şi la disperarea pe care o simţise. Cum se luptase să execute exerciţiile dureroase, cu greutăţi prinse de picioare, forţîndu-se să se ridice din pat şi să stea pe propriile lui picioare, dovedindu-le doctorilor că putea să facă lucrul ăsta şi că-l va face. Dar şi-ar fi dat ambele picioare pentru viaţa lui Armand, iar fără picioare, mai bine mort. Se gîndise şi la asta. Rămăsese doar un singur lucru pentru care merita să trăiască: dorise să o mai vadă pe Léonie. Nu putea suporta gîndul să moară şi să o părăsească.

Marea limuzină albastră trase la rigolă şi Hoskins sări afară, deschizîndu-i uşa şi scuzîndu-se.

– Iertaţi-mă, domnule, n-am ştiut că plecaţi devreme.

– Ar fi trebuit să te anunţ. Gilles se uită la ceas. Merg întîi la Insula St. Louis, apoi mă duc la teatru, la ora şapte. Am să conduc eu.

– Da, domnule.

Era spectacolul de adio al lui Léonie. Nu putea lipsi.

Cabina lui Léonie era plină de flori, care se revărsau şi afară, pe coridor, mărginind zidurile

întunecate cu pete de culoare, ca la o expoziţie de flori.

– E drăguţ, oameni buni, că o apreciaţi, că o iubiţi, că o adoraţi... spuneţi cum vreţi, zise Jim, înclinîndu-se spre flori, în timp ce se îndrepta spre cabina ei, dar cu asta basta... doamna Jamieson nu mai are nevoie de flori. Eu voi fi singurul care va avea voie să-i cumpere flori. Vă mulţumesc, vă mulţumesc.

– Văd că eşti vesel, dragul meu, spuse ea, cînd el intră rîzînd în cameră.

– Doar o glumă prostească de-a mea, spuse el sărutînd-o zgomotos. Cum te simţi acum, cînd aproape că eşti pur şi simplu, „doamna Jamieson"?

– Nici nu mă gîndesc la asta pînă după spectacol, spuse ea cu fermitate. Dacă mă gîndesc, n-o să pot rezista tot spectacolul; aş vrea pur şi simplu să mă duc cu tine acasă şi să mă ghemuiesc pe pat, alături de tine.

– Şi asta este exact ceea ce ai să faci, după spectacol... ai să te ghemuieşti, cu mine şi cu o sticlă de *Roederer Cristal*; doar ce-i mai bun i se cuvine cunoscutei fostă stea!

– Ah, Jim, eşti nebun. Rîse, dîndu-şi capul pe spate, ca să-şi aplice fardul de pleoape. Cum e în sală?

– Oamenii sosesc în valuri, sala va fi arhiplină, şmecherii vînd bilete pe stradă, cerînd de cinci ori preţul, şi-l obţin.

– Vezi la ce mină de aur renunţi, îl tachină ea. Oamenii se îmbogăţesc acolo, afară, iar tu îţi rîzi de treaba asta.

– Eşti destul de bogată, nu mai ai nevoie de mai mulţi bani, în plus, există mijloace mai uşoare de a-i obţine, decît ăsta. Ai să vezi, îi promise el. O să te transform într-o milionară.

– Am crezut că am să fiu doar doamna Jamieson pur şi simplu, spuse ea şi se ridică, scoţîndu-şi chimonoul.

– Ah, doamnă Jamieson stînd acolo doar în papucii cu tocuri n-o să fii niciodată doar ceva simplu, spuse el blînd, în timp ce ea îi zîmbea fermecător.

Ea i se aruncă în braţele deschise şi se strînse lîngă el, plăcîndu-i senzaţia trupului lui tare lîngă al ei. El o sărută, flămînd.

– Mi-ai şters machiajul, murmură ea cu ochii închişi.

– Ah, Léonie, şopti el, slavă Domnului că asta e ultima ta seară!

Parisul, decise Amélie, era cel mai romantic oraş din lume. Nu era un loc unde să ai nevoie de timp ca să-ţi placă, îţi plăcea pe moment, iar pentru ea fusese o dragoste la prima vedere. Castanii erau înfloriţi sub un cer albastru de început de mai, terasele cafenelelor erau aglomerate, femeile erau şic, iar fetele tinere erau mult mai elegante decît la Rio – va trebui să se ducă să-şi cumpere nişte haine noi sau poate să încerce o nouă pieptănătură. Stînd cu Roberto în faţa ei, la o masă de cafenea şi sorbind din *Pernod* ea îi spuse:

– Parisul inspiră o fată. Aici, toată lumea arată atrăgător, chiar dacă nu sînt toţi cu adevărat drăguţi.

– Atunci, mai există încă speranţe şi pentru tine, o tachină el.

– Arăt oare îngrozitor? întrebă ea cu îngrijorare.

Ea îşi cumpărase costumul acesta special pentru călătorie, iar fusta de in şi jacheta de culoarea piersicii i se păruseră elegante, atunci. Dar nimeni nu purta asemenea pliseuri şi jachetele nu erau oare prea scurte?

– Arăţi foarte drăguţ, o asigură el. Ca totdeauna.

Ea îi zîmbi satisfăcută.

– De ce eşti atît de drăguţ cu mine? îl întrebă ea, brusc suspicioasă.

– Pentru că te iubesc, spuse el simplu.

Nu ştia de ce spusese aşa, deodată, vorbele i-au ieşit pur şi simplu din gură – şi chiar o iubea. Cu ea, se simţea liber, din nou viu, o parte a lumii reale. Săptămînile pe vapor cu Isabelle, Sebastião şi Amélie fuseseră ca o convalescenţă după o boală grea. Devenise din nou el însuşi, iar asta din cauza ei, inocenţa ei îl mîntuise. Ea îl privea, cam timidă, iar el îi luă mîna.

– Am să te iubesc totdeauna, Amélie, zise el.

Amélie oftă, mulţumită. Ea nu se îndoise niciodată că el o iubea, dar simţea nevoia să-l audă spunînd asta. Îi frecă mîna de obrazul ei, simţindu-se ameţită de fericire. Roberto o iubea, acum putea face faţă la orice.

– Şi eu am să te iubesc totdeauna, şopti ea.

Sebastião îşi croi drum printre mese şi se aşeză.

– Isabelle e prea obosită după călătorie, ca să iasă la cină în seara asta, spuse el, aşa că sîntem de capul nostru.

El aruncă ziarul pe masă, făcîndu-i semn chelnerului să-i aducă o bere.

Amélie oftă.

– Tot ce vreau cu adevărat să fac este s-o văd pe Léonie, spuse Amélie, dar bunica e de părere că vor trebui cîteva zile ca să luăm legătura cu ea şi să facem aranjamentele. Mi-ar plăcea să trec de momentul ăsta. Oh, Sebastião, sînt atît de nervoasă!

El o privi cu simpatie; bineînţeles că era nervoasă, cine n-ar fi în asemenea situaţie? El fusese uluit cînd ea îi spusese că Léonie era mama ei. Ea nu-i mai spusese altceva, iar el nu-i pusese întrebări, dar trebuia să vină cu ea. Nu putea s-o lase singură în faţa acestui lucru, s-ar putea să aibă nevoie de un umăr puternic pe care să plîngă. Luă ziarul cu o încruntare. Ar trebui să-i spună oare? Cum ar putea să nu-i spună? Deschise ziarul la pagina în care era anunţul cu numele lui Léonie, scris cu litere mari, negre, şi i-l dădu lui Amélie.

– Uite, spuse el liniştit. Ai putea s-o vezi în seara asta, dacă vrei.

– *Spectacol de adio!* citi ea. Léonie la *Théâtre de l'Opéra*. Diseară la opt.

Cuvintele dansau în faţa ochilor ei; asta era mama ei, va fi acolo diseară! Ea devenea brusc o realitate, nu doar cineva pe care imaginaţia ei o înzestra cu o voce şi un zîmbet. Léonie era reală.

– Trebuie să o văd, Sebastião – putem merge

acolo? Dacă o văd mai întîi pe scenă, poate nu va fi atît de straniu mai tîrziu, cînd am s-o întîlnesc, dacă, adăugă ea, am să mai am curajul.

Roberto se uită la ceas.

– E deja şapte, spuse el. Ar fi mai bine să ne ducem... dacă e spectacolul ei de adio, o să fie aglomeraţie.

Sebastião îşi făcu loc prin mulţimea din faţa teatrului. Casa de bilete avea un anunţ pe care scria *„Nu mai avem bilete“*, dar ştia că vor fi speculanţi prin mulţime. Era unul! Îl apucă de braţ şi îi vorbi, tocmindu-se furios, într-o franceză rapidă. Biletele erau ridicol de scumpe, dar erau bune – în faţă, la mijloc. Îşi făcu loc înapoi spre trepte, unde aşteptau îngrijoraţi Amélie şi Roberto.

– Le-am obţinut, îi strigă el fluturînd biletele, în timp ce-şi croia drum spre ei.

– Ah, ştiam că ai să reuşeşti! exclamă Amélie. Sebastião, eşti atît de deştept, ştii totdeauna cum să rezolvi lucrurile.

Roberto simţi o înţepătură de gelozie faţă de fratele său. Dorea ca Amélie să-i spună şi lui asemenea lucruri.

– Hai atunci, spuse el luîndu-i mîna, mai bine să intrăm.

Aici e, se gîndi Amélie, uitîndu-se în jur la marele

teatru rococo. Toţi aceşti oameni eleganţi în haine de seară şi toţi cei care se înghesuiau la balcoane se află aici ca s-o vadă pe mama mea; toţi o ştiu mai bine decît mine, ştiu la ce să se aştepte – şi cum arată. Îşi netezi fusta cu nervozitate, dîndu-şi părul după urechi, aplecîndu-se în faţă să vadă fluxul continuu de oameni, în timp ce aceştia îşi luau locurile în staluri, dorind să fi avut timp să se îmbrace cum se cuvine pentru această ocazie. Dar dacă ar fi avut timp, poate şi-ar fi schimbat părerea. Orchestra intră în fosă şi se auziră brusc aplauze cînd dirijorul îşi luă locul, înclinîndu-se în faţa publicului, înainte de a-şi lua bagheta şi a începe uvertura. Luminile se stinseră. Amélie inspiră adînc. Simţi mîna lui Roberto pe mîna ei.

– E-n regulă, Amélie, şopti el, sînt aici cu tine.

Caro, foşnind în rochia de tafta, se grăbea pe interval, alături de Alphonse, şoptind scuze, cînd îşi ocupară locurile din mijlocul rîndului cinci.

– Slavă Domnului, spuse ea, am ajuns la timp. N-aş fi vrut să pierd nimic din ultimul ei spectacol.

– Ai văzut afară maşina? şopti Alphonse.

O văzuse. Maşina familiară, albastru închis, fusese parcată exact în partea opusă teatrului.

– Doar nu credeai că o să scape seara asta, nu-i aşa? şopti ea ca răspuns. Sînt sigură că încă nu şi-a

pierdut speranţa s-o recîştige... o să aştepte pînă o să citească anunţul în ziare. Atunci o să ştie că a fost învins.

Aproape că-i părea rău pentru Monsieur. El îşi distrusese viaţa într-o căutare inutilă a lui Léonie şi totuşi n-a iubit-o niciodată cu adevărat – sau dacă da, atunci era un fel de dragoste stranie. Pentru ei, totul părea atît de îndepărtat, pierdut în trecut, dar el încă trăia totul, zi şi noapte. Era un bărbat extraordinar. În alte condiţii, ar fi putut să fie un bărbat minunat.

Jim stătea în culise cu Léonie, aşteptînd intrarea ei în scenă. Ea privea tăcută în faţă, concentrîndu-se la muzică, deja departe de el. El o văzuse făcînd asta de o mie de ori, schimbîndu-se din Léonie pe care o ştia el în străina exotică de pe scenă, iar metamorfoza avea loc chiar aici. Ea aştepta, ascultînd muzica, plecîndu-şi capul, apoi, cînd venea momentul, se înălţa, dădea capul pe spate şi intra în scenă, umblînd cu aroganţă în timp ce rostea vorbele primului cîntec. Era un moment de magie pură, iar cînd orchestra intonă primele acorduri, el aproape că regreta că era ultima oară cînd vedea lucrul ăsta.

Aplauzele fură furtunoase cînd ea intră în scenă, răsunau ovaţii şi Léonie se opri o clipă, surprinsă. Apoi, îşi ridică braţele în semn de acceptare şi se înclină în faţa lor, zîmbind.

Amélie îşi muşcă buza, încercînd să-şi oprească lacrimile, în timp ce se uita pe scenă, la ființa magică, aurie, zîmbind mulţimii care o aclama. O salutau, strigau „bravo" şi ea încă nici nu cîntase. Voiau să-i arate că o iubeau. Mîna care o strîngea pe a lui Roberto era umedă de transpiraţie şi ea abia de suporta să privească.

Sebastião îi urmărea faţa – se simţea oare bine? Ea se uita fix la Léonie, absorbind-o. Nu puteai greşi, profilul lor era acelaşi.

Léonie începu să cînte şi Amélie se aplecă înainte, atentă. Era un cîntec blînd, despre o dragoste de primăvară, cînd ea era foarte tînără şi toată lumea era doar fluturi şi flori, dar se simţea un fior subteran de tristeţe, o senzaţie de pierdere. Amélie asculta cu intensitate, dorind să fie mai aproape, dorind să o poată vedea mai bine. Era foarte înaltă şi subţire, iar părul îi era ca şi al ei, doar că era periat ca un nor auriu, cu mici codiţe care străluceau de mărgele şi de bijuterii. Rochia ei era frumoasă, dar foarte îndrăzneaţă, nu mai văzuse o asemenea rochie pînă atunci – două bretele fine de aur ţineau mătasea fină, cu decolteu mare pe piept; rochia cădea drept şi simplu, pînă la picioarele ei, în sandale. Lateral era despicată, ca să poată păşi nestînjenită pe scenă; părea o leoaică aurie, care înnebunea publicul.

Putea oare această femeie frumoasă, extrava-

gantă, arzătoare, să fie cu adevărat mama ei? Strînse mai tare mîna lui Roberto. Oare arăta cu adevărat ca ea? Totul i se părea atît de îndepărtat, de ireal, şi privi îngrijorată spre Roberto. El îi prinse privirea şi îi zîmbi încurajator.

– Roberto... nu simt nimic pentru ea, şopti ea tristă. Nu pot simţi că e mama mea. E doar o străină frumoasă.

Maroc era la locul lui obişnuit, în spatele stalurilor, şi se uita în jur cu satisfacţie, la teatrul plin. Era o minunată gală de adio, totul se desfăşura minunat, publicul o iubea – pentru ei, ea nu făcea nimic rău. Îşi aminti cu un zîmbet de primul concert; ce speriată fusese ea şi cît de nervos fusese el pentru ea. Fiecare moment cît ea era pe scenă fusese un coşmar pentru el, iar acum... Era aproape păcat că se hotărîse să se retragă, dar era timpul ca Léonie să-şi aibă fericirea ei. Ea muncise din greu, la fel şi el. Nu va regreta să-şi ia rămas bun de la acest gen de viaţă – mereu în călătorii, mereu în alt oraş, într-o altă cameră de hotel; poate că acum se va stabili, se va căsători şi se va întoarce la treburile legate de hotèlul ei.

Uşa se deschise în spatele lui, iar el se întoarse să privească, ştiind cine avea să fie. Gilles de Courmont înclină din cap cînd trecu pe lîngă el – acum se salutau, recunoscîndu-şi prezenţa; nu se mai prefă-

ceau demult. Afurisitul tot frumos era, se gîndi Maroc, urmărindu-l, nu se vedea că accidentul aproape îl schilodise. Pe faţa lui, nu erau urme ale trecutului – nimic din scheme şi comploturi, nimic din pasiunea nebunească – nimic din violenţa lui. Nu era marcat de toate astea. Era invincibil. Asta era ultima seară cînd o mai vedea. Ce va face el acum? Va citi anunţul din ziare şi va afla că o pierduse, în cele din urmă. Şi apoi, ce va fi? Cu Monsieur nu eşti sigur niciodată, tocmai cînd crezi că a renunţat, el ar putea fi cel mai periculos.

Priveşte la ei, se gîndi Gilles, uitîndu-se la public, o mănîncă din ochi, o devorează – proştii! Ei nu ştiu că nu o vor cunoaşte niciodată pe adevărata Léonie? Numai eu o cunosc pe cea adevărată. Se sprijini de perete, dorind ca piciorul să nu-l doară atît de rău. Ce va face ea oare acum, cînd se retrăgea? Se va ascunde oare la han, va lucra la grădina ei iubită? Ar fi dorit să nu-i fi dat niciodată actul de proprietate al hanului aceluia. Parfumul de iasomie al florii de la butoniera lui se răspîndi în aerul cald şi el închise ochii, închipuindu-şi-o aşa cum era altădată. Îi trimisese iasomie şi în seara asta, bineînţeles, luase floarea asta din buchet. Ea păstra totdeauna iasomia în cabina ei, ştia asta. Nu o arunca niciodată, o păstra – ca să-i amintească. O urmărea cum păşeşte pe

scenă, exact cum păşise la petrecerea lui Caro, în seara cînd o văzuse pentru prima oară. Ah, Léonie, Léonie, Léonie, dacă am putea întoarce timpul înapoi! Dar n-am să renunţ la tine niciodată, niciodată.

E ca o legătură de dragoste, se gîndi Léonie, între mine şi public. Orice aş face în seara asta, ei sînt pregătiţi să mă iubească. Se înclină încă o dată, în timp ce ei cereau un bis, se întoarse să-i zîmbească lui Jim, care aştepta în culise, şi apoi către dirijor, care aştepta semnalul ei. Ea îi făcu un semn din cap şi se mută în centrul scenei, în timp ce luminile se stinseră. Ea era singură în micul cerc de lumină al reflectorului, cu capul plecat şi trupul încordat, cu picioarele uşor depărtate. Publicul aştepta fără să respire ce avea să urmeze, în timp ce muzica începu blînd o melodie. Îşi înălţă încet capul şi se uită spre ei, puternică, fără să zîmbească, frumoasă. Vocea ei joasă, pasionată, mîngîie primele cuvinte ale cîntecului pe care Jacques îl scrisese pentru ea, cel care îi adusese faima, cîntecul despre ce simţi cînd iubeşti un bărbat, ce simţea cînd stătea culcat lîngă ea, îmbrăţişînd-o. Se pierduse în cîntec, întreaga ei fiinţă îl simţea. Muzica muri şi reflectorul se topi în întuneric şi tăcere. Brusc, publicul se ridică în picioare, aplaudînd şi ovaţionînd, în timp ce reflectoarele se reaprinseră; buchete de flori mărgineau scena; mulţimea cerea mai mult, dar

Léonie dispăruse. Îşi cîntase cîntecul final.

Lucrătorii de la scenă o aplaudară cînd trecu, împreună cu Jim, îmbrăţişaţi, pe coridorul întunecat din spatele scenei. Se opriră la uşa cabinei ei şi ea se întoarse să se uite înapoi.

– Asta-i, dragul meu, spuse ea cu un oftat de fericire. Am lăsat- o pe Léonie acolo, pe scenă. Acum, sîntem numai tu şi cu mine.

El o sărută cu blîndeţe.

– Aşa şi trebuie să fie, doamnă Jamieson, spuse el, deschizînd uşa.

Chocolat căscă şi se întinse sub lumina mesei de. machiaj şi ei rîseră, uitîndu-se la ea.

– Nu mai eşti o pisică de teatru, Choc, îi strigă Léonie triumfătoare. Sîntem libere!

Jim luă sticla de şampanie din frapieră şi o destupă cu un gest solemn, în timp ce Maroc intră pe uşă, urmat de Caro şi de Alphonse.

– Aţi sosit la timp, le spuse el turnînd. Tocmai voiam să bem pentru libertate.

Léonie îşi aruncă braţele în jurul lui Maroc.

– Eşti trist, Maroc? întrebă ea.

– Nu, nu sînt trist, a fost un adio fantastic. Se spune totdeauna că e mai bine să te retragi cînd eşti în vîrf – iar tu nu ai putea depăşi concertul din seara asta.

– E adevărat, Léonie, spuse Caro, aşezîndu-se pe canapea. Aproape că am plîns şi sînt sigură că şi Alphonse a făcut-o... oricum, a trebuit să-şi şteargă ochelarii.

– Ştii că sînt sentimental în legătură cu Léonie, zise Alphonse. Pentru voi amîndoi... şi pentru dragostea adevărată.

– Am să beau pentru asta, zîmbi Jim. Şi pentru viitor.

– Scuzaţi-mă, doamnă, zise portarul băgînd capul pe uşă, dar sînt trei tineri care insistă să vă vadă în seara asta.

– Sînt probabil o mulţime de oameni care ar vrea să te vadă în seara asta, rîse Caro.

– Nu pot vedea pe nimeni acum, spuse Léonie. Spune-le că-mi pare rău, te rog, dar sînt prea obosită.

– Au spus că-i cunoaşteţi, v-au trimis un bilet, doamnă, au spus că trebuie să-l citiţi chiar acum, e important.

Maroc luă biletul şi i-l dădu. Era doar o bucăţică de hîrtie ruptă dintr-un carneţel, scrisul era necunoscut, rotund, de fată. Se uită la semnătura de la sfîrşit. *„Amélie"*. Amélie? Ea citi încet: *„Sper că nu vei fi prea şocată că sînt aici,* scria ea, *dar abia de curînd am aflat că sînt fiica dumitale. Edouard şi bunica mi-au spus că pot să vin. Vrei, te rog, să mă vezi, doar cîteva minute?"*

Amorţeala şocului total a lăsat un zîmbet îngheţat pe faţa ei. Se uită la cuvinte, citindu-le din nou. Amélie era aici.

– Ce-i, Léonie, ce s-a întîmplat?

Vocea lui Caro părea că vine de departe, iar ea se forţă să-şi ia ochii de la bilet.

– E Amélie, spuse ea, cu o voce înceată şi controlată, e fiica mea. E aici.

Caro luă biletul din mîna fără vlagă a lui Léonie, citindu-l repede.

– Doamne! strigă ea, e Amélie. Jim, ce ne facem?

Léonie şedea palidă şi îngheţată la masa de machiaj.

– Bineînţeles că am s-o văd, spuse ea.

Tremura, şi Jim îi luă braţul liniştind-o.

– Eşti sigură că te simţi bine? întrebă el încet. Ar putea să mai aştepte, ştii, pînă trece şocul. Poţi să o vezi mai tîrziu. Am să-i spun să vină la hotel.

– Ah, dar o vreau... trebuie să o văd acum, imediat. Am aşteptat atît de mult şi acum, cînd vine la mine din senin... apare aşa brusc.

Maroc se uită îngrijorat la Alphonse. Acelaşi gînd era în mintea amîndurora. Împrejurările pe care s-au străduit să le evite în toţi aceşti ani s-au ivit în cele din urmă. Léonie şi Monsieur şi Amélie erau toţi aici, sub acelaşi acoperiş.

– Mă duc eu la ea, zise Jim îndreptîndu-se spre uşă, iar Léonie se lăsă din nou în fotoliul ei, privindu-l. Chocolat veni şi se ghemui pe genunchiul ei, torcînd, iar ea îşi lăsă mîna rece pe blana ei moale. În cameră era tăcere, ceilalţi se uitau unul la altul, speriaţi.

– Să vă lăsăm singure, Léonie? întrebă blînd Caro.

– Nu, nu plecaţi. Aţi fost cu toţii implicaţi, de la început... sînteţi ca familia ei. Vă rog, staţi cu mine.

Amélie aştepta cu Sebastião şi cu Roberto, lîngă uşa artiştilor.

– Dar dacă nu vrea să mă vadă? şopti ea cu nervozitate.

Putea auzi tremurul de panică din vocea ei proprie şi se luptă să o controleze.

– O să vrea, răspunse Roberto încrezător, dar bănuiesc că o să fie puţin şocată la început. Amélie, nu crezi că ar fi bine să o vezi tu singură? Vreau să zic că trebuie să ne gîndim şi la ea. S-ar putea să nu-i placă faptul că doi străini se află acolo, într-un moment ca acesta.

Sebastião fu de acord.

– Am putea să te aşteptăm afară... e un moment foarte deosebit şi noi nici nu o cunoaştem.

Amélie inspiră adînc, cînd un bărbat apăru pe coridor venind repede spre ei.

– Bine, spuse ea. Am să mă duc singură.

Jim se uită la cele trei feţe tinere, blînde, întoarse spre el în aşteptare, doi tineri – bronzaţi, frumoşi – şi o fată. Rămase cu gura căscată: parc-ar fi Léonie! Doar că era atît de tînără. Portarul se uită la ea, plin de curiozitate, din spatele ochelarilor – nu-i scăpase asemănarea, deşi nu vedea bine.

– Bună, zise Jim, întinzîndu-i mîna. Desigur că eşti Amélie – te-aş fi recunoscut oriunde. Eu sînt Jim Jamieson. Léonie mi-a cerut să te duc în cabina ei.

– Bună seara, spuse Amélie politicoasă. Ei sînt vorii mei, Roberto şi Sebastião do Santos.

– O să te aşteptăm afară, Amélie, spuse Sebastião, îndreptîndu-se spre uşă. Ţine minte că sîntem aici.

– Nu-ţi fie frică, şopti Roberto, plecînd în silă, cînd ea se îndepărtă cu Jim pe coridorul lung, vopsit în verde.

Jim o privi mergînd tăcută alături de el, cu umerii drepţi, cu bărbia ridicată, gata să se confrunte cu oricine. Ah, era fiica lui Léonie, evident.

– Mama ta e puţin şocată, spuse el cînd ajunseră la uşă, dar e de înţeles, nu-i aşa? În fond, n-a fost avertizată, dar doreşte foarte mult să te vadă.

Amélie îl privi cu ochii chihlimbarii ai lui Léonie.

– Adevărat? Vocea ei era înceată, nesigură.

El îşi puse braţul în jurul umerilor ei slăbuţi.

– N-a fost zi în care să nu se fi gîndit la tine, îi spuse el liniştit. Eşti cea mai importantă persoană din viaţa ei.

El deschise uşa şi se dădu înapoi, să o lase să treacă. Patru perechi de ochi se uitau la ea, în timp ce ea rămase în uşă, cuprinsă de panică.

O pisicuţă mică, maronie, alergă spre ea, frecîndu-i se de picioare şi torcînd. Amélie se uită la femeia aurie care şedea pe scaunul de lîngă masa de toaletă. Chiar şi cu machiajul şi părul tapat, arăta ca ea. Dacă avusese vreo îndoială, acum ştia cu siguranţă că aceasta era mama ei.

Léonie veni spre Amélie, luîndu-i mîinile.

– Amélie, spuse ea blînd, zîmbind spre faţa care

era atît de asemănătoare cu a ei. M-am întrebat atît de des ce aş spune dacă te-aş mai vedea vreodată, iar acum nu mă mai pot gîndi la acele cuvinte... decît să-ţi spun că m-ai făcut foarte fericită. M-am gîndit întotdeauna că eu voi fi aceea care va trebui să te găsesc, dar acum m-ai găsit tu pe mine.

O sărută pe obraz.

Amélie îşi reţinu lacrimile, clipind.

– Mă bucur că sînt aici, doamnă, spuse ea cu timiditate. Apoi adăugă cu impetuozitate: Doamnă, de îndată ce am aflat despre dumneata, a trebuit să vin să te văd... a trebuit să te cunosc, aşa că...

– Da? o încurajă Léonie cu blîndeţe ţinîndu-i în continuare mîinile.

– Şi am să ştiu cine sînt.

– Ei... acum ştii. Ce crezi?

– Cred că eşti foarte frumoasă, replică Amélie cu precauţie.

Léonie făcu un gest spre oamenii care stăteau şi se uitau la ele.

– Aceşti prieteni te-au cunoscut cînd erai un bebeluş, spuse ea cu blîndeţe, te-au ţinut în braţe, te-au apărat, te-au iubit. Şi ei fac parte din viaţa ta.

Caro expiră, cu un oftat. Nu-şi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia sau că mîinile îi tremurau. Trebuia să rupă încordarea. Ea puse jos paharul cu şampanie pe care-l ţinuse strîns şi se duse spre Amélie.

– Eu sînt Caro Montalva. Zîmbi. Iar mama ta are dreptate. Te-am ţinut în braţe cînd erai un bebeluş şi erai drăguţă încă de pe atunci. Nu-ţi pot spune cît sînt

de fericită să te văd acum.

Îşi puse braţele în jurul lui Amélie şi o strînse.

– Jim, ce-ai spune de nişte şampanie pentru toţi... e o sărbătorire doar?

Maroc o privea pe Léonie. Ea era nervoasă, neştiind ce să facă. Era clar că se temea să arate prea multă emoţie, ca să nu sperie fata. El zîmbi cînd Amélie îi strînse politicoasă mîna, amintindu-şi cum o luase în lunga călătorie de la Menton la Tours.

– Iar acesta este Alphonse, zise Caro.

Alphonse îi luă mîna şi i-o sărută.

– Mă bucur să te întîlnesc din nou, Amélie. Văd că bunica te-a îngrijit bine în locul nostru.

– O cunoaşteţi deci pe bunica?

Amélie era surprinsă, dar în seara asta totul era surprinzător.

– Da, o cunosc, transmite-i complimentele mele.

– Dar ea e aici, cu mine. La hotel vreau să spun, *doamnă*.

Léonie tresări la acest cuvînt: dar la ce se aştepta se oare? Că Amélie îi va spune „mamă"? Cum ar fi putut, erau două străine? Dorea să o cuprindă pe Amélie în braţe, să o strîngă aproape, să-i acopere cu sărutări faţa dulce şi tînără, să-i perie părul, să vorbească despre rochii şi despre băieţi. Ah, Doamne, vreau să fiu mama ei cu adevărat, îşi spuse.

– Doamnă... sînt sigură că bunica ar dori să vă vadă pe toţi.

– Desigur, zîmbi Léonie. Trebuie să o vedem. Şi Edouard? E şi el cu voi?

– Edouard a dorit foarte mult să vină, dar a trebuit

să plece în Florida. Mi-a cerut în mod special să vă transmit dragostea lui. Edouard mi-a spus totul despre dumneata. Se aşeză lîngă Léonie, pe un scaun. El mi-a spus cît de minunată eşti şi cît de frumoasă... şi că n-ai vrut să mă părăseşti.

Léonie întinse mîna să-i mîngîie părul.

– N-ai să ştii niciodată cît de mult am urît lucrul ăsta, murmură ea, şi cît de mult mi-ai lipsit.

Amélie îi zîmbi, un zîmbet atît de radios, încît cei din jur s-au simţit încălziţi de strălucirea acestuia.

– Şi dumneata mi-ai lipsit, spuse ea aruncîndu-şi braţele în jurul lui Léonie. Ah, *mamă*, ce mult mi-ai lipsit.

Sebastião şi Roberto stăteau în capătul scărilor largi ale teatrului, urmărind cum se împrăştia mulţimea în taxiuri şi limuzine, sau pe jos, îndreptîndu-se spre restaurantele aglomerate, zîmbind şi vorbind, încă bucuroşi după spectacol.

– Mă întreb ce se întîmplă, spuse Roberto cu nervozitate.

Sebastião mergea înainte şi înapoi pe treapta de sus.

– Sper că e în regulă.

Se uită la ceas, era plecată de cincisprezece minute, nu putea fi o situaţie uşoară nici pentru ea, nici pentru mama ei.

Maşina de peste drum avea ceva familiar, o *De Courmont* lungă de culoare albastru închis. Desigur, era a tatălui lui Gérard! Era oare Gérard aici? Nu. Era ducele – iată-l, se îndrepta spre maşină. Sebastião alergă în jos, pe trepte.

– Domnule! strigă el. Domnule...

De Courmont îşi ridică ochii surprins.

– A, Sebastião... N-am ştiut că te-ai întors în Franţa. Ce mai faci? Dădu mîna cu el. Gérard a ştiut că vii?

– Nu, domnule, răspunse zîmbind Sebastião. A fost o călătorie pe neaşteptate, de fapt am sosit azi după-amiază. El e fratele meu, Roberto. Roberto, acesta este ducele de Courmont.

– Sînt bucuros să vă cunosc, domnule, zise Roberto politicos. Sebastião ne-a spus adesea cît de amabil aţi fost dumneavoastră şi familia, cînd a fost el la Paris.

– Bine, zise Gilles, mergeţi undeva? Pot să vă duc cu maşina? Sau poate sînteţi liberi pentru cină? Aş fi bucuros să-mi ţineţi companie.

– Mulţumesc, domnule, dar nu putem. O aşteptăm pe verişoara noastră şi apoi trebuie să ne întoarcem la hotel. Dar, dacă vreţi, spuneţi-i lui Gérard că sîntem la *Ritz* şi că o să-l sun mîine.

– Mîine? Dar Gérard nu e în Paris. A plecat la Londra pentru afaceri, se întoarce peste cîteva zile. El mai are vechiul vostru apartament, îi place să locuiască acolo. Ei, adăugă el brusc, trebuie să plec. Vino să mă vezi, Sebastião – şi tu, desigur, Roberto.

Le făcu semn cu mîna, cînd intră în maşina mare.

Ei se uitară cum pleacă, motorul torcînd pe strada acum aproape tăcută.

– Întotdeauna mi s-a părut că e un bărbat tare disperat.

Léonie se uită la Amélie ca un vultur, se gîndi Caro. Îi observa fiecare mişcare, îi asculta fiecare cuvînt cu o atenţie totală. Păstrează totul, pentru că ştie că o s-o piardă din nou. Ce altceva poate să facă?

Ea ştie că Monsieur e acolo, afară, şi aşteaptă. La naiba, de ce nu-i spune pur şi simplu să se ducă dracului, că Amélie e a ei şi nimeni nu-i poate face nici un rău, de ce nu-l ia în rîs, de ce se mai lasă intimidată, de ce nu îndrăzneşte? Caro se uită cu disperare la Alphonse. Ştia ea de ce. Pentru că Léonie ar risca viaţa lui Amélie, căci Monsieur a mai ucis o dată. Chiar şi acum, după şaptesprezece ani, ea se temea.

– Dar trebuie să veniţi cu toţii să luaţi cina cu noi, mîine, spuse Amélie, cu o încredére nou descoperită. Acum, cînd vă cunosc pe toţi – ea rîse şi sorbi din şampanie – noua mea familie. Ah, am uitat de Roberto şi de Sebastião.

– Prietenii tăi, spuse Jim.

– Verii mei. Mă aşteaptă afară. Trebuie să ne întoarcem la bunica. Ea nici nu ştie că am venit aici.

Trebuia să aşteptăm, să vă scriem, să vă telefonăm mai întîi, dar cînd am aflat că sînteţi aici, am profitat de ocazie. Pur şi simplu, n-am mai putut aştepta. Se uită la Léonie, cerîndu-şi scuze. Am fost totdeauna nerăbdătoare, oftă ea.

Léonie rîse.

– Dar trebuie oare să te pierd atît de curînd? Abia ne-am regăsit, una pe cealaltă.

Amélie se ridică timidă, simţind nevoia să scape – I se părea că această cameră, toţi aceşti oameni, toată emoţia asta o copleşeau. Se uită la ei, nesigură. Se controla, dar nu ştia cît va mai putea suporta. Jumătate din ea o recunoştea pe Léonie ca fiind mama ei, dar cealaltă jumătate îi striga că era totuşi o străină. Dorea să-şi arunce braţele în jurul ei şi totuşi voia să fugă.

– Trebuie să plec, spuse cu grijă, dar o să ne întîlnim din nou, mîine.

Léonie îi luă mîna.

– Am să te conduc la uşă.

Coridorul era gol înaintea lor, cînd merseră mînă-n mînă, spre uşile grele de fier.

– Ştiu ce simţi, spuse Léonie încet. Tu eşti o parte din mine şi eu sînt o parte din tine, dar sîntem nişte străine. Va fi nevoie de multe întîlniri, poate chiar de ani, Amélie, dar eşti fiica mea şi, într-o bună zi, o să ne cunoaştem cu adevărat, una pe cealaltă.

O sărută blînd pe Amélie pe amîndoi obrajii, ţinîndu-i faţa cu tandreţe între mîinile ei.

– Ultima oară cînd am făcut asta, erai o copilă, iar acum eşti aproape o femeie. Dar nu te-am uitat

niciodată.

Amélie o strînse în braţe, lacrimile izvorîndu-i din ochi.

– Sînt aici acum, spuse liniştitor. Totul o să fie bine.

Léonie o urmări plecînd, alergînd pe alee spre stradă, întorcîndu-se la colţ să-i facă semne cu mîna. Îşi închipuise întotdeauna cît de fericită ar fi dacă ar vedea-o din nou pe Amélie, dar nu şi-a dat seama niciodată că va simţi aceeaşi bucurie ca atunci cînd o ţinuse prima oară în braţe.

– Amélie! Sebastião o prinse în braţe, strîngînd-o. Te simţi bine?

– Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu, Sebastião. A fost prea mult. E atît de frumoasă şi de plăcută şi de blîndă... şi am iubit-o... dar e o străină, Sebastião, nu ştiu ce să-i spun, ce aşteaptă de la mine. Ah, nu ştiu cum să-ţi explic.

– Bine, bine, nu încerca, spuse el liniştitor, hai să ne întoarcem la hotel şi să analizăm lucrurile.

Roberto îi luă mîna.

– A fost foarte greu? murmură el cu simpatie.

– A fost dificil numai din cauza mea, Roberto – ea a fost minunată. Poate că pentru ea a fost mai uşor, ea a ştiut de mine, tot timpul acesta, m-a ţinut minte. Eu n-am cunoscut-o. Ah, sînt atît de ameţită.

– Nu te îngrijora, spuse el ţinînd-o ferm de mînă, o să avem grijă de toate. O să se îndrepte toate lucrurile, Amélie.

Conversaţia se opri, cînd Léonie deschise uşa şi înţelese că vorbiseră despre ea.

– Ei? făcu ea cu un zîmbet nesigur.

– Cred că o să vă lăsăm singuri, pe Jim şi pe tine, spuse Caro.

Ochii ei maronii îi întîlniră pe ai lui Léonie, plini de simpatie.

– Mă bucur că ea te-a găsit pe tine, zise ea cu blîndeţe, că măcar ai văzut-o.

Léonie se uită după ei, cînd ieşiră tăcuţi din cameră.

– Haide, draga mea, spuse Jim, să mergem acasă.

Înfăşură capa în jurul ei, i-o puse pe Chocolat sub braţ şi merseră împreună pe coridor, pentru ultima oară. Ea se întoarse să se uite înapoi; mai simţea încă iasomia peste mirosul celorlalte flori.

Léonie şedea lîngă Jim în maşină, ţinînd-o pe Chocolat pe genunchi şi aşteptă să audă ce avea să spună.

– Ştii că Monsieur era în teatru? zise el calm. Era în spate, ca de obicei.

Monsieur! Pentru prima oară în viaţa ei, uitase de el! Tremurul sperie pisicuţa care mieună spre ea, plîngător. Léonie simţi transpiraţia spaimei pe spate.

Amélie fusese în teatru cu Monsieur; ar fi putut s-o vadă – ar putea oare să ştie?

– Sînt sigur că nu ştie, spuse Jim, simţind ce gîndea ea. Dar dacă rămîne aici şi dacă o vezi din nou, o să ştie.

– Ce trebuie să fac? întrebă ea cu o voce mică.

El se uită cu coada ochiului la ea, cum stătea ghemuită alături de el.

– Doar tu poţi lua această decizie, spuse el în final. Numai tu ştii de ce este el capabil. Dacă tu consideri că el nu mai e o ameninţare...

– Nu. El încă e o ameninţare.

Iasomia mai era în cabina ei, el tot mai fusese în fundul sălii, iar cînd ea se va duce acasă la han, iahtul lui va fi tot acolo.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Oare niciodată nu mă voi elibera de el?

Jim îi luă mîna şi i-o ţinu strîns.

– Într-o bună zi, te vei elibera. Îţi promit, Léonie. Într-o bună zi, o să-l am la mînă.

Capitolul 24

Isabelle se uită la stîlpii goi care străjuiau porţile castelului d'Aureville – grifonii care stătuseră cîndva deasupra lor împodobeau acum intrarea Vilei d'-Aureville din Rio.

– Au fost transplantaţi, ca şi noi, zise ea, arătîndu-i lui Amélie locul unde stătuseră timp de trei sute de ani.

– Vai, bunico, făcu Amélie, cum ai putut suporta să părăseşti locul acesta?

Parcul se întindea în faţa lor, mai întîi păduricea cu fagi, mesteceni argintii şi frasini şi apoi strălucirea

rîului printre copaci, care îşi croia drumul întortocheat la marginea proprietăţii, atingînd pajiştea lungă, în pantă, dinspre sud, cu un mic afluent care era un fel de sanctuar pentru raţe şi lebede, pentru gîşte sălbatice şi bîtlani, pentru vidre de rîu şi o sută de alte mici fiinţe. Pajiştea se întindea ca o cuvertură moale de catifea, întreruptă de copaci umbroşi, stejari şi castani, mărginită de straturi de flori, albastre şi liliachii, roz şi galbene, flori de primăvară tîrzie.

– Ai să vezi casa, acum, îi spuse ea lui Amélie, ţinînd-o mai strîns de mînă şi aplecîndu-se în faţă; e chiar după cotitură.

Iat-o, cu piatra ei familiară galben-cenuşie, cu liniile solide şi ferestrele înalte, care păreau totdeauna să prindă soarele. Simţi lacrimile înţepîndu-i ochii. Era plăcut să te întorci acasă.

– E minunat, strigă Amélie, e frumos!

Roberto se uita, prin geamul maşinii, la casa veche, în timp ce abia o ocolea. Avea dreptate, era minunată. Aveai un sentiment de siguranţă, într-un loc ca acesta, aveai impresia că aici nu se putea întîmpla nimic rău, că vieţile erau ordonate şi planificate şi că nu existau alte lumi întunecate. Aerul era proaspăt şi curat, nu era căldura aceea tropicală înăbuşitoare care să te aprindă, care să-ţi îndemne trupul la dorinţe sălbatice. Cum o fi oare, se întrebă el, să locuieşti într-o asemenea casă, urmînd tradiţia, menţinînd onoarea familiei – cu cineva ca Amélie alături de tine, dreaptă, onestă şi puternică?

O urmară pe Isabelle sus, pe treptele late ale vechiului ei cămin, nevrînd să-i tulbure amintirile cînd

se opri un moment să se uite la priveliştea familiară.

– Am venit aici ca mireasă, spuse ea cu un zîmbet palid, cînd aveam optsprezece ani. Am trăit aici mulţi ani fericiţi... mulţi ani de dragoste, dar nu vreau să credeţi că această întoarcere este tristă. De cînd am dus-o pe Amélie în Brazilia, viaţa mea s-a schimbat şi a evoluat, şi eu m-am schimbat de asemeni. Nu mai sînt aceeaşi femeie care a trăit aici. N-aş vrea să schimb nimic, căminul meu e cu voi toţi, la Rio.

– Bunico! exclamă Amélie, luînd-o în braţe, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Uşa mare din faţă era deschisă spre ziua caldă de primăvară, dar Isabelle sună clopoţelul, auzind din nou sunetul familiar făcînd ecou prin vechea ei casă.

Fusese minunat din partea lui Léonie să sugereze ca ei să vină aici. Castelul arăta exact la fel, spusese ea în scrisoare, dar e plin de copii. Totuşi, nu fusese uşor să accepte că Léonie nu o mai putea vedea pe Amélie. Dacă nu ar fi fost simpaticul ei soţ Jim, Isabelle n- ar fi crezut că e adevărat, după toţi aceşti ani, dar el o convinsese. Destul de straniu, Amélie primise situaţia cu calm.

– Am întîlnit-o acum, bunico, şi sînt bucuroasă, spusese ea. Ea e mama mea şi am să mă gîndesc mereu la ea în felul ăsta, dar sîntem străine. N-am ştiut ce să-i spun. Ea nu ştie nimic despre mine sau

despre viaţa mea... şi, de unde să începi? Cum să ajungi la zi? Bunico, aproape că mă bucur pentru că nu ştiu cum să mă port.

Isabelle s-a simţit tristă pentru ea, căci ea cîştigase doar ca să piardă imediat.

– O să o mai vedem, Amélie, îi spusese ea. Mai tîrziu... cînd ai să fii mai mare. Într-o bună zi, o să ai nevoie de mama ta şi atunci o să te duci la ea.

Au părăsit cu toţii Parisul în aceeaşi după-amiază, cu părere de rău. Lui Sebastião şi lui Roberto, care erau surprinşi, Isabelle le-a spus că s-a decis să viziteze castelul şi apoi să călătorească spre sud, în Italia. O să mergem la Florenţa şi la Veneţia, le promise ea.

Sunetul unor paşi grăbiţi se auzi din spatele holului şi acesta se umplu brusc de copii. Erau aliniaţi de ambele părţi, în timp ce o călugăriţă zîmbitoare veni să salute oaspeţii.

– Ne cerem iertare, se scuză ea, am vrut să fim gata cînd veniţi dumneavoastră. Copiii au plănuit cum să vă salute, dar vă aşteptam ceva mai tîrziu.

Patruzeci de feţe tinere le zîmbeau, curioase, în timp ce intrau în hol, spunînd în cor:

– Bună ziua.

Cea mai mică fetiţă, trăgîndu-şi repede şosetele în sus, îi oferi lui Isabelle un buchet de flori de cîmp, culese dimineaţa devreme în pădure şi pe pajiştile din jurul castelului şi legat cu funde uşoare, subţiri.

– Ce drăguţ e, spuse Isabelle, sărutînd faţa copilei de patru ani. Sînt cele mai frumoase flori pe care le-am văzut vreodată.

Parfumul lor familiar, plin de soare, îi reaminti de pajiştile de primăvară şi de pădurile cu covoare de clopoţei.

– Ne-am gîndit că ar fi mai plăcut dacă înşişi copiii v-ar conduce, spuse sora Agnes, deşi, bineînţeles, n-ar fi nevoie. Dacă preferaţi, puteţi să vă plimbaţi pe unde vreţi... nu vreau să vă tulbur.

Isabelle o luă de mînă pe copila de patru ani.

– Nu-mi pot închipui un mod mai bun de a-mi vizita vechea casă, decît în compania copiilor, răspunse ea cu un zîmbet, cînd porniră prin hol. Apoi, aş vrea să vizitez capela, singură.

Amélie se strecură pe uşa micii capele şi se întoarse pe aleea care ducea la castel, oprindu-se un moment să se uite la monumentul funerar al familiei d'Aureville. Suprafaţa de marmură pală era împodobită cu îngeri cu aripi, care sunau din trompete spre slava Domnului, în timp ce heruvini plinuţi se jucau pe margini. Buchetul de flori de cîmp stătea la baza monumentului, sub inscripţia: *„În amintirea soţului meu, Jean-Paul şi a fiului meu, Charles."* Dintr-o pornire, Amélie alergă prin iarbă spre mormînt, întinzîndu-şi trupul pe el şi punîndu-şi obrazul cald pe marmura rece.

– Te-aş fi iubit, şopti ea. Sînt sigură că te-aş fi iubit, tată, dacă te-aş fi cunoscut.

Se dădu înapoi, uitîndu-se la îngeri, de parcă s-ar fi aşteptat la vreun semn că ei au auzit-o, apoi se întoarse şi merse cu paşi uşori, prin iarbă, spre şoseaua care ducea la castel.

Isabelle dorise să fie singură un timp, în capelă, şi Amélie o lăsase în linişte, cu amintirile. Linişte, se gîndi Amélie, mergînd încet pe şoseaua cu pomi galbeni şi verzi, asta simt eu aici. Sînt aproape de tatăl meu, aici a crescut el, cunosc toate locurile astea – şoseaua, malul rîului, terasele cu flori – din poveştile care mi s-au spus. E ca şi cînd ar fi casa mea. Iar acum, am o mamă adevărată, nu doar un vis cu umbre. O să ne cunoaştem mai bine într-o bună zi, dar deocamdată, sînt mulţumită. Ştiu cine sînt.

– Amélie!

Roberto îi făcea semne din capătul celălalt al tunelului înfrunzit, iar ea începu să alerge, aruncîndu-se în braţele lui, în timp ce el o prinse şi o învîrti în aer.

– Roberto, sînt atît de fericită, strigă ea. Locul ăsta e minunat, pare că îţi limpezeşte toate problemele.

Braţ la braţ, ei se duseră în vale, la rîu.

– Mi-ar plăcea să stau aici o veşnicie, spuse el, în timp ce se uitau la raţele sălbatice ce pluteau pe apă. Şi, adăugă pentru sine, nu mai vreau să-l văd niciodată pe Diego.

Părul lui Amélie plutea în vînt şi ea arăta gata să zboare, plină de energie nestăvilită, gata pentru orice avea să se întîmple în continuare.

– Amélie d'Aureville, spuse el moale, te iubesc. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ochii ei chihlimbarii se deschiseră mari, surprinşi,

avînd apoi un aer de atîta încîntare şi de fericire, încît el trebui să o sărute pe gura zîmbitoare. Ea rîse sub sărutul lui şi, eliberîndu-se, alergă pe mal şi rămase acolo un moment, uitîndu-se la el, rîzînd cu o bucurie pură.

– Bineînţeles că am să mă căsătoreasc cu tine, strigă ea triumfătoare, întinzîndu-şi braţele desfăcute spre cer. Totdeauna m-am gîndit să mă căsătoresc cu tine, Roberto do Santos. Ea sări în aer, exuberantă, bucurîndu-se ca un animal tînăr, primăvara. O voi face cînd împlinesc şaptesprezece ani.

El urcă în fugă malul spre ea, iar ea fugi rîzînd pe cărare, întorcîndu-se să se uite la el, tachinîndu-l.

– Totdeauna am putut să alerg mai repede decît tine, îi strigă ea peste umăr.

– Nu, nu poţi, strigă el, ajungînd-o din urmă. Vezi?

El o apucă de braţ şi o întoarse rîzînd spre el, ţinînd-o în braţe, în timp ce ea îi acoperea faţa cu sărutări. Apoi, el o sărută, luîndu-i gura ei dulce, proaspătă, în a lui, îndrăgind-o cînd ea se strînse mai mult în braţele lui. Asta era fericirea adevărată şi acum era a lui. Nu-l va mai vedea niciodată pe Diego.

Capitolul 25

Jim şedea pe terasă cu ziarul pe genunchi, uitîndu-se în jos, prin grădină, unde Léonie era ocupată să aranjeze un strat de pansele, în jurul pomului lui Bébé. Chocolat stătea întinsă pe iarbă, în apropiere, lenevind la soare. El putea auzi slab vocea lui Léonie, care vorbea cu pisica. Zîmbi; probabil că îi vorbea despre Amélie. Vorbise mereu de Amélie, de cînd se întîlniseră, săptămîna trecută, spunîndu-şi că nu avea dreptul să fie tristă, pentru că acum măcar o văzuse, ştia cum arată fiica ei, cum sună glasul ei, ce simţea cînd o îmbrăţişa, cum era cînd o săruta, şi

simţea că, într-o bună zi, o va revedea. Într-o zi, cînd avea să fie liberă şi Amélie va avea nevoie de ea, vor fi împreună.

El nu ştia de unde apăruse o asemenea convingere, deşi cu cîteva timp înainte o expediase pe Amélie din Paris.

Se uită din nou în ziar. Anunţul era acolo, iar titlul spunea totul.

„Léonie s-a căsătorit în secret... acum este doamna James Jamieson, soţia unui milionar american care se ocupă de proprietăţi." El zîmbi, citind; de ce oare toţi oamenii de afaceri americani erau „milionari" pentru europeni? Oricum, ştirea apăruse, în sfîrşit.

– Jim. Ea îi făcu semn cu mîna. Mă duc sus pe şosea, să iau scrisorile. Cere-i doamnei Frenard nişte cafea proaspătă dacă vrei, şi nişte brioşe, că sînt moartă de foame.

El puse jos ziarul şi intră în casă. Iubea casa asta tot atît de mult ca şi ei. Îi plăceau zidurile răcoroase, groase, albe, şi podelele cu plăci de teracotă, coridoarele arcuite şi ferestrele lungi cu jaluzele verzi; îi plăcea ce făcuse ea aici, punînd covoare moi pe podelele lucitoare, tablouri interesante pe pereţi şi fotolii confortabile, cu perne, pentru odihnă. Era cu adevărat un cămin. Trecu pe lîngă camera lor. Fereastra era deschisă spre soare, iar razele luminau statueta lui Sekhmet; era tot cu faţa spre perete.

– Aproape că te-am învins, îşi zise el, mergînd mai departe pe coridor.

Bucătăria mare, răcoroasă, mirosea a mirodenii şi

a flori şi a pîine proaspătă. Pe o masă de brad curată, erau o grămadă de căni şi de coşuri, iar o bucată de miel stătea într-un vas marinîndu-se în vin şi frunze de dafin. Asta e cina, se gîndi el mulţumit, tăindu-şi o bucăţică de carne din şunca afumată, din cămară.

– Doamnă Frenard, strigă el, puteţi să ne faceţi o cafea?

Ea intră zîmbind.

– O să vi-o aduc afară, pe terasă.

– Mulţumesc... şi nişte brioşe, te rog, pentru Léonie.

Se întoarse pe terasă, bucurîndu-se de ritmul leneş al zilei.

Léonie şedea deja la masă, citind o scrisoare.

– Nimic important, spuse ea, doar o scrisorică de la Caro. A, şi mai este una pentru tine, de la Marsilia.

El o deschise repede, era de la *Şantierul naval Legrand*. Bărbatul pe care îl căuta venise săptămîna trecută să ceară o slujbă, dar nu revenise să înceapă lucrul. El îşi ridică privirea, jubilînd. Era primul contact real. Dacă acesta era omul, era în viaţă şi se afla aici, în Sud. În sfîrşit, era pe urmele lui. Se uită la Léonie, care îşi citea scrisoarea, şi puse biletul lui în buzunar, cu atenţie. Încă nu-i va spune nimic, o să aştepte, pînă va fi sigur.

Gérard de Courmont se bucurase de plimbarea spre Insula Saint- Louis. Cerul era de un albastru fără

nori, soarele strălucea şi fiecare vrăbiuţă de oraş, fiecare porumbel, se înfiora, de parcă, s-ar fi aflat într-o uliţă înfrunzită, la ţară. Parisul era viu şi se revărsa pe trotuare; portărese încălţate cu ciorapi negri şi cu fulare, stăteau în dreptul intrărilor, tricotînd fragile jachete albe, dantelate, pentru copilaşi, muncitorii lucrau fără cămaşă în căldura nouă şi fete cu obrajii roşii, cu rochii drăguţe, largi, flirtau cu tineri în cămaşă, aşezaţi la mesele cafenelelor cu terasă, pe sub castani înfloriţi. Vara aproape că venise dincolo de casa mare din Insula Saint-Louis.

Valetul închise uşa în urma lui, lăsînd afară lumina soarelui, iar bucuria lui faţă de ziua perfect albastră, dispăru. Aici nu exista veselia începutului de vară, ci doar măreţia imaculat lustruită a multor ani morţi.

– Tatăl meu e acasă? întrebă el mergînd prin hol, paşii lui răsunînd în tăcere.

– O să-l găsiţi în biroul lui, domnule, răspunse Bennett.

Uşa biroului era închisă, aşa că el bătu şi intră. Tatăl lui ridică privirea, fără să zîmbească:

– Gérard, spuse el, nu te aşteptam să te întorci decît mîine.

Vocea lui era obosită şi arăta prost dispus, de parcă întreaga bucurie din frumoasa lume de vară de afară, îl părăsise pentru totdeauna. Arată acum, aşa ca atunci, cînd a murit Armand, se gîndi Gérard.

– Am prins feribotul de noapte, spuse el, păstrîndu-şi vocea veselă, îmi pare bine că am reuşit. E o zi atît de frumoasă... nu e ceva mai frumos ca Parisul primăvara. M-am gîndit să iau prînzul la restaurantul

din Bois. Nu vrei să vii cu mine, tată? Am putea sta afară pe terasă să bem împreună o sticlă de vin, ţi-ar face bine.

Nu mă aşteptam, se gîndi el, să-i spun vreodată tatălui meu că i-ar face bine ceva.

– Nu ştiu, Gérard. Gilles luă nişte documente de pe birou, aşezîndu-le cu exactitate în faţa sa. Am de lucru.

– Hai, tată, lasă treaba, măcar o dată. Mi-ar face plăcere să fiu cu tine.

– Chiar aşa?

Întrebarea avea o nuanţă de amărăciune şi Gérard se încordă furios. Ce aştepta oare de la el? El mută ziarul de pe fotoliul de lîngă birou şi se aşeză.

– Mi-ar face plăcere să te iau la masă la prînz, tată, repetă el. E o zi frumoasă şi m-aş bucura să fiu cu tine.

– Îmi pare rău, spuse Gilles obosit, lăsîndu-se pe spate şi închizînd ochii. Da. Mi-ar plăcea. Acordă-mi doar un moment, să termin de scris nota asta.

Gérard luă ziarul. Era împăturit cu grijă, la ştirea privind dezvăluirea căsătoriei secrete a lui Léonie cu un domn James Homer Alexander Jamieson III. Deci, asta era! Cum poate să-i mai pese de o femeie pe care abia dacă o zărise în şaisprezece ani? Ce fel de femeie trebuie să fie? Cît de adîncă era această emoţie oare, se minună el, şi de ce lăsase să-i distrugă viaţa?

– Apropo, spuse Gilles, ridicîndu-şi privirea, l-am întîlnit pe prietenul tău, Sebastião, aseară, m-a rugat să-ţi spun că e la *Ritz*.

– Sebastião? Dar ce naiba face aici? Plecase în Brazilia, abia de cîteva luni.

– Era cu fratele lui, mai tînăr, Roberto, la *Theâtre de l'Opéra*. O aşteptau pe verişoara lor. Fuseseră la concertul de adio al lui Léonie.

Gérard îl privi surprins. Nu-l auzise niciodată pe tatăl lui rostindu-i numele. Poate acum, că o pierduse în sfîrşit pe Léonie, va accepta lucrul acesta şi va începe să-şi trăiască din nou propria lui viaţă.

– Curios, spuse el vesel. Ultima dată cînd am fost cu Sebastião, am văzut-o pe Léonie la *Voisins* şi atunci s-a jurat că era imaginea tinerei lui verişoare... sau că Amélie arată exact ca ea. A spus că e tulburător, ar fi putut aproape să-i fie mamă.

Monsieur se uită la el. Ce spunea oare? Exista o verişoară, Amélie, care arăta ca Léonie? Gîtul i se uscă şi vocea lui păru răguşită, cînd puse întrebarea.

– Verişoara lui Sebastião... cum ai zis că o cheamă?

– Amélie. Are doar şaisprezece ani, dar e nebun după ea. O cheamă Amélie d'Aureville.

Durerea ca o crampă îi alergă prin braţ şi în umăr, aşa ca în seara cînd se dusese să o caute pe Léonie la han. Gilles gîfîia, lăsîndu-se pe spătarul fotoliului de piele verde. În toţi aceşti ani ar fi putut s-o aibă, era acolo, la Rio, cu Sebastião. Ah, Dumnezeule, fusese atît de prost, atît de stupid, să nu-şi dea seama. Toţi aceşti ani pierduţi! Şi acum, era aici la Paris. Dacă ar putea pune acum mîna pe fată, ar avea-o, în cele din urmă, pe Léonie. Durerea se mută spre umăr şi spre piept şi ţipă cînd o simţi în jurul inimii, aceeaşi durere ascuţită, arzătoare.

Gérard sări în picioare.

– Tată, ce este?

Ochii lui Monsieur îi întîlniră pe ai lui; erau în agonie şi uimiţi.

– Bennett, urlă Gérard, alergînd în hol, cheamă imediat doctorul. Tata e foarte rău bolnav.

Valetul se grăbi la telefon.

– Tată!

Gérard vorbea blînd acum, dar Monsieur nu-l putea auzi. Respira scurt şi gîfîia greu, ţinea ochii închişi şi faţa îi era albă, mată, sub părul viguros, argintiu.

– Oh, tată, spuse Gérard, luîndu-i mîna rece, nu înţelegi că te-a preocupat prea mult!

Capitolul 26

Micul şantier naval de la marginea Nisei era doar o adunătură de magazii, aşezate aproape de malul mării. Zgomotul unui fierăstrău bîzîia în şantier şi doi oameni care lucrau la chila unei bărci cu pînze de vreo şase metri îşi ridicară privirile de la treaba lor, cînd Jim se opri lîngă ei.

– Iertaţi-mă că vă întrerup, spuse el cu un zîmbet.

Franceza lui avea un puternic accent american şi era precară. Totdeauna, stîrnea suficientă curiozitate ca să atragă atenţia pe care o dorea de la muncitorii indiferenţi din şantierele navale. Acelaşi efect îl avea şi

bancnota pe care o ţinea întinsă, cu numele scris pe ea.

– Caut un bărbat, spuse el. Îl cheamă Marigny. E un tip cu părul roşcat, solid, cam gras, s-ar putea spune.

Bancnota dispăru în salopeta albastră.

– Păr roşu, spuse muncitorul, da, ăsta-i Marigny. Lucra aici.

– Lucra?

– Da. A fost concediat acum o oră... pentru băutură. El n-a fost niciodată cu adevărat beat la lucru, dar totdeauna lua cîteva pahare. Îl făcea agresiv, ştii, în dimineaţa asta, s-a certat de prea multe ori – şi cu şefu'. Aşa, nu poţi păstra o slujbă, nu-i aşa?

– Se pare că nu, spuse Jim, scoţînd altă bancnotă şi ţinînd-o mai departe. Ştiţi unde locuieşte?

– Ai venit prea tîrziu. A plecat deja. Oricum, niciodată n-a stat mult în acelaşi loc. Trebuie să fi avut trei camere diferite, în puţinele săptămîni cît a fost aici. S-a dus la Paris, a zis că acolo o să aibă bani mulţi, bani pentru care n-o să trebuiască să-şi rupă oasele muncind, ca noi, proştii. E nebun, zise el, scuipînd cu dispreţ pe nisip. Dacă îl cauţi, sugeră el brusc, s-a dus probabil la gară să prindă trenul de Paris.

– Mulţumesc mult, strigă Jim, mergînd cu paşi mari prin şantier.

Trenul următor spre Paris era la douăsprezece. S-ar putea să ajungă la timp.

Jim îşi zări prada cînd trecu de barieră; o siluetă solidă, cu o cămaşă albastră, de lucru, ţinînd o mică valiză, tîrîndu-se pe peron. Jim îl urmări cînd se urcă

într-un vagon de clasa a II-a al trenului de Paris, apoi merse după el pe peron, trecînd de vagonul respectiv şi uitîndu-se înăuntru, ca din întîmplare. Marigny luase ultimul loc. Oamenii stăteau deja pe coridor, iar conductorul controla biletele.

– Paris, spuse el, perforînd biletul lui Marigny, şi trecu mai departe.

Se ducea la Paris să capete banii care îl aşteptau acolo, banii „pentru care nu trebuia să muncească". Se părea că, în sfîrşit, Marigny ieşea din ascunzătoare. Se ducea la Paris, să-l găsească pe Gilles de Courmont.

Jim merse pe peron, luă un loc la un vagon de clasa I-a, şi se gîndi care va fi următoarea mişcare. Brusc, totul i se păru simplu şi clar. Nu era nevoie să-i pună în faţă lui Monsieur dovada crimei lui; o va face asasinul în locul lui. Şi putea pune pariu că Monsieur va plăti. Zîmbi. Atunci va fi momentul să-i aducă la cunoştinţă lui Monsieur că el ştie totul. Ameninţarea cu denunţarea crimei lui era teribilă. Îşi scoase ceasul mare de aur din buzunar şi se uită la el. Douăsprezece. Trenul pleca exact, ca de obicei. Ar putea să se relaxeze şi să se bucure de o masă de prînz. Va fi o zi foarte satisfăcătoare.

Marie-France de Courmont îşi sorbea ceaiul dintr-o ceaşcă de o infinită fragilitate, cu molele de

trandafiri, fără să-i facă nici o plăcere. Gérard îi citea tatălui său ziarul, iar ea se uita la ei, cu răceală. N-ar fi trebuit să vină aici, Gilles nu însemna nimic pentru ea – şi presupunea că nici ea pentru el. O să-l văd numai ca o datorie de familie, îl avertizase ea pe Gérard, cînd acesta o rugase să vină la el. Gérard rămăsese tăcut, iar ea se întrebase dacă el putea înţelege ce însemnase viaţa ei alături de tatăl lui, în toţi aceşti ani lipsiţi de dragoste. Fusese tînără cînd se căsătorise cu el – doar optsprezece ani – ar fi putut avea o viaţă de familie fericită. Oftă şi puse jos ceaşca; ea nu fusese genul de femeie care să-şi ia un amant; în schimb, îşi dedicase toată grija şi dragostea copiilor ei.

Gilles se uita pe fereastră, ascultînd, presupunea ea, raportul detaliat al unei unificări între două companii siderurgice, pe care i-l citea Gerard. Ea fusese sinceră cînd îi spusese că mai bine murea el în accidentul acela şi nu Armand, iar acum, el păcălise moartea a doua oară. Nimic nu-l putea învinge.

Profilul lui pe fundalul pal al cerului era în continuare arogant, tot puternic; oricum, fusese totdeauna un bărbat frumos. El se lăsă pe spătarul scaunului cu rotile, pe care îl ura, îmbrăcat la fel de imaculat ca totdeauna, cu aceeaşi cămaşă în dungi, o cravată de mătase frumos legată de valetul lui, căci mîinile lui tremurătoare nu aveau putere nici pentru o treabă atît de simplă – nu putea să ţină nici ziarul destul de nemişcat, ca să-l poată citi. Picioarele, încălţate în pantofi lucraţi de mînă, bine lustruiţi, fuseseră aşezate frumos pe sprijinitoare de către

valet, iar pantalonii, perfect călcaţi, îi acopereau picioarele pe care nu le putea folosi. Ceea ce nu reuşise să facă accidentul de automobil realizase atacul de cord şi paralizia ce i-a urmat. Gilles era paralizat de la mijloc în jos. Şi mai era încă un lucru şi mai groaznic, Gilles îşi pierduse vocea. Nimeni nu ştia de ce. Doctorii şi specialiştii în bolile de nervi s-au preocupat de această problemă, timp de trei luni, şi nu au ajuns la nici o concluzie. Poate că îşi va reveni, cînd va trece şocul, îi spuseseră ei lui Gérard; e posibil.

Gilles întoarse capul să se uite la soţia sa şi privirile li se întîlniră. La ce se gîndea el oare? se întrebă ea. Nu putea şti. Nu putea să scrie, pentru că îi tremurau prea tare mîinile, şi nu putea vorbi.

Ea se ridică grăbită.

– Gérard, trebuie să plec, spuse ea, evitînd privirea lui Gilles.

– O să te conduc pînă acasă, mamă. Gérard lăsă jos ziarul. Mă întorc mai tîrziu, diseară, promise el, luînd mîna tatălui său pentru un moment. Am să-ţi mai citesc, atunci. Sau ai vrea să iau bilete la un teatru sau la un concert?

Gilles clătină din cap şi continuă să se uite pe fereastră.

Gérard îşi privi tatăl cu tristeţe. Nu ieşea niciodată. Refuza pînă şi să fie dus în parc – atît era de disperat de ruşinea de a fi infirm.

Marie-France se opri la uşă.

– La revedere, Gilles, făcu ea.

Ştia că el o putea auzi, dar el nu făcea nici un

semn. Ea ştia că n-ar fi trebuit să vină.

Am avut dreptate, se gîndi Jim, urmărindu-l pe Marigny de la o distanţă discretă, peste podul Sully. Un timp avusese îndoieli în legătură cu acest bărbat, cînd acesta intrase într-o clădire, în faţa gării, dar acolo era o casă cu camere ieftine de închiriat. Era clar că luase o cameră şi îşi lăsase bagajul acolo, apoi ieşise, gata de acţiune – sau aproape gata. Mai întîi, făcuse o vizită la barul *Augustine*, apoi la barul *Michel* şi apoi la alte cîteva baruri. Omul lui bea mult, nu încăpea îndoială în privinţa asta, iar tipul de la şantierul naval zisese că asta îl face să fie agresiv. Poate că doar îşi făcea curaj pentru treaba ce-i stătea în faţă. Probabil că el este ucigaşul lui Charles.

Se opri, cînd Marigny stătu puţin în faţa porţilor marii clădiri particulare. Marigny ezită un moment, apoi se tîrî prin curte şi urcă treptele late. Întinse mîna şi trase clopoţelul, bătînd din picioare, în timp ce aştepta, nerăbdător.

Valetul deschise uşile grele şi Marigny îi zise ceva. Valetul dădu din cap şi încercă să închidă uşa. Jim traversă strada, încetinînd pasul, şi trecu pe lîngă poartă, privind scena. Un servitor venise în ajutorul valetului şi încercau să-l facă pe Marigny să plece, dar el ţinea piciorul în uşă. Mai era cineva în hol. Era Gilles de Courmont, într-un scaun cu rotile. Deci, era

adevărat că era infirm. Uşa se închise brusc şi el rămase să privească un moment sau două. Marigny era înăuntru.

Gilles se confruntă cu Marigny dincolo de biroul lui. Erau singuri. Bărbatul vorbea, îl ameninţa. Desigur se gîndi el, e şantaj. Ah, Doamne, Verronet, de ce a trebuit să mori pe rîul Amazon? Am nevoie de tine, acum! Doar Verronet ar fi ştiut cum să rezolve treaba asta – Verronet ar fi fost vocea lui, mîinile lui; nu era nimeni altcineva în care să se încreadă. Nimeni căruia să-i pese.

Marigny umbla prin cameră, plin de încredere. Cine s-ar fi gîndit că bătrînul va fi în starea asta? Ei, era doar cu atît mai uşor, nu-i aşa? El putea să tot vorbească şi bătrînul bastard nici măcar nu-i putea răspunde. Ar putea fi cea mai uşoară treabă din viaţa lui.

– O să mă duc la ea, ameninţa el. O să-i spun totul. O să-i spun ce-ai făcut – nu ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Acum ea e faimoasă... şi bogată. Apoi adăugă, ştergîndu-şi sudoarea de pe carnea buhăită a feţei lui spîne, cu mîneca de la cămaşă; desigur că ar trebui să mă duc şi în altă parte... la fiul tău – sau la soţie.

Se duse la o măsuţă şi luă sticla de whisky, turnîndu-şi din belşug.

– Vrei? întrebă el, fluturînd sticla delicată, de cristal venețian.

Rînji la chipul lipsit de expresie al lui Gilles, cînd sticla ajunse pe podea, spărgîndu-se într-o mie de țăndări cu un clinchet delicat, răspîndind whisky-ul pe vechiul covor chinezesc.

Gilles simți cum îi curge transpirația pe șira spinării, cînd se împinse mai departe de masa de lucru, manevrînd neîndemînatic scaunul cu rotile, în timp ce se chinuia cu cheile la sertarul de jos, din stînga, al biroului. Ah, Doamne, de ce e atît de greu, de ce nu vor mîinile mele să facă ce vreau eu? Cheia intră în cele din urmă în broască și, trăgînd cu greu, sertarul se deschise. Se aplecă într-o parte și băgă mîna înăuntru. Ținea totdeauna acolo ceva bani, nu știai niciodată cînd puteai avea nevoie de bani lichizi pentru afaceri – sau pentru șantaj, adăugă el furios. Se uită cu fascinație la mîna sa care tremura cînd încerca să se strîngă în jurul pachetului de bancnote, de parcă nici nu era mîna lui. Cu o ultimă tresărire, reuși; obosit, își retrase brațul, odihnindu-și-l pe genunchi.

Gilles se dădu înapoi, din cauza mirosului acru de transpirație și băutură, cînd Marigny se aplecă asupra lui.

– Mulțumesc, zise el luînd bancnotele și băgîndu-le în buzunar. Mulțumesc foarte mult, domnule duce.

Marigny începu să rîdă, cînd se îndreptă spre ușă, dînd cu piciorul în sticla spartă, din drum.

– Se zice, domnule duce, spuse el oprindu-se lîngă ușă, că Dumnezeu îi lovește pe cei păcătoși. Ei, de dumneata s-a ocupat, cu siguranță. Își mîngîie cu un rînjet buzunarul cămășii. Am să mă întorc, promise el, cînd o să se termine ăștia.

Ah, Doamne, se gîndi Gilles. Ah, Dumnezeule, o să vină înapoi, şi eu n-am nici o putere. Nu mă pot mişca, nu pot vorbi. Nu pot să scap de el în nici un fel. O să trebuiască să stau aici şi să aştept, întrebîndu-mă cînd o să vină iar – şi cui i-aş putea spune. Gilles se uită mut, la uşa închisă.

Marigny vizitase deja trei baruri, cînd ajunse la *Şase Zero Unu* de la colţul aglomeratei străzi Ponsard. Jim îl urmă înăuntru. El se aşeză în capătul opus al sălii şi comandă un scotch, sorbindu-l încet, cu privirea aţintită spre omul lui. Marigny şedea singur la bar, bînd whsky, fără să discute cu nimeni. Oare reuşise să obţină ceea ce dorise? De unde putea să ştie? Văzu că mai comandă încă o băutură. Marigny îşi duse mîna la buzunarul cămăşii şi scoase un vraf de bancnote. Î dădu una barmanului, care o privi surprins, înainte de a se duce cu ea la casa de marcat, şi se întoarse cu o mînă de bancnote, ca rest. Marigny îi dăduse barmanului o bancnotă mare, deci probabil că reuşise să-l şantajeze pe Monsieur.

Marigny se ridică brusc, răsturînd paharul cu whisky ca un om grăbit şi se îndreptă spre uşă. Mersul lui, în mod normal legănat, devenise mai nesigur şi se împiedică pe treaptă, întorcîndu-se să o privească acuzator, înainte de a păşi pe trotuar. Jim îl

urmă, aşteptînd să vadă ce va face în continuare – era clar că acum era prea beat ca să vorbească. Oare se va duce la camera lui să doarmă şi să-i treacă?

Marigny se repezi din nou înainte, pornind pe stradă, hotărît, îndreptîndu-se spre barul din faţă, exact cînd o maşină dădu colţul străzii Ponsard. Jim avu timp să vadă groaza de pe chipul şoferului, înainte ca maşina să-l lovească pe Marigny, trîntindu-l de-a latul străzii. Trupul mare, moale, păru suspendat în aer minute în şir, înainte de a se prăbuşi la pămînt, cu un zgomot care îţi făcea rău.

Maşina lovi trotuarul şi se opri, conducătorul ei aplecîndu-se şocat asupra volanului. Jim traversă în fugă strada, spre locul unde zăcea Marigny, cu faţa în sus, pe marginea trotuarului. Avea ochii deschişi şi era mort. O mînă mai ţinea încă strîns un teanc din bancnotele lui Monsieur şi ele se risipiră uşor, una cîte una, pe strada murdară, mînate de vînt.

Deci, Marigny o făcuse! Monsieur plătise banii şantajului. Va aştepta în fiecare zi ca Marigny să se întoarcă, se va întreba în fiecare zi dacă se va întoarce. Va sta acolo, în scaunul lui cu rotile, mut, infirm şi speriat – speriat că secretul lui se va afla, în cele din urmă. Jim se uită la trupul lui Marigny, care arăta grotesc, aşa mort cum era. Monsieur nu va şti niciodată că acela care îl şantaja era mort. Va trăi cu teama. Marigny reuşise acolo unde oricine altcineva eşuase. Monsieur era lipsit de putere.

Jim se uită la chipul asasinului lui Charles d'Aureville.

– Ei, Léonie Jamieson, murmură el, asta-i răzbunarea ta.

Cartea a doua

19.0 - 1919

Capitolul 27

Amélie alese pentru rochia ei de nuntă o tafta albă, bogată, iar materialul somptuos îi dădea siluetei ei înalte, subţiri, un aer regal. Ea aştepta răbdătoare, în timp ce croitoreasa îi strînse bluza în talie, bucurîndu-se de amploarea fustei care foşnea peste jupoanele înfoiate. Îşi desenase ea singură rochia, aplecîndu-se, cu Xara şi Isabelle, asupra unor fotograii şi schiţe, pînă cînd îi reuşi cum dorea. Două rînduri de volane mărgineau decolteul şi mergeau în jos, pe mijlocul mînecilor scurte, încreţite, iar decolteul îi lăsa liber gîtul, pentru frumoasele perle pe care i le

dăduse mama ei cînd era doar un bebeluş.

– Hai să încercăm voalul, spuse Xara, ridicînd cei zece metri de tul de mătase care forma baza dantelei de Bruxelles, veche de un secol, pe care Isabelle o purtase la nunta ei, ca şi mama şi bunica ei mai înainte. Ea şi doamna Delfina aşezară voalul pe capul lui Amélie, prinzîndu-l deocamdată cu o coroniţă de flori de mătase, deşi, în ziua nunţii, Amélie avea să poarte flori de portocal.

– Perfect, murmură Xara. Roberto o să se îndrăgostească de tine din nou.

Imaginea reflectată a lui Amélie se uita la ea: o străină – fragilă, în nori de mătase, de tul şi de dantelă – emoţionată de semnificaţia albului de mireasă. Peste trei săptămîni, avea să fie senhora Amélie Castelo do Santos, o femeie măritată. Soţia lui Roberto. Întreaga ei viaţă va fi diferită. Ea şi Roberto îşi petreceau tot timpul împreună, fiecare moment pe care-l avea liber îl petrecea cu ea, iar Diego părea să fi dispărut din vieţile lor, de parcă n-ar fi existat niciodată. Şi Roberto era atît de diferit acum, atît de tandru, de iubitor. Încă o mai tachina, dar într-un alt mod, iar adesea tachinatul şi jocurile lor se terminau cu săruturi şi mîngîieri care deveneau tot mai pasionate, mai exploratoare, pe măsură ce descopereau o nouă fascinaţie, fiecare pentru trupul celuilalt, iar Amélie descoperi în ea însăşi o nouă pasiune.

Roberto era totdeauna cel care se reţinea, deşi, se gîndea ea cu vinovăţie, ar fi dorit mai mult; dorea cu disperare ca el să nu se oprească din sărutări, dorea strania atingere a mîinilor lui care îi erau totuşi atît de

familiare. Aşteaptă, Amélie, îi spunea el, sărutîndu-i obrajii înroşiţi, curînd, vom fi căsătoriţi.

Bătaia în uşă o trezi din visare.

– Bună, strigă Sebastião, pot să intru?

– Nu, nu domnişoară, n-are voie. Doamna Delfina alergă la uşă, în panică. Nu trebuie să vadă mireasa în rochie, înainte de nuntă.

Amélie izbucni în rîs.

– Dar nu e mirele, zise ea, e Sebastião.

– Amélie!

Arăta atît de tînără în splendida rochie de mireasă, o fată în prag de a deveni femeie, mireasa care sperase totdeauna că va fi a lui. Sebastião inspiră adînc; era mai bine că pleca, pînă la nuntă, căci era prea dureros să stea şi să privească la fericirea ei.

– Am venit să-mi iau rămas bun, zise el. Nu m-am aşteptat la o repetiţie cu mireasa în rochia de nuntă.

– Ei, întrebă Amélie, ce părere ai?

– O să fii cea mai frumoasă mireasă pe care a văzut-o vreodată oraşul Rio, o asigură el, şi toţi bărbaţii vor fi geloşi pe Roberto.

Amélie roşi.

– Bineînţeles că nu vor fi, astea-s fleacuri. Dar, Sebastião, ţi-ai luat rămas bun? Unde pleci?

– Scap de toate planurile astea nebuneşti de nuntă. Nimeni nu poate vorbi de altceva şi întrucît aici vor năvăli hoarde din familia Santos, eu plec să prind un pic de linişte la fermă, atîta timp cît mai pot. Mă întorc pentru nuntă.

– Sebastião – faţa ei era încă aproape de a lui şi ochii ei erau îngrijoraţi. Sebastião, ai să fii în

continuare prietenul meu, da? Vreau să spun, după ce am să mă căsătoresc?

Sărmana, draga de ea, nu ştie că nu va mai fi niciodată acelaşi lucru.

– Bineînţeles că da. Îi mîngîie obrazul, liniştitor. Şi oriunde am să fiu în lume, aştept să primesc acele scrisori complete cu mici desene, deşi presupun că, în curînd, ai să-mi scrii despre minunaţii tăi bebeluşi.

– Bebeluşi! strigă Amélie speriată de această idee.

– Femeile fac copii, ştii doar.

– Da, dar încă nu – pînă nu mai cresc.

– Vai, Amélie! Sebastião o strînse în braţe, în ciuda protestelor îngrozite ale doamnei Delfina. Micuţă Amélie, şopti el, ai crescut.

El o sărută pe vîrful nasului.

– Ne vedem la biserică, strigă el, aplecîndu-se s-o sărute pe Xara, în drum spre uşă. Ea se gîndi că vocea lui părea mai veselă decît îi era faţa. Oare Sebastião sperase şi el la Amélie? Şi oare Amélie n-ar fi făcut mai bine să-l aleagă pe el? Oftă. Erau întrebări ipotetice, prosteşti. În fond, Amélie era aceea care trebuia să decidă.

Doamna Delfina împături cu grijă rochia în uriaşa ei cutie şi, fără măreţia ei de mătase, Amélie era din nou ea însăşi.

– Ah, sărmană Onça, strigă ea alergînd spre ferestrele mari, duble, care dădeau spre terasă, a fost lăsată afară tot timpul ăsta.

– Foarte bine am făcut, murmură doamna Delfina. Nici nu vreau să mă gîndesc ce puteau face ghearele ei din voalul ăsta.

Puiul de jaguar stătea întins la umbră, cu picioarele din spate întinse drept şi capul sprijinit pe labele mari din faţă.

Balustradele verandei proiectau dungi pe blana crem, lăsînd să se întrezărească frumoasa culoare chihlimbăriu-roşcată pe care o va căpăta cînd va ajunge la maturitate; se uită la Amélie cu ochii trişti ai unei pisici ţinute afară.

– Eşti supărată, Onça, i se adresă Amélie, şi nu te învinovăţesc... voiai doar să vezi ce se petrece înăuntru, nu-i aşa?

Felina îşi ridică urechile, speranţa revenindu-i în priviri.

– Vino, draga mea, murmură Amélie, luînd-o în braţe şi sărutîndu-i locul moale, exact deasupra nasului ei lucios. Laba ei greoaie se ridică jucăuşă, dar Amélie o prinse, înainte de a ajunge la faţa ei.

– Nu, nu, Onça. Nu, pînă nu o să înveţi că ghearele tale pot să- mi facă rău.

Felina stătea cu burta-n sus în braţele ei, relaxată ca un copilaş, în timp ce ea îi murmura, o gîdila sub bărbie şi îi mîngîia blana înfoiată.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva, se minună Xara. Creatura asta ţi-e devotată. Nu ştiu ce o să se întîmple cînd o să crească prea mare şi o să trebuiască să renunţi la ea.

– Să renunţ la Onça? Vai, Xara, n-aş face asta niciodată.

Xara se uită cu îndoială la felină. Nu fusese bucuroasă cînd Edouard i-o dăruise înainte de nuntă. Ştia ce sentimente avea Amélie pentru pisici şi acest mic jaguar era adorabil. Dar va creşte şi va deveni un

animal puternic.

– O dresez, spuse mîndră Amélie. Uite, deja merge la piciorul meu. Felina o urmă ascultătoare, oprindu-se cînd se opri ea. Încă n-a învăţat să se aşeze, dar o să-nveţe. Nu trebuie să te îngrijorezi, Xara, multă lume ţine jaguari ca animale de casă, sînt cu adevărat credincioşi stăpînilor lor.

Onça se răsturnă pe spate, întinzînd o labă spre panglica pe care Amélie i-o clătina în faţă.

– Onça, spuse ea iubitoare, tu eşti cel mai frumos cadou de nuntă, dintre toate.

Roberto îşi croi drum prin piaţa aglomerată, chiar şi la ora asta matinală, cu negustori, hamali şi cumpărători, ca şi el, care cumpărau pentru magazine, restaurante şi hoteluri. Era ora cinci dimineaţa şi el se afla acolo, ca în fiecare dimineaţă în ultimele două luni, ca să înveţe cum să cumpere produse pentru *Hotel d'Aureville* şi pentru *Pavillon*. Era unul dintre aspectele „învăţării meseriei", cum îl numise Edouard. Îşi băgă mîinile în buzunare, urmărindu-l pe ajutorul şefului bucătar de la *Pavillon* care stătea aplecat deasupra grămezilor de creveţi şi testa vinetele dacă erau coapte. Roberto discutase deja cu el despre cantităţi, învăţînd că risipa sau cumpărarea unei cantităţi prea mari putea însemna ruină financiară rapidă pentru un restaurant. Nimic nu

se risipea niciodată la *Pavillon* şi totul era totuşi deosebit de proaspăt.

– Am să mă întorc la bucătărie acum, domnule Roberto, îi strigă tînărul bucătar. Mă aşteaptă cu astea.

Roberto se întinse obosit. Nu era uşor să se scoale în fiecare zi la patru şi jumătate. Totuşi merita, se gîndi el, făcîndu-şi drum, printre tarabe, înapoi în stradă. Trebuie să cunoască fiecare latură a unui hotel pentru a-l administra, de la cumpăratul legumelor, la supravegherea restaurantului, de la procedeul cel mai potrivit de a saluta oaspeţii, la ţinerea contabilităţii. Iar de cînd începuse să lucreze la *Hotel d'Aureville*, descoperise că îl interesa fiecare aspect al acestuia. Îi vor trebui doi ani, considera el, ca să stea pe lîngă Olvidor şi abia apoi va putea să fie un bun administrator de hotel. Atunci, va putea lucra oriunde în lume – în Franţa, Elveţia, poate chiar şi în Anglia. Îşi aminti cu durere de anii pe care nu-i petrecuse la Oxford. Fusese vina lui Diego; nu, nu era adevărat, fusese propria lui slăbiciune, care îl făcuse să piardă examenele acelea cruciale. Dar plătise pentru asta, lucrînd cîteva luni la fermă.

Se uită la ceas, cînd deschise uşa cafenelei *Miltinho*. Avea exact timp pentru a lua o cafea rapidă, înainte de a se întoarce.

Cafeneaua era surprinzător de aglomerată, un amestec de oameni de piaţă, care luau micul dejun după ziua lor grea de muncă, începută pentru unii de la miezul nopţii; alţii erau oameni de noapte, cei pentru care ziua nu începea, ci se termina noaptea.

Uitîndu-se la fețele lor, își aminti de el însuși după asemenea nopți: amărăciunea, regretele. Slavă Domnului că toate astea aparțineau trecutului. Acum, viața lui era Amélie, viața lui frumoasă, simplă și curată.

– Ei, bună!

Vocea familiară era veselă și Roberto își dădu seama, fără să se uite, cine era.

– Cum te simți logodit? Puțin ca îngrășatul înainte de tăiere?

Roberto înghiți cafeaua fierbinte dintr-odată și scăpă ceașca în farfurioară.

Diego puse o mînă pe brațul lui.

– Te deranjează dacă stau jos? În fond, sîntem prieteni vechi, nu-i așa?

Își trase scaunul mai aproape de al lui Roberto.

– Am vrut să vin să te văd, de cînd am citit anunțul, dar am fost plecat multă vreme din oraș – Recife, Bahia... ici, colo – știi tu.

– Ești invitat la nuntă, spuse Roberto bățos, cu părinții tăi. Mama mea a trimis invitația.

Ochii lui Diego străluceau amuzați, sub sprîncenele negre, dese.

– Știu. Și cum ai să te descurci, Roberto? Mă refer la căsătorie - în fiecare noapte aceeași femeie?

Ochii albaștri limpezi ai lui Roberto întîlniră privirea întunecată a lui Diego și o mie de amintiri trecură prin această privire.

– Cred că trebuie să știi, spuse Roberto răgușit, că mă căsătoresc cu Amélie pentru că o iubesc.

Îi evită ochii, luînd ceașca goală, scurgînd-o încă o

dată. Să facă orice, numai să evite să-l privească pe Diego.

– O iubeşti! Vocea lui Diego era dispreţuitoare. Ce contează dragostea, pentru unul ca tine? Ştii că eşti altfel, Roberto, amîndoi sîntem. Căsătoreşte-te, dar ai să regreţi.

El se aplecă mai aproape şi Roberto putu mirosi în respiraţia lui duhoarea de *Cachaça* stătută. Ştia cum trebuie să fi fost noaptea lui, aproape putea gusta mîngîierile care au fost depuse din abundenţă pe carnea lui Diego.

Roberto se ridică brusc, răsturnînd scaunul în grabă, iar oamenii se întoarseră să privească, în timp ce trecea pe lîngă ei în drum spre uşă.

Diego îl urmă.

– Am să vin la nuntă şi am să mă port bine, promit. Dar am avut probleme la fermă şi am nevoie de ajutorul tău.

Roberto continua să meargă. Diego se grăbea alături de el, vorbind în timp ce umblau.

– E vorba de tata, spuse el. Ştii ce greu i-a mers, în ultimii ani. Dumnezeu ştie de ce nu a vîndut ferma cînd a putut, dar s-a agăţat de ea cu toate necazurile şi a ipotecat-o toată – pînă la ultimul hectar. Şi casa. Acum nu poate plăti şi perceptorii ameninţă să vină să preia totul.

Roberto se opri. Teo Benavente era cel mai vechi prieten al tatălui lui. De ce nu ştiuse că are asemenea probleme?

– Dar asta-i îngrozitor, trebuie să-i cerem tatălui meu să-l ajute. Ştiu că i-ar împrumuta banii ca să

plătească ipoteca.

Diego se uită fix la el.

– Da, ar face-o. De altfel, Roberto, a şi făcut-o. Doar că se pare că... mă rog... „s-au pierdut" pe drum.

– Ce vrei să spui? Unde sînt banii?

– Tatăl tău mi-a dat mie cecul, ca agent al tatălui meu la Rio. Ridică din umeri cu un zîmbet slab în colţurile gurii. Eu am procură de la el. A fost uşor să mi se plătească mie banii. Am făcut cîteva investiţii – am crezut că am să fac avere – totuşi, se pare că am jucat greşit... şi ştii cît de repede dispar banii – cîţiva aici, cîţiva dincolo...

– Nu putea fi vorba doar de „cîţiva" bani! Isuse, Diego, cum ai putut face una ca asta? L-ai ruinat pe tatăl tău!

Diego zîmbi, cu faţa lui fină, atrăgătoare, calmă şi nepătată de distracţiile de noapte sau de mustrări de conştiinţă.

– Mă ştii, Roberto, ai spus totdeauna că nu sînt bun de nimic. Dar acum e problema perceptorului pentru ipotecă. O să se ducă la fermă, peste cîteva zile, să o preia. M-am gîndit că, dacă aş putea să i-o iau înainte, pînă nu se duce la tatăl meu, aş putea vorbi cu el... poate i-aş da ceva bani acum şi i-aş promite mai mulţi pentru mai tîrziu, doar ca să mai amîn puţin lucrurile. Am nevoie de ajutorul tău, Roberto.

– Nu, spuse cu fermitate. N-am să te ajut.

Diego merse alături de el.

– Ba da, o să mă ajuţi. În fond, vrei să te însori cu

Amélie, nu- i aşa?

Roberto încetini pasul.

– Ce vrei să spui?

Stătură faţă-n faţă, nepăsători faţă de trecătorii care îi împingeau, trecînd pe lîngă ei, strada fiind acum aglomerată.

– N-aş vrea să trebuiască să-i spun adevărul despre tine, Roberto. Vreau să zic că aş dori cu adevărat ca voi doi să fiţi fericiţi.

Zîmbetul lui Diego era inocent ca al unui copil, aşteptînd cu mîinile în buzunare răspunsul lui Roberto.

Cum putea oare să fie atît de relaxat? se întreba Roberto. Mă şantajează! Ce să fac? Ce pot să fac?

– Nu e pentru mine. Diego schimbă tactica. E pentru tata. Ştiu că am greşit – foarte rău. Dar acum trebuie să-l ajut. Şi am nevoie ca tu să mă ajuţi.

– Ce vrei să fac eu? întrebă Roberto băţos.

– Am nevoie de ceva bani. O să trebuiască să faci rost de cît poţi mai mulţi. Diego se gîndi la seiful de la hotel. Roberto avea acum acces la el. O sumă *substanţială,* Roberto.

Nu va spune o cifră limită, ci îl va lăsa pe Roberto să facă lucrul ăsta. El aşteptă reacţia lui Roberto, dar nu se produse nici una.

– Şi vreau să vii cu mine la fermă, adăugă el. O să am nevoie de ajutor cu perceptorul, s-ar putea să nu mă creadă pe cuvînt. Tu poţi să-i spui că eşti administratorul proprietăţii tatălui tău şi că el este garant. O să te creadă.

Gura lui Roberto se strîmbă.

– Nu! Am să-ţi fac rost de bani, dar nu merg cu

tine.

– Bineînţeles că ai să mergi. Zîmbetul lui Diego era triumfător; ştia că va cîştiga. Va fi ca pe vremuri, Roberto – doar noi doi, împreună.

Şi, se gîndi el în sinea lui, n-o să te mai întorci la Amélie, cînd voi fi terminat cu tine. Te-am prins, Roberto do Santos.

Diego era încîntător. Era blînd şi vorbea frumos, nu mai avea nimic din manipulatorul lăudăros, plin de încredere, în timpul călătoriei spre fermă.

– Treaba asta m-a schimbat, îi spuse el lui Roberto. Ştiu că am greşit şi trebuie să-mi răscumpăr greşeala faţă de tata. N-am să mai fac niciodată aşa ceva. Îţi promit.

Zîmbetul lui era atrăgător şi ochii îi străluceau de sinceritate, astfel încît Roberto începu să se întrebe dacă era adevărat.

– Îţi mulţumesc că ai venit cu mine.

Diego puse mîna pe braţul lui Roberto, atingîndu-l uşor, iar şocul contactului trecu prin tot corpul lui Roberto. Nu va pierde niciodată acele amintiri, oricît le-ar îngropa în cotloanele minţii lui.

– Hai să fim iar prieteni, pledă Diego. Ne cunoaştem de o viaţă, hai să uităm trecutul, Roberto, haide. Mîna lui se strînse mai tare pe a lui Roberto. Dă mîna cu mine.

Trenul îi lăsă în cel mai apropiat orăşel şi ei închiriară nişte cai pentru ultima parte a călătoriei, ca să poată călări direct, evitînd drumul lung pe şosea, Diego ştiind că pe acolo trebuie să o fi luat perceptorul. Drumul era uşor, dar era cald şi Roberto fu mulţumit cînd ajunseră în sfîrşit la drumul care mergea pe marginea plantaţiei Benavente. Mai aveau încă vreo cîţiva kilometri, dar pentru prima oară Diego arăta îngrijorat. Oare să-l fi scăpat ei pe perceptor? El dădu pinteni calului şi praful uscat sări de sub copitele acestuia. Abia la bucăţica de pădure de la marginea fermei îl ajunseră din urmă pe bărbat, la cîţiva kilometri de casă. Se întuneca şi era clar că se pregătea să înnopteze acolo. Îşi legase calul şi aduna lemne ca să aţîţe micul foc pe care îl aprinsese. Le făcu semn cu mîna,ca un salut, cînd se apropiară.

Diego se uită la el de pe cal.

– Oare nu-ţi dai seama că încalci proprietatea?

– Sînt în drum spre fermă, domnule, dar n-am vrut să ajung acolo noaptea tîrziu. Stăpînul e un om bătrîn, n-am vrut să-l tulbur. O să mă duc mîine.

Diego lovi sălbatic şi perceptorul se învîrti, cînd lovitura bruscă îl atinse într-o parte a capului.

– N-o să te duci nicăieri, spuse Diego cu dispreţ.

– Isuse, Diego! Roberto sări de pe cal. Ce faci?

– Dă-te la o parte, Roberto, lasă-mă să mă ocup eu în felul meu, de ăsta.

Diego descălecă şi se apropie de bărbat, care se ascundea după Roberto.

– Vreau doar să vorbim despre tatăl meu, spuse Diego cu un ton mai rezonabil.

Roberto îl urmărea cu neplăcere. Părea rece şi raţional, de parcă depăşise izbucnirea iniţială de furie.

– Tatăl dumitale? Vocea perceptorului era răguşită de teamă.

– Stăpînul, cel pe care urmează să-l vizitezi mîine dimineaţă. Scoase teancul de bani din buzunar – banii lui Roberto. Plănuiesc să-ţi plătesc ce datorăm; în fond, nu vrei decît banii, nu-i aşa?

– Adevărat, domnule, o fermă nu e de mare folos pentru nimeni, în ziua de azi. Dacă aveţi banii, perfectăm plata.

Roberto se uită la banii din mîna lui Diego. Era tot ce avusese în bancă, iar totalul reprezenta rezultatul unor evenimente de familie, dintr-o viaţă întreagă: daruri de ziua de naştere, mici moşteniri de la mătuşi decedate, depunerea făcută de bunicul lui în ziua cînd se născuse el. Cel puţin, se gîndi el obosit, vor fi bine folosiţi, dacă ajutau la salvarea plantaţiei lui Teo Benavente.

– Hai, spuse Diego raţional, să stăm lîngă foc şi să discutăm. Am aici o sticlă, ne-ar prinde bine o băutură.

Îi trecu sticla perceptorului, care bău cu sete, ştergîndu-şi gura cu dosul mîinii, tuşind cînd whisky-ul îl arse pe gît.

Diego i-o oferi lui Roberto, care refuză, apoi Diego luă şi el o înghiţitură zdravănă.

– Hai să ne uităm la documentele alea, domnule, ceru el.

Ei aşteptară stînjeniţi în lumina pîlpîitoare a focului, în timp ce Diego examină actele. Era foarte întuneric

şi umezeala îi cuprindea; mici picături de ceaţă ieşeau din pămîntul care se răcorea. Vegetaţia măruntă mişuna de activitate nocturnă şi, în depărtare, lătra un cîine.

Diego mai trase o dată din sticlă.

– Ei bine, omule, spuse umblînd la cingătoare am banii pentru tine chiar aici. Brusc, braţul lui îl apucă pe bărbat de gît, trăgîndu-i capul în spate. Un cuţit subţire străluci la gîtul bărbatului.

– Ai să pui semnătura aici, domnule, spuse Diego, ţinînd hîrtia în faţa ochilor omului.

– Diego! Ce faci?

Roberto se ridică în picioare într-o clipă.

– Stai pe loc, îl avertiză Diego, cu vocea la fel de ascuţită ca şi cuţitul din mîna lui, o nuanţă de plăcere din ochii lui însoţind ameninţarea. Roberto se opri făcîndu-i-se dintr-odată teamă. Ţi-am spus să mă laşi să mă ocup de ăsta în felul meu.

– E o chitanţă în care se spune că ţi s-au plătit banii. Semnează.

– Dar nu mi-ai plătit banii, domnule.

– Exact... Vrei să semnezi sau te ucid?

Vocea bărbatului tremură.

– Semnez, dacă îmi dai banii.

Diego rîse şi împinse cuţitul mai aproape. O picătură de sînge apăru pe gîtul bărbatului şi el luă repede hîrtia. Vocea lui se subţiase de frică.

– Am s-o semnez, domnule.

Diego îşi relaxă strînsoarea şi îi dădu perceptorului un toc.

Îi zîmbi lui Roberto.

– Ţi-am zis că totul va fi în regulă!

Roberto simţi un val de uşurare.

Perceptorul ţinu hîrtia cu o mînă tremurătoare. Diego o citi, apoi o împături cu grijă şi o puse în buzunar. Se aplecă înainte şi Roberto zări strălucirea cuţitului din mîna lui, în timp de el tăie curat şi repede beregata perceptorului.

Sîngele sări pe foc, în timp ce bărbatul căzu fără zgomot în faţă, în foc, iar Roberto, cu un ţipăt răguşit, îl apucă, trăgîndu-l înapoi din flăcări.

– Doamne, Dego, ce-ai făcut? urlă el.

– L-am omoît, bineînţeles. Vocea lui Diego era calmă, în timp ce ţinea cuţitul în foc ca să-l cureţe. Ce altceva puteam face?

– Mi-ai spus că voiai să discuţi cu el, că vom putea vorbi cu e... să facem o înţelegere cu el.

Diego era de un calm rece şi raţional.

– Nu poţi aunge la o înţelegere cu nenorociţii ăştia, ori plăteşti, ori... iar pentru el, venise vremea lui „ori". Nu înţelegi, Roberto, am chitanţa semnată... omul, pur şi simplu, dispare. Vor crede că a fugit cu banii sau că a fost jefuit. Se întîmplă mereu. Şi nimeni n-o să ştie ce-am făcut noi.

– Ce-am făcut *noi*?

Diego rîse.

– Păi, ai fost aici, nu-i aşa? Eşti tu şi cu mine, Roberto. Am salvat plantaţia tatălui meu – asta-i tot ce contează. Acum, tot ce avem de făcut este să scăpăm de el.

Roberto se uită la cadavrul scăldat în sînge de la picioarele lui.

– Să scăpăm de el? Trebuie să fii nebun, Diego.

Tremura de şoc şi îi era rău.

– Bineînţeles că nu sînt nebun. Sînt doar practic. Îmi stătea în cale şi mi-ar fi făcut o mulţime de neplăceri. Asta era soluţia perfectă. Acum hai, trebuie să mă ajuţi să-l îngropăm.

– Nu pot, şopti Roberto. Nu pot face asta.

Diego înconjură focul şi puse mîinile pe umerii lui Roberto.

– Sigur că poţi, Roberto, spuse el aproape patern. Haide, nu-i chiar atît de greu. O să săpăm o groapă şi o să-l îngropăm cum trebuie. Nu-l putem lăsa aici, să-l găsească cineva, că o să avem amîndoi necazuri. În fond, nimeni n-o să ştie cine a făcut asta, tu, Roberto sau eu, nu-i aşa?

Ochii lui Roberto se lărgiră de groază, cînd Diego scoase nişte sape din sacul de la şa.

– Haide, comandă el, hai să terminăm treaba.

Roberto înţelese brusc realitatea situaţiei şi ce se întîmplase. Nu fusese un act violent declanşat de tensiunea momentului: Diego plănuise această crimă de la început – şi plănuise să-l implice şi pe el, ca să nu aibă nici o scăpare. O imagine a feţei inocente, zîmbitoare, a lui Amélie îi veni în minte lui Roberto. Vai, Doamne, Dumnezeule! O pierduse pe Amélie. Acum Diego nu-i va mai da drumul niciodată.

Luă sapa şi îl urmă pe Diego în vegetaţia măruntă şi începu să sape în locul ales. Împreună, au cărat cadavrul şi l-au băgat în groapa puţin adîncă, acoperindu-l cu frunze. După ce terminară, se uitară unul la célălalt în tăcere.

– Mai bine să mergem la tine, spuse Diego în cele din urmă, dînd cu piciorul în rămăşiţele focului. Tatăl meu nu ştie că sînt aici şi e mai bine să nu ştie. Aşa, dacă îl întreabă despre ceva, o să poată să spună adevărul: n-a văzut pe nimeni şi acasă nu erau decît el şi mama.

Drumul călare pînă la ferma Do Santos l-au făcut în tăcere şi, cînd a văzut în sfîrşit ferestrele luminate ale casei, lui Roberto i se păru că nimic nu arăta mai primitor şi mai sigur. Totuşi, se gîndi el cu disperare, pentru mine nimic nu va mai fi cum a fost.

Tia Agostinha era foarte bătrînă acum, dar tot era regina gospodăriei şi ea fu aceea care se grăbi în hol, ca să-i salute.

– Roberto, zîmbi ea şi îşi desfăcu braţele, ce o surpriză pentru bătrîna ta mătuşă. Vino aici şi sărută-mă.

– Sînt cam murdar, Tia Agostinha. Roberto se aplecă să o sărute. Am călărit drum lung, mai bine să mă spăl.

– Cine-i celălalt? întrebă ea, uitîndu-se în întuneric, în spatele lui.

– Sînt doar eu, mătuşă Agostinha, zise Diego zîmbind.

– A, Diego. Bine, intraţi amîndoi. Arătaţi rău. Uite la noroiul de pe podea... şi asta ce-i? Agostinha îi atinse haina. Sînge! Eşti rănit?

Roberto îi împinse mîna.

– Nu, nu... nu sînt rănit. Nu-i nimic, mătuşă Agostinha, doar o zgîrietură. Mă duc să mă curăţ.

– O zgîrietură? Cu atîta sînge?

Roberto se uită la cămaşa lui, unde sîngele perceptorului se uscase, devenind de un roşu închis, ruginiu. Îi veni greaţă. Trebuia să-şi fi scos hainele astea!

Sebastião deschise uşa biroului. Cine putea fi oare, la ora asta de seară? Intră în hol, unde stătea Roberto cu faţa albă şi zburlit, cu Diego în urma lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el îngrijorat. Ce faceţi voi doi aici?

Roberto se clătină şi genunchii începură să-i cedeze.

– Agostinha, trebuie să fie rănit! exclamă Sebastião, alergînd să-l prindă, cînd el căzu la podea. Doamne, uită-te în ce hal e! Diego, ce s-a întîmplat?

– A căzut de pe cal, minţi Diego volubil. Cred că era obosit şi n-a văzut creanga joasă, cînd am mers prin pădure. L-a dat jos de pe şa... de aia e aşa plin de noroi.

Sebastião îi rupse cămaşa lui Roberto, i-o desfacu şi se uită la pieptul lui neatins. Încet, îi ridică braţele şi îl examină. Nu era nici o rană. Roberto deschise încet ochii şi vru să se ridice.

– Ajută-mă, ordonă scurt Sebastião, şi Diego se grăbi să-l ridice pe Roberto în picioare. Împreună, îl cărară în micul birou şi îl aşezară într-un fotoliu. Un foc ardea vesel, opunîndu-se răcelii nopţii ceţoase de afară, iar Tia Agostinha se agită în jur, cu îngrijorare.

– Spune-mi, ce s-a întîmplat, dragul meu? spuse ea. Las-o pe bătrîna ta mătuşă să te ajute.

Roberto se apleacă înainte, punîndu-şi capul în mîini.

– Nu poţi face nimic, spuse el obosit, acum nimeni nu mai poate face nimic. E prea tîrziu.

– Despre ce-i vorba? întrebă Sebastião. Mai bine spune tu, Diego – şi pun pariu că orice este, tu eşti cauza!

– Ce vrei să spui? sări Diego. Nimic rău nu s-a întîmplat! Roberto e doar obosit şi prea muncit, asta-i tot!

– El n-a căzut de pe nici un cal, în seara asta – şi tu ştii asta, spuse Sebastião ameninţător. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat.

– Nimic nu s-a întîmplat, nimic rău...

– Ah, da, Diego, ceva e rău.

Faţa lui Roberto era îngrijorată.

Privirea lui Diego era un avertisment.

– Roberto...

Sebastião întinse mîna şi atinse petele de pe cămaşa lui Roberto.

– Al cui sînge e ăsta? Doamne, ce-aţi făcut voi doi?

– Spune-i Diego. Trebuie să-i spunem ce s-a întîmplat.

Privirea lui Roberto era neclintită.

– Nu s-a întîmplat nimic. Nu ştii despre ce vorbeşti, Roberto. E un şoc, nu vezi?

Ochii lui Diego străluciră furioşi cînd se uită la Sebastião.

– A căzut de pe cal. O să se simtă bine, după o

noapte de somn.

Roberto începu să rîdă.

– *O noapte de somn!* exclamă el, o noapte de somn. N-am să mai pot dormi niciodată!

Diego se îndreptă spre uşă.

– Spune-i Diego – sau îi spun eu!

Diego se opri cu mîna pe clanţă. Tia Agostinha se uita zăpăcită, simţind pericolul şi violenţa în atmosferă.

– Diego l-a ucis, Sebastião. El l-a ucis pe perceptor. Vorbele ieşeau cu greu din gîtul lui Roberto, grăbite, răguşite. L-a obligat să semneze chitanţa pentru bani şi apoi i-a tăiat beregata. Sîngele *lui* e pe mine. Eu l-am ajutat pe Diego să-l îngroape pe bărbatul acela în pădure.

Toţi patru rămaseră paralizaţi de vorbele lui Roberto; chiar şi Diego părea incapabil să se mişte.

– Aoleu, gemu Agostinha în liniştea camerei, aruncîndu-şi braţele în sus. Crimă! A fost o crimă!

Sebastião era la uşă, înainte ca Diego să poată pune mîna pe clanţă.

– A, nu, spuse el furios. Ai să stai aici, Diego. Vreau să aud ce ai de spus.

Diego îşi strînse braţele la piept şi se sprijini cu spatele de uşa închisă. Un zîmbet îi apăru în colţurile gurii.

– E adevărat, spuse el moale. L-am ucis, am făcut-o pentru tatăl meu... avea să piardă plantaţia, ştii. Aceasta însemna totul pentru el – ca şi plantaţia voastră, a aparţinut familiei noastre de generaţii. Dacă o pierdea, viaţa lui nu mai avea nici un rost. Trebuia

să-l ajut, Sebastião. Vocea lui era blîndă şi convingătoare. Cum puteam să-l văd pe propriul meu tată distrus? N-am vrut să-l omor pe omul acela, dar aşa s-a întîmplat.

– Nu-i adevărat, zise Roberto obosit. A premeditat crima. Şi nu ţi-a zis că tatăl nostru i-a dat banii ca să-i predea domnului Benavente să-şi plătească ipoteca, iar Diego i-a furat. I-a furat de la tatăl nostru – şi de la propriul lui tată. Apoi, cînd a văzut rezultatul, a premeditat crima asta. Pe mine m-a forţat – m-a convins să vin cu el, dar eu n-am ştiut că avea de gînd să-l omoare pe omul acela. Jur că n-am ştiut! Am crezut, pur şi simplu, că avea nevoie de ajutor ca să-l convingă pe perceptor să mai aştepte – i-am împrumutat şi nişte bani.

Sebastião se întoarse spre Diego.

– Dar tu l-ai omorît şi ai păstrat banii.

Diego scoase actele din buzunar.

– Am chitanţa, spuse el calm. După cum poate vedea toată lumea, i s-a plătit.

– Dar noi ştim că nu i s-a plătit, nu-i aşa, Diego?

Vocea lui Sebastião era plină de dispreţ. Dorea să-i pocnească mutra lui Diego, care zîmbea slab. Cum a putut Roberto să se amestece în aşa ceva?

– Bineînţeles, spuse Diego sigur pe sine, n-o să întreprinzi nimic în legătură cu asta.

– Ce te face să crezi?

– Pentru că Roberto e implicat tot atît de mult ca şi mine. Pot spune oricînd că el a fost cel care l-a înjunghiat pe bărbatul acela, că pur şi simplu a înnebunit, că băuse. Ştie să bea destul de bine,

tînărul tău frate, drăguţul, ştii...

– N-o să te creadă niciodată, strigă Sebastiāo îngrozit. Ai deja o reputaţie proastă la Rio, poliţia va şti că tu ai fost acela. Roberto nu e fără vină, dar nu e un ucigaş!

Diego se duse la cămin, sprijinindu-se cu nonşalanţă de el, împingînd cu piciorul un buştean, la locul lui.

– Dar Roberto ştie celălalt motiv pentru care nu va vorbi nimic. Să-i spun, Roberto? întrebă el batjocoritor.

Roberto şedea ca un condamnat care aşteaptă să cadă securea, iar Sebastiāo se uită la el cu milă, gîndindu-se la Amélie care se pregătea fericită de nuntă, atît de drăguţă în rochia ei albă, somptuoasă, şi la tatăl şi la mama lui. Diego dezvăluia lucruri pe care nici unul dintre ei nu trebuiau să le afle vreodată – nu era sigur despre ce anume era vorba, dar trebuia să facă ceva ca să-l oprească. El turnă un pahar de băutură şi i-l dădu lui Roberto.

– Nu-mi poţi spune nici o noutate, Diego, minţi el, şi ce ai de spus nu va schimba nimic în privinţa arestării tale pentru crimă. Roberto a fost indus în eroare de tine şi povestea lui sună adevărat – ar fi uşor de dovedit ce s-a întîmplat cu banii pe care ţi i-a dat tatăl meu.

Diego părea stînjenit, ameninţarea lui eşuase.

– Dar cum rămîne cu viitorul soţ al lui Amélie? Mai sînt doar cîteva săptămîni pînă la nuntă. Şi tatăl tău – cu el cum rămîne?

Furia îi înroşi faţa lui Sebastiāo, cînd îl apucă pe Diego de guler.

– Tatăl meu ţi-a dat banii ăia, din prietenie ca să vă salveze casa, mijlocul de existenţă – pentru tatăl tău! Cum îndrăzneşti să-l ameninţi acum? Şi pe Amélie! Pe ea e uşor să o răneşti, dar nu mai ai nimic de cîştigat, Diego. Nu vezi că Roberto a terminat cu tine?

– E adevărat, oare? Diego se trase de lîngă Sebastião. E adevărat, Roberto?

– E adevărat. Spune ce vrei. Fă ce vrei. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Roberto închise ochii, de parcă se aştepta la o lovitură.

– Am să fac o înţelegere cu tine, Diego, spuse brusc Sebastião. N-am să spun nimic despre treaba asta, cu o singură condiţie: să nu te mai apropii niciodată de familia mea. Ai banii lui Roberto... foloseşte-i ca să pleci din ţară. Dacă nu faci asta, mă duc la poliţie. Şi te avertizez acum, Diego, asta nu înseamnă că peste cîteva luni poţi să reapari şi că noi nu vom spune nimic. Ai să stai departe de Roberto şi de Amélie – pentru totdeauna.

Privirea lui Diego îl cercetă pe Roberto, care stătea în continuare nemişcat în fotoliul mare. El nu-şi putea permite o implicare cu justiţia, chiar dacă ar reuşi să scape cu argumente, mai erau şi alte cîteva chestiuni care atîrnau deasupra capului lui, petrecute în Rio şi în Santos. Cu o ultimă privire spre Roberto, el se îndreptă spre uşă.

– Foarte bine, îi spuse el lui Sebastião. O să plec. Mîine o să fiu pe un vapor. O să-i scriu tatălui meu şi o să-i spun că ipoteca a fost plătită de domnul Do

Santos şi că eu am decis să-mi încerc norocul în altă ţară, un timp. Nu se ştie niciodată, adăugă el cu un rînjet, s-ar putea să fie distractiv.

Agostinha se strînse lîngă perete cînd Diego trecu pe lîngă ea, ridicîndu-şi superstiţioasă şorţul pe faţă, să se apere de ochiul cel rău.

Roberto se uită fix în foc; flăcările mişcătoare deveniră neclare în ochii lui, în timp ce asculta zgomotul uşii care se închise. În sfîrşit, se terminase.

– N-o să-ţi mai pun alte întrebări, spuse Sebastião, pentru că ai trecut prin destule în seara asta. Nu vreau nici un fel de explicaţii sau motivări – nu vreau să ştiu nici măcar ce a vrut să spună Diego. Ştiu că nu ai fost vinovat de nimic în seara asta şi atît e de ajuns pentru mine. Dar un singur lucru am să te întreb – ba nu, am să te avertizez, chiar, Roberto – şi anume, că nimic din toate astea nu trebuie să-i facă vreun rău lui Amélie. Ce s-a întîmplat în trecut nu trebuie să o afecteze pe ea. Am fost clar?

Roberto dădu din cap, nefericit.

– Aş da orice – orice, Sebastião – să nu-l fi cunoscut niciodată pe Diego. O iubesc pe Amélie, ştii asta. Nu i-aş face niciodată vreun rău.

Sebastião aprobă satisfăcut din cap.

– Foarte bine, spuse el ajutîndu-l pe Roberto să se ridice, hai să te băgăm în pat, iar Agostinha o să-ţi pregătească unul din ceaiurile ei de plante ca să te facă să dormi. Mîine o s-o luăm de la început.

Capitolul 28

Nunta, ţinută în minunata biserică veche Nossa Senhora de Gloria a fost veselă şi nici una dintre piesele de aur şi argint de la altar n-au strălucit mai radios decît faţa lui Amélie, cînd i-a jurat dragoste lui Roberto. Încrederea ei în fericire îi crea parcă o aureolă, în timp ce mergea cu mîna pe braţul lui, înapoi pe culoarul plin de flori, în acompaniamentul muzicii de orgă şi între feţele zîmbitoare a cinci sute de rude şi prieteni.

Clopotele sunau bucuria lor, cînd mirele şi mireasa, perfecţi, tineri şi puternici, blonzi şi frumoşi, au

ieşit la lumina soarelui în ziua aceea cu un cer mai senin ca niciodată.

Isabelle, la braţul lui Francisco Castelo do Santos, urma pe culoarul bisericii grupul de şase micuţe domnişoare de onoare, toate verişoare Do Santos, zîmbind de bucuria scenei acesteia.

– Nimic nu mă putea face mai fericită, îi şopti ea lui Francisco decît să-i văd pe aceştia doi căsătoriţi. Mi se pare drept să fie aşa – ei au fost tot mereu împreună.

Francisco se uită cu mîndrie la fiul său.

– Mă bucur că o păstrăm pe Amélie în familie, mi-ar fi părut rău să o pierdem. Acum, ne putem bucura împreună de nepoţi, Isabelle.

Ei rîseră împreună la ideea că plănuiesc nepoţii chiar înainte de a fi părăsit biserica, dar ea ştia ce voia el să spună. Familiile Do Santos şi d'Aureville vor fi unite prin mai mult decît o înrudire îndepărtată, acum, cînd Amélie se căsătorise cu Roberto.

Un cort mare se întindea de la terasa *Pavilion*-ului familiei, ajungînd pînă la grădinile de la restaurant, iar oaspeţii stăteau pe podeaua de lemn care acoperea pajiştea, bucurîndu-se de tot ce era mai bun şi putea fi oferit de *Pavilion* la o nuntă. Roberto se străduise mult să aducă muzicanţii potriviţi care să cînte pentru ei, iar acordurile sambelor vesele şi ale cîntecelor de carnaval se amestecau, din cînd în cînd, cu valsuri şi melodii romantice din Europa şi America.

Edouard se uita la fetiţa lui, acum o frumoasă mireasă, calmă şi elegantă în rochia ei foşnitoare, salutînd oaspeţii, rîzînd cu Roberto de propriile lor

glume, tăind tortul şi răspunzînd la toasturi şi complimente cu un farmec uşor, neafectat, iar el spera ca ea să fie mereu fericită ca în ziua aceea.

– Vrei să dansezi cu bătrînul tău tată? o întrebă el.

Îşi înfăşură braţul în jurul ei, zîmbindu-le ochilor ei frumoşi.

– Ştii că sună ca un clişeu, spuse el, şi probabil că mă comport ca orice alt părinte la nunta fiicei lui, dar mi se pare că a fost abia ieri cînd te duceam pe umeri, cînd cel mai mare eveniment al săptămînii era apariţia unui nou cinte sau cînd trebuia să-ţi pansăm o nouă zgîrietură la genunchi.

Amélie îşi sprijini capul pe pieptul lui, simţind asprimea cămăşii lui albă, apretată, sub obrazul ei cald.

– Eşti cel mai bun tată pe care-l poate avea o fată. Ce m-aş fi făcut fără tine? Îţi aminteşti cît de geloasă am fost la nunta ta? De unde era eu să ştiu că tu şi Xara trebuie să vă fi simţit aşa cum mă simt eu acum?

– Să-ţi spun un secret, şopti Edouard. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Roberto, eu aş fi fost un bărbat foarte gelos.

Amélie rîse încîntată.

– Bine, atunci nu mă simt chiar atît de vinovată în legătură cu tine şi cu Xara. O umbră îi trecu pe faţă. Dar mă simt vinovată în legătură cu Léonie.

– Nu trebuie, spuse Edouard liniştit. Ar fi putut să vină, Amélie, dar a simţit că ar fi mai bine – mai sigur – să nu vină.

Se gîndi din nou la scrisoarea lui Léonie către el. Nu va depăşi nicodată teama ei de Monsieur, deşi bărbatul era acum efectiv infirm şi retras. El încă îi mai

domina viaţa.

– Într-o bună zi, ne vom duce să o vedem din nou, spuse Amélie cu hotărîre. Măcar ştie despre Roberto, ştie cu cine mă căsătoresc. Cu cine m-am căsătorit. Se corectă singură, rîzînd. Edouard, aş dori să o pot iubi – vreau să spun că sînt atît de bucuroasă că am cunoscut-o, m-a ajutat atît de mult lucrul ăsta! De fapt, cunoscînd-o în cele din urmă pe Léonie, cred că asta m-a făcut să mă maturizez. De îndată ce ea nu a mai fost un mister, m-am simţit în siguranţă. Vă iubesc, pe tine şi pe bunica, dar nu pot spune că o iubesc pe mama mea adevărată. E chiar atît de groaznic din partea mea?

– Nu e groaznic – e de înţeles. Edouard îi zîmbi încurajator. Cine ştie, poate într-o zi o să vă cunoaşteţi mai bine una pe cealaltă. Între timp, e ziua ta de nuntă, Amélie do Santos, nu trebuie să te gîndeşti la altceva decît la propria ta fericire.

Sărmana Léonie! se gîndi el, învîrtind-o pe Amélie, astfel încît fustele ei lungi pluteau şi ea se sprijinea de braţul lui, rîzînd. Sărmana Léonie, cît de mult i-ar fi plăcut să se afle aici. Ea e totdeauna cea a cărei fericire este sacrificată.

Roberto veni să-şi ceară mireasa.

– E timpul să te schimbi, Amélie, trebuie să plecăm în curînd.

Ea se strecură din braţele lui Edouard.

– Mă duc s-o caut pe Xara să mă ajute, spuse ea întorcîndu-se să- i zîmbească. Apoi dispăru.

Edouard îşi bău şampania, uitîndu-se trist din cortul înflorit, spre Ocean. Valuri de smarald se învolburau elegant, fluturîndu-şi crestele albe, înainte

de a aluneca într-o mişcare lină pe plaja albă.

– Nu te îngrijora. Era vocea lui Sebastião în spatele lui. Sînt sigur că toţi taţii mireselor se simt ca tine.

Edouard se întoarse cu un zîmbet glumeţ.

– Se vede?

– Ţi se citeşte pe faţă. Sebastião îi dădu un pahar proaspăt. Uite, hai să ne înecăm necazurile în şampanie.

– Şi tu? Privirea lui Edouard era curioasă.

– Şi eu. Sebastião îşi sprijini cotul de parapetul terasei. N-a fost să fie; de fapt, n-am avut nici o şansă, niciodată. Ea l-a iubit totdeauna pe Roberto. Eu sînt doar „prietenul cel bun", spuse el golind paharul. Şi asta intenţionez să rămîn.

– Sebastião, nu mi-am dat seama...

Vocea lui Edouard era blîndă, iar Sebastião ridică o mînă, protestînd.

– A cîştigat cel mai bun, spuse el uşor. Hai, Edouard, cred că a sosit momentul să aruncăm orezul şi petalele de trandafir.

– Amélie, spuse Xara ezitînd, în timp ce-i încheia frumoasa rochie albastră de in şi îi dădea lui Amélie pantofii asortaţi, bleu pal. O să te simţi bine? Diseară, vreau să zic.

Amélie se răsuci, cu ochii mari.

– Vrei ză zici, în legătură cu sexul? întrebă ea zîmbind cu haz.

Xara roşi.

– Bineînţeles că mă voi simţi bine, Xara; de fapt, abia aştept. E oare o declaraţie foarte obraznică din partea unei proaspete mirese? Am vrut ca Roberto să facă dragoste cu mine de luni de zile, dar el a insistat că trebuie să aşteptăm pînă vom fi căsătoriţi.

Luă impulsiv mîna Xarei.

– E minunat, Xara! şopti ea. E cel mai mnunat lucru care ţi se poate întîmpla!

– Cînd iubeşti pe cineva aşa cum îl iubeşti tu pe Roberto, atunci aşa este, replică ea blînd.

Amélie îl văzu brusc pe Edouard într-o nouă lumină, ca pe un bărbat foarte atrăgător, de care era îndrăgostită o femeie frumoasă ca Xara. Ea îi zîmbi Xarei cu o nouă complicitate, în timp ce-şi băga picioarele în pantofii cei noi.

– Sînt gata. O sărută brusc pe Xara. Îţi mulţumesc – pentru tot. Sînt foarte bucuroasă că tu te-ai căsătorit cu Edouard.

– Şi eu la fel, zise Xara rîzînd. Ar fi mai bine să-mi adun copiii, înainte de a produce prea multe necazuri pe acolo.

Gemenii, Vicente şi Jean-Paul, aveau doi ani şi erau încîntarea vieţii ei.

Roberto o aştepta pe Amélie la capătul scării Vilei d'Aureville şi împreună se întoarseră prin grădinile parfumate spre cort, spre familiile lor care îi aşteptau. Mînă-n mînă, Amélie mai ţinînd încă buchetul ei de mici trandafiri albi, împărţiră sărutări de ultim moment

şi apoi plecară. Amélie se întoarse, cînd se urcară în trăsura cu panglici şi cu o pereche de cai perfect albi, cu cozile şi coamele împletite cu panglici asortate. Ea aruncă uşor buchetul spre oaspeţi, alăturîndu-se rîsetelor, cînd acesta ajunse exact în braţele lui Sebastião. El îl trecu unei micuţe domnişoare de onoare.

– Uite micuţo, spuse el, păstrează-l. Înseamnă că vei fi o mireasă fericită, într-o bună zi.

– La revedere. La revedere!

Saluturile vesele răsunau în aer, în timp ce trăsura ieşi în bulevard şi continua drumul pe lîngă Ocean, îndreptîndu-se spre debarcader şi spre vasul care îi va duce la New York, de unde vor coborî spre Florida şi Key West, la Vila Encantada.

– Drum bun, doamnă Castelo do Santos!

– Drum bun, domnule Castelo do Santos!

Zîmbetele lor îi legau de viitor. Ea era mireasa lui şi el era soţul ei. Şi nu o va părăsi niciodată.

Amélie ezită. Să poarte cămaşa de noapte de satin verde pal cu bretelele subţiri şi dantelă ecru, sau pe cea albă de bumbac, care cădea în pliseuri fine dintr-o platcă pătrată, brodată cu mici floricele? Brusc nervoasă din cauza satinului senzual, îşi trase cămaşa albă de bumbac peste cap şi se uită în oglindă, să vadă cum arăta. Da, asta era bună, se

gîndi ea. Oricum, totul era acoperit. Îşi ridică fusta ca să-şi scoată pantalonaşii şi se opri, cu mîna la elasticul din talie. Se uită la imaginea ei din oglindă. Oare miresele trebuiau să aibă chiloţi? Ce să facă oare? Ah, Xara, dacă ai fi aici, acum, astea sînt întrebările pe care ar fi trebuit să ţi le pun. Îşi lăsă fusta în jos, hotărînd să-şi păstreze chiloţii. Părul îi trosnea de electricitate, în timp ce îl peria şi îl netezea cu nerăbdare. De ce tocmai în seara asta se comportă atît de rău? Probabil din cauza aerului de mare. Ei, asta-i. Nu era nici un motiv să mai amîne, iar Roberto aştepta în camera cealaltă. Totuşi, mai ezita încă. E ridicol, îşi spuse ea cu fermitate. Nu e un străin acolo, afară, ci e Roberto. Şi nu asta am aşteptat, am dorit? Doar că acum, cînd a venit vremea e cu totul altceva.

– Amélie! Te simţi bine?

Vocea lui Roberto plutea spre ea de la distanţă. Îşi îndreptă umerii şi inspiră adînc.

– Aici sînt, îl anunţă ea, mergînd în picioarele goale prin dormitor. Roberto purta pijama albastră şi părul îi era proaspăt periat. Mirosea slab a colonie de citrice.

– Eşti foarte drăguţă, spuse el.

– La fel şi tu. Avea o voce mică.

– Şi speriată.

Amélie se uită la el cu vinovăţie.

– E-n regulă, spuse Roberto cu blîndeţe, eşti doar obosită şi amîndoi am băut cam prea multă şampanie. Hai să stai aici, lîngă mine – aşa cum făceam cînd eram copii, îţi aminteşti? Îmi spuneai în şoaptă, în

pat, toate secretele tale.

Se culcară pe pat împreună, el ţinînd-o cu braţul de umeri, protector, uitîndu-se în sus la tavan. Vaporul mare se mişca uşor sub ei şi Amélie simţi cum i se relaxează muşchii încordaţi.

– Te-ai bucurat de ziua nunţii tale, doamnă Do Santos?

– Mi-a plăcut, murmură ea. Mi-a plăcut în biserică, florile albe şi toate domnişoarele de onoare, atît de drăguţe în rochiţele lor roz înfoiate şi în pantofiorii de satin şi cu panglicile care cădeau în jos pe picioruşele lor grăsuţe; iar bunica era atît de elegantă în liliachiu, cu pălăria aceea mare, minunată, şi Luiza cu Francisco şi Xara – doar Xara putea să poarte roşu la o nuntă, arăta ca o pictură de Goya. Şi Edouard! Ştiu, mi-a părut atît de rău pentru el, Roberto, arăta atît de trist, de parcă m-ar fi pierdut pentru totdeauna. I-am spus că nu era aşa. Ştiu că el e cel mai bun tată pe care-l poate avea o fată.

– Ce ţi-a mai plăcut? întrebă Roberto, mîngîindu-i părul moale.

– Ce mi-a mai plăcut? Nu mai pot să-mi amintesc... dar... totul.

– Dar eu ţi-am plăcut?

Amélie se răsuci în cercul braţelor lui şi îl sărută uşor.

– Ştii doar că te iubesc.

Roberto o înfăşură în braţele lui.

– Mai spune-mi din nou, şopti el sărutîndu-i pleoapele.

– Te iubesc, şopti Amélie.

Pielea lui mirosea atît de bine! Limba lui trecu uşor

peste pleoapele ei, iar ea își ridică fața pentru sărutul lui, simțind răspunsul delicios cînd gura lui o acoperi pe a ei. Așa trebuie să fie în rai, se gîndi ea, cînd mîna lui o mîngîie pe gît. El îi ridică părul greu și își îngropă fața în căldura moale a gîtului ei, sărutînd-o cu mare tandrețe, ținînd-o aproape de el. Amélie aproape că își pierdu respirația, cu gîndul la ce va urma. Îl iubea atît de mult, încît atingerea mîinii lui pe sîn i se păru senzația cea mai naturală din lume, așa cum făcuse Dumnezeu să fie dragostea. Nimic nu mai conta, inhibițiile dispărură și trupul ei răspunse la al lui și ea se strînse mai aproape. Toate grijile ei despre cămașa de noapte și pantalonași parcă n-ar fi existat, nici nu observase aproape înlăturarea lor și, cînd rămaseră goi, mîinile ei curioase, tremurătoare, îl căutară instinctiv.

Era și pentru Roberto un început, era prima oară cînd o relație sexuală era îmbinată cu dragoste. El înlătură amintirile unei pasiuni mai brutale, iar tandrețea și respectul pe care le simțea pentru Amélie îl făcură cel mai blînd și mai înțelegător dintre iubiți. Amélie stătea culcată sub el, fără să-și dea seama că zîmbea în timp ce îl ținea aproape, atît de aproape acum. Era minunat, știuse dintotdeauna că așa va fi. Ea nu știa dacă simțise ce simțise el în acel moment final, cînd ea deschise ochii și îi văzu fața contorsionată de pasiune, dar era frumos.

Capitolul 29

Nilul era încă principalul drum al Egiptului; circulaţia de vase graţios împodobite cu lămpi, arăta exact aşa cum fusese de-a lungul secolelor şi dinastiilor. Léonie se trezise din zori, şezînd pe puntea frumoasei case plutitoare la Luxor, privind primele raze ale soarelui de dimineaţă care aurea stîncile masive de la Deir a-Bahri şi Valea Regilor de pe malul de vest al rîului. Faptul că numele văii era şi numele ei era unul dintre motivele pentru care era aici – acesta, dar şi Sekhmet.

– Bahri! îi spusese ea lui Jim cînd se uitaseră pe

harta pe care o descoperise în librăria engleză din Nisa, în urmă cu o lună. S-ar putea ca locul ăsta să fie cel de unde a venit tatăl meu? Cu siguranţă că e prea neobişnuit ca să fie doar o coincidenţă. S-ar putea să am rude acolo... poate chiar tatăl meu s-a întors să trăiască acolo?

– Îţi dai seama că aşa ceva e puţin probabil, răspunsese Jim, practic ca totdeauna.

– Da. Totuşi...

Ochii lui Léonie străluciseră cu o asemenea speranţă, încît el nu o putu dezamăgi. Trecuse prin destule încercări în ultima vreme. Numai el ştia cît o duruse refuzul de a participa la nunta lui Amélie, deşi, desigur, în afara pericolului despre care ea insista că este real, amîndoi îşi dăduseră seama că era o situaţie imposibilă. Léonie recunoscuse bunele intenţii ale familiei d'Aureville de a o invita, dar ea avusese puterea şi tactul de a alege să rămînă în umbră. O duruse, nu încăpea îndoială. Jim era bucuros că atenţia ei fusese abătută de la gîndurile la fiica ei, în dorinţa de a-şi căuta propriul ei trecut. Şi, bineînţeles, de a o vedea pe Sekhmet.

– Foarte bine, căzuse el de acord în cele din urmă, hai să plecăm în Egipt, să vedem Templul lui Ptah şi statuia celebră a lui Sekhmet. O să ţi-o scoţi din minte, odată pentru totdeauna, Léonie!

Era timpul ca Léonie să se vindece de credinţa că Sekhmet îi conducea destinul.

Léonie îşi întoarse privirea spre malul apropiat, dincolo de grupul de case plutitoare, unde servitori cu fesuri roşii erau ocupaţi cu spălatul pereţilor şi cu

lustruirea unor balustrade de alamă deja lucioase, spre peisajul de deşert care, în cele din urmă, îşi dezvăluia unei lumi interesate comorile demult îngropate şi secretele zeilor lui. Dar nu şi secretele ei, încă nu. Erau la Luxor de trei zile şi încă nu se putuse hotărî să viziteze Templul lui Ptah şi statuia lui Sekhmet. De ce oare amîn? se întrebă ea. Tot îmi spun mereu că o fac din cauză că vreau mai întîi să aflu despre familia mea, ca să mă simt mai egipteancă, mai aproape de rădăcinile mele şi de trecutul meu. Dar oare ăsta este adevărul? Sau era teama? Iar dacă e teamă, atunci de ce anume mă tem?

– Léonie!

Jim apăru pe punte, cu o ceaşcă de cafea în mînă. Se strîmbă cînd o gustă şi îşi trase un scaun alături de ea.

– Ei, ce planuri avem pentru azi?

– M-am gîndit că am putea vedea Valea Regilor; se pare că mormintele sînt fascinante.

Privirea lui era sceptică.

– Fără Sekhmet azi?

– Nu astăzi, Jim.

El sorbi din cafea. Cel puţin, mormintele vor fi mai interesante decît să te lupţi cu birocraţi care nu te înţeleg, în birouri mizere, unde ventilatoarele letargice din tavan nu făceau nimic ca să înlăture căldura copleşitoare, ci doar răspîndeau un nou strat de praf peste hîrtiile uscate de secole. Piramide de hîrtii se îngrămădeau pe dulapuri şi pe podele, ivindu-se pe la colţuri ca nişte turnuri aplecate, cu marginile răsucite. Poate că una dintre hîrtiile astea fragile, prăfuite,

menţionează morţile şi naşterile unei familii numite Bahri, dar el era mai mult ca sigur că nu vor afla niciodată.

– M-am gîndit că ne-am putea duce în unele sate din regiune, spuse Léonie. Am putea vorbi cu oameni, i-am întreba dacă ştiu familii cu numele Bahri.

– Am să caut un ghid care să poată fi şi interpret, spuse Jim, dar nu vreau ca tu să-ţi pui prea mari speranţe, Léonie. Promite-mi.

Léonie ştia că exista doar o posibilitate îndepărtată de a afla ceva.

– Promit, oftă ea.

Habib Yassin avea doar douăzeci şi patru de ani, dar era deja un ghid cu experienţă. El era, după cum le spuse clienţilor săi, mai acasă printre mormintele şi templele din trecut, decît în propria sa localitate.

– M-am născut într-un secol greşit, spuse el, ştergîndu-şi ochelarii de cămaşă, cînd se îndreptară spre Valea Regilor. Ar fi trebuit să trăiesc în timpul dinastiei a optsprezecea – şi poate chiar am trăit atunci.

Léonie îl privi curioasă.

– Ce vrei să spui, Habib?

Habib îşi puse ochelarii strălucitori pe nasul lui formidabil. Ochii lui rotunzi şi negri, ca două cireşe, străluceau de entuziasm în spatele lentilelor groase.

– Vechii egipteni credeau că, după moarte, călătoreşti prin lumea de dedesubt şi, dacă supravieţuieşti acestei călătorii, te naşti din nou. Eu mă simt atît de în largul meu în cultura antică, încît uneori mă gîndesc că asta s-a întîmplat cu mine. Îi zîmbi vesel lui Léonie. O să înţelegeţi ce vreau să spun, cînd o să ajungem la morminte.

Nimic din ce spusese Habib sau fotografiile sau cărţile, nu-i pregătiseră pentru imensitatea a ceea ce vedeau. Templele mortuare ale regelui Montuhoep al II-lea şi ale reginei Hatshepsut se înălţau din fundalul stîncilor masive Deir al-Bahri, impresionante prin mărimea lor colosală şi prin vechime.

Jim ţinu mîna lui Léonie într-a lui, în timp ce Habib ţesea poveşti din anul 1.100 î.e.n. de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Era imposibil să nu fii copleşit de măreţia unui loc care era în acelaşi timp atît de vechi şi totuşi atît de contemporan.

Léonie se uita prin lumina prăfoasă a mormintelor, la frizele pictate. Culorile străluceau luminoase, a teracotă şi coral, turcoaz şi auriu.

– Nu sînt doar poveşti şi legende, murmură Habib, alături de ea. Oamenii aceştia au trăit cu adevărat. Regii aceştia au condus, au avut copii şi palate şi zeii lor anume. Degetul lui sublinie anumite detalii ale frizei. Bărbatul pe care-l vedeţi, cu boii, a existat, el a cultivat pămîntul ăsta, avea boii ăştia... şi arăta exact aşa cum îl vedeţi acolo.

– Am senzaţia că parcă i-aş cunoaşte, zise Léonie.

– Istoria nu are vechime, pentru că trăieşte în toţi oamenii, spuse Habib. Noi toţi sîntem pătrunşi de evenimentele din trecut.

– O să mergi cu noi, Habib? întrebă brusc Léonie. Prin sate. Eu trebuie să-mi găsesc propriul meu trecut.

– Bineînţeles, doamnă.

Totuşi, el ezită. Jim îi explicase dorinţa ei, iar el, la rîndul lui, simţea că nu va obţine rezultatele dorite.

– Dar satele nu mai sînt ce erau odată. Mulţi oameni au plecat să caute de lucru la oraş. Oamenii sînt răspîndiţi acum, la Cairo şi Alexandria. Au rămas puţini acolo, doar morţii.

Braţul lui arătă spre morminte.

Ochii lui Léonie îi întîlniră pe ai lui Jim. El ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

– Putem măcar să încercăm, spuse ea cu încăpăţînare. Apoi, mîine, vom merge la Karnak.

Şi la Sekhmet, se gîndi Jim. În sfîrşit.

Léonie era culcată în patul ei şi se uita fix în tavan. Doar sfîrîitul ritmic al ventilatoarelor din tavan şi clipocitul blînd al rîului pe lîngă casa plutitoare tulburau tăcerea după-amiezei fierbinţi. Jim, întins alături de ea, dormea pe burtă, trupul lui gol fiind umed de transpiraţie. Ea întinse o mînă, să-l atingă. Era prea cald ca să stea aproape unul de celălalt, ca de obicei, şi ei îi lipsea contactul fizic. De ce îl adusese oare aici, în căutarea potcoavelor de cai morţi? Ea nu-şi va găsi niciodată familia, ştia asta acum. Satele fuseseră deprimante, copleşite de

sărăcie şi de muşte. În loc să o aducă mai aproape de rădăcini, imaginile femeilor bătrîne, îmbrăcate în negru, şi ale caselor din chirpici, acum de neşters în mintea ei, o făcuseră să se simtă mai străină decît atunci cînd totul nu fusese decît un vis vag. Dacă acesta era trecutul ei, atunci ea nu simţea că făcea parte din el. La Cairo, da, înţelesese oraşul cu străzile fierbinţi, aglomerate şi misterioase uliţe singuratice, *şuk-ul*, piaţa plină de splendori şi de mirodenii, de amintiri ieftine şi scarabei antici şi prăvălioarele sinistre ale căror intrări înguste duceau, ca printr-un tunel, în camere întunecoase, în care se vindea nu se ştie ce. Şi doamnele elegante ale oraşului, vopsite cu *henné*, ale căror rochii veneau de la Paris, dar ale căror cosmetice şi parfumuri se produceau şi se ambalau chiar aici în *şuk*; iar oamenii de afaceri, orăşeni, arătoşi, în costume de in proaspăt călcate şi cu pălării panama, cumpărînd podoabe de aur pentru amante plinuţe, de la artizani care şedeau pe covoraşele lor, cu picioarele încrucişate, modelînd cercei minunaţi şi coliere cu modele antice complicate.

Léonie oftă. La Cairo, ea se simţise o parte din oraş, dar aici nu. Ea ştia acum ce voise să spună Habib. Valea Regilor era mai vie decît satele. Poate că bunicul ei a trăit într-unul din aceste locuri şi a fugit ca să scape de tentaţiile trecutului. Léonie nu şi-l putea închipui pe tatăl ei aici, era mai uşor să se gîndească la el ca la un tînăr atlet îndrăzneţ, care fermeca fetele cu ochi strălucitori, în timp ce călărea fără şa, într-un circ, sau poate ca unul care avea anumite sarcini în misterioasele intrări ale *şuk*-ului din

Cairo.

Dar cu Sekhmet, cum rămîne? Să fie oare şi asta tot un vis? Brusc nu mai putu aştepta. Se va duce la Templul lui Ptah chiar azi, în după-amiaza asta. Se uită la Jim, care mai dormea întins alături de ea. Ar fi mai bine să se ducă singură.

Se furişă uşor jos din pat şi se uită la ceas. Era patru şi treizeci. Pe la ora cinci, soarele îşi va pierde puterea, iar la cinci, ştia că Habib va fi la cafeneaua de lîngă staţia feribotului.

Habib ţinea protector o umbrelă de soare deasupra capului lui Léonie, în timp ce mergeau împreună pe lungul bulevard, străjuit nu de copac, ci de minunaţi sfincşi cu coarne, care ducea spre Templul lui Mut. Razele soarelui mai erau încă fierbinţi şi ea simţea cum picături umede de transpiraţie i se formează pe spate, sub materialul fin al rochiei. Se duceau să vadă hieroglifele de pe poarta templului – aceleaşi care erau înscrise pe statueta ei, ce o reprezenta pe Sekhmet.

Habib începu să-i explice istoria întortocheată a templului.

– Adesea, cînd un mare rege egiptean murea, era proclamat zeu şi atunci devenea un fel de combinaţie rege – zeu. Astfel, la moartea lui, numele regelui Amon a fost legat de zeul-Soare, Ra, şi a devenit Amon-Ra. Zeiţa Mut era consoarta lui şi o simboliza

pe zeiţa-mamă. Templul – din păcate acum o ruină – a fost construit d regele Amen Hotep al III-lea, pentru a înlocui o clădir anterioară de pe acelaşi loc. Mut şi Bastet, pisica – zeiţă sfîntă, iubită de egiptenii din antichitate, erau strîns legate de Sekhmet. Multe, multe statui mic ale lui Sekhmet au fost găsite în acest templu – unii zic că peste şase sute – şi de aici provine probabil statuia dumneavoastră, doamnă.

Templul era o ruină, doar partea de jos mai arătînd mărimea şi măreţia lui anterioară, iar speranţele lui Léonie se prăbuşiră şi ele. Coloanele porţilor erau rupte şi foarte roase, dar piatra încă mai purta urme ale hieroglifelor care formau poezia.

Habib trecu un deget peste suprafaţa prăfuită, în timp ce o traducea:

„În vechi slăvită să fie Sekhmet
Cea adorată de zei,
Ea sădeşte iubirea în inimi
Şi este stăpînă atotputernică,
Cea care fereşte pămîntul de rele
Şi-i apără pe cei pe care-i iubeşte.

Ochii ei bagă groaza-n duşmani.
Sekhmet e regina cruzimii.
Ea moarte şi boală aduce
Şi ea, peste toate stăpînă,
Cu focul îi arde, pierzîndu-i
Pe cei ce-i urăşte...“

Restul poeziei dispăruse ca praful în vîntul deşertului, iar Léonie se uita fix la simbolurile misterioase săpate aici de nişte artizani morţi demult,

mesajul lor mut fiindu-i dezvăluit peste secole de tînărul şi blîndul egiptean de lîngă ea. De aici provenea statueta ei, deşi nu va şti niciodată cum ajunsese în posesia tatălui ei. Ea îşi trecu degetele peste sculptură şi piatra i se păru caldă şi vie sub mînă.

Acum era pregătită pentru Sekhmet.

Templul lui Amon era vast, iar măreţia lui şi coloanele suferiseră mai puţin de pe urma coroziunii provocate de vînturile uscate ale deşertului. Léonie îşi ţinu respiraţia cînd trecură prin curţi, minunîndu-se de frumuseţea acestora.

Habib o conduse prin seria de şase minunate porţi cu coloane, pînă cînd, în cele din urmă, ajunseră în curtea Templului lui Ptah. Léonie simţi o răceală trecîndu-i pe şira spinării. Soarele cobora spre orizont, dar razele lui chihlimbarii dădeau scenei o luminozitate normală. Atunci, de ce să se teamă? Era doar un templu, trecuse mult timp de cînd oamenii nu se mai rugau acolo.

Cu nervozitate, îl urmă pe Habib în camera cea mai dinspre nord, tremurînd de răceala bruscă a zidurilor groase de piatră.

– Acesta este sanctuarul lui Ptah – din păcate, fără splendorile pe care le-a conţinut cîndva.

Habib o conduse în cealaltă cameră.

– Iar aceasta este camera dedicată lui Hathor, strălucitoarea zeiţă a dragostei.

Zidurile de piatră ale camerei erau uscate şi se sfărîmau, dar încă păreau să emane o umezeală care era doar parţial eliminată de razele subţiri de soare care se filtrau prin micile deschizături din ziduri şi din acoperiş. Léonie dori brusc ca Jim să fi fost cu ea. Se întoarse cu neplăcere spre a treia cameră.

– Acolo înăuntru veţi găsi statuia cea măreaţă a lui Sekhmet. Este cioplită în granit şi a fost înălţată în timpul dinastiei a optsprezecea, de către regele Thutmose...

Léonie nu prea auzea explicaţiile lui Habib. Ea fu brusc copleşită de senzaţia că totul fusese o greşeală. Dorea să plece, să fugă de aici. Dar nu putea. Trebuia să o vadă, *pe ea*.

Înaintă spre intrarea aflată în umbră, sprijinindu-şi mîna de zidul întunecat.

– Aşteptaţi, doamnă, am să vin cu dumneavoastră, o strigă Habib.

Léonie închise ochii ca să se obişnuiască cu întunericul, iar aerul întunecat îi apăsă pleoapele închise. Ceva foşni în apropiere şi ea deschise ochii speriată. Chiar în faţa ei, se arăta statuia lui Sekhmet, ca o apariţie înspăimîntătoare, din altă lume. Instinctiv, ea făcu un pas înapoi, luptîndu-se cu senzaţia gîtuitoare de groază, care o ameninţa.

O fîşie subţire de lumină străbătu întunericul, filtrîndu-şi raza unică spre capul leonin al lui Sekhmet. Discul solar, care simboliza legătura ei cu zeul Soarelui, strălucea ca o coroană prăfuită deasupra feţei frumoase, cu o coamă stilizată. Trupul era

sculptat puternic, totuşi era infinit de feminin, cu sîni înalţi, rotunzi şi umeri delicaţi. Ca o zeitate care dădea viaţă, Sekhmet ţinea în mîna dreaptă simbolul acesteia, crucea egipteană, iar în mîna stîngă avea un sul de papirus, care arăta puterea ei de a permite vieţii să înflorească.

Chipul de leu fără vedere nu era emoţionant, iar Léonie se mai apropie cu un pas. Era la distanţă de un braţ, nu trebuia decît să întindă mîna ca să o atingă. Fă-o, îşi spuse în sinea ei. Toţi aceşti ani, te-ai întrebat despre Sekhmet, mai mult chiar, ai crezut că Sekhmet are putere asupra ta, că soarta ta era predestinată. Atinge-o.

Ea mîngîie mîna netedă de granit. Piatra era rece ca gheaţa, la pipăit, şi totuşi degetele ei ardeau. Ţipă de durere, împiedicîndu-se cînd încercă să se retragă. Nu se putea mişca! Umbrele se învîrteau în jurul ei şi ea se lăsă în genunchi, agăţîndu-se de mîna întinsă a lui Sekhmet. Mintea îi era vie, plină de zgomote stranii, de culori şi de căldură. Apoi, deodată, o cuprinse o senzaţie de pace; nu o mai dureau degetele, ci simţea doar căldura liniştitoare a mîinii de granit într-a ei. Léonie înălţă capul şi se uită la faţa lui Sekhmet, luminată de ultima rază de soare. Nu greşise în toţi aceşti ani, înţelese asta acum. Nu putea şti cum sau de ce; poate că într-o viaţă din trecut, fusese legată de Sekhmet – dar orice ar fi, trebuie să accepte lucrul acesta.

Granitul deveni din nou rece ca gheaţa. Léonie îşi retrase mîna şi se ridică din genunchi. Dacă venise aici ca să se cureţe de poverile trecutului, nu reuşise, dar se împăcase cu ideea de a-şi accepta viitorul,

oricare ar fi fost acesta.

Îndepărtîndu-se de statuie, ajunse la uşă şi, cu o ultimă privire peste umăr, ieşi în aerul cald al serii. Se uită la mîna ei. Era umflată, iar degetele îi erau rănite.

– Doamnă, vă simţiţi bine? Habib se uită la ea, îngrijorat.

– Da, da. Mă simt bine.

El arăta uşurat.

– Sînt poveşti stranii în legătură cu statuia aceea şi începusem să mă îngrijorez pentru dumneavoastră. Aţi stat acolo atît de mult!

– Poveşti stranii?

– Sekhmet era o zeiţă puternică şi influenţa ei se mai simte încă. S-au produs atacuri împotriva statuii, din partea unor oameni care credeau că ea sugerează răul. Mai sînt unii care se jură că statuia şi-a întins braţele şi i-a atins şi se simţeau ameţiţi în prezenţa ei.

Ochelarii lui Habib străluciră în ultima rază de lumină a soarelui, ascunzîndu-i ochii.

– Cine ştie, spuse el, dacă este în bine sau în rău, dar, oricum, ar fi, Sekhmet afectează vieţile, ea e puternică.

Léonie era tăcută, sleită de experienţa ei. Habib se uită în jos la ea, cum stătea pe o piatră.

– Sekhmet era amanta perfectă, adăugă el încet. Îi permitea fiecărui bărbat să vadă în ea ceea ce voia el însuşi.

– Ar fi trebuit să mă laşi să merg cu tine, spuse Jim pentru a zecea oară.

– *Trebuia* să mă duc singură, Jim. Nu mă întreba de ce, dar ştiu că aşa trebuia.

– Şi acum ai venit înapoi, cu povestea asta nebunească.

Léonie se uită la mîna ei. Pete roşii înconjurau margimea exterioară. Oare greşea? Oare pur şi simplu leşinase şi întinsese o mînă ca să se sprijine, în cădere? Jim era convins de lucrul ăsta.

– Te duc înapoi, acolo, spuse el cu hotărîre. O să mergem împreună şi atunci o să vedem ce face Sekhmet!

Léonie se uita afară pe fereastră. Era ora opt dimineaţa şi soarele strălucea luminos. Va fi o nouă zi fierbinte. Brusc, fu cuprinsă de un dor copleşitor de peisajul familiar al hanului de la Cap Ferrat. Nu mai dorea această lume a deşertului aspru, copt de soare, cu visele ei antice.

– Nu, nu mai vreau. Ea oftă. Du-mă acasă, Jim, te rog.

El îi cercetă faţa în căutarea unui semn al sentimentelor ei adevărate. Părea calmă, cu mintea limpede, chiar mulţumită.

– Bine, doamnă Jamieson, spuse el uşurat. Împachetează-ţi bijuteriile şi să plecăm acasă.

Capitolul 30

Hotelul din strada Delambres era murdar şi Diego se uită furios în jur. Ce naiba căuta el într-un loc ca acesta? Femeia bătrînă, ursuză de la biroul de recepţie îi întinse o cheie, iar el îi dădu cei cîţiva franci cît costa o singură noapte. El ura Parisul – şi pe francezi! Covorul cu model de pe scară era ros de trecerea continuă a numeroaselor picioare, culorile lui roşii, cîndva vesele, erau de un maroniu ruginiu. O femeie, într-o rochie înflorată, se grăbi pe lîngă el, ţigara ei lăsînd în urmă în aer un fum albastru, înţepător. Diego o urmări cu privirea, cînd ieşi în stradă pe uşa deschisă, întorcînd capul mai întîi în

dreapta şi apoi în stînga, înainte de a porni în jos, pe pantă. El ştia ce fel de hotel era acesta. Privirea lui urmări înaintarea femeii. Oare exista vreo posibilitate de a face ceva bani aici? La naiba, peştii ăştia, pe care îi văzuse în baruri, l-ar ucide! Oricum, nu ieşeau destui bani din afacerea asta. Voia bani cu adevărat, de felul celor care îţi pot oferi o cină la *Ritz*, nu o băutură într-un bar ieftin.

Broasca uzată se deschise uşor şi Diego analiză camera: un bufet amărît avea pe el un lighean de spălat, roz, cu flori, o cană şi un mic prosop, care fusese cîndva alb. Un singur scaun stătea sub fereastra murdară, a cărei perdea subţire ascundea priveliştea deprimantă a spatelui altei clădiri. Diego aprinse lumina, iar strălucirea bruscă a becului fără abajur, care atîrna din tavan, lumină patul. Tăblia maronie, de lemn, era zgîriată şi cu cicatrici, iar cuvertura roz avea nişte pete suspecte. Diego îşi aruncă valiza fină de piele pe scaun şi dădu deoparte cuvertura. Era extenuat – de cîte nopţi nu dormise oare? Se întinse pe pat obosit; ar fi trebuit să-şi dea seama şi să nu continuie să joace jocuri de noroc cînd era obosit; dormise doar vreo patru sau cinci ore, în ultimele trei zile. Patul era lăsat la mijloc, distrus de nenumărate pasiuni care durează doar zece minute, şi Diego se răsuci incomodat. Pe perna albă de alături, era un singur fir de păr negru, lung.

– Isuse Cristoase! exclamă el, sărind din pat. Ce dracu faci tu aici, Diego Benavente?

Cu mîinile în buzunare, se uită prin camera sărăcăcioasă.

– În regulă, Diego, îşi spuse în sinea lui, un rînjet

luminîndu-i faţa atrăgătoare, aici nu ai nici un viitor. Îţi cunoşti vechea politică: atunci cînd ai probleme, ia-o de la început – de sus!

Luîndu-şi valiza, ieşi hotărît din cameră, lăsînd uşa deschisă şi lumina aprinsă.

Alergă uşor pe scări, şi se duse direct la recepţie, punîndu-şi neatent bagajul jos, alături de el.

– Camera nu e potrivită, îi spuse el bătrînei. Vreau banii înapoi.

Ochii ei roşii priveau din semiîntuneric.

– Noi nu dăm banii înapoi, spuse ea aranjîndu-şi şalul negru. Ai vrut o cameră şi ai plătit pentru ea.

Diego se aplecă peste masă.

– Dă-mi banii, spuse el liniştit.

Faţa lui era aproape de a ei, iar în vocea lui joasă se simţea o ameninţare. Bătrîna înghiţi cu nervozitate, nu era nimeni în apropiere, nici măcar pe stradă.

Mîna lui Diego se întinse şi îi apucă şalul, strîngîndu-l în jurul gîtului ei.

– Am spus... să mi-i dai...

– Uite, uite aici, ia-i!

Ea deschise sertarul şi îi dădu cei cîţiva franci.

Diego se uită în sertar. Mai erau cîteva bancnote acolo – nu mult, dar oricum, cît de puţini, îi vor fi de ajutor. El luă banii şi îi băgă în buzunar, fără să-i dea drumul bătrînei. Apecîndu-se din nou în faţă, el îi zîmbi, un zîmbet încîntător, blînd, dar vocea lui, deşi moale, era ameninţătoare.

– Dacă vorbeşti cuiva despre asta, te omor, spuse el zîmbind în continuare. Să nu uiţi asta.

Diego îşi luă valiza şi porni spre uşă, iar bătrîna se

uită fix după el. Îşi netezi şalul cu mîini tremurînde. Era nebun, putea s-o fi omorît.. Cînd el ieşi pe uşă afară pe stradă, ei îi reveni curajul omului crescut în mizerie; nu era prima oară cînd fusese ameninţată.

– Să nu te întorci pe-aici, ţipă ea în spatele lui. Încearcă la *Ritz* !

Diego îşi lăsă capul pe spate şi rîse. O să meargă pe jos pînă la Operă şi apoi o să ia un taxi, pentru ultima sută de metri; în felul acesta, va sosi în stil mare. Hotelul *Ritz* era exact locul cel mai bun de unde trebuia să înceapă.

Diego ridică din umeri privind la haina lui de seară, proaspăt călcată, şi se examină în oglinda ornamentată cu auriu, îndreptîndu-şi papionul negru, de mătase, care stătea perfect pe gulerul alb al cămăşii lui proaspete. Îi zîmbi cu satisfacţie imaginii sale atrăgătoare, în timp ce aprinse o ţigară – era păcat că trebuise să amaneteze tabachera de aur a lui Edouard, bricheta de la *Cartier* şi butonii cu smaralde din Columbia. Diego ridică din umeri; o să trebuiască să se lipsească de ele, deocamdată. Fără îndoială că va fi în stare să le recupereze de la cămătarul prietenos din Monparnasse, peste o zi sau două.

Prin ferestrele lungi, cu draperii de catifea, se vedea un cer de seară care se întuneca rapid, iar

luminile din Piaţa Vendôme străluceau în ploaia de vară. Un zgomot slab al circulaţiei se filtra prin geam, în timp ce Parisul se pregătea pentru o nouă seară de distracţii, iar Diego zîmbi, în timp ce se uita la camera drăguţă, cu lămpile cu abajururi roz şi covoare moi. Patul de nuc era solid şi discret, iar cuvertura de mătase grea era imaculată. Mai tîrziu, în seara asta va fi împăturită cu grijă de o cameristă amabilă, iar cearceafurile albe, proaspete, vor fi pregătite ademenitor, gata pentru ocupantul lor obosit.

Diego luă portvizitul moale de piele vişinie, cu colţuri de aur, şi numără puţinele bancnote murdare. Ar fi trebuit să fie plin de bancnote de valoare mare, curate, noi, dar, se gîndi el filozofic, în timp ce băga portvizitul în buzunar, cerşetorii nu pot alege. Pe masa de lîngă fereastră era singura lui avere: biletul de întoarcere cu clasa întîi la Rio de Janeiro. Îl luă în mînă şi se uită la el. Mai era Roberto, desigur. Trecuseră doi ani, în fond, nu era deja timpul să ia din nou legătura cu el? Un lucru era sigur: după cum îl cunoştea el pe Roberto, acum, după doi ani, cu siguranţă că s-a plictisit de Amélie!

Barul de la *Ritz* avea o regulă foarte stranie: femeile nu puteau intra neînsoţite, iar Amanda St. Clair găsea lucrul ăsta foarte neplăcut. În fond, cum putea o fată să întîlnească un bărbat, dacă nu se putea duce acolo unde erau bărbaţi? La New York nu

era aşa. Dacă o fată era atrăgătoare şi bine îmbrăcată, putea să se ducă oriunde – sau, aproape oriunde. Amanda nu punea la socoteală balurile acelea de societate şi alte ocazii asemenea, ci se referea la cafenele, la restaurante şi baruri, frecventate de obicei de oameni de teatru, scriitori, producători, antreprenori, ca şi de tineri care stăteau la intrarea artiştilor, sau de membri din ansamblu, cum era ea însăşi.

Amanda fremăta la intrarea în bar. Cînd spectacolul s-a suspendat brusc la Londra, i s-a părut o idee bună să-şi folosească toate economiile adunate ca să se ducă la Paris cîteva zile, înainte de a se întoarce acasă, dar acum nu mai era chiar atît de sigură.

– S-a întîmplat ceva?

Întrebarea era pusă în engleză şi ea se uită în jur, surprinsă. Bărbatul era tînăr şi foarte atrăgător, subţire şi brunet – arăta a străin.

– Dar, de unde ştii?

– Că s-a întîmplat ceva?

– Nu, că sînt americancă?

Diego rîse.

– Franţuzoaicele nu arată ca dumneata, îi spuse el. Fetele din America sînt mult mai atrăgătoare.

Amanda îi zîmbi încîntată.

– Nu mă lasă să intru în bar, făcu ea o mutră, deşi le-am spus că nu e corect.

Diego se înclină în faţa ei.

– Îmi permiţi să te însoţesc, domnişoară...?

Amanda îi zîmbi fericită.

– St. Clair, spuse ea. Amanda St. Clair din

Morristown, Pennsylvania – deşi acum locuiesc, bineînţeles, la New York.

Diego îi oferi un braţ, iar ea şi-l strecură pe al ei, cu pielea netedă, albă, pe sub al lui, continuînd să vorbească.

– Lucrez în domeniul spectacolelor, spuse ea, cînd intrară în bar. Sînt dansatoare, ştii – desigur că şi cînt. De fapt, cînt foarte bine. Domnul Van Gelen, marele producător, zice că merit cu prisosinţă un rol de solistă în spectacolul următor.

– Adevărat? Sînt foarte impresionat, domnişoară St. Clair. Eu ştiu atît de puţine despre teatru şi toate astea sună totdeauna atît de fascinant pentru cineva din afară, ca mine.

Diego o evaluă rapid, în timp ce-i vorbea; avea douăzeci şi ceva de ani; era îmbrăcată elegant, dar putea paria că îşi cheltuia fiecare bănuţ pe îmbrăcăminte; ambiţioasă şi posibil în ascensiune; cu ceva bani în geantă, pentru prima călătorie la Paris. Oare merita o sticlă de şampanie? Privirea lui trecu peste faţa ei plină de dorinţă, avea ochi de un albastru deschis, mari şi naivi. Şi era singură la Paris.

– Chelner, strigă el. Şampanie, te rog.

Amanda zîmbi bucuroasă. Şampanie! Oare nu fusese norocoasă? Şi era şi atrăgător.

– Nici măcar nu ştiu cum te cheamă, îşi dădu ea seama brusc.

– Diego Benavente. Îi ridică mîna la buze. Sînt şi eu străin în Paris. E un mare noroc că ne-am întîlnit, domnişoară St. Clair.

– Ah, spune-mi Amanda, te rog, şopti ea, ochii lărgindu-i-se cînd buzele lui îi atinseră mîna. Va fi bine

la Paris, în cele din urmă!

– Şampania, domnule.

Chelnerul puse frapiera înaltă de argint alături de ei şi desfăcu sticla cu măiestrie, umplînd paharele de cristal. Puse nota de plată în farfurioară, discret, lîngă cotul lui Diego, iar acesta se uită la ea nonşalant.

– Pune-o în cont, te rog, spuse el. Şi apropo, vrei să ne reţii o masă pentru cină, în restaurant – o masă pentru două persoane, adăugă el cu un zîmbet spre Amanda.

– Sigur, domnule. Bineînţeles. La ce cameră o pun în cont, domnule?

– Camera trei-doi-cinci, spuse Diego, punînd un bacşiş mare în farfurioară.

– Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

– Trei-doi-cinci, îşi zise Amanda. Ce coincidenţă curioasă, eu sînt la trei-doi-şase.

Diego zîmbi în ochii ei mari, albaştri. Era aproape prea uşor. El îi dădu paharul de şampanie.

– Pentru o foarte fericită coincidenţă, Amanda, îi şopti el în urechea drăguţă.

– Desigur, plantaţia noastră de cafea e foarte vastă, îi spuse el la cină, în intimitatea lumînărilor, în sufrageria elegantului hotel. Dar eu am avut întotdeauna gustul aventurii. Asta m-a plimbat în jurul unei jumătăţi de lume pînă acum, iar ultimul loc în care m-am aflat s-a dovedit a fi cel mai profitabil.

Amanda era impresionată.

– Şi unde era asta?

– În Columbia, la mineritul smaraldelor.

Era aproape adevărat, el fusese în Columbia şi fusese în regiunile unde se exploatau smaralde, dar desigur că nu pusese niciodată piciorul într-o miină – erau mijloace mai uşoare de a pune mîna pe smaralde, decît acela de a le săpa în stînci. Şi plecase de acolo cu un buzunar de pietre strălucitoare verzi – din păcate toate pierdute la jocurile de noroc, în afară de cele două pietre mari, pe care le montase în aur ca să le facă butoni de manşetă şi care erau acum amanetate.

Privirea Amandei se lărgi mai mult.

– Ah, Diego, smaralde! Ce emoţionant! Eşti proprietarul minei?

– Bineînţeles. Diego ridică modest din umeri. Dar mă duc rar pe acolo. Columbia e o ţară atît de plicticoasă. Ei, New York-ul... ăsta e un loc unde merită să te afli. Mi-ar plăcea să fiu acolo, cu tine, Amanda.

Amanda îşi aranjă bretonul înfoiat de păr blond, zîmbindu-i pe sub genele mari, închise. Ce fată norocoasă era că a întîlnit un bărbat atît de perfect în prima ei seară la Paris; era frumos, încîntător şi bogat.

Să o curteze pe Amanda St.Clair începea să fie nu

doar plictisitor dar şi costisitor, se gîndi Diego, studiind contul hotelului, care fusese lăsat discret pe masa lui. În plus, trebuia să pretindă că se duce în altă parte, pentru afaceri, în cursul zilei, pentru că nu avea bani ca s-o scoată în oraş; apoi trebuia să insiste să ia masa în fiecare seară la restaurantul *Ritz*, care era scump. Era mai romantic aici, îi spusese el cînd ea voise să meragă la *Chez Martine*, pentru că acolo mergeau toţi cei din domeniul spectacolului. El aruncă din nou pe masă contul. Va trebui să facă repede o mişcare, altfel hotelul va face presiuni, şi asta, înainte ca Amanda să-şi cheltuiască toţi banii pe rochii noi, ca să se facă mai frumoasă şi mai tentantă pentru cavalerul ei bogat. Diseară va trebui s-o facă.

Diego era bărbatul cel mai frumos din Paris, se gîndi Amanda, şezînd în faţa lui la masa lor din sufrageria de la *Ritz*. Dar el nu era amuzant ca de obicei în seara asta, ci era mai tăcut şi părea că are gîndurile în altă parte. Oare făcuse ea ceva? se întreba cu vinovăţie. Îl supărase ea oare în vreun fel? Sau, mai rău, se plictisese de ea? Înţepătura de îndoială se prefăcu într-una de teamă. Ea nu voia să-l piardă, era o captură prea bună.

– Ce se întîmplă, Diego? Ochii ei mari, albaştri, erau preocupaţi, iar Diego o bătu pe mînă cu blîndeţe.

– Bineînţeles că trebuia să observi că nu e în regulă ceva, zise el cu un zîmbet şăgalnic. Eşti atît de

sensibilă!

Amanda se relaxă; deci, nu era vina ei.

– Spune-mi, îl încurajă ea, poate am să te ajut.

Diego privi indispus la faţa de masă.

– Să mă ajuţi? Nu, nu poţi să mă ajuţi. Se uită în sus şi îi zîmbi brusc. Hai să uităm totul, spuse el din nou vesel. Spune-mi mai bine ce-ai făcut astăzi.

Amanda îşi aminti ce se întîmplase în acea după-amiază.

– N-ai să ghiceşti pe cine am văzut azi făcînd cumpărături la salonul *Poiret*.

Isuse, se gîndi Diego, ea îşi cheltuieşte banii la *Poiret* acum.

– Nu, zîmbi el. Cu cine?

– Cu Léonie. Amanda se lăsă pe spătarul scaunului, triumfătoare. Faimoasa cîntăreaţă. Am văzut-o odată, cu ani în urmă, într-un spectacol la New York şi a fost extraordinară – bineînţeles, nu mai apare acum în faţa publicului, e măritată, dar e tot atît de frumoasă.

Léonie – numele îi declanşă lui Diego o reacţie: coridorul de la *Pavillon* şi vocea lui Edouard care vorbea cu Isabelle. Léonie – acesta era numele faimoasei mame franţuzoaice a lui Amélie. Ar putea oare să fie aceeaşi femeie? Trebuia să fie – şi despre ce mai vorbeau? Ceva despre un bărbat, Monsieur! Asta era, un bărbat care se numea „Monsieur" era un fel de ameninţare la adresa lui Amélie.

– Spune-mi, întrebă el cu un interes brusc, cum arată Léonie?

– Nu ştii? Amanda era uluită. E foarte înaltă şi elegantă. Ochii ei au cea mai extraordinară culoare

chihlimbarie şi, cînd mi-a zîmbit, arăta cu adevărat bucuroasă că i-am vorbit. Şi, bineînţeles, are coama aceea mare de păr blond – doar că azi era strîns la spate, pentru că era la cumpărături în oraş; e încă atît de frumoasă!

Amanda zîmbi, arătîndu-şi frumoşii ei dinţi micuţi.

– A fost cel mai emoţionant lucru care mi s-a întîmplat la Paris... în afară de faptul că te-am întîlnit pe tine, desigur.

Diego îi luă mîna şi i-o sărută. Era ceva în toate astea, dacă ar putea afla ce anume – şi cum să profite. Cît de mult ştia Amélie – dar Roberto?

– N-a fost odată un scandal îngrozitor în legătură cu ea? întrebă el, la întîmplare. Parcă îmi amintesc de ceva.

– A, vrei să spui de copil! Asta a fost cu ani în urmă, chiar la începutul carierei ei. Un tip bogat pretindea că el era tatăl fiicei ei şi a încercat să i-o ia. Bineînţeles că nu a reuşit, nu ştiu de ce. Cineva mi-a spus odată povestea, se pare că fusese pe prima pagină în ziarele de aici.

Ziarele. Asta era. Mîine va afla exact care era povestea. Şi apoi, o să ştie ce să facă.

– Amanda, nu ştiu ce o să mă fac fără tine, spuse el atingîndu-i braţul gol cu buzele.

Un fior o trecu pe Amanda pe şira spinării, la mîngîierea lui.

– Fără mine?

Diego depuse mici sărutări pe braţul ei.

– N-am vrut să-ţi spun, dar am avut veşti proaste de acasă... tatăl meu...

Ochii i se lărgiră de preocupare.

– Nu a... murit?

– Nu, dar e foarte bolnav, Amanda, şi trebuie să mă întorc imediat. Diego ezită. Nu putem face ceea ce plănuisem.

– Ce anume ai plănuit?

Lumînarea strălucea pe masă între ei, iar intimitatea cu pereţii roşii a separeului, lîngă o plantă înflorită îi ascundea vederii. Doar chelnerul lor stătea în apropiere şi zumzetul conversaţiei din sală se îmbina cu acordurile micii orchestre din salon.

Diego o privi în ochi.

– Am vrut să-ţi cer să te măriţi cu mine, să te iau cu mine în Brazilia ca soţia mea, dar acum...

– Ah, Diego! Amanda se topi spre el. Ah, Diego, totuşi poţi să-mi ceri.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, Amanda? Te iubesc atît de mult, eşti femeia cea mai perfectă pe care am întîlnit-o vreodată. Eşti atît de sensibilă... şi atît de talentată. Voiam să investesc în spectacolul tău, ca frumoasa mea soţie să poată fi o stea – ca Léonie.

Amanda îşi ţinu respiraţia.

– Da, şopti ea, da, o să mă căsătoresc cu tine.

– Problema este, spuse Diego sărutînd-o pe obraz în timp ce ea strălucea de fericire, că în momentul de faţă nu am bani în Franţa. Aştept un cec de la bancă de la tatăl meu, dar acum nu mai am timp să aştept ca banii să sosească din Brazilia.

El ridică din umeri, în semn de scuză, şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu-mi pot permite nici să cumpăr un bilet pentru viitoarea mea mireasă, ca să o iau acasă în Brazilia,

cu mine.

– Dar e în regulă, Diego, eu am bani. Pot plăti eu însămi.

Diego şedea băţos pe scaunul lui.

– Ca un gentleman, nu te pot lăsa să faci asta, Amanda.

– Dar de ce nu? O să ne căsătorim doar, nu-i aşa?

Privirea lui o întîlni pe a ei.

– Chiar ai face asta? murmură el. Ce norocos sînt că te-am găsit pe tine. N-am crezut că vreo femeie poate fi atît de perfectă, atît de minunată.

Amanda dorea atît de mult să-l sărute. Fusese atît de domn şi o considera atît de doamnă. Nu făcuse nimic mai mult decît să o sărute – deocamdată. Îşi imagină cum va fi, ei doi, goi, în pat, împreună.

– Mai este încă ceva, spuse Diego cu îngrijorare. Am bani băgaţi ca avans în afacerea asta; dacă plec fără să plătesc restul, o s-o pierd. Nu e mare lucru, dar nu-mi place să pierd.

– Ţi-am spus să nu te îngrijorezi, zise Amanda fericită, punîndu-şi mîna pe umărul lui. Am ceva bani, poate or să ajungă.

Diego îşi alunecă braţul în jurul umerilor ei.

– Te iubesc, Amanda, îi şopti el, şi vreau foarte tare să te sărut, să te ţin lîngă mine.

Faţa ei drăguţă se întoarse spre a lui şi buzele ei desfăcute aşteptau.

– Nu aici, murmură el, e prea public, draga mea. Putem merge în camera ta?

El o ajută să-şi pună jacheta frumoasă din dantelă

şi îi luă geanta, spunîndu-i zîmbitor „noapte bună" chelnerului, cînd plecară, braţ la braţ prin restaurant, spre hol şi la ascensor.

Fusese o zi plină, dar satisfăcătoare. Valiza lui aştepta la uşă, iar Diego aruncă o ultimă privire prin cameră. Sunase la *Chez Martine*, unde Amanda îl aştepta, şi lăsă un mesaj că va întîrzia şi că ea să-l aştepte acolo. Asta îl asigura că nu va da nas în nas cu ea cînd va ieşi din hotel – după toate cele prin care trecuse, se gîndi el cu un rînjet, ar fi păcat să strice totul.

Hamalul venise să-i ia bagajul şi Diego îl urmă prin coridorul spaţios. Acesta era un hotel bun, se gîndi el, îl va folosi şi data viitoare, cînd va veni la Paris. Scoase portţigaretul fin de aur şi aprinse una din ţigările tari franţuzeşti, care începuseră să-i placă. Bricheta plată de la *Cartier* era plăcută în mînă, iar butonii cu smaralde străluceau din nou la manşetele lui.

La uşă, dădu bacşiş hamalului dintr-un portofel bine garnisit şi se urcă în taxiul care avea să-l ducă la gară. Va pleca din Cherbourg cu vaporul, în seara asta.

Da, se gîndi, stînd comod în maşină, fusese o zi satisfăcătoare. La redacţia ziarului, fuseseră foarte amabili să lase un ziarist brazilian să cerceteze pachetele de colecţii – şi au fost mai mult decît fericiţi

să-i traducă. Aşa că acum ştia. Amélie era nelegitimă, mai mult, părea îndoielnic că Charles d'Aureville era tatăl ei. Monsieur era tatăl. Iar Monsieur era ducele de Courmont.

Ei, ei, ei! Păcat că nu putea ajunge la duce, ar fi putut obţine ceva de acolo, dar nimeni nu l-a putut primi. În plus, era un personaj atît de puternic, încît era cam intimidat de el. Nu, această informaţie era cel mai bine să fie utilizată împotriva lui Amélie. El va intra din nou în joc cu Roberto. Diego rîse brusc tare, iar şoferul taxiului se uită în jur, speriat.

– E-n regulă, îi strigă Diego. A fost doar o călătorie foarte bună.

Capitolul 31

Roberto îşi luă haina, punînd mîna la buzunar să vadă dacă scrisoarea mai era acolo. Aceasta fîşîi liniştitor, iar el zîmbi cînd îşi aruncă haina pe umeri, gîndindu-se cît de bucuroasă avea să fie Amélie. Va fi oare? El merse pe cărare, de la hotel spre vilă. Poate că acum, fiind însărcinată, nu va fi atît de încîntată de această veste. Paşii lui se încetiniră, în timp ce contempla posibila problemă. O piatră era pe cărare, în faţa lui, şi el o lovi nerăbdător cu piciorul. Fusese o zi foarte lungă şi avea nevoie de un duş şi să mănînce ceva repede; apoi mai avea ceva de lucru. Conducerea hotelului de succes *d'Aureville* era o

slujbă de şapte zile pe săptămînă şi adesea lucra pînă tîrziu, ca să ajungă la zi cu hîrtiile. Trebuia pur şi simplu să controleze cifrele alea în seara asta.

– Roberto!

Vocea batjocoritoare, familiară, a lui Diego îl opri din drum. Roberto îşi ridică încet privirea de la cărare. Diego îi zîmbea, fiecare linie a feţei lui era imprimată în amintirile lui, ochii verzi, puternici, sprîncenele negre, buzele mari pline şi trupul subţire. Diego era elegant îmbrăcat: o cămaşă imaculată, o haină uşoară de in. Arăta mai în vîrstă.

– N-ai de gînd să saluţi un vechi prieten?

Diego se îndreptă spre el, cu braţele întinse.

– Uităm trecutul?

– Ce cauţi aici?

Vorbele păreau smulse din gîtul uscat al lui Roberto.

– Nu puteam sta departe pentru vecie. Aici e şi căminul meu, ştii doar.

Inima lui părea să bată de două ori mai repede.

– Sebastião te-a avertizat.

– Roberto, ascultă-mă, te rog. Diego ţinea braţele desfăcute, rugător. A trecut mult timp. Nu pot schimba ce s-a petrecut în trecut, dar sînt foarte ruşinat din cauza asta. Am fost un tînăr prost, Roberto, am făcut lucruri îngrozitoare, dar m-am schimbat. Jur. N-am să-mi iert niciodată cele întîmplate, dar sper că tu vei uita.

– Nu te vreau aici, nu vreau să te văd... nu te mai băga în viaţa mea.

Roberto îşi strînse umerii, simţind cum transpiraţia îi picura pe piept. Voia să treacă de Diego, dar vechiul lui prieten îi bloca drumul, înseamna să-l atingă.

– Roberto, îţi promit că sînt altfel. Faptul că m-a expediat de-aici a fost lucrul cel mai bun pe care-l putea face Sebastião pentru mine. Am fost departe de toate vechile influenţe rele, în lumea largă, pe picioarele mele. Trebuia să reuşesc. Am plecat în Columbia, am auvt o slujbă acolo, la minele de smaralde. A fost o muncă groaznic de dură, Roberto, dar m-am ţinut de ea, am trăit ca un porc într-un oraş minier îndepărtat, la frontieră – îmi făceam într-un fel condamarea la închisoare. Trebuia s-o fac. Ţi-o datoram ţie, pentru ceea ce făcusem. Am ieşit din această experienţă un om nou; m-am simţit curăţat de trecut.

Roberto se mişcă spre el, împingînd deoparte mîna întinsă a lui Diego, crispîndu-se la acest contact.

– Stai departe de mine, murmură el. Nu-mi pasă unde ai fost, sau cum te-ai schimbat.

Continuă să meargă pe cărare, întorcîndu-se cînd ajunse la cotitură.

– Şi stai departe de Amélie, îl avertiză el. Dacă te apropii de ea, Diego, am să te ucid.

Privirile lor se întîlniră. Diego întinse braţele larg.

– Roberto! Cum poţi să fii aşa! Noi eram ca fraţii – mai mult decît ca fraţii.

Zîmbetul lui avea o mie de semnificaţii.

Roberto plecă, iar Diego se uită după el, cum merge pe cărare. Ridică din umeri. Bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci va trebui să adopte altă tactică.

Onça stătea culcată într-un colţ al camerei lui Amélie, cu capul sprijinit de labele mari. Muşchi de pe spatele ei subţire se mişcară leneşi, cînd o muscă o deranjă; ochii ei chihlimbarii, aproape de aceeaşi culoare cu ai lui Amélie, erau pe jumătate închişi, în timp ce o urmărea pe stăpîna ei dormind.

Amélie se mişcă, iar Onça ridică imediat capul. Ochii ei aşteptau să vadă ce se va întîmpla şi îndată ce Amélie îşi lăsă picioarele jos din pat, felina se ridică în picioare şi se întinse.

– Bună, Onça, zise Amélie căscînd. E timpul să ne sculăm. Roberto o să vină curînd acasă. Ea îşi mîngîie blana lucioasă, maronie. Am să te duc la plimbare, mai tîrziu, promise ea, cînd se răcoreşte.

Se îmbrăcă repede şi îşi perie părul. Era mai tîrziu decît crezuse. Dormea cu mult mai bine după-amiaza, căci nopţile o supărau. Nu chiar o supărau, se gîndi ea, mîngîindu-şi burta mare, doar că bebeluşiul se trezea exact în cursul nopţii. O să trebuiască să lămurim treaba asta, cînd o să te naşti, îi spuse ea cu afecţiune.

Onça merse în jos pe scări, în urma lui Amélie, şi ieşi afară pe terasă. Urechile i se ridicară, cînd uşa se deschise şi intră Roberto. El îşi aruncă haina pe un fotoliu, îşi turnă un pahar de whisky sec la măsuţa de servit şi îl dădu repede pe gît. Doamne, parcă se simţea mai bine. Mîna îi tremura cînd puse paharul jos. Mai avea nervi de un pahar.

– Roberto! Amélie veni dinspre terasă. Nu te-am auzit cînd ai intrat, dar Onça te-a auzit – ei nu-i scapă nimic.

Se uită surprinsă la paharul cu whisky din mîna lui.

Roberto bea rareori altceva decît vin.

– S-a întîmplat ceva rău?

El se forţă să zîmbească, aplecîndu-se să o sărute.

– Desigur că nu, de fapt, chiar contrariul. Dacă te uiţi în buzunarul de la haina mea, ai să găseşti o scrisoare de la Edouard.

– De la Edouard?

Ea luă haina, căutînd nerăbdătoare prin buzunare. Trecuseră cîteva săptămîni de cînd nu mai aveau veşti de la Xara şi Edouard din Key West.

– Mi s-a oferit o slujbă de administrator adjunct la *Palaço d'Aureville* din Miami cînd se deschide, luna viitoare, spuse Roberto simplu.

Amélie ţipă de fericire.

– Dar asta-i fantastic – cînd plecăm?

Ea se uită repede prin scrisoare: gemenii erau foarte bine, Xara se simţea bine, Edouard la fel, hotelul era aproape gata – în sfîrşit – şi era superb, în ce priveşte familia d'Aureville. Doreau ca Roberto să preia funcţia, cu perspectiva de a deveni administrator plin. Era cea mai bună veste din lume şi Roberto era pregătit pentru aşa ceva, ştia ea că aşa era. Muncise atît de mult, încît merita să fie promovat.

Roberto dădu pe gît al doilea whisky.

– Nu te deranjează că pleci din Rio?

Amélie rămase gînditoare, însemna că va naşte copilul în America. Ea îi zîmbi.

– Nu mă deranjează, Roberto, copilaşul nostru va fi un mic american.

– Mă bucur că spui asta. Îi sărută părul. Uite, Amélie, am mult de lucru în seara asta. Nu prea am

chef de cină. O să mă închid în birou şi o să mă apuc de treabă. Ce-ar fi să te duci la hotel să iei cina cu bunica?

Amélie era dezamăgită.

– N-ar trebui să sărbătorim, sau aşa ceva? întrebă ea, punîndu-i un braţ în jurul gîtului. El mirosea înfiorător, a whisky. Te iubesc, domnule Do Santos, administrator adjunct al fabulosului *Palaço d'Aureville.*

Roberto zîmbi.

– Şi eu te iubesc, doamnă do Santos, dar sînt mult prea ocupat ca să sărbătoresc – poate mîine seară.

– Promiţi?

Amélie îl sărută pe buze, rîzînd.

– Promit.

Vocea lui Roberto era depărtată, cînd îşi luă haina şi se îndreptă spre scară.

Amélie îl urmări cu un zîmbet mulţumit; era atît de atrăgător, prin felul cum se modela trupul lui, cu şolduri înguste, şi cum arăta cămaşa albastră, cu părul lui blond – frumos tuns acum, dar tot destul de lung.

– Haide, Onça, spuse ea, trecînd un braţ prin zgarda animalului. Hai să mergem s-o vedem pe bunica.

Se auzi un zgomot de jos şi Roberto se uită la ceas. Putea oare să se fi întors Amélie? Nu, era prea devreme, era probabil Ofelia, care făcea curat. Se

întoarse din nou la cifrele lui.

Vila d'Aureville din Copacabana nu se schimbase, se gîndi Diego, turnîndu-şi whisky din sticla de pe masa de servit. Luă o înghiţitură, savurînd alcoolul fin, aromat. El prefera *Cachaça*, nimic nu putea depăşi această băutură, iar el băuse deja mai multe pahare. Se aşeză pe canapeaua albă, sprijinindu-şi picioarele pe masa joasă de marmură din faţa lui, sorbind din whisky. Îi plăcuse totdeauna casa asta, avea un stil modernist, elegant, neîncărcat, care i se porivea lui perfect – cu mult mai bine decît ferma. Îşi aminti de uriaşele comode şi bufete din lemn negru, de fotoliile îmbrăcate în piele şi mesele masive cu picioare grele. Nu, aici se simţea mai în largul lui, familia d'Aureville avea o îndemînare în a combina vechiul cu noul. Se duse la masa de servit şi îşi turnă al doilea pahar de băutură, întorcîndu-se la canapea şi aducînd sticla cu el, lăsînd-o să-i alunce din mîinile lui brusc nesigure, pe masa de marmură. Sticla se sparse exact în două, iar mirosul de whisky se îmbină cu parfumul florilor.

– Păcat, murmură Diego, lăsîndu-se din nou pe perne, păcat de atîta whisky.

Roberto era în uşă şi Diego îşi întoarse spre el ochii săi verzi care îi zîmbeau batjocoritor.

– Hei, bună, vechiule prieten. Am sosit din nou.

– Te-am avertizat să stai departe de mine! Tonul lui Roberto era de gheaţă.

– Vino înăuntru, Roberto, simte-te ca acasă. Vino aici! vocea lui Diego deveni nerăbdătoare. Trebuie să-ţi vorbesc.

Roberto ezită în uşă.

– Nu avem nimic de vorbit.

– Ba da, avem al naibii de multe – iar tu ştii asta, Roberto! Faţa lui Diego era urîtă, cînd era furios. Acum, vino aici, au fost prea multe lucruri între mine şi tine ca tu să fii atît de indiferent acum. Vino aici, Roberto!

Roberto traversă încet camera şi se aşeză pe un fotoliu în faţa lui Diego. Ochii lui văzură sticla spartă şi băutura vărsată pe masa de marmură crem.

– Foarte bine, zise el distant, spune ce ei de spus.

Diego zîmbi din nou, acum era mai bine – acum lucrurile erau mai în stilul lui.

– Am nevoie de bani, făcu el abrupt. Mulţi bani – şi chiar acum! Vreau ca tu să mi-i dai, tu, Roberto, iar după ce ai să faci asta, am să plec şi am să te las în pace. Am să mă întorc din nou la Paris, mi- a plăcut acolo. Mi se pare un oraş... foarte interesant. Desigur, costisitor, pentru un bărbat cu gusturile mele.

Roberto tăcea. Era din nou şantaj. Ce putea face? se întrebă neajutorat. Chiar dacă procura nişte bani şi îi dădea lui Diego, el avea să vină din nou înapoi – şi din nou. Nu va face lucrul ăsta, decise el brusc, nu putea, va trebui pur şi simplu să-şi asume consecinţele. O imagine a chipului încrezător şi fericit al lui Amélie îi veni în minte şi trupul ei rotunjit, care se umplea cu bebeluşul lor încă nenăscut.

– Desigur că bordelurile din Franţa nu sînt chiar atît de bune ca unele pe care le cunoaştem noi, Roberto, continuă blînd Diego, nu au chiar aceeaşi tehnică, aceeaşi fineţe.

El îşi lăsă picioarele de pe masă şi se duse înapoi

la masa de servit să mai caute băutură. Era o sticlă de coniac – bun şi ăsta. Puse sticla cu grijă pe masa de marmură.

– Vezi, spuse el cu tandreţe, sînt atent – a fost doar un accident, mi-a alunecat din mînă.

Rîsul lui Diego umplu camera, iar Amélie se încordă, surprinsă, cînd închise în urma ei uşa din faţă. Onça îşi ciuli urechile, mîrîind încet, iar ea îi puse o mînă pe cap, ca să o liniştească, şi ascultă.

– Haide, Roberto, relaxează-te... bea ceva. Pentru vremurile trecute.

Diego turnă coniac într-un pahar şi îl împinse spre el.

Ochii lui Amélie se lărgiră. Nu putea fi Diego? Fruntea i se încruntă. Trecuseră ani. Roberto îi spusese că Diego fugise de acasă pentru că avea neplăceri cu poliţia, că plecase în străinătate şi că nu se va mai întoarece niciodată, că felul lui de a fi îi venise de hac în cele din urmă.

Strîngînd mai bine lanţul lui Onça, ea intră în salon.

– Ei, ei, ia te uită, asta e Amélie. Stăpîna casei – şi viitoare mamă, după cum văd.

Ochii lui Diego cercetară cu familiaritate trupul ei şi Amélie simţi că i se roşesc obrajii.

– Diego! Ce cauţi aici?

– Pur şi simplu, am trecut pe-aici să văd vechi prieteni. Amélie, nu-mi dai un sărut prietenos de bun venit?

Rîsul lui era batjocoritor.

– Nu te-am sărutat niciodată, Diego Benavente şi

n-o s-o fac niciodată.

Amélie se duse să stea alături de Roberto, remarcînd sticla spartă. Onça se retrase de lîngă masă, evitînd mirosul puternic de whisky.

Diego rînji. Cu Amélie de faţă, situaţia era perfectă, Roberto nu va îndrăzni acum să-l refuze. El se duse la pianul cel mare aşezîndu- se pe scăunel. Paharul lui lăsă o urmă umedă pe lemnul lustruit, de abanos, al pianului, în timp ce îşi plimba mîinile pe clape.

– M-am gîndit că aş putea să vă distrez – zîmbi – cu o melodie sau două de la Paris – poate una pe care obişnuia să o cînte mama ta, Amélie.

Faţa ei era albă de uimire şi Diego rîse, o să fie foarte uşor.

Roberto o luă pe Amélie de braţ şi o conduse spre uşă. Onça merse alături de ei, uitîndu-se cu nervozitate în urmă, simţind că atmosfera era tensionată.

– Du-te sus, Amélie, spuse Roberto liniştit. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui.

– Ce este, Roberto, ce se întîmplă?

– Am să-ţi spun mai tîrziu, spuse el cu fermitate. Du-te sus, Amélie, te rog. Ţinînd strîns lanţul lui Onça, ea urcă încet scara, auzind uşa închizîndu-se în urma ei.

Dormitorul lor era liniştit, cu fereastra deschisă spre aerul cald al serii, iar ea se aşeză alarmată pe pat, mîngîind capul neted al lui Onça, care îşi ciulea urechile să audă zgomotele de la parter. Ea nu putea auzi nimic şi, cu un oftat, se culcă pe perne, întrebîndu-se ce se întîmpla acolo.

Zgomotul vocilor ridicate izbucni în noaptea liniştită şi brusc scrîşnetul sticlei sparte – apoi linişte. Amélie sări în sus. Liniştea bruscă o sperie. Ea apucă lanţul lui Onça şi coborî scara.

Cei doi bărbaţi şedeau unul în faţa celuilalt. Diego bea din sticla de coniac iar Roberto îşi ţinea mîna la cap, de unde picura sînge, dintr-o tăietură. Sticla spartă era răspîndită pe podea. Ei întoarseră ochii spre ea, cînd intră în cameră, cu Onça alături de ea.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, Diego, spuse ea calm. Ai făcut destule pagube pentru o singură seară.

– N-am terminat, zîmbetul lui Diego era inocent. Încă n-am vorbit cu tine, Amélie – şi cred că avem o mulţime de lucruri de discutat.

Vocea lui Amélie sună cu un ton mai ridicată decît normal şi Onça îşi ridică întrebătoare capul.

– Nu e nimic ce să vreau să discut cu tine – şi nimic ce să vreau să aud de la tine.

– Atunci poate ar trebui să vorbesc despre tine. Sînt unul sau două lucruri, pe care Roberto s-ar putea să fie interesat să le audă despre frumoasa lui soţie aristocrată.

Amélie se uită la ei uimită. Ce-o vrea să spună?

– Şi apoi, continuă Diego, există unul sau două lucruri pe care Amélie ar vrea poate să le audă despre tine, Roberto, nu?

Punînd stida pe masă cu o grijă exagerată, Diego începu să umble prin cameră. Punîndu-şi mîinile în buzunare, se uită spre prada sa, simţindu-şi puterea.

Onça şedea liniştită, lîngă Amélie, observînd fiecare mişcare.

– N-ai vrea să ştii ceva despre drăguţul tău bărbat, Amélie? Oare amănunte prea dure ar deranja o

femeie cu o familie atît de rafinată ca a ta? Ei bine, am să-ţi spun acum, Amélie d'Aureville; Roberto îmi aparţine mie, sîntem legaţi de relaţii mai puternice decît orice ai înţelege tu, relaţii de sînge, Amélie – şi de carne.

Roberto sări spre el, cu o scrumieră grea de alabastru în mînă.

– Am să te ucid, Diego, dacă mai spui un singur cuvînt, te omor.

Diego îşi dădu capul pe spate şi rîse.

– Mă omori? N-o să mă omori, Roberto, nu poţi trăi fără mine. Tu ştii cum sîntem noi împreună. Haide, Roberto, de Amélie ar trebui să te descotoroseşti.

– Destul, urlă Roberto, e destul.

El ridică ameninţător scrumiera şi mîrîitul jos al lui Onça străbătu camera.

– Ştii cine este ea? spuse Diego rîzînd. E fiica unei curve – a unei fete de cabaret aleasă de un bărbat bogat să-i fie amantă. Ea nu e o d'Aureville. Léonie n-a fost căsătorită cu Charles, tatăl ei este „Monsieur". El se întoarse spre Amélie. Ai trăit o minciună, draga mea, spuse el încet, o minciună de o viaţă... nu eşti o d'Aureviile mai mult decît sînt şi eu.

Mîna lui Amélie tremura şi Onça trăgea de lanţul ei, întinzîndu- se nervoasă înainte. Lacrimile îi înţepau ochii lui Amélie. Ce voia el să spună că nu era o d'Aureville? Îl auzea pe Roberto ţipînd ameninţător şi rîsul batjocoritor al lui Diego, totul părea să vină de la o mare distanţă, era foarte departe – parcă se întîmpla în altă parte, nu aici, nu ei. Violenţa răsună în aer, cînd Roberto alegă spre Diego. Îi putea simţi furia. Avea să-l omoare pe Diego pentru ea, nu-l

putea lăsa să facă asta. Onça era în picioare, cu ghiarele zgîriind scîndurile lustruite în timp ce se întindea înainte mîrîind.

– Onça, şopti Amélie cînd animalul se întinse din nou. Muşchii umărului fură străbătuţi de o durere şi automat mîna ei se relaxă. Lanţul alunecă între degetele ei şi felina cea mare se lansă prin aer la gîtul lui Diego. Cu o fracţiune de secundă înainte de a fi asupra lui, un cuţit străluci în mîna lui şi el căzu jos sub forţa trupului ei, colţii ei puternici fiind deja înfipţi în gîtul lui, iar el împinse cuţitul în sus în burta ei.

Bărbatul şi animalul zăceau nemişcaţi pe podea. Frumosul salon, plin de sticlă spartă şi pătat de whisky – şi sînge – era tăcut.

Amélie înţelese că erau morţi, chiar înainte ca Roberto să îngenuncheze peste ei. Un om zăcea mort din cauza ei şi ea nu simţea nimic. De ce oare? se întrebă distant. Ea îi dăduse drumul lanţului lui Onça şi acum Onça era şi ea moartă. Faţa lui Roberto era cenuşie şi vocea lui era tremurată. El puse un braţ protector în jurul ei.

– Amélie, lasă-mă să te duc sus.

– Ce-o să se întîmple cu mine, Roberto? Ea mergea ascultătoare, lîngă el. O să mă ia poliţia?

Roberto se uită la ea, îngrozit.

– A fost un accident, Amélie. Onça l-a omorît. Nu puteai face nimic.

Amélie putea auzi tremurul din vocea lui Roberto, el rămînea calm de dragul ei, ştia asta. Era atît de bun cu ea. Dar nu fusese un accident, ori a fost?

Roberto o culcă în pat.

– Am să chem doctorul, spuse el, şi pe bunica. Şi apoi, trebuie să chem poliţia. Totul o să fie bine,

Amélie. Îţi promit.

– Roberto, spuse ea emoţionată, ce-a vrut să spună, Roberto, că nu sînt o d'Aureville?

– Erau prostii, Amélie, doar prostii, voia doar să provoace neplăceri, spuse Roberto obosit. Uită acum, draga mea, uită. Am eu grijă de toate.

Roberto coborî din nou scara. Violenţa încă mai vibra în aerul tăcut al nopţii şi el rămase în uşa salonului, uitîndu-se la cadavre. Mîna lui Diego încă strîngea cuţitul care pătrunsese în burta lui Onça şi ochii lui verzi, fără vedere, se uitau în tavan. Sîngele din gîtul lui sfîşiat trecuse peste cămasa albă şi se amestecase cu cel al animalului de pe covor.

Faţa lui Roberto se contorsionă de durere şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Ah, Doamne, l-am iubit. În ciuda tuturor lucrurilor, l-am iubit!

Poliţia fusese grijulie să nu o tulbure pe sărmana doamnă Do Santos mai mult decît era necesar.

– Un asemenea lucru îngrozitor să i se întîmple doamnei, spusese căpitanul liniştitor. Totuşi, nu e prima dată. Felinele astea mari pot deveni rele, fără să-ţi dai seama.

Poliţia a luat cadavrele repede şi salonul a fost curăţat de sîngele lor.

– Ce-au făcut cu Diego? îl întrebă ea pe Roberto, uitîndu-se la locul de pe podea unde zăcuse el.

– L-au dus la spital. După o pauză, adăugă. O să

fie înmormîntat mîine.

– Şi, ai să te duci la funerarii?

– Amélie, spuse Roberto simplu, trebuie.

Lacrimile începură să-i curgă pe faţă.

– Nu plînge, Amélie, n-a fost vina ta, într-adevăr n-a fost.

– Nu plîng pentru Diego, oftă ea. Plîng pentru tine şi pentru mine. Nu vezi, Roberto, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

– Ba da, ba da, vor fi, o linişti el. Ai să vezi, Amélie. Totul va fi exact aşa cum a fost. Vino şi stai culcată iar, nu trebuie să te emoţionezi aşa – gîndeşte-te la copil.

Copilul! Uitase de copil! Amélie se cutremură. Slavă Domnului, copilul ei nu va şti nimic din toate astea, nu va şt niciodată că mama lui a ucis!

– Doctorul Valdez o să-ţi dea ceva ca să dormi, îi spuse Roberto, mîngîindu-i părul de pe fruntea fierbinte. Dimineaţă ai să te simţi mai bine. Şi ţine minte, Amélie, o să plecăm în Florida peste cîteva săptămîni, avem viaţa noastră nouă în faţă.

Ea stătea culcată în camera întunecată, cu ochii închişi, gîndindu-se. Da, slavă Domnului, era o viaţă nouă în faţa lor – o viaţă fără Diego şi fără Onça. Lacrimile îi curgeau de sub pleoapele închise pe pernă, în timp ce plîngea pentru Onça şi pentru inocenţa ei pierdută.

Capitolul 32

Léonie aprinse lumînările şi se dădu înapoi să admire masa. Farfuriile de ţară albastre ca ouăle de prigor, cu floricele de culoare albastru închis şi galben, erau aşezate pe cinci locuri, flancate de pahare de cristal graţioase, cu picior înalt. Faţa de masă era de un albastru foarte pal, iar şerveţele gălbui erau aşezate lîngă fiecare farfurie. Două sfeşnice joase, completate cu stingătoare ţuguiate, care cîndva luminaseră feţe georgiene cînd se duceau la culcare, aveau lumînări de culoarea mierii,

iar gălbinele şi albăstrele proaspăt culese se revărsau din bolul galben rotund de sticlă cracată.

Era perfectă, decise ea, întorcîndu-se să inspecteze sticlele de vin rozé care aşteptau în frapierele de argint, o masă perfectă pentru o cină într-o seară de vară cu nişte vechi prieteni şi o dublă sărbătorire: a cincea aniversare a căsătoriei ei şi ziua de naştere a nepoatelor ei gemene – Lais şi Leonore do Santos.

– Lais şi Leonore, le rosti ea numele cu glas tare, satisfăcută. Leonore se născuse la o jumătate de oră după Lais, iar Amélie îi spusese în scrisoare că, în expresia ei, avusese ceva care îi amintea de Léonie. Atunci ea se decisese să-i dea numele Leonore.

Poate fusese pur şi simplu drăguţă, se gîndi Léonie cu un zîmbet, dar dacă era aşa, însemna că era de două ori drăguţă ca să-i dea copilului numele mamei pe care de-abia dacă o cunoştea. Amélie începuse să-i scrie în ultima lună a sarcinei şi Léonie nu fusese în stare nici să renunţe la plăcerea ce i-o producea şi nici să-i refuze liniştea ce părea că i-o aduce lui Amélie. Cu siguranţă că, după toţi aceşti ani, nu mai era periculos să corespondeze. La început îşi scriau doar scurte bilete în care îi vorbea despre mersul evenimentelor şi cît de mult îi plăcea în Florida, dar treptat, pe măsură ce primea răspunsurile lui Léonie, uşurată de emoţia excesivă, corespondenţa lor se dezvoltă ca între două prietene, Léonie fiind un fel de cutie de rezonanţă pentru noile sentimente ale lui Amélie despre viaţa ei în America şi

despre maternitate.

S-a maturizat, se gîndi Léonie, amintindu-şi de fata tînără, volatilă, care apăruse în cabina ei în acea seară memorabilă; şi mai era ceva, în străfundul sufletului, care o tulbura. Nu era tristeţe, ci era mai mult conşiinţa că viaţa nu înseamnă doar trandafiri, fericire şi dragoste fără eforturi.

Auzi zgomotul unui automobil pe şosea, mai sus de vilă şi se grăbi spre uşă. Ca de obicei, aceasta sătea larg deschisă spre aerul de vară, ghivecele de muşcate ce o flancau oferind o pată de culoare pe fundalul alb al zidului.

– Léonie, iată-te! Au trecut veacuri.

Caro arăta bine, într-o fustă de mătase naturală galbenă şi o bluză cu decolteu larg, cu părul lăsat liber în jos de data asta, prins în părţi cu piepteni de baga cu perle.

– Arăţi minunat, exclamară ele simultan, examinîndu-se una pe alta, pentru a distinge noi semne ale trecerii timpului.

– Nici o zi mai învîrstă, spuse cu fermitate Léonie.

– Nici tu, fu de acord Caro.

Rîseră de gluma lor.

– Cineva ar putea crede că avem şaptezeci de ani, spuse Caro, dar oricum, tu arăţi la fel ca acum cincisprezece ani. Doar că pari mai fericită.

Gura lui Léonie se deschise într-un zîmbet.

– Este o observaţie foarte inteligentă şi asta pentru că, într- adevăr, aşa e – sînt fericită.

– Şi Jim?

– A, Jim ar fi şi mai fericit dacă l-aş lăsa să lucreze optsprezece ore pe zi. Acum cumpără terenuri de-a lungul coastei fiind convins că vor fi valoroase într-o bună zi. Îşi petrece tot timpul plănuind cum să le dezvolte, asta în cazul cînd nu pleacă repede la New York sau la San Francisco. Uneori mă duc cu el, dar de obicei stau aici şi am grijă de grădină. Încep să mă lenevesc, Caro. Sînt prea legată de acest loc, ca să vreau să-l părăsesc vreodată.

– Totuşi, asta ţi-ai dorit dintotdeauna, nu-i aşa? spuse Caro. Aveai nevoie de certitudinea de a deţine pămînt. Iar el cumpără pentru tine, Léonie, el ştie că asta înseamnă mai mult pentru tine, decît diamantele.

Léonie se gîndi la lucrul ăsta.

– Da, presupun că da... într-un fel. Doar că acum îl am pe Jim, nu mai am nevoie de nimic altceva. Cu el, mă simt în siguranţă.

Privirile lor se întîlniră într-un zîmbet.

– Mă bucur, zise Caro.

Alphonse şi Maroc se opriseră cu Jim, ca să admire priveliştea golfului de pe cărare, ferindu-şi ochii de soarele ce apunea, ca să vadă promontoriul şi cărările întortocheate care duceau peste Point.

– Ah, nu mai pot aştepta, strigă Léonie alergînd pe cărare ca să-i primească şi aruncîndu-şi braţele în jurul lui Maroc.

– Dezertorule, rîse ea, sărutîndu-l zgomotos. Nu te-am mai văzut de aproape şase luni.

Faţa ei era le fel de emoţionată ca atunci cînd o văzuse prima dată, apărînd nervoasă pe alee, în

spatele magazinului *Serrat,* şi e la fel de frumoasă, se gîndi Maroc.

– Sînt un om care munceşte, se scuză el, dîndu-i o cutie uriaşă cu trufele ei favorite de la *Tanrades* de la Paris. Viaţa de hotelier e o viaţă ocupată – care te consumă. Niciodată n-am timp pentru mine.

– Ar trebui să conduci unul dintre hotelurile de aici, spuse Léonie cu fermitate. Aşa, cel puţin te-am vedea mai des. Şi dacă nu poţi face asta, atunci o să trebuiască să vin mai des în vizită la Zürich.

Revenirea lui Maroc la afacerile cu hoteluri fusese un succes, dar distanţele nu erau favorabile pentru o prietenie strînsă.

– Am auzit că avem o dublă sărbătorire. El luă braţele lui Léonie, în timp ce coborau pe cărare spre casă. E voie să ştiu despre ce-i vorba?

– Nu, abia după cină, zise ea cu fermitate, atunci o să vă spun.

Îi conduse spre terasă, unde Jim le împărţi pahare înalte cu vermut din regiune, cu crenguţe de cimbru proaspăt de pe deal şi caissis aromat, din fructe de pădure.

– Aici e cu adevărat rai! exclamă Caro. De ce oare trăiesc oamenii în altă parte decît aici?

– Exact la asta mă gîndisem şi eu, fu de acord Alphonse.

– Spune-mi, zise Caro adulmecînd aerul, ce avem la cină? Miroase minunat.

– Vinete umplute, miel fript... şi înainte de asta, creveţi proaspeţi din golf, ca să-i mîncaţi cu degete cu

tot în maioneză proaspătă, făcută de doamna Frenard, şi mai avem sparanghel. Iar mai tîrziu, căpşuni şi zmeură cît puteţi mînca.

Léonie rîse văzînd feţele lor uluite.

– O să închin pentru treaba asta, spuse Maroc vesel. Şi o să închin un toast pentru voi doi. Aniversare fericită.

– Aniversare fericită, repetară Caro şi Alphonse ca un ecou.

Jim îşi puse braţul în jurul umerilor lui Léonie.

– Nici n-aţi crede cît a trebuit să mă ţin după ea, zise el cu un zîmbet, dar i-am spus că eu sînt unicul bărbat pentru ea.

Erau atît de vizibil şi total fericiţi, încît oaspeţii lor se scăldau în căldura pe care o radiau. Cine şi-ar fi închipuit că Léonie va fi vreodată atît de fericită, se gîndi Caro, amintindu-şi de Monsieur. Léonie îl pomenea rareori acum – mai ales de cînd se anunţase că suferise un atac care îl lăsase atît de infirm şi se zvonea chiar că îi afectase coardele vocale şi nu putea vorbi. Cunoscînd energia vitală şi personalitatea puternică a lui Monsieur, zvonul era greu de crezut, dar părea să fie adevărat. Cea mai mare parte a anului, locuia într-un uriaş apartament de la *Hotel de Paris* din Monte Carlo, ieşind cu iahtul din cînd în cînd, deşi se spunea că ieşea din hotel doar în toiul nopţii, pentru ca nimeni să nu-l vadă în scaunul cu rotile. Caro se cutremură şi sorbi din băutura ei. Dacă pasiunea lui pentru Léonie ar fi fost o pasiune sănătoasă, ar fi putut sta el aici, în seara

asta, cu braţul în jurul ei, sărbătorind aniversarea lor.

– Veniţi cu toţii, strigă Léonie, cina e servită. Maroc, tu stai aici în dreapta mea, iar Alphonse în stînga. Jim ţi-o las ţie pe Caro.

– Bravo, zise Jim. De ani de zile am încercat să o prind singură.

– Ia te uită! Sîntem căsătoriţi doar de cinci ani şi deja îi face curte prietenei mele celei mai bune! exclamă ea, în timp ce se aranjau la masă.

Apoi, Léonie ridică paharul.

– Nu mai pot aştepta să vă spun, zise ea cu faţa luminată de un zîmbet. Vreau să beţi un toast pentru Lais şi Leonore do Santos – gemenele lui Amélie. Nepoatele mele.

– Léonie! exclamă Caro. Ah, Léonie. Ce minunat! Ce emoţionant!

Maroc şi Alphonse zîmbiră la bucuria ei vizibilă.

– Mai mult, spuse Léonie, dacă am fost despărţită de propria mea fiică, ea mi-a promis că o să-mi văd nepoatele. Cînd vor fi destul de mari, le va aduce să mă viziteze.

Caro se gîndi la toate bunicile normale, fericite, care au legătură zilnică sau săptămînală cu copiii şi nepoţii lor. E uluitor cum s-a învăţat Léonie să fie fericită cu atît de puţin, se gîndi ea ridicînd paharul să toasteze în sănătatea noilor bebeluşi; o promisiune a unei vizite în viitor este suficientă ca să-i umple paharul fericirii.

Cina a fost îndelungată, plină de un amestec de discuţii şi bîrfă; au stat apoi pe terasă, din nou, sorbind cafea şi începură să se gîndească că e timpul

să se întoarcă acasă, la culcare.

– Nu ştiu de ce nu rămîneţi să staţi aici în vilă, se plînse Léonie, cînd Caro făcu în cele din urmă un gest de plecare.

– Nu ai un dulap destul de mare pentru hainele ei, spuse Alphonse sec. De fapt, a trebuit să luăm un apartament cu două dormitoare, ca să-i intre toate lucrurile. Şi sîntem aici doar pentru patru zile!

Léonie o îmbrăţişă.

– Îmi pare bine să aud că nu te-ai schimbat, din ziua în care te- am întîlnit, spuse ea, amintindu-şi dulapurile pline cu mătăsuri şi satinuri şi de cutiile cu bijuterii.

– Ce e o femeie fără podoabele ei, strigă Caro cînd urcară pe cărare. Ne vedem deci mîine şi am de gînd să jucăm ceva jocuri de noroc, mai pe seară.

Alphonse gemu.

– O să mă şi ruineze, acum, spuse el, ajutînd-o să urce în maşină.

– Niciodată, îl tachină Caro. Eu cîştig întotdeauna.

Maroc trebui să conducă maşina.

– Mulţumesc pentru această seară foarte fericită, zise el încet. Îmi lipseşti, Léonie.

Avea o privire tandră.

– Şi tu îmi lipseşti, vechiul meu prieten.

Braţele lui Léonie îi prinseră cu căldură gîtul.

Jim o luă de mînă şi porniră înapoi la lumina lunii, pe cărarea pudrată, ale cărei pietre le pusese ea cu mîna ei, în urmă cu ani.

– Încă nu ţi-am dat cadoul, spuse el. Am vrut să aştept pînă voi putea să ţi-l arăt, dar acum aproape

că e prea tîrziu.

El se uită la cer; luna era sus, luminînd peisajul cu o strălucire albicioasă. Point arăta ca un decor pictat pe marea cu valuri mici.

– Aşteaptă aici, spuse el, aşezînd-o pe Léonie într-un fotoliu pe terasă. Mă întorc imediat.

Ea se sprijini de perne, uitîndu-se la scena magică. De cînd trăia acolo, nu avusese niciodată două nopţi la fel – marea şi cerul erau întotdeauna diferite. Oftă de plăcere. Căminul ei era cel mai minunat loc din lume.

– Închide ochii, comandă Jim, şi o să vezi ce o să capeţi.

Léonie închise ascultătoare ochii, simţind foşnetul hîrtiei cînd el îi aruncă în braţe un pachet. Ea îl pipăi, întrebătoare.

– Pot să deschid ochii acum? întrebă ea.

– Deschide-i, făcu el.

Mai văzuse asemenea hîrtii înainte, documente lungi, legale, dactilografiate în roşu şi cu sigilii de ceară roşie. Act de proprietate, citi ea, cu sentimentul lucrului deja văzut. Monsieur îi dăduse un cadou asemănător, cîndva – actul de proprietate al casei acesteia. Inspiră adînc şi citi mai departe. Era actul pentru tot terenul de la Est de vilă, tocmai pînă la Point, terenul din spate pînă la dealul de dincolo de drum şi cîteva hectare în Vest. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Jim, cu uimire.

– Eşti stăpînă pe tot ce te înconjoară, Léonie Jamieson, spuse el cu un zîmbet mîndru. Este al tău, tot.

Ea stătea lîngă el, uitîndu-se spre peisajul luminat de

lună. Era cu adevărat tot al ei, copacii aceia, dealurile, cărările de cretă – toate erau ale ei. Ea îşi puse mîna în mîna lui şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Ce era mai minunat era faptul că toate astea nu erau date condiţionat, cum făcuse Monsieur, ci erau oferite cu dragoste.

– Cum aş putea să-ţi mulţumesc, şopti ea. E cel mai minunat cadou pe care mi l-ai fi putut da.

– Ştiu, spuse prinzîndu-i mîna într-a lui. Eu ştiu întotdeauna de ce anume ai nevoie.

Léonie nu spuse nimic, nu era nevoie. Jim ştia de ce anume avea nevoie ca să o facă să se simtă în siguranţă. Şi el îi dăduse toate aceste terenuri. O făcuse din nou ceea ce dorise totdeauna să fie, o femeie cu proprietăţi.

Capitolul 33

Lais şi Leonore dormeau liniştite în camera lor, cu obloanele trase împotriva soarelui de după-amiază, din Vila Encantada din Key West. Amélie avea pe faţă un zîmbet tandru, în timp ce închidea uşa încet în urma ei. Mai departe, pe coridor, băgă capul în camera lui Vicente şi a lui Jean-Paul. Băieţii, în vîrstă de şase ani, erau întinşi pe paturile lor, în poziţii identice, pe burtă, cu capetele întoarse spre dreapta, cu ochii strîns închişi. Fusese o dimineaţă neliniştită,

căldura îi enerva pe toţi, dar în sfîrşit dormeau cu toţii şi poate, cînd se vor trezi, căldura va fi scăzut şi ei vor fi mai puţin iritabili.

Amélie ieşi pe terasă şi se trînti într-un hamac, între doi stîlpi. Xara se odihnea în camera ei şi casa era tăcută. De fapt, tot dealul părea liniştit azi, păsărelele erau obosite şi doar insectele îşi continuau zumzetul lor normal.

Înlăturîndu-şi părul greu de pe frunte, ea se uită la cer. Soarele strălucea ca arama pe un cer albastru fără nori, şi Amélie oftă; se puteau aştepta la o oarecare răcire a timpului, era sigură de asta. De ce oare i se părea că anul acesta e mult mai cald decît de obicei? Totuşi, era mai bine aici decît la Miami, avusese dreptate să fugă de acea umiditate enervantă. Încă o săptămînă şi hotelul se va închide pe perioada de trei luni, cînd nu era sezon, iar Roberto şi Edouard vor veni şi ei alături de ele. Apoi, cînd vremea de vară se va răcori şi va începe noul anotimp, Roberto va fi noul administrator.

Răspunderea unică pentru un asemenea hotel minunat va însemna să lucreze multe ore, să petreacă mai mult timp la *Palaço* decît în mica lor căsuţă din grădină – chiar mai puţin decît acum.

Fruntea i se încruntă. Roberto părea fericit, îşi iubea munca, îşi adora copiii, o iubea pe ea – dar nu mai era le fel ca înainte. O imagine a salonului din Vila d'Aureville, cu trupurile însîngerate, trîntite pe podea, îi veni pe neaşteptate în minte şi deschise brusc ochii, în încercarea de a înlătura amintirea. Oare trecuse o

singură zi, în ultimii doi ani în care să nu se gîndească la asta? Ştia că şi Roberto făcea la fel, deşi el nu mai amintise niciodată de lucrul ăsta, după funerariile lui Diego. S-a terminat, îi spusese el atunci, trebuie să uităm şi să mergem mai departe. Trebuie să ne gîndim la viitorul nostru copil şi la viaţa noastră împreună. Mintea ei clocotise de întrebări, dar poate că el avusese dreptate; poate era mai bine că întrebările rămăseseră fără răspuns. Totuşi, ea ştiuse că lucrurile nu vor mai fi cum au fost. Diego reuşise, în cele din urmă, cum reuşea întotdeauna, să se amestece între ei.

Căldura era insuportabilă, nu era nici un pic de vînt; ea se ridică din hamac şi se duse în casă în picioarele goale. Camera ei era mai răcoroasă şi, în întuneric, îşi scoase hainele şi se culcă pe pat. Acesta era mare, cu cearceafuri albe şi confortabil. Era bun pentru îndrăgostiţi pe timpul siestei, se gîndi ea, şi pentru după-amieze ca aceasta, cînd căldura pasiunii lor s-ar potrivi cu cea de afară.

Dar ce ştii tu despre pasiune, Amélie do Santos? se întrebă ea. Ştia despre dragoste, pentru că îl iubea pe Roberto, iar el o iubea pe ea, iar dragostea pe care o făceau era în ton cu asta. Dar nu era o pasiune care să-i ardă. Nu simţise niciodată acel gen de pasiune – îl va simţi oare vreodată? Ea era doamna do Santos, al cărei soţ foarte ocupat o iubea şi îşi avea copiii ei, care să-i umple orice goluri care s-ar fi putut ivi vreodată în viaţa ei.

Amélie se răsuci şi închise ochii. Nu era oare asta

de ajuns pentru orice femeie?

Hilliard Watkins traversă curtea interioară de la *Palaço d'Aureville*, cu coloane graţioase, ţinînd o carte sub braţ, în căutarea unui loc la umbră, cu puţină briză care să îndepărteze cît de cît căldura nepotolită a zilei. El schiţă din cap un politicos bună dimineaţa spre cele două doamne bătrîne, în rochii proaspete de in, cu spinări băţoase bostoniene şi cu pantofi sport de New England. Păreau total neafectate de căldură, singura lor concesie fiind pălăriile de paie, umbroase, pe care le purtau atît în interior cît şi afară. Fratele lor era altfel de om; bătrînul avea o licărire în ochi, în spatele ochelarilor cu ramă de aur, iar pălăria lui panama avea o înclinare de crai. Hilliard putea paria că fusese un crai la vremea lui, deşi acum bătrînele fete îl ţineau din scurt, totuşi, Hilliard îl văzuse singur în bar, seara, cînd doamnele se duşeseră la culcare, bucurîndu-se de cîteva coniacuri şi stînd de vorbă cu Jordan, barmanul.

Fraţii Peabody erau singurii oaspeţii, în afară de el, în măreţul hotel în această ultimă săptămînă de sezon.

Hilliard o luă prin terasa umbroasă de marmură care dădea spre mare. Tende mari protejau şirurile de ferestre cu sticla metalizată împotriva razeleor directe ale soarelui, dar chiar şi la umbră nu era nici o briză. Se sprijini de balustradă şi privi spre marea care se

mişca tăcută sub soarele de aramă. Căldura era teribilă. Nu te puteai feri de ea; camera lui era probabil locul cel mai răcoros pentru o lectură liniştită.

– Domnule Do Santos?

Bătrîna doamnă stătea dreaptă în faţa lui Roberto, cu pălăria de pai pe cap, cu picioarele imaculat încălţate şi uşor depărtate. În spatele ei, se zărea fratele ei, mai încovoiat decît surorile lui, cu un nas cu vinişoare albastre, care lăsa să se înţeleagă plăcerea lui pentru coniacul de după cină.

– Domnule Do Santos, fratele meu crede că va fi furtună.

Roberto îi oferi un scaun.

– Mi-e teamă că e de aşteptat în acest anotimp al anului, domnişoară Peabody. Este sfîrşitul sezonului acum, ştiţi doar.

– Nu m-aţi înţeles, răspunse ea sec, nu o furtună obişnuită... un uragan.

Roberto se uită la ea surprins. Ce poate şti oare această doamnă băţoasă din Boston despre uragane?

– Toate semnele arată aşa ceva, continuă cu fermitate domnişoara Peabody. Fratele meu spune că îl poate simţi în aer. El are experienţa acestor furtuni.

– Da, da, făcu bătrînul bărbat din spatele ei. Din marea Chinei de Sud, am fost mulţi ani acolo...

– Stai liniştit, Henry, cînd vorbesc eu. Sora lui îl întrerupse în mijlocul frazei iar Henry, scoţîndu-şi ochelarii cu ramă de aur, începu să-i lustruiască agitat cu o batistă albă imaculată.

– Am vrea să ştim ce precauţii intenţionaţi să luaţi împotriva furtunii, domnule do Santos.

– Mi-e teamă că nu m-am gîndit la asta, domnişoară Peabody, nu am fost avertizaţi de nici un uragan care s-ar îndrepta în direcţia noastră. Oricum, hotelul are obloane împotriva furtunii şi saci cu nisip sînt pregătiţi pentru ferestre şi, bineînţeles, toate obiectele portabile – mobile, vase de flori şi altele asemenea – vor fi aduse înăuntru. Am sentimentul că hotelul va fi un adăpost sigur în aceste condiţii. Dar, după cum v-am spus, nu am primit nici o avertizare de uragan.

– Vine, spuse brusc Henry. Totdeauna începe aşa. Crede-mă pe cuvînt, domnule do Santos, şi faceţi-vă pregătirile de pe acum. La căderea serii, se va produce. El le zîmbi pe sub ochelari. Va fi ca pe vremuri, spuse el emoţionat. Îmi amintesc, în şaptezeci şi nouă, cînd eu şi bătrînul Coope exploram insulele...

– Fratele meu a fost în Serviciul Extern, îi tăie din nou vorba domnioara Peabody. Vă părăsim, ca să puteţi să vă îngrijiţi de toate treburile, domnule do Santos.

În ciuda manierelor ei autoritare, era o doamnă de peste şaptezeci de ani şi Roberto se simţi răspunzător pentru ea.

– Dacă sînteţi preocupată, domnişoară Peabody, aţi putea pleca acum spre Nord; este un tren care pleacă peste o oră spre St.Augustine.

– Am plătit pentru încă o săptămînă şi intenţionăm să ştăm, vă mulţumim, domnule do Santos.

Henry o urmă pe sora sa cînd ieşi din cameră.

– O să fie un pic de distracţie, nu-i aşa? şopti el conspirativ. Cred chiar că o să-mi facă plăcere un uragan.

Edouard aşeză un ultim sac de nisip la locul lui, în faţa ferestrelor mari care duceau la terasa dinspre mare, ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte, cu batista. Ar fi fost cu mult mai uşor dacă nu ar fi redus personalul la minimum, avînd în vedere că hotelul se închidea săptămîna următoare. Pe de altă parte, îţi poţi imagina ce panică ar fi fost, dacă hotelul era plin cu oaspeţi. Se cutremură la acest gînd.

Ridicînd capul de la grămada de saci cu nisip, se uită de-a lungul terasei. Toată mobila albă, împletită, fusese cărată în interior şi fiecare ghiveci cu flori sau ciubăr care putea fi mişcat, fusese închis în magazie. Tendele fuseseră strînse şi prinse bine în locurile lor, deşi el presupunea că, în caz de furtună, ele sînt primele care se desprind. Ridică din umeri filozofic, sperînd ca asta să fie cel mai rău lucru la care se pot aştepta. Deşi era abia ora patru după-amiază, se

înserase. Încă nu era nici o urmă de vînt în liniştea deplină, nici o pasăre nu ciripea. Se gîndi la Xara şi Amélie, aflate la Key West, şi spera că sînt bine. Roberto era liniştit, pentru că paznicul de coastă îi spusese că nu era nici un pericol pentru ele, aflate atît de departe în Sud, şi că nici Miami nu va prinde decît coada furtunii. Uitîndu-se la cer, Edouard se întrebă cît de corectă putea fi această previziune.

În interiorul hotelului, luminile ardeau, strălucind pe marmura alb cu negru a holului mare, dar hotelul avea obloanele trase şi era tăcut. Roberto umbla prin holurile goale. Trimisese cameristele acasă şi singurii oameni din personal ce locuiau în hotel şi nu plecaseră nici în vacanţă erau Michel, şeful bucătar, cu cele două ajutoare ale sale, şi Jordan, barmanul. Şi, desigur, cei patru oaspeţi ai lor, ultimii din acest sezon.

El închise bine uşile mari, lăsînd bara de fier la locul ei. Asta era, toată lumea era înăuntru acum. Altceva nu mai putea face.

Domnişoarele Peabody coborîră scara mare, urmate de Henry, cu panamaua înclinată într-un unghi şi mai şmecheresc decît de obicei.

– E aproape de cinci, anunţă domnişoara Peabody, o să luăm ceaiul în salonul mic, dacă nu vă deranjează.

Roberto zîmbi.

– Desigur, doamnă.

Nici un uragan nu putea să deranjeze programul domnişoarei Peabody.

Pe la ora şase, vîntul urla şi ploaia putea fi auzită bătînd în obloane. În fundal, se auzea zgomotul bubuituor al mării care se arunca în valuri mari, pe ţărm. Exact la şase şi treizeci, se întrerupse lumina electrică, în hol fură puse trei suporturi uriaşe de lumînări. La lumina lor pîlpîitoare, cele două domnişoare Peabody, cu Henry şi cu Hilliard Watkins ca al patrulea, jucau interminabile runde de bridge, sorbind şampania pe care Edouard le-o adusese ca să le ridice moralul şi mestecînd sandvişuri, de parcă ar fi fost la un picnic elegant. Vîntul se ridicase de la un muget aspru în rafale la un geamăt subţire ca un bocet, amestecat cu ploaia, iar Roberto umbla neliniştit prin hotel. Era enervant să auzi doar ce se întîmplă afară şi să nu poţi vedea nimic.

Pe la ora nouă, se părea că vîntul s-a înteţit la maximum. Obloanele şi uşile zdrăngăneau, iar peste urletul vîntului, puteau auzi zgomotele de prăbuşire ale unor copaci smulşi din loc şi aruncaţi în furtună; erau smulse sere, fîntîni şi poate chiar garajele şi construcţiile adiacente. Din cînd în cînd, o rafală mai puternică zgîlţîia uşa grea de lemn, ca un războinic

care cere să intre. Roberto ştia pentru ce era îngrijorat Edouard. La ora unsprezece, uraganul va atinge punctul culminant. Nu se putea şti cît de mari erau valurile, dar, după zgomot, probabil că apa acoperise deja plaja şi spăla pajiştile lungi, în pantă, care se întindeau între mare şi terasă. Dacă vîntul mai bătea astfel şi atît de puternic...

Henry Peabody stătea culcat cît era de lung, pe o canapea din hol, sforăind încet. Şase pahare de şampanie îl făcuseră somnoros, iar pentru cele două surori, cîte două pahare de fiecare avuseseră acelaşi efect. Ele moţăiau, şezînd drepte în fotolii gemene, de ambele părţi ale fratelui lor.

Roberto sesiză o linişte cum nu mai simţise niciodată în viaţa lui. Aproape că îl dureau timpanele din cauza liniştii. Nu fusese o slăbire a forţei vîntului, nici o micşorare a intensităţii lui – pur şi simplu, se oprise.

Henry Peabody se ridică şi căscă, îşi scoase batista şi începu să-şi lustruiască ochelarii.

– Sîntem în ceea ce se numeşte ochiul furtunii: în vîrtej. Vîntul va sufla în jurul nostru la cîteva sute de metri mai departe. Desigur, se va întoarce, suflînd de data asta din direcţia opusă, dar ar fi destul timp să ne uităm afară şi să vedem ce daune sînt. Edouard şi Roberto îl priviră uimiţi. Henry Peabody se dovedise a fi o mină de informaţii.

Cerul indigo era calm şi luminat de stele. Nu era nici măcar urmă de briză, iar aerul era cald şi greu de umezeală. Sclipiri de fulgere albastre se jucau fără

zgomot pe cer şi sute de păsări ciripeau zgomotos, agitîndu-se şi zburînd, ascunzîndu-se de-a lungul marginilor acoperişurilor şi pe copacii rămaşi acum fără frunze.

– Sărmanele ființe, au fost măturate zeci de kilometri, spuse Henry, făcîndu-şi drum pe treptele de marmură, de pe unde a trecut uraganul.

Ochii lor dădură peste o scenă de devastare. Copaci fuseseră dezrădăcinați şi aruncați în piscine. Urme grele de piatră fuseseră aruncate pe cărări şi sfărîmate. Terasa era acoperită cu țigle sparte şi inundată de un rîu de apă de ploaie, pe care pămîntul murat şi canalele suprasolicitate nu o putuseră absorbi.

Oceanul se arunca spre mal cu un urlet continuu, înspăimîntător. Valuri uriaşe se spărgeau pe pajişti, la cîțiva zeci de metri, ridicîndu-se pe măsură ce creştea fluxul. Chiar şi fără vînt, oceanul era o forță de care trebuia ținut seama, iar privirea lui Edouard i-o întîlni pe a lui Roberto, cu îngrijorare.

– O să avem nevoie de mai mulți saci de nisip, la ferestrele dinspre mare, spuse Edouard, ar trebui să ne grăbim.

Ajutați de Hilliard Watkins şi de şeful bucătar, de cele două ajutoare ale bucătarului şef de barman, ei puseră la locul lor sacii grei.

– Asta-i tot, gîfîi Roberto transpirînd din cauza efortului. Acceptă cu recunoştință țigara oferită de Hilliard şi se sprijini de balustrada terasei, uitîndu-se spre marea cu spumă albă.

– Tot ce putem face acum este să aşteptăm, oftă Edouard.

Pala bruscă de vînt îi lovi cu o putere uriaşă, măturîndu-i din faţa ei, alungîndu-i neajutoraţi, aruncîndu-i la pămînt.

Roberto zăcea acolo uluit. Vîntul îi tăie respiraţia şi el gîfîi, ascunzîndu-şi capul în braţe. Uitîndu-se printre degete, îl văzu pe Hilliard în patru labe, tîrîndu-se spre colţul hotelului, iar Edouard se ţinea de balustrada terasei, alături de el.

– Apucă balustrada, urlă Edouard peste vînt, pînă ajungem la colţ, apoi ghemuieşte-te jos şi fugi.

Îşi făcură drum, ţinîndu-se de balustradă, în timp ce vîntul se arunca asupra lor dinspre mare şi începu să plouă; pocnindu-i orizontal, orbindu-i.

– Ieşi! urlă Edouard. Fugi, acum.

Îl urmări pe Roberto dispărînd în ploaie şi se rugă să ajungă la adăpostul colţului. Vedea colţurile albe ale valurilor cum inundau pajiştile de sub el.

– Doamne, gîfîi el, peste cîteva minute va ajunge pe terasă.

Se lansă şi el după Roberto, gîfîind, alergînd într-o parte ca un crab împins de vînt. Lăsîndu-şi capul în jos şi îndoindu-se pe vine, se strădui să ajungă la colţ unde Roberto şi Hilliard erau strînşi împreună, în calmul relativ al adăpostului unei arcade. Ei aşteptară, suflînd greu, în adăpostul lor temporar, gîndindu-se ce să facă în continuare.

– Credeţi că putem ajunge la uşa principală? întrebă Roberto.

– N-avem de ales, replică Edouard trist. Dacă rămînem aici, ne înecăm.

Cu spatele la zid, ei o porniră lateral, de-a lungul aripei de Est a hotelului, clătinîndu-se şi alunecînd în noroi, pînă ajunseră la ruina unei frumoase grădini care se întindea între ei şi uşa hotelului.

– N-avem ce face decît să ne tîrîm cît mai jos putem şi să înaintăm, strigă Roberto, pornind înainte, în noapte.

Poate vor reuşi, se gîndi Edouard, ţinînd capul în jos şi umerii lăsaţi. Încă îl mai putea zări pe Roberto înaintea lui şi uşor mai în stînga, dar nu era nici urmă de Hilliard.

Palmierul dezrădăcinat veni spre ei cu forţa unui tren expres, prinzîndu-i fără veste, în timp ce se luptau, orbiţi de ploaie şi întuneric. Roberto îl văzu primul, era o formă neagră care se îndrepta spre ei din noaptea şi mai neagră. Cu un ţipăt, el ridică braţele într-un gest inutil, de parcă ar fi vrut să o prindă. Îi lovi simultan pe Edouard şi pe Roberto şi căzură sub lovitură ca nişte piese de domino.

Vîntul risipea vocile în jurul lui şi Edouard distinse treptat siluete ghemuite deasupra lui în ploaie.

– Să încecăm să ridicăm pomul, o să fie bine, urlă Hilliard. Nu încerca încă să te mişti.

Edouard îşi dădu brusc seama că era apă în jurul lor şi înţelese că marea trecuse deja pe terasă. Îl durea umărul şi îi picura sînge în ochi, de la o rană la cap.

Ridicînd şi făcînd eforturi, îl eliberară mai întîi pe

Edouard. El fusese prins de partea de sus a copacului şi primise o lovitură la cap, dar cea mai mare parte a greutăţii îl lovise în umărul drept. Braţul îi atîrna moale din oasele fracturate. Roberto era cel care primise din plin lovitura părţii mai grele a copacului şi încă era prins dedesubt.

– Trebuie să-l ajutaţi pe Roberto, strigă Edouard. Pentru Dumnezeu, ajutaţi-l...

Vîntul împrăştie vorbele lui în noaptea neagră.

– Îl aducem şi pe el pe urmă, urlă Hilliard. Trebuie să te duci înapoi, pînă nu ne ia marea pe toţi.

Cu cîte un bărbat care îl sprijinea de fiecare parte, el se împidică şi se tîrî spre uşă, fiecare pas fiind o agonie pentru Edouard. Deschizînd uşa, ei îl împinseră pe Edouard înăuntru şi dispărură înapoi în furtună. Edouard se sprijini de uşă, gîfîind. Transpiraţia şi ploaia se amestecau cu sîngele lui şi picurau pe marmura elegantă. Bătrînele doamne moţăiau în lumina pîlpîitoare a lumînărilor.

Durerea din umăr era insuportabilă şi Edouard îşi muşcă buza ca să nu ţipe. Ah, Doamne, ce-o fi cu Roberto? Dacă nu se grăbeau, va fi prea tîrziu. Se vor îneca cu toţii.Chiar în timp ce gîndea asta, se auzi o buşitură şi un zgomot de sticlă spartă, cînd un val se aruncă asupra ferestrelor cu obloane şi cu saci de nisip.

Uşa se deschise din nou, iar ploaia şi vîntul pătrunseră prin hol, stingînd lumînările, scuturînd sfeşnicele şi aruncînd la podea pahare şi obiecte mici, înainte de a fi închisă din nou, cu greu, de forţa

reunită a patru bărbaţi. Vocea domnişoarei Peabody suna calmă, neclintită, în întuneric.

– E cineva aici? Ce se întîmplă?

Edouard îşi făcu drum spre sfeşnice.

– E-n regulă, domnişoară Peabody. Vocea îi suna stranie, chiar şi lui însuşi. O să aprindem lumînările într-o clipă.

La lumina lumînărilor, văzu cum Roberto e cărat prin hol şi aşezat cu grijă pe o canapea. Bărbaţii stăteau deoparte, cu respect, evitîndu-i ochii, iar Edouard se uită la ei uimit. Nu putea fi adevărat! Nu voia să creadă că era adevărat.

Te rog, Doamne, fă să nu fie asta.

Dar Roberto era mort.

– Vreţi, vă rog, să-l luaţi pe domnul do Santos sus? întrebă liniştit domnişoara Peabody. Întindeţi-l pe unul din paturi. Şi adu-i domnului Edouard un pahar de coniac, Henry. Sora mea are experienţă de infirmieră, îi spuse ea lui Edouard. O să vă îngrijească umărul.

Se mai auzi o nouă rafală bruscă şi mai multe zgomote de sticlă spartă.

– Cred că ar fi mai bine să mă uit la asta, spuse ea calm, să vedem ce se poate face.

Edouard se uită amorţit cum ea dispăru în direcţia salonului mare. Domnişoara Peabody îşi asuma conducerea şi era de neclintit. El îşi sprijini capul de fotoliu şi închise ochii, în timp ce ei duceau trupul lui Roberto la etaj. Îşi putea aminti clar băieţelul blond, cu Zeze, berbecelul lui, şi-l aminti pe Roberto tînăr, un

atlet cu membre aurii, jucînd polo cu echipa sa; Roberto cel bun la suflet, mereu împăciuitor între Amélie şi prietenii lui, soţul lui Amélie, băiatul şi bărbatul pe care ea îl iubise totdeauna, tatăl copiilor ei. Şi plînse, pentru băiatul pe care-l cunoscuse şi pentru durerea căreia va trebui să-i facă faţă Amélie.

Coşmarul încă nu trecuse. Marea se ridica pe terasă şi în grădini iar valurile se aruncau în obloane. Puteau simţi clădirea tremurînd, de parcă era un vapor care se scufunda, iar ei stăteau în jur, nervoşi şi temători, bînd whisky, în timp ce noaptea avansa, iar vîntul şi marea nu dădeau semne să se liniştească. Surorile şedeau una lîngă alta pe canapea, tricotînd calm şi, de data asta, nu se plînseră cînd fratele lor se alătură băutorilor de whisky.

Deşi ceasul lui Edouard arăta ora şapte dimineaţa, nu se zăreau zorile prin crăpăturile obloanelor; noaptea şi ziua erau la fel şi abia la amiază, vîntul începu să slăbească şi cerul începu să se lumineze. Uraganul trecuse. În urma lui rămîneau doar morţii şi daunele.

Capitolul 34

Amélie nu-şi putea aminti cînd anume a fost mai rău, cînd Edouard i-a spus că Roberto murise sau la funeralii, cînd sărmanul lui trup sfărîmat fusese pus să se odihnească sub cerul albastru al unei zile senine în Florida. Oricum, n-avea importanţă, se gîndi ea obosită, nimic nu mai conta acum. Îşi trase fotoliul lîngă fereastă şi se uită la golful albastru de jos.

Vila Encantando era tăcută. Bunica se întorsese la Rio, iar Xara şi Edouard erau la Miami cu copiii, ai lor

şi ai ei. Un ghimpe de vinovăţie o înţepă pe Amélie cînd se gîndi la fetiţele ei. Trecuse o lună de cînd venise la Key West, însoţită doar de bunica ei, o lună de cînd nu-şi mai văzuse copiii. Şi trecuseră două luni de la moartea lui Roberto. Fie şi numai gîndul la acest cuvînt o făcea să simtă un fior interior. Închise ochii împotriva durerii, de parcă ar fi putut să-l vadă cu palmierul care îi ţintuia trupul lui frumos, puternic, în noroi. Era prea mult, nu putea suporta! Nu mai avea pentru ce să trăiască, gemu ea încet în camera goală. Nimic! Dar bunica îi spusese că avea pentru ce, erau Lais şi Leonore – copiii lui Roberto – putea să- i mulţumească lui Dumnezeu că avea această moştenire. Cum putea oare bunica să ştie cît de departe i se păreau acum cele două dulci copile? Ele erau prea mici şi prea inocente ca să ştie altceva decît că le lipsea bărbatul acela drăguţ căruia tocmai învăţaseră să-i spună tată. Poate că bunica avea dreptate şi că ele ar trebui să fie un sprijin, dar nu erau, iar asta era probabil din vina ei. Era o mamă nesimţitoare, îşi neglija copilele, scăldîndu-se în propria ei durere!

Amélie se simţea neajutoarată, nu putea face nimic ca să se lupte împotriva sentimentelor ei, era înecată în ele, era copleşită de durere. Voia să rămînă pentru totdeauna în camera întunecată şi să nu trebuiască să vorbească cu nimeni. Era mai uşor aşa.

Edouard o porni de la feribot de-a lungul debarcaderului, cu capul plecat, pierdut în gînduri. Se afla aici din cauza lui Xara, era ideea ei, iar el spera cu ardoare să reuşească. Cheile i se mişcau în buzunar, în timp ce mergea pe strada principală, la magazinul de îngheţată unde cumpără o porţie de ciocolată şi una de piersici, favoritele lui Amélie, zîmbind de naivitatea lui – ca şi cînd nişte lucruri copilăreşti, ca îngheţata preferată, ar putea să o ajute! Isabelle îl avertizase că Amélie nu mînca, nu făcea nimic. Stătea în casă, abia lua ceva în gură şi nu voia să vadă pe nimeni. Trebuiau să facă ceva în legătură cu ea. Atunci Xara venise cu ideea. Edouard oftă cînd se urcă în taxi, spera ca ideea să acţioneze.

Cine putea fi oare? se întrebă Amélie, speriată de zgomotul paşilor în hol. Se uită la ceas. Era ora patru, şi se pare că aţipise. Probabil că era doar Zita, menajera. Dar nu, nu se putea să fie ea – le dăduse liber cameristelor săptămîna asta, dorise să fie absolut singură. Ciuli din nou urechile să audă zgomotul, în timp ce merse în vîrful picioarelor la uşa dormitorului şi se opri să asculte. Era un zgomot în bucătărie!

– Cine-i acolo? strigă ea deschizînd larg uşa şi mergînd de-a lungul galeriei, spre capul scării.

– Amélie! Sînt eu, Edouard.

Ea se sprijini de balustradă, uşurată, uitîndu-se în jos la el.

– Edouard! Ce faci aici?

Edouard se grăbi să urce scara spre ea.

– Am venit să te văd pe tine, bineînţeles.

Ea parcă se topise de-a binelea cînd el îşi puse braţele în jurul ei, ţinînd-o strîns. Oasele ei erau ca de păsărică sub mîinile lui. Edouard o ţinu mai departe de el, analizînd-o.

– Am fost sigur, spuse el acuzator. Nu mănînci.

– Mănînc destul, spuse Amélie apărîndu-se. Sînt bine, Edouard, zău că da. Nu era nevoie să alergi încoace doar pentru că bunica a plecat. Mă simt mai bine singură.

– Sînt sigur de asta, spuse Edouard trist, dar fetele tale nu sînt prea bucuroase.

Ochii lui Amélie se lărgiră alarmaţi.

– Nu-i nimic rău cu ele, nu-i aşa?

– Nu. Nu e nimic rău cu Lais şi Leonore, numai că săptămîna viitoare vor împlini doi ani şi ar fi plăcut dacă mama lor ar fi acolo ca să serbeze cu ele ziua lor de naştere. Mai ales acum, cînd nu au tată, adăugă el în mod deliberat.

Şocheaz-o, îi spusese Xara, trebuie să o scuturi din groznica ei apatie, să-i pui pe umeri răspunderea, să o faci să-şi dea seama de asta, Edouard. Trebuie, de dragul copiilor – și al ei înseşi.

Amélie se dădu un pas înapoi. Ce tot vorbea el? Nu ştia că ea nu putea suporta să vorbească despre

asta?

– Eu... eu tocmai stăteam culcată în camera mea, şopti ea, îndepărtîndu-se puţin pe coridor.

Edouard o apucă de mînă.

– Vino jos, cu mine, spuse trăgînd-o după el. Am adus ceva pentru tine.

– Edouard, eu... nu mă simt prea bine, cred că mă duc înapoi în camera mea, să mă culc. Ah, am uitat, le-am dat liber săptămîna asta cameristelor, o să trebuiască să iei cina la *St.James*.

– Şi tu, ce-ţi propui să mănînci la cină?

Faţa ei tăcută răspunse întrebării lui Edouard.

– Vino cu mine, zise, luînd-o cu el pe scară.

Cele două cartoane cu îngheţată se topeau deja pe masa din bucătărie, iar Edouard o aşeză pe Amélie pe un scaun şi puse într-un bol cîte o lingură din fiecare sort.

– Uite, zise el cu un zîmbet ironic, favoritele tale.

Nu ştie oare, se întrebă Amélie că nimic nu mai contează acum? Nu înţelege oare asta? Ochii ei îndureraţi îi întîlniră pe ai lui Edouard pe deasupra mesei, în timp ce îngheţata stătea neatinsă înaintea ei.

– Dacă nu mănînci, n-o să rezolvi nimic, Amélie. Asta n-o să-l aducă înapoi pe Roberto.

Ea lăsă ochii în jos, genele lungi, întoarse, făcînd umbre pe obrajii ei palizi. Părul ei, cîndva lucios, stătea moale, meşele aurii erau întunecate şi fără viaţă. Mîna lui Edouard tremură pe linguriţă; cît de mult ura că trebuia să o rănească în felul ăsta, dar

trebuia să o facă, pentru binele ei.

– Lais şi Leonore sînt foarte bine, spuse el. Se învîrtesc prin toate ocurile, nu poţi să le opreşti. Îmi amintesc atît de mult de vremea cînd tu aveai vîrsta lor, Amélie, e minunat să le vezi. Bineînţeles că seamănă şi cu tatăl lor; Roberto era la fel de blond ca şi tine. Lais are ochii lui, acel albastru deschis frumos...

– Opreşte-te! Furia pulsa în vocea lui Amélie îndurerată. De ce faci asta?... Încetează, Edouard. Te rog.

– Deci, crezi că e corect să nu mai vorbeşti niciodată de Roberto acum, după ce a murit? Trebuie să pretindem cu toţii că el n-a existat niciodată? Ce prostie mai e şi asta, Amélie? Roberto are dreptul să fie amintit... să se vorbească despre el... să fie iubit. Nu vezi, Amélie, că moartea lui trebuie să devină o parte a vieţii noastre ca toţi să putem trăi cu ideea asta?

Amélie se uită la el, cu faţa împietrită, iar Edouard ezită. Mersese oare prea departe? Dacă da, oricum nu mai putea da înapoi.

– Sînt doi copii la Miami care au nevoie de mama lor. Mai mult decît atît, Amélie, au dreptul la mama lor. Tatăl lor a murit şi viitorul lor e în mîinile tale. Depinde de tine, Amélie do Santos.

Amélie ridică bărbia, de parcă ar fi primit o lovitură. Edouard avea dreptate, copiii erau în răspunderea ei. Dar ea nu voia să se întoarcă la Miami, nu voia să se ducă nicăieri, voia doar să stea

în siguranța acelei camere de la etaj. Cum putea oare să se întoarcă, să rîdă şi să se joace cu copiii, aşa cum s-ar aştepta ei să facă, aşa cum făcuse totdeauna? Acum era cu totul altfel. Viața devenise goală.

Edouard scoase cheile din buzunar şi le ținu ridicate în fața ei.

– Astea sînt cheile de la *Palaço d'Aureville*, spuse el calm. Sînt cheile pe care i le-aş fi dat lui Roberto, cînd ar fi preluat funcția de director al hotelului, luna viitoare, o funcție pentru care a muncit din greu şi pe care nu am ezitat să i-o ofer. A meritat-o.

El puse cheile pe masă, între ei, şi îşi împinse scaunul. Podeaua cu dale dădea ecou paşilor lui, în timp ce umbla prin bucătărie.

– Stricăciunile la hotel au fost reparate, iar terenul este refăcut în grădini. Sperăm să-l putem deschide la termen şi hotelul va fi cel puțin pe jumătate ocupat în primele două săptămîni, iar după asta, e deja aranjat complet pentru tot sezonul. Instalăm două piscine şi o sală de gimnastică, iar Michel, bucătarul şef, visează mereu feluri noi cu care să-i tenteze pe oaspeții noştri. Personalul e pregătit şi aşteaptă. Acum avem nevoie doar de un director.

Amélie şedea bățoasă la masă, întrebîndu-se de ce trebuia ea să ştie toate astea, ce importanță aveau?

Ochii lui Edouard îi sfredeleau pe ai ei.

– Am cheltuit o grămadă de timp pentru *Palaço d'Aureville* – eu, Xara, bunica ta, Roberto – şi o

groază de bani. Funcţia de director e a ta, Amélie.

Capul ei se înălţă şi ochii ei şocaţi priviră într-ai lui.

– Roberto ar fi vrut să fie aşa, continuă Edouard. Tu ai condus hotelul din Rio, pentru bunica, şi l-ai ajutat pe Roberto la *Palaço*; nu există nici un motiv ca să nu poţi îndeplini această sarcină.

El ridică mîna cînd ea începu să protesteze.

– Nu primesc un nu drept răspuns, Amélie, nu va exista un alt director. Dacă tu nu accepţi slujba, atunci *Palaço d'Aureville* se va închide, înainte de a se redeschide.

Edouard se duse la masă şi împinse cheile spre ea.

– Uite cheile. *Palaço d'Aureville* te aşteaptă. E o provocare, Amélie, dar ştiu că poţi face lucrul ăsta.

O porni spre uşă, întorcîndu-se să o privească, iar ea rămase acolo tăcută, cu spatele spre el.

– Ai face mai bine să mănînci îngheţata, strigă el. Se topeşte.

Un semi-zîmbet se ivi pe faţa lui Amélie. Lui îi trebuise mult curaj ca să joace atît de tare, şi îl admira pentru asta. Şi nu doar atît; ea ştia că dacă spusese toate astea, se va ţine de cuvînt: dacă ea va refuza slujba, el va închide *Palaço*. Nu-i lăsase posibilitatea de a alege. Ea luă grămada grea de chei, cîntărindu-le greutatea în palmă, aşa cum făcuse probabil Roberto de multe ori. Scaunul scîrţîi pe dale, cînd ea îl împinse şi se duse spre uşă, să-l caute pe Edouard.

„O provocare", spusese el; va fi mai mult decît o

simplă provocare, va fi o luptă de urcuş, de muncă grea, dar ca idee îi surîdea, Doamne, cît de mult îi surîdea!

Capitolul 35

În iunie 1914, Léonie negase pericolul unui război în Europa, aşa ceva fiind ridicol. Cine îşi putea închipui războiul, cînd soarele strălucea, Mediterana părea mai albastră ca oricînd şi brize slabe răcoreau minunatele seri de vară? Cine ar dori să tulbure o asemenea perfecţiune? se întreba ea. Şi cum putea să fie război, cînd, în iulie, străzile Parisului erau vii, cu tineri bucuroşi, îmbrăcaţi după ultima modă şic a oraşului, părînd întotdeauna că se duc sau că se

întorc de la o petrecere aiurită, extravagantă? Muzica plana ca o ceaţă deasupra teraselor şi a trotuarelor Parisului, iar deliciosul miros al cafelei şi al pîinii proaspăt coapte provoca plimbăreţii matinali. Dar francezii îşi citeau ziarele în cafenele într-o îngrijorare tăcută, iar bîrfa trecea de la femei la război, de la vacanţele petrecute la Deauville la problemele din Balcani...

– Trebuie să vină, Léonie! îi spuse Jim, punînd ziarul cu titluri negre pe masă, între ei.

Léonie îşi sorbea cafeaua, uitîndu-se la terasa aglomerată de la *Coupole*, evitîndu-i privirea. Ea nu voia să-şi strice acea dimineaţă perfectă cu discuţii despre război.

– N-are nici un rost să evităm subiectul sau să sperăm în miracole, Léonie. Situaţia e gravă.

– Dar, toată lumea zice că ziarele exagerează, că totul se va rezolva.

– E prea tîrziu, draga mea, maşinăria este deja în mişcare. Trebuie să luăm hotărîrea.

– Hotărîrea?

– Te duc în America? Sau rămînem aici, să-i facem faţă?

Să părăsească Franţa cînd avea să fie un război? Să părăsească hanul? La naiba, se luptase şi suferise să-şi realizeze căminul, iar acum el sugera, pur şi simplu, să plece şi să-l lase duşmanului!

– Niciodată! exclamă ea cu pasiune. N-am să părăsesc Franţa niciodată. Am să omor pe oricine încearcă să-mi ia hanul.

Jim zîmbi; el ştiuse ce avea ea să spună.

– În regulă. Problema asta am rezolvat-o. Rămînem. A doua întrebare este: ce vor spune dacă vor avea un american în armata franceză?

Cu egoism, Léonie spera pe jumătate că armata nu-l va accepta. Gîndul de a fi fără Jim şi, mai rău, probabilitatea ca el să fie în luptă, o îngrozeau. Jim deveni membru al serviciului de contrainformaţii şi, brusc, Léonie văzu o altă latură a bărbatului deschis şi fără griji, care a urmărit-o şi a cucerit-o. Zîmbetul lui mereu vesel nu-i mai putea ascunde preocuparea din ochi. Planurile lui încrezătoare pentru viitorul lor se acoperiră de un sentiment tot mai puternic de inutilitate, pe măsură ce evenimentele internaţionale se îndreptau cu rapiditate spre singura concluzie posibilă, iar dragostea lui pentru ea căpătă pasiunea unui bărbat nesigur de cîte zile vor mai petrece împreună.

Deşi fusese anticipat, războiul păru că izbucnise brusc. Armatele mărşăluiau prin Europa, trupele se masau la frontiere şi tinerii bărbaţi ai Parisului intrară rapid în uniforme şi plecară pe front.

Léonie era singură la han. Jim plecase în dimineaţa aceea spre Paris, îşi luaseră rămas bun cu calm şi fără lacrimi, deşi, de data asta, pe Jim îl părăsise aproape complet optimismul.

– Nu ştiu cît o să dureze, Léonie, îi şopti el, ţinînd-o strîns. Şi nu ştiu cînd am să te văd din nou, dar ţine minte că te iubesc... ai să ştii vreodată cît de mult te iubesc?

– Nimic rău-n-o să ţi se întîmple, spuse Léonie cu încredere. Sînt sigură de asta. Nici un război nu ne poate distruge!

Miça pisicuţă, simţind că se petrece ceva rău, sărise în braţele ei şi stătea tremurînd, mieunatul ei pe ton înalt devenind un geamăt răguşit, cînd maşina lui Jim dispăru în depărtare.

Era aproape de necrezut cînd el o sună de la Paris, în ziua următoare, şi apoi în fiecare seară, timp de o lună. După aceea, nimic timp de săptămîni. Apoi, bruşc, veni acasă – doar pentru cîteva zile – şi li se păru că viaţa era din nou normală, pînă sosi momentul groaznic – el trebuind să plece din nou.

După cîteva luni, Léonie nu mai putu suporta aşteptarea şi inactivitatea. Războiul se ducea în Nord, pe dealuri şi în tranşee, departe de frumoasa ei Provence, albastră şi aurie, dar efectele lui se vedeau pe feţele întunecate ale femeilor din piaţă, îngrijorate pentru fiii şi soţii lor; la jocul de boole, din piaţă, jucau doar bărbaţi bătrîni, obosiţi; se simţea lipsa oamenilor tineri pe străzi.

Îi trebuiseră două zile ca s-o poată suna la telefon pe Caro, la Paris, dar reuşi exact ceea ce dorise. După o oră, hainele erau împachetate, Chocolat era aşezată în coşuleţul ei, în spatele maşinii, benzina fu căpătată, cu rugăminţi, de la un prieten vechi de la un

garaj şi ea era în drum spre Paris – şi apoi spre front.

– Nu ne lasă să luptăm, spuse Caro cu ochii strălucind de emoţie, dar sînt şi alte feluri în care putem ajuta.

– Eu vreau să fiu acolo, insistă Léonie, pe front, nu să mă ascund aici, în spate, să rulez bandaje. Nu-i putem ajuta măcar pe răniţi? Au nevoie de ambulanţe, nu-i aşa? Atunci, hai să le dăm ambulanţe, Caro!

Împreună, adunară fonduri pentru un grup de douăsprezece ambulanţe, ducîndu-le pe front cu trupa lor de doamne, cîndva frumoase pariziene, îmbrăcate în uniforme elegante dar practice, gri cu roşu, create de croitorul favorit al lui Caro. Nimic nu le-ar fi putut pregăti pentru ororile ce rămîn după o bătălie, pe cîmpul de luptă, dar ele îşi duceau încărcătura de bărbaţi, forţîndu-se să nu dea atenţie ţipetelor de durere şi gemetelor, sunetelor şi mirosurilor războiului. Mergînd tot mai aproape de front, mînate de ura faţă de un duşman atît de implacabil de brutal, ele salvau rămăşiţele sfărîmate, însîngerate, a ceea ce fusese cîndva tineretul Franţei şi Angliei.

„Victoriile cu aripi“ le-au poreclit bărbaţii, pentru felul cum conduceau ambulanţele – ca nişte lilieci din iad – ignorînd schijele şi focul, zburînd peste cîmpuri aspre noroioase, de parcă vehicolele lor ar fi avut aripi. Iar pentru Léonie, ironia era că ambulanţele pe care le conduceau erau vehicule *De Courmont*, puştile soldaţilor erau fabricate în vastele uzine de

armament *De Courmont* de la Valenciennes, iar tunurile grele, ale căror tiruri neîncetate le asurzeau zile întregi, erau produse din oţel *De Courmont*.

Din cînd în cînd, atunci cînd totul depăşea măsura, cînd Léonie simţea că nu mai suportă să vadă răni căscate, sîngerînde, ochi speriaţi agonizînd, sau să mai aprindă ţigări pe care să le pună tremurînd între buze aflate pe moarte, ea şi Caro luau în vehicolele lor o duzină de bărbaţi tineri cu ochi pierduţi în gol, nerăniţi dar şocaţi, ce păreau că privesc mereu într-un iad prea particular pentru a fi descris şi care nu putea fi uitat niciodată. Îi conduceau cu maşinile spre Sud, la veşnic primitorul han şi la îngrijirea blîndă a domnului şi doamnei Frenard, cu speranţa că liniştea de acolo ar putea să-i facă să se simtă din nou oameni. Iar uneori, cînd reuşeau, simţeau din nou că există speranţa.

Uneori, în aceste vizite, Jim apărea din senin şi aveau cîteva zile de extaz împreună, dar care deveneau grele din cauza plecării lui iminente. Nu vorbeau niciodată despre ce anume făcea şi, aparent era acelaşi bărbat vesel, ironic, dar ea simţea noua lui amărăciune la fel de adîncă precum era şi a ei.

Alphonse, a cărui mîndrie suferise o lovitură amară cînd îi spuseseră că era prea bătrîn pentru serviciul militar, rămăsese la Paris, adînc implicat în negocieri pentru împrumuturi internaţionale în vederea susţinerii efortului de război. Activitatea lui pentru Franţa era foarte valoroasă, dar nu compensa separarea lui fizică de locul unde simţea că trebuia să

se afle: pe linia frontului, luptînd pentru ţara sa.

Jim a fost acela care a adus vestea morţii lui. Caro, revenită dintr-un lung schimb de serviciu pe ambulanţă, îşi ţinu bărbia sus cînd el îi spuse ceea ce presimţise deja că avea să-i comunice. Alphonse căzuse victimă nu gloanţelor duşmane ci gripei care bîntuia ţara.

– Nu m-am căsătorit cu el, spuse Caro încet, în timp ce lacrimi de şoc îi curgeau pe obraji, şi n-am să-mi iert niciodată asta – şi pentru că nu am fost acolo, cu el. El nu a căpătat niciodată uniforma, dar a murit pentru ţara lui. Ştiu că el s-ar aştepta să mă comport ca soţia unui ofiţer şi a unui bărbat viteaz. Sper că ştia, Léonie, sper să ştia că-l iubeam.

Plecase a doua zi dimineaţă pe front, cu ochii uscaţi şi hotărîtă că, dacă nu putea ucide duşmanul, măcar să salveze cît mai mulţi francezi cu putinţă.

Uneori, o scrisoare ajungea la Léonie de la Amélie din Florida, de parcă era dintr-o altă planetă, unde lumea era încă plină de culori în loc ca totul să fie cenuşiu. Léonie era încîntată de veştile despre nepoatele ei gemene. Ele o umpleau cu o speranţă de viitor, ale cărui probleme deveniseră brusc mai mari decît fuseseră vreodată ameninţările personale din partea lui Monsieur. Dar tristeţea morţii lui Roberto, la fel de sălbatică şi nemeritată ca şi oricare moarte de pe cîmpul de luptă, despre care aflase după cîteva luni de la eveniment, dintr-o notiţă mîzgălită venită de la Amélie, se adăugă la

amărăciunea depărtării de fiica ei, la ale cărei bucurii în viaţă nu putuse să participe şi la ale cărei nefericiri nu se afla acolo ca să-i ofere alinare.

La fel de brusc cum începuseră, lucrurile luară altă întorsătură. În vara lui 1918, odată cu înaintarea forţelor aliate spre victorie, cerul Franţei se lumină şi el şi speranţa reveni în inimile tuturor. În noiembrie, în acelaşi an, Parisul şi Londra sărbătoreau armistiţiul cu muzică şi vin, cu dans pe străzi şi focuri de artificii. Pentru Jim şi Léonie era suficient că erau din nou împreună, uitîndu-se afară spre marea întunecată, din patul acela mare, alb, din camera simplă a vechiului han.

Mai era un post scripum la război, care pentru Léonie sublinia *„Sfîrşitul"*. Informaţia era cuprinsă doar în cîteva paragrafe din ziare, datorită importanţei familiei bărbatului respectiv – în special prin asocierea prin căsătorie cu una dintre cele mai mari producătoare de oţel şi armament, familia Krummer. Se întîmplase în ziua de după declararea armistiţiului, iar Rupert von Hollensmark era în drum spre fabrica Krummer din Essen, cînd maşina lui a sărit de pe şosea din cauza ceţei dese. A murit pe loc.

Plimbîndu-se singură de-a lungul plajei, Léonie încercă să-şi amintească timpul petrecut împreună cu el, ce tineri fuseseră, atît de înspăimîntător de tineri, şi cît de mult îl iubise. Toate evenimentele importante ale vieţii ei se desfăşuraseră aici la han, unde o adusese el. Toate legăturile ei încîlcite şi iubirile ei; Monsieur care cumpărase hanul pentru ea; Charles

care i-o dăduse pe Amélie; şi acum, viaţa ei aici cu Jim. Dragostea pierdută lasă regrete dulci-amare şi ea se întristă cu gîndul la Rupert şi la Puschi.

Capitolul 36

Amélie se îndreptă înapoi prin grădinile de la *Palaço d'Aureville* spre micuţa casă albă cu grădina ei înconjurată de ziduri, care era căminul ei şi al micii ei familii. Îşi controlă ceasul mare de la mînă, căci timpul era acum un element important în viaţa ei. Era ora şase. Avea exact o oră ca să facă baie şi să se joace cu fetiţele, înainte de ora lor de culcare şi apoi se va întoarce la hotel să controleze reţinerile de camere. Nu mai putea admite o suprasolicitare aşa cum se

întîmplase luna trecută, iar ea nu descoperise încă de ce se întîmplase greşeala aceea. Era de nescuzat, iar faptul că aşa ceva nu se mai întîmplase pînă atunci în cei trei ani de cînd era în funcţie, nu conta. N-ar fi trebuit să se repete şi ea era cea care avea obligaţia să se asigure că nu se va mai întîmpla. Dar întotdeauna apărea cîte ceva, se gîndi ea cu un zîmbet, cînd împinse poarta şi merse pe cărare spre uşa principală, mereu deschisă.

– Mamă, mamă!

Vocile fetiţelor ţipau la unison cînd acestea se năpustiră pe uşa din faţă – două capete blonde, cu bucle, plinuţe, cu picioare bronzate, alergînd, împingîndu-se cu braţele. Lais era cea care se împingea înainte, desigur, în timp ce Leonore zîmbea doar şi o lăsa în pace.

– Eu prima! gîfîi Lais, aruncîndu-şi braţele în jurul genunchilor mamei. Sebastião e aici, anunţă ea, cînd Amélie se apleca să o sărute.

– Aici sînt, mama! Leonore îşi ridică faţa ei mică pentru un sărut. Sebastião e aici.

– Ce bine!

Amélie le luă de mînă şi merse pe cărare cu ele.

– Pun pariu că v-a adus cadouri.

Lais o privi cu ochii albaştri ai lui Roberto.

– Cea mai mare – cea mai mare păpuşă pe care ai văzut-o vreodată.

Mîinile ei descriseră mărimea şi Amélie rîse; cunoştea puterea de a exagera a fiicei ei.

– Nu, e atît de mare!

Mîinile lui Leonore conturară o mărime mai modestă.

– Mie tot mi se pare foarte mare, zise Amélie cu veselie. Hai să ne uităm la păpuşile alea.

– Ce face femeia muncitoare?

Frumuseţea lui Sebastião îi amintea totdeauna de Roberto.

– Încîntătoare şi frumoasă, ca întotdeauna, după cum văd, spuse el, sărutînd-o.

Amélie se aruncă într-un fotoliu.

– Eu nu mă simt atît de încîntătoare, zîmbi ea. Dar e drăguţ din partea ta că o spui. Şi mă simt cu mult mai bine pentru că te văd pe tine.

– Vorbele astea sună ca o muzică pentru urechile mele, spuse el, dîndu-i un pachet. Nu puteam să te uit tocmai pe tine, nu-i aşa?

– Un cadou? Ah, Sebastião, nu trebuia să te preocupe... eşti prea bun, ne aduci întotdeauna daruri.

Ce s-ar face fără el? se întrebă ea. El fusese stînca de care se sprijinise ea în aceşti ultimi ani. El asculta toate problemele ei, discuta toate îngrijorările ei, trăia toate îndoielile ei în forţele proprii. El o alina, o încuraja şi, cînd era necesar, o certa, iar ea îl iubea pentru toate astea.

Cutia albă era legată cu o panglică argintie şi purta numele unui mic magazin din New York. În ea era cea mai frumoasă bluză de dantelă.

– Mi-au spus că este ultima modă, zise el cu îngrijorare, aşteptînd să vadă dacă îi plăcea.

Amélie ţinu lîngă ea dantela fragilă şi îi zîmbi larg.

– Este cel mai frumos lucru din garderoba mea, spuse ea. Ce inteligent din partea ta să o alegi, Sebastião. Rîse la ideea că el intrase într-un magazin pentru femei. Ai avut curaj! adăugă ea.

Amélie aruncă o privire la rochia pe care o purta. Trecuseră ani de cînd nu-şi mai cumpărase nimic nou; pur şi simplu, nu avusese destul timp liber pentru cumpărături. Nu avea timp pentru nimic – doar hotelul şi copii – şi se mişca între cele două ca limbile unui pendul, fiecare minut fiind socotit. Nu-i mai rămînea timp pentru ea.

– De fapt, te-am mituit, ca să fiu sigur că iei cina cu mine.

– Vai, Sebastião, dar trebuie să mă întorc la hotel. Trebuie să controlez reţinerile de camere pe luna viitoare şi mai am cina de aniversare a căsătoriei domnului şi doamnei Freeland, iar diseară dans în camera de bal. Trebuie neapărat să fiu acolo, să văd să nu fie vreun dezastru.

– Amélie, nu ţi-a spus nimeni niciodată că secretul succesului este să ştii să delegi? Deleagă pe cineva, draga mea, pune o parte a poverii pe umerii angajaţilor tăi, că pentru asta sînt ei acolo.

Amélie zîmbi.

– Ştiu, ştiu. Doar că... păi... ştiu, Sebastião, în final răspunderea e a mea şi nu vreau să meargă ceva prost. Edouard are încredere în mine.

– Te cred că are încredere în tine, după treaba pe care ai făcut-o. În trei ani, localul a devenit hotelul cu

cel mai mare succes din Florida. De ce nu ar avea încredere în tine? Şi de ce să nu ai tu încredere în angajaţii tăi? În fond, tu i-ai ales.

– Ai dreptate, bănuiesc că ar trebui să-şi vadă de treabă. Problema este că eu sînt atît de al naibii de interesată de treabă, încît nu suport să nu fiu implicată; îmi place fiecare amănunt al muncii.

Amélie rîse, ridicînd-o pe Leonore pe genunchiul ei.

– Dar ăsta e timpul vostru, nu-i aşa, draga mea? spuse sărutînd-o. Ce-i cu baia aia?

Ochii lui Leonore erau chihlimbarii maronii, ca ai lui Amélie şi ai lui Léonie.

– E rîndul meu să stau în capătul fără dop, al cadei, spuse ea trăgînd-o pe Amélie de braţ. Spune-i, spune-i lui Lais acum, mamă. Nu ai voie să te aşezi în capătul meu, o atenţionă ea pe sora sa.

Lais sări în picioare şi alergă prin cameră la uşă.

– Dacă ajung prima, am să mă aşez unde vreau, strigă ea, aruncîndu-şi îmbrăcămintea în drum.

Amélie şi Sebastião rîseră.

– Nu te îngrijora, Leonore. Voi avea grijă să capeţi tu locul fără dop.

Sebastião luă fetiţa şi o aruncă pe umerii lui.

– Haide, spuse el, să vedem cum ştii să înoţi

El se uită la Amélie, cînd urcară scara împreună.

– Cum rămîne cu cina aia – sau am venit tocmai de la New York să te văd şi apoi să cinez singur?

– Ah, cît patos! Amélie zîmbi spre el. Îi făcea cu adevărat plăcere să-l vadă. Ora zece e prea tîrziu?

– Ora zece, s-a făcut!

Amélie purta bluza de dantelă cu o fustă albă, largă. Părul îi era ridicat în sus, cu piepteni cu perle, în urechi îi atîrnau perle-lacrimă, iar un cordon de argint îi strîngea talia. Se simţea drăguţă. Era ceva la care nu se gîndise prea mult în ultima vreme, dar era momentul să înceapă s-o facă. Se întreba ce va gîndi oare Sebastião de această idee a ei.

Sebastião o aştepta la masa ei specială din restaurantul de la *Palaço*. Era zece şi zece minute şi sala era aglomerată cu oaspeţi care se bucurau de mîncărurile superbe ale lui Michael şi de ambianţa elegantă. Gustul lui Amélie se simţea peste tot, în feţele de mese de cel mai pal verde şi în tacîmurile grele, simple, de argint, în farfuriile de *Limoges* şi în florile preferate. Gustul ei fusese format şi îndrumat de Isabelle şi era fără greşeală. La fel era şi ea, se gîndi Sebastião, împingîndu-şi înapoi scaunul cînd Amélie veni spre el. El se întreba ce va spune ea cînd o va cere de soţie. Momentul era potrivit acum, aşa simţea el. Erau deja atît de apropiaţi.

– Sebastião, am o idee şi vreau să-mi spui ce crezi despre ea.

Arăta atît de sinceră, încît Sebastião se întreba ce putea fi. Plănuia oare o extindere de cincizeci de camere? Sau să mai adauge alte terenuri de tenis sau un teren de polo? El nu considera că ar fi ceva care ar putea depăşi imaginaţia sau flerul ei; părea să aibă un simţ special pentru lucrurile de succes.

– Foarte bine, spune-mi, despre ce-i vorba, zise el,

gîndindu-se ce drăgiţă era în bluza albă de dantelă.

– Războiul în Franţa s-a terminat, în sfîrşit. Aş vrea să duc copiii s-o vadă pe bunica lor.

Singurul lucru care l-ar fi surprins mai mult ar fi fost dacă i-ar fi spus că se retrăgea şi lăsa hotelul în seama altcuiva care să-l conducă. El ştia că Amélie îi scria lui Léonie, deşi rareori vorbea despre ea, dar era clar că ideea asta i se copsese de mult în minte.

– Mi se pare o idee bună, spuse el cu grijă, dacă Léonie e de acord.

El îşi aminti fuga lor din Franţa, ultima oară, cînd Léonie fusese convinsă că Amélie era încă în pericol.

– Nu am de gînd să-i spun, zise ea. Am să mă duc, pur şi simplu, acolo şi am s-o găsesc.

– Ca ultima dată? Sebastião ridică din sprîncene.

– Nu ca ultima oară. De data asta n-am să mai fug. Orice problemă o fi fost cînd eram copil, trebuie să se fi terminat pînă acum. Am douăzeci şi patru de ani acum – şi sînt văduvă cu doi copii. Amélie ridică din umeri. Nu există nici un pericol, decît în capul lui Léonie, iar eu cred că au dreptul şi copiii mei să-şi cunoască bunica.

Sebastião îi luă mîna.

– Ai dreptate, e o idee bună, bună atît pentru tine cît şi pentru Lais şi Leonore. Şi pentru Léonie.

Amélie zîmbi uşurată; Sebastião avea capul pe umeri; dacă ar fi încercat să o abată de la idee, ar fi trebuit să-şi reconsidere hotărîrea – sau măcar să asculte argumentele lui împotrivă.

– Ah, atunci e bine! răsuflă uşurată. Sînt

bucuroasă că eşti de acord. O să-mi fie mai uşor cînd am să-i spun lui Edouard.

Vechea însufleţire îi lumină chipul şi, pentru o clipă, avu imaginea fetei tinere, vioaie, care fusese cîndva.

– Ah, Sebastião, sînt atît de emoţionată!

Ochii lui Sebastião îi întîlniră pe ai ei.

– Amélie, de ce să te duci singură? Nu pot merge şi eu cu tine?

– Doar nu vrei să fii tîrît prin Europa de o văduvă şi de copiii ei! Tu ai biroul de arhitectură la New York, de care trebuie să ai grijă – şi ai fără îndoială, o duzină de prietene frumoase şi înnebunitor de elegante!

Amélie respinse ideea cu haz, aşa cum putea face cu un vechi prieten, dar Sebastião nu se lăsă respins.

– Amélie, nu mă gîndeam aşa, pur şi simplu... aş vrea să fii soţia mea.

Genele ei lungi, mai închise la vîrfuri, se încruntară.

– Te-am iubit dintotdeauna, continuă el; am putea fi fericiţi împreună, aşa ca acum. Cele mai frumoase zile din viaţa mea sînt acelea cînd mă aflu aici, cu tine şi cu copiii.

El era cel mai drag prieten al ei din lume şi totdeauna fusese la fel – şi era adevărat că erau fericiţi cînd erau împreună. O căsătorie cu Sebastião ar fi calmă şi raţională şi totdeauna confortabil de iubitoare. Amintirile despre Roberto îi năvăliră prin minte; fusese o căsătorie plină de tinereţe şi blîndă şi minunată. Dar acum, ea era diferită. Era femeie şi voia să se simtă ca o femeie. Poate undeva, cîndva, va fi

cineva care va trezi în ea pasiunea pe care simţea că o posedă.

– Sebastião. Ochii rugători chihlimbarii ai lui Amélie îi întîlniră pe ai lui. Nu pot – oricum, nu acum. Nu sînt pregătită pentru căsătorie, dar şi eu te iubesc, cu adevărat. Îi strînse mîinile cu îngrijorare. Doar că în Franţa trebuie să mă duc singură. Îmi trebuie mai mult timp să-mi clarific sentimentele.

Poate că a acţionat prea în grabă; au trecut doar trei ani, în fond.

– Atunci, am să fiu aici cînd ai să te întorci, zise el cu un zîmbet, dacă ai nevoie de mine.

Amélie oftă uşurată.

– Am să am întotdeauna nevoie de tine, de fapt am nevoie chiar şi acum. Vreau să duc copiii la Paris pentru cîteva zile, înainte de a coborî pe Coasta de Azur. Nu ai prieteni acolo? Mi-ar plăcea să ştiu că există cineva căruia să mă pot adresa dacă se întîmplă ceva rău.

Sebastião se gîndi la Gérard de Courmont – era o şansă pentru el s-o cunoască, în sfîrşit, pe Amélie.

– Desigur, am un prieten foarte bun. Am să-i scriu imediat şi am să-l informez că vii. Va fi mai mult decît fericit să-ţi arate Parisul.

– Minunat, zise Amélie cînd veni chelnerul să le aducă mîncarea. Aştept cu nerăbdare să-l cunosc.

Capitolul 37

Gérard conducea prin noapte maşina lui de un albastru închis; fiecare kilometru înregistrat pe kilometrajul de la bordul din faţa lui mărea distanţa între el şi tatăl lui aflat la Monte Carlo. Niciodată nu-i era uşor să-şi petreacă timpul alături de el, deşi acum, cînd Gilles putea vorbi din nou, sentimentul groaznic de izolare din jurul tatălui său pe care îl simţise Gérard, mai slăbise. Trebuie să recunosc, se gîndi Gérard, în timp ce se iveau zorile şi ajunsese în

împrejurimile Parisului, că bătrînul e un luptător, că are curaj. Avusese nevoie de aşa ceva, pentru a trece prin ce a trecut el. Cea mai dură lovitură era incapacitatea lui de a umbla. Gilles de Courmont nu a acceptat uşor viaţa de infirm, ura scaunul său cu rotile şi picioarele sale nefolositoare. Pentru a doua oară în viaţa lui, se lupta să facă exerciţii zilnice care ar fi înfrînt chiar şi un bărbat ce ar fi avut jumătate din vîrsta lui; ultimul lui triumf din anii trecuţi fusese ziua în care stătuse în picioare fără ajutor, alături de scaunul său – stătuse drept, pe picioarele lui, pentru prima dată după cinci ani. La şaizeci şi patru de ani, era încă un bărbat frumos, se gîndi Gérard. În mod normal, un bărbat cu fizicul şi cu poziţia lui, s-ar fi bucurat de viaţă cu vreo femeie drăguţă la braţ, dar nu era cazul cu tatăl său; el probabil că se agăţa tot de trecut şi de unica dragoste a vieţii lui: Léonie. Nimic nu se vorbea vreodată despre ea – nu existau conversaţii între tată şi fiu – dar el bănuia că ea mai era încă acolo, în mintea întortocheată a tatălui său.

Trecu cu maşina peste pod şi opri pe Quai d'Orléans, spre casa cea mare. Întrucît tatăl lui începuse să trăiască permanent la Monte Carlo, Marie-France preluase casa din oraş a familiei, deschizînd ferestrele spre aerul proaspăt şi înveselindu-i suprafeţele întunecate cu vopsea nouă, cu lemnărie nouă şi frumoase draperii noi. Pentru prima oară în ani de zile, în ciuda mărimii şi grandoarei ei, casa devenise un cămin.

Era exact ora şase şi treizeci, cînd Gérard intră în

hol. Era timpul pentru micul dejun şi o stacană mare de cafea, înainte de a pleca la birou. Planurile pentru extinderea galeriei de artă prezentau nişte probleme fascinante în privinţa iluminatului.

O grămadă de scrisori aşteptau pe masa lui de lucru şi el le răsfoi repede. Una era de la Sebastião – bine, trecuse mult timp. Ce o mai fi făcînd? Bravo, deci micuţa Amélie d'Aureville venea la Paris. Îşi aminti de scrisorile pe care i le arăta Sebastião, cu micile desene caraghioase. Amélie, cea cu faţa rotundă şi păr ondulat, cu zîmbetul mare, cu colţurile gurii în sus cînd era fericită, şi cu ele în jos cînd nu era.

Gérard puse scrisoarea pe masă. Se întrebă cît de fericită putea fi acum, o tînără văduvă cu doi copii mici. Ei, el va fi ocupat, dar îşi va face timp s-o vadă, de dragul lui Sebastião.

Parisul se deschidea în faţa lor ca o floare, se gîndi Amélie, cînd navigau pe Sena, trecînd liniştit pe sub poduri vechi şi plutind prin oraş, minunîndu-se că fuseseră aşezate pe malul rîului asemenea clădiri splendide pentru a fi admirate de vizitatori la fel ca şi ea. Lais şi Leonore se aplecau pe marginea vaporaşului iar guvernanta lor le ţinea bine ca nu cumva să se aplece prea mult.

Amélie se relaxă pe spătarul scaunului de lemn. Era plăcut să aluneci astfel, să asculţi explicaţiile

monotone ale ghidului, în timp ce pronunţa nume şi amintea date; era plăcut să se afle din nou la Paris. Paris! De data asta, dorea într-adevăr să-l cunoască, ultima ei vizită fusese atît de scurtă! Era într-adevăr curios lucru, se gîndi ea, că acum, odată ajunsă aici în Franţa, nu i se mai părea atît de urgent să alerge în Sud; se simţea bine doar să fie cu fetiţele, iar lor le plăcea că o aveau doar pentru ele. De fapt, înfloreau sub ochii ei şi poate că deveneau puţin răsfăţate! Şi de ce nu? se gîndi ea cu indulgenţă, deşi, într-adevăr, ar trebui să doarmă în după-amiaza asta, altfel, nu vor rezista pînă la masa de seară.

Vaporul frumos îşi croi drum înapoi la debarcader iar copilele săriră jos, alergînd apoi în sus pe treptele cenuşii de piatră, cu guvernanta după ele. Da, era timpul pentru o masă de prînz liniştită şi apoi la culcare cu fetele astea!

Apartamentul de la hotelul *Crillon* era luminat de soare şi liniştit, cînd Amélie citi biletul de la Gérard de Courmont. Acesta era prietenul despre care îi vorbise Sebastião – prietenul „foarte bun", spusese el. Ea se bucurase de singurătate şi de fiicele ei atît de mult, încît, pentru un moment, aproape că regretă că Gérard o invitase la masa de prînz în ziua următoare; totuşi, presupunea că îi va face bine să se despartă de copile o oră sau două. Şi, în fond, s-ar putea să fie

distractiv să ia masa cu un francez, la Paris!

Amélie se duse la dulap şi se uită la şirul de rochii care atîrnau acolo. De ce oare Parisul o făcea să se simtă fără gust şi demodată? Nu avea nimic de îmbrăcat pentru o masă de prînz cu un bărbat. Trebuia să facă nişte cumpărături. Şi poate ar trebui să-şi aranjeze şi părul, să încerce o pieptănătură nouă, ceva mai elegantă?

Gérard se uită la femeia înaltă, blondă, într-o rochie de vară galbenă, ce venea spre el prin holul de la *Crillon*, cu o tresărire de recunoaştere. Vorbele lui Sebastião, din urmă cu ani, îi fulgerară prin minte. Amélie semăna cu Léonie, spusese el, exact cu ea. Şi aşa era! Nu spusese oare Sebastião că o fi vreo rudă pierdută demult?

– Doamna Do Santos?

Amélie îi zîmbi, un zîmbet larg, care făcea să-i strălucească ochii maronii şi care îi păru lui Gérard că lumina hotelul *Crillon* mai bine decît numeroasele lui candelabre.

– Dumneata trebuie să fii Gérard de Courmont, îi spuse ea într-o franceză perfectă. Te-aş fi recunoscut oriunde, după descrierea lui Sebastião – şi era flatantă, domnule de Courmont. El mi-a spus că vei fi cel mai frumos bărbat pe care-l voi vedea.

Rîsul lui Amélie răsună în holul tăcut de la *Crillon*

şi Gérard îi luă mîna.

– Şi, desigur, dumneata nu poţi fi decît Amélie, zise el, un zîmbet luminîndu-i şi lui faţa. Te-aş fi recunoscut oriunde.

– Atunci, mă bucur că Sebastião nu ne-a dezamăgit pe nici unul. Ar fi fost foarte neplăcut dacă ar fi existat doi bărbaţi frumoşi în hol, care să fie deranjaţi de o femeie străină, curioasă.

Gérard simţi cum îi creşte buna dispoziţie, cînd se priviră unul pe altul cu o apreciere mută. Luînd-o pe Amélie de braţ, merse cu ea spre uşă, schimbîndu-şi mental planurile pe care şi le făcuse pentru restaurantul elegant, oficial. Era cu o femeie frumoasă, care îl intriga, într-o zi minunată de vară şi era un singur loc unde putea să o ducă, la Bois.

Raze gălbui de soare se filtrau printre copaci, în timp ce mergeau cu maşina prin parc, pictînd cu lumini verzui părul lui Amélie de culoarea şampaniei şi întunecîndu-i faţa limpede şi pielea ca piersica, de parcă erau mici norişori. Gura ei era curbată într-o expresie de încîntare, cînd se uita în jurul ei, iar rochia ei galbenă îşi reflecta culoarea sub bărbia delicată ca petalele unei flori.

Ea era, se gîndea Gérard, femeia cea mai frumoasă, mai demnă de dorit pe care o întîlnise vreodată. Sebastião spusese întotdeauna că era îndrăgostit de ea; acum ştia de ce.

Mesele restaurantului erau aşezate la umbra unui castan uriaş şi erau înconjurate de flori.

– Este într-adevăr locul cel mai perfect pentru a

lua prînzul într-o zi frumoasă, remarcă Amélie, simţindu-se brusc puţin timidă acum, cînd şedeau unul în faţa celuilalt.

Într-adevăr, el era foarte frumos, înalt, cu umeri laţi, iar faţa lui, deşi îi zîmbea, era a unui bărbat serios. Ochii lui erau de un albastru indigo, adînci ca cea mai întunecată parte a oceanului, iar părul negru era dat spre spate, uşor ondulat, de pe o frunte lată, inteligentă. Avea un fel de forţă, dădea o senzaţie de putere reţinută, care o făcea puţin neliniştită, dar era foarte plăcut.

– Sebastião mi-a spus că eşti văduvă de curînd, spuse el, vorbele căzînd şocant în aerul blînd al zilei. Voiam să-mi exprim compasiunea.

Amélie se sperie – nu se aşteptase să spună aşa ceva. De ce oare nu făcea o conversaţie obişnuită, de prînz?

– Mulţumesc, făcu ea rigidă. Au trecut deja ani.

– Amélie, dacă vrem să ne cunoaştem unul pe celălalt, acest lucru trebuie să fie spus. Altfel, am fi avut doar un prînz plăcut. Putem vorbi despre Paris şi despre călătoria ta şi cu asta basta, dar eu aş vrea să te cunosc mai bine.

Pentru prima oară în viaţa ei, Amélie nu găsi cuvinte şi se uită fix la el, la acest străin puternic care dorea să o cunoască mai bine; ochii ei se rotunjiră surprinşi.

– Deşi, continuă Gérard, am sentimentul că te cunosc deja. Sebastião obişnuia să-mi arate scrisorile tale – cele cu micile desene.

– Îmi amintesc, obişnuiam să fac hărţi cu locurile pe unde călăream sau desene cu pisicile mele.

– Şi erau desene despre tine – o faţă mică, rotundă şi o masă de păr creţ – nu chiar atît de corecte, dacă e să judec după ceea ce văd acum.

Faţa lui se lumină, cînd Amélie rîse.

– Bine, acum eşti relaxată, continuă el, putem sta de vorbă ca vechi prieteni şi nu ca nişte proaspete cunoştinţe.

El îi ţinu privirea un moment prelungit.

– Eşti foarte direct, Gérard de Courmont, spuse Amélie, coborîndu-şi privirea spre lista de bucate din faţa ei.

– Am simţit, pur şi simplu că am putea fi prieteni, tu şi cu mine. Parisul poate fi un oraş însingurat pentru un vizitator – mi-ar plăcea să ţi-l arăt, dacă îmi dai voie.

Ochii lor se întîlniră din nou, iar inima lui Amélie se opri o clipă, în timp ce o roşeaţă de bucurie îi coloră obrajii.

– Cred că mi-ar plăcea, murmură ea.

Pentru un bărbat pe care îl văzuse atît de serios cînd traversase holul de la *Crillon* ca să-l întîlnească, Gérard se dovedi foarte amuzant, povestindu-i întîmplări din vremea studenţiei cu Sebastião, încît ea îi văzu brusc pe amîndoi în cu totul altă lumină, ca studenţi la arhitectură, fără griji, implicaţi în escapade prosteşti de tinereţe. Iar faţă de Gérard era atît de uşor să vorbeşti încît poveştile ieşeau pur şi simplu din ea, amintiri din copilărie de la Vila d'Aureville din Copacabana, cu Sebastião, Roberto, Edouard şi bunica. Se trezi amintindu-şi de lucruri pe care le făcuseră şi care trebuiau să fi fost îngropate în

ascunzişurile minţii ei iar rîsul ei răsuna, în timp ce le împărtăşea cu Gérard de Courmont.

– Ştii, e curios, spuse el în cele din urmă, dar eu am crezut cumva totdeauna că Sebastião voia să se însoare cu tine.

Amélie se uită în jos, la bolul de căpşuni din faţa ei. Zeama lor roşie, cu zahăr, pătase bolul de argint şi aroma lor era văratică. Bărbatul cu ochii de un albastru închis ştia aproape prea multe despre ea – ştia chiar şi de Sebastião. Era un avantaj incorect, cînd ea ştia atît de puţine despre el. Din anumite motive, ea nu dorea ca el să ştie că Sebastião o ceruse în căsătorie, oricum, nu încă.

– Nu, totdeauna a fost Roberto. Sebastião ştia asta.

Gérard luă o căpşună din bol şi i-o oferi, zîmbind cînd ea o luă în gura ei delicată, rozalie.

– Spune-mi, Amélie, pentru ce ai venit la Paris? Eşti singură?

– Nu sînt singură, am fetiţele cu mine.

Gérard voia să o sărute, era şi ea ca un copil în naivitatea ei, nu ştia să flirteze cu el.

– Plănuisem să petrec aici o săptămînă, apoi plec spre sud, pe Coasta de Azur.

Numele îi suna exotic pe buze, plin de misterul necunoscutului minunat.

– Nici acolo, nu e locul unde să te duci singură.

Amélie roşi. Ce voia să spună oare?

– Nu sînt singură. Mă duc să vizitez pe cineva... o veche prietenă de acolo.

Nu-i putea spune despre Léonie. De abia îl cunoştea.

– Ştii, spuse brusc Gérard, este un teatru de marionete în Jardins de Luxembourg şi există un minunat magazin de jucării în Faubourg Saint Honoré şi ştiu exact locul care le-ar plăcea fetiţelor tale ca să ia masa de prînz acolo.

Amélie se lăsă pe spătarul scaunului; el era plin de surprize.

– Unde? Pentru masa de prînz, vreau să spun?

– Un picnic, chiar aici, în Bois. Apoi, mai este circul...

Amélie izbucni în rîs, era şi deştept! Drumul cel mai sigur spre inima ei era prin intermediul copiilor.

– Mîine? Sprîncenele lui erau ridicate întrebător.

– Mîine, fu ea de acord, rîzînd încă. Aştept cu nerăbdare.

Era după-amiază tîrziu, cînd Gérard o aduse din nou la hotel.

– Dă-mi voie să te scot la cină, spuse el, cînd o conduse prin holul hotelului.

– Nu pot face asta – mă aşteaptă copiii.

– Atunci o să iau cina cu tine şi cu copiii tăi.

Amélie clătină din cap.

– Nu se poate, vor fi obosite şi vreau să mănînce în apartament, devreme.

Micul ascensor elegant aurit se opri şi uşile se deschiseră. Gérard întinse o mînă.

– Nu spune nu, se rugă el. Desigur copiii trebuie să se culce la un moment dat! Dacă nu putem lua cina, poate mergem la teatru, sau poate la o plimbare – nu te-ar tenta să vezi Parisul noaptea?

Amélie cedă cu un zîmbet în faţa farmecului lui convingător.

– Foarte bine, de ce n-ai veni să-mi cunoşti fiicele în seara asta, înainte de a se culca? Şi apoi, mi-ar face plăcere o plimbare, n-am văzut nimic din Paris, noaptea.

– Atunci, am să ţi-l arăt eu! exclamă el, mulţumit de sine.

Îmi voi aminti întotdeauna de plimbarea asta, se gîndi Amélie, mergînd mînă-n mînă cu Gérard pe malul Senei. Parisul era acoperit cu luciul albastru al unui cer de vară şi lămpi galbene le punctau drumul, luminînd perechi ca şi ei care se bucurau de aerul îmbălsămat de seară şi unul de celălalt. Doar că aceia erau probabil îndrăgostiţi, se gîndi Amélie, dîndu-şi seama de braţele lor împletite şi privirile languroase, iar noi nu sîntem. Noi sîntem doar prieteni. Oare aşa era? Oare nu simţea mîna ei fiecare milimetru al contactului cu mîna lui? Oare nu îşi dădea seama de felul în care degetele lui erau îmbinate cu ale lui? Şi de înălţimea lui şi de umerii lui puternici. Se uită la profilul lui, la silueta ce se profila pe fundalul cerului;

era plăcut, provocator, de fapt, emana o forţă care o atrăgea. Arăta ca un bărbat care ştia ce voia.

Gérard o conduse prin oraş, văzîndu-l el însuşi cu alţi ochi. Totul arată diferit, cînd te îndrăgosteşti, se gîndi el, iar acum ştiu că nu am mai fost îndrăgostit niciodată.

Mesele cafenelei se întindeau pe trotuar, pe sub copaci, iar ei se aşezară, la fel ca şi alte perechi, sorbind băuturi cu gust de lemn dulce, şi uitîndu-se unul în ochii celuilalt, vorbind puţin. Totul se petrece prea repede, se gîndi Amélie, nu poate fi adevărat, asta e doar pentru că sînt singură la Paris şi acesta este primul bărbat pe care l-am întîlnit de multă vreme – şi e atît de atrăgător.

– Trebuie să mă întorc, spuse ea luîndu-şi poşeta. E tîrziu.

– Te rog, mai stai cu mine.

Ochii lui erau intenşi, păreau să-i citească gîndurile cele mai secrete.

– Nu pot, copiii...

– Te rog, Amélie.

Ea îşi împinse scaunul cu hotărîre.

– Nu, trebuie să plec.

El şezu aproape de ea în taxi şi nu făcu încercarea de a o săruta. Ea rămase cu mîna în mîna lui, cînd traversară din nou holul hotelului.

– Pe mîine, atunci, spuse el, ridicîndu-i mîna la buze.

Ochii adînci albaştri ai lui Gérard au fost ultimul lucru pe care-l văzu, cînd ascensorul o luă de lîngă el,

iar Amélie se uită în jos la mîna ei, pe care buzele lui se opriseră atît de uşor, exact cu un moment mai înainte. Ca o elevă, ea nu vru să-şi spele mîna, pentru că ar fi spălat sărutul lui.

Leonore şi Lais mergeau mînă în mînă cu Gérard, în rochiţele lor înflorate, arătînd ca nişte îngeraşi murdari. Şosetele le intrau în pantofii albi şi, la fiecare cîţiva paşi, Leonore se oprea puţin, străduindu-se să le ridice. Lais însă nu; viaţa era prea plină pentru ea, ca să se preocupe de ciorapi, iar capul ei era prea plin de călărit fără şa pe ponei albi şi de trapeziste în costume cu paiete, atîrnînd cu capul în jos. Emoţia se revărsa din ea prin scurte izbucniri în rîs şi mici ţipete, în timp ce ţopăia ţinîndu-l pe Gérard de mînă.

– Nu mi-au plăcut clovnii, Gérard, spuse Leonore, strîngîndu-i mîna mai tare. M-au speriat.

– Te-au speriat, Leonore? Am crezut c-au să te facă să rîzi.

– Uneori, cînd cădeau, dar nu cel trist, cu faţa albă şi pălăria ţuguiată... el mă speria, cu adevărat.

– Ea se teme, spuse Lais în bătaie de joc. Bineînţeles că nu trebuie să te sperii, dar tu eşti o fricoasă!

Buza de jos a lui Leonore tremură, iar Gérard îi strînse mîna cu simpatie.

– Uneori, aşa e, o linişti el. Cred că din cauză că

Pierrot e întotdeauna foarte trist. Dar în realitate, nu e aşa, e şi el un om oarecare – poate are şi el nişte fetiţe ca voi.

– Zău?

Faţa îngrijorată a lui Leonore se lumină uşurată. Era plăcut să fii cu Gérard, el înţelegea lucrurile. Ea începu să ţopăie, sărind peste crăpăturile de pe drum.

Amélie le făcu semne cu mîna, cînd apărură de după colţ. Judecînd după aspectul lor, se părea că s-au distrat bine. Fusese drăguţ din partea lui Gérard că a vrut să le ducă el singur la circ, deşi ea avusese îndoieli în privinţa asta. Vreau să le cunosc, îi spusese el, la fel cum încep să te cunosc pe tine. Roşind, ea îşi aminti privirea lui cînd spusese asta. Nu încăpea îndoială că începeau să se cunoască destul de bine unul pe celălalt; cele cîteva zile la Paris se transformaseră în aproape două săptămîni. Gérard îşi petrecuse fiecare după-amiază cu ea, şi cu fetiţele, iar ele îl adorau deja. Era unchiul fermecător care le ducea la spectacolul de păpuşi, la călărit pe ponei, care vîslea pe lacul din parc şi aducea minunate coşuri de picnic cu bunătăţi care ştia că vor plăcea copiilor şi se părea că nu-l deranjau niciodată degetele lor lipicioase pe haina lui elegantă.

Amélie privea în timp ce ele se grăbeau spre ea, clătinîndu-se agăţate de mîinile lui, rîzînd de o glumă ce o savurau împreună. Lais şi Leonore îl adoptaseră pe Gérard în familie, de parcă l-ar fi cunoscut toată viaţa lor. Ea era cea care se reţinea. Ea era cea care

păstrase prietenia lor tot mai intimă doar în aceste limite. Nici măcar nu-l sărutase încă. Dacă fac asta, se gîndi Amélie zîmbind în ochii lui, s-ar putea să se schimbe totul, s-ar putea să nu fie ce speram eu.

Vocile emoţionate ale copilelor îi solicitau atenţia cu relatări de la circ.

– Ei, se pare că v-aţi distrat bine.

Amélie le netezi părul şi le sărută, legîndu-le fundele şi ridicîndu-le şosetele.

– Ei, acum e mai bine. Ce-aţi zice de un pahar cu lapte, iar cafeneaua asta are cea mai bună prăjitură din lume.

Ochii lor se rotunjiseră la vederea prăjiturii cu multe straturi de ciocolată, iar degetele lui Lais erau deja pe porţia ei.

– Să nu îndrăzneşti, Lais do Santos, făcu Amélie încruntîndu-se. Foloseşte furculiţa.

Gérard rîse văzînd faţa dezamăgită a lui Lais; prăjitura era foarte tentantă pentru degetele ei micuţe.

– Sînt un bărbat foarte norocos că m-am îndrăgostit de o femeie cu două fete atît de încîntătoare. Ca şi mama lor, e uşor să te îndrăgosteşti de ele.

Amélie îşi ţinu răsuflarea.

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri, murmură în timp ce ochii fetiţelor se ridicară de la prăjiturile lor, spre faţa ei înroşită.

– Asta înseamnă că ne iubeşte pe toate, mamă? întrebă Leonore.

Ochii ei chihlimbarii erau serioşi, iar gura ei era murdară de ciocolată.

– Bineînţeles că da, răspunse emfatic Gérard. Acum, mîncaţi-vă prăjiturile şi eu am să vorbesc cu mama voastră. Vrei să iei cina cu mine diseară?

– Desigur.

Ea luase cina cu el în ficare seară şi el părea să cunoască fiecare bistro intim din Paris, care avea lumînări pe mese şi era frecventat de îndrăgostiţi. Se ţineau de mînă şi vorbeau, iar el îi săruta obrazul. Ea cunoştea mirosul coloniei lui, de parcă ar fi fost a ei, ştia cum se putea schimba faţa lui într-un zîmbet brusc, fermecător, cum i se mişca gura lui bine conturată, atunci cînd vorbea. Contactul cu mîna lui o bucura şi o înspăimînta, îi simţea fiecare os ba chiar şi striurile de pe unghii.

Leonore se sprijini de ea, somnoroasă.

– Trebuie să ne întoarcem, zise Amélie, ridicînd-o de pe scaun pe fiica ei.

Gérard o luă pe Lais.

– Haideţi, atunci, spuse el blînd către fetiţe, e timpul băii.

Doamna de la casa din mijlocul bistroului îi urmări cu o privire indulgentă. Fuseseră aici trei seri la rînd şi erau o pereche atît de atrăgătoare şi păreau atît de îndrăgostiţi! Se agăţau fiecare de vorbele celuilalt, mîinile lor desprinzîndu-se doar pentru a mînca

bucăţelele puse în faţa lor. Cu un oftat de invidie, ea primi banii pe care i-i întindea un client care pleca. Trebuie să fie plăcut să fii tînăr, fără griji şi atît de îndrăgostit.

– Trebuie cu adevărat să părăsesc în curînd Parisul, spuse Amélie, împingînd deoparte farfuria.

Se simţea prea fără suflu ca să mănînce, prea încordată.

– Nu pleca, te rog. Ochii întunecaţi ai lui Gérard o implorau. Stai aici cu mine.

– Trebuie să mă duc, doar ăsta e motivul venirii mele aici.

– Te aşteaptă atît de curînd prietenii tăi? Nu poţi să le spui că te vei duce mai tîrziu? Te rog, Amélie, nu vreau să te pierd, acum... abia am început.

Ea nu l-a întrebat ce voia să spună cu asta, căci ştia care va fi răspunsul şi nu era sigură dacă era pregătită pentru acest răspuns. Îl cunoştea doar de două săptămîni; era posibil oare să te îndrăgosteşti în doar două săptămîni? Cu Roberto fusese o viaţă. Da, dar asta e altceva – nu-i aşa?

– Dar trebuie să plec neapărat, acum.

Vocea ei nu era bucuroasă şi Gérard oftă uşurat. Era o victorie mică, dar măcar nu va dispărea mîine.

– Hai să mergem, spuse el ridicînd-o. Vreau să te duc undeva unde să pot dansa cu tine.

Măcar în felul acesta, putea să o ţină în braţe.

Casiera oftă din nou, cînd primi plata, privirea ei urmărindu-i cum ies în noaptea caldă de vară. Da, viaţa e frumoasă cînd iubeşti aşa.

Gérard o sărută în Place de la Concorde, la ora trei dimineaţa, cînd mergeau împreună spre casă, după ce dansaseră, cu trupurile apropiate şi cu braţele înfăşurate, unul în jurul celuilalt, ore în şir. Pasiunea se ridica în ea ca seva într-un copac tînăr, în timp ce se lipea de gura lui caldă. În cele din urmă, Gérard îi dădu drumul şi se uitară unul în ochii celuilalt, căutînd răspunsuri la întrebările secrete pe care şi le pun îndrăgostiţii.

– Vreau să fac dragoste cu tine, murmură el la urechea ei. Vreau să te ţin, să te mîngîi şi să te sărut. Nu vreau să te mai părăsesc, Amélie. Vreau să fiu lîngă tine cînd mă trezesc dimineaţa. Rămîi cu mine, te rog, stai cu mine!

Amélie simţi că i se înmoaie genunchii, dacă nu ar fi fost braţele lui în jurul ei, ar fi căzut. Copiii ei dormeau la hotel, iar ea ar fi trebuit să fie acolo; ce făcea ea, sărutîndu-l pe Gérard în mijlocul pieţei Concorde? Ba mai rău, cum de se simţea astfel?

Abia de-l cunoştea.

– Trebuie să mă întorc la mine acasă.

Chiar şi ei, vorbele îi păreau prosteşti. Ce voia să spună de fapt, era că îl iubeşte, că şi ea îl doreşte.

Braţul lui Gérard îi încercui talia, în timp ce mergeau, iar ondularea uşoară a şoldurilor ei îi transmitea pulsaţii în cap.

– Mîine, şopti el, vreau să te duc într-un loc special.

– Bine, şopti ea.

Oriunde, se va duce oriunde cu el – mîine.

Gérard o sărută pe vîrful nasului, cînd o lăsă la hotel.

– Vom lua ceaiul cu mama mea. Vreau s-o cunoască pe femeia pe care am s-o iau de nevastă.

Amélie se uiţă uimită la el, în timp ce se retrăgea. Ce spusese? Auzise oare bine? Intră în ascensor, sprijinindu-se de peretele capitonat. Un zîmbet îi lumină faţa, iar cînd ascensorul se opri, ea sări afară şi dansă pe coridor, rîzînd. Viaţa era minunată, minunată! Cunoscuse un bărbat doar de două săptămîni, era îndrăgostită nebuneşte şi aproape că o ceruse în căsătorie. Ce-i mai trebuia unei fete ca să fie fericită?

Casa era măreaţă şi Amélie se uită la tavanul înalt cu frescă, în timp ce valetul o conducea prin holul de marmură spre micul salon unde ducesa de Courmont îi aştepta.

– Nu ştiam că familia ta e chiar atît de importantă, îi şopti ea lui Gérard, auzind cum fac ecou paşii ei pe dale.

– Nu este, şopti el la rîndul lui. Urîm cu toţii casa asta, dar e convenabilă cînd sîntem la Paris.

Marie-France de Courmont era micuţă, zîmbitoare şi drăguţă, iar dacă zîmbetul ei părea că ezită puţin,

Amélie nu-şi dădu seama de asta, în timp ce Gérard o prezentă mamei lui.

Marie-France avu senzaţia că o mai văzuse, cînd îi luă mîna în mîna ei. Fata care stătea înaintea ei arăta ca Léonie în urmă cu douăzeci de ani. Poate era puţin mai înaltă, ceva mai subţire, bărbia uşor mai îngustă, dar era Léonie întreagă. Se uită la fiul ei; oare el nu observase? Dar el, de fapt, nu o cunoscuse pe Léonie – din cîte ştia ea, el nu o întîlnise niciodată, deşi o văzuse pe scenă.

Controlîndu-şi sentimentele, ea făcu o conversaţie politicoasă. Îi dădu fetei o ceaşcă de ceai.

– Gérard mi-a spus că locuieşti în Brazilia, doamnă do Santos!

– Da, doamnă, sau mai bine zis, locuiam. Acum stau în Florida.

Marie-France îşi amesteca ceaiul pentru a zecea oară. Numele fetei era Amélie – ca şi numele fiicei lui Léonie, copila pe care aceasta trebuise să o ascundă de Gilles. Şi cea despre care Gilles pretindea că e a lui. Ah, Doamne, ce se întîmplă? Nu poate fi adevărat, nu-i aşa?

– Familia mea e franceză, spuse Amélie.

Gérard se servi cu un sandvici subţire, uitîndu-se la amîndouă cum stăteau de vorbă. Dacă mama sa fusese surprinsă de anunţul lui brusc că voia să se însoare cu o fată pe care o cunoscuse doar de două săptămîni – nu mai puţin decît o văduvă cu două fetiţe mici – ea nu arătase asta. De fapt, ea îi spusese că saluta ideea – două nepoţele gata făcute aveau o

calitate foarte atrăgătoare.

– Iartă-mă că te întreb, spuse brusc Marie-France, dar numele dumitale de familie este d'Aureville?

Ochii lui Amélie se lărgiră surprinşi.

– A, da. Dar de unde ştiaţi?

Ceaşca delicată sună în farfurioară, cînd Marie-France o puse pe masă.

– Am cunoscut-o pe mama dumitale – cu mulţi ani în urmă.

Ochii ei întîlniră ochii lui Gérard, plini de întrebări. El nu ştia – nu ştiuse niciodată – despre procesul pe care-l intentase Gilles pentru custodia copilului lui Léonie. El nu ştia că Gilles pretinsese că Amélie era fiica lui, doar Léonie ştia adevărul. Marie- France o crezuse, cu atîţia ani în urmă, dar acum...?

– Aţi cunoscut-o pe Léonie?

Nimic din ce i-ar fi putut spune ducesa de Courment, nu o putea uimi mai mult pe Amélie.

– A fost demult, eu... ne-am întîlnit la o petrecere, cred.

Marie-France făcu un efort mare.

– Era o femeie remarcabilă încă de pe atunci, continuă ea.

Privirea lui Gérard era fixată asupra mamei lui. Spunea ea oare ceea ce gîndea el că spunea? Că Amélie era fiica lui Léonie? El se lăsă uluit pe spătarul fotoliului său. Desigur că era adevărat, vorbele veniseră din partea lui Amélie. Toate elementele se aşezară în mintea lui, ca gloanţele în încărcătorul unui revolver. Léonie – femeia care stătuse ca o umbră

asupra copilăriei lui şi a tinereţii, obiectul obsesiei nebune a tatălui său... Doamne, era suprema ironie. Călcase pe urmele tatălui său, se îndrăgostise de fiica lui Léonie.

Marie-France făcea conversaţie politicoasă despre punctele turistice ale Parisului şi despre cele două fetiţe ale lui Amélie, dar Gérard abia auzea despre ce vorbeau. Tatăl lui le stricase destul vieţile, dar de data asta se va opri. Nimic nu-l va face să renunţe la Amélie. Se ducea în Sud, desigur, să o vadă pe mama ei – asta era! El ştia acum ce avea de făcut. Va rezolva lucrurile cu tatăl lui, odată pentru totdeauna!

Ceaiul i se păruse interminabil, se gîndi nefericită Amélie, cînd îşi luă rămas bun de la Marie-France. Ce se întîmpla cu Gérard? El nu spusese nimic în ultima jumătate de oră. Poate că regreta că o adusese aici, poate că ea nu era potrivită pentru această casă măreaţă, cu servitori şi valeţi. Ah, Dumnezeule, ce nu mergea? Umerii ei se lăsară în jos, obosiţi, în timp ce traversau holul.

Gérard o luă de cot şi o grăbi.

– Vreau să-ţi faci bagajul, îi spuse el agitat, şi mîine să fii gata de plecare.

Amélie se uită la el uluită. Îi cerea el oare să plece de acolo?

– Mergem în Sud, îi spuse el, conducînd-o pe scară în jos şi apoi prin curte. O să mergem împreună cu maşina.

– Dar de ce?

– Pentru că trebuie să o cunosc pe mama ta,

draga mea Amélie.

Gérard se uită în ochii ei frumoşi. Cum putea să-i spună unei fiice că mama ei a fost amanta tatălui său ani de zile?

– Şi vreau să-l cunoşti pe Monsieur, continuă el.

Memoria lui Amélie se declanşă ca un resort, la auzul acestui nume; faţa lui Diego îi rînji din trecut. „Nu eşti o d'Aureville, tatăl tău e Monsieur!" spusese el.

– Monsieur este tatăl meu, spuse Gérard, sărutîndu-i faţa îngrijorată; i se spunea totdeauna doar Monsieur.

Ea avea faţa atît de albă şi de tensionată, în timp ce şedea lîngă el în maşină, încît el crezu că era bolnavă.

– Te-a supărat mama mea? întrebă el, dînd colţul spre podul Sully. Trebuia să-mi dau seama că Léonie e mama ta – semeni cu ea.

Amélie nu putea vorbi, se simţea leşinată. Trebuia să plece de lîngă el, să scape de toată situaţia asta. Mintea ei înspăimîntată nu putea admite teribilul adevăr, dacă Diego avusese dreptate, atunci ea şi Gérard erau amîndoi copiii aceluiaşi tată.

Amélie se agita în apartamentul de hotel, aruncînd înnebunită lucrurile în valizele mari, grăbind guvernanta şi liniştind copilele ameţite.

– Mergem la mare, le spuse ea. Bunica aşteaptă

să vă vadă.

Stătuse trează, plîngînd în pernă, blestemîndu-l pe Diego; o durea capul, iar mintea ei refuza să mai analizeze încă o dată posibilităţile. Nu avea nici un rost, se gîndi ea cu disperare, doar o singură persoană ştia adevărul. Trebuia să se ducă la han, să o întrebe pe mama ei.

Trenul hurducăia pe şine, vagonul era înfierbîntat şi înăbuşitor. Cînd deschidea fereastra, intra zgură şi fum peste ele, iar cînd o închideau se sufocau. Copilele se plictiseau şi erau nervoase, iar pe Amélie o durea capul. Credea că nu se va mai termina niciodată călătoria asta. În cele din urmă, trenul încetini, mergînd de-a lungul coastei, pe lîngă Mediterana cea albastră trecînd de livezi de măslini şi portocali, lămîi. Îşi reveni puţin la această frumuseţe paşnică, curînd, o va vedea pe Léonie. Va afla; mama ei va trebui să-i spună adevărul.

Capitolul 38

Soarele ardea pe un cer fără nori, cînd Léonie mergea pe cărarea ca de cretă, în jurul lui Point Saint-Hospice, cu Chocolat pe urmele ei. Era ora cinci; curînd, soarele va începe să-şi piardă puterea şi seara va fi blîndă şi parfumată; era momentul băuturii pe terasă, cu Jim. Viaţa era aproape perfectă, chiar şi plecările lui Jim în America nu făceau decît să le sporească fericirea cînd se întorcea şi erau din nou împreună. Toate celelalte vieţi ale ei păreau atît de

departe, iar ce rămăsese era solid şi real: munca ei cu orfanii de la castelul d'Aureville, bunii ei prieteni, căminul şi pămîntul ei – şi, mai mult decît toate dragostea pentru Jim. El era bucuria vieţii ei, cel cu care împărţea plăcerile, fie că era o farfurie de languste proaspete din golf, o călătorie în străinătate, sau o noapte înstelată pe terasa hanului, ascultînd zgomotul mării. Chiar şi Monsieur dispăruse în fundal, deşi iahtul era adesea în golf. Şi, odată cu slăbirea ameninţării, Sekhmet îşi slăbise influenţa asupra imaginaţiei lui Léonie. Léonie o ridică pe mica Chocolat, purtînd-o pe umăr şi auzind torsul ei recunoscător.

Oare era imaginaţia ei? Oare se convinsese în toţi aceşti ani, că Sekhmet îi conducea destinul? Ridicînd din umeri, grăbi pasul; nu avea să se mai gîndească la asta acum. Era ceva îndepărtat, foarte departe – un trecut mort demult; adevărul era aici sub ochii ei, în soarele ce strălucea pe vîrfurile micilor valuri în golful albastru, în livezile de măslini şi în parfumul florilor şi al ierburilor sălbatice. Urcă uşor treptele late care duceau de la plajă spre casă, oprindu-se la jumătatea drumului, să asculte. Ce era asta? I se păru că aude rîsete de copii. Da, se auzeau din nou. Două fetiţe identice se uitau la ea peste balustrada terasei, Lais şi Leonore făcîndu-i semne cu mîna şi ţinîndu-se de balustradă.

– Bună, bună, bunico, strigă Leonore. Am venit să te vizităm.

Un moment, Léonie nu înţelese nimic, apoi, cu un

„bun venit“ vesel alergă pe scară, spre nepoatele ei.

Feţele lor ridicate, zîmbitoare, aşteptau sărutările ei, iar braţele lor erau dornice să o strîngă. Copiii ăştia nu aveau inhibiţii, se gîndi ea, reţinîndu-şi lacrimile de bucurie, în timp ce le ţinea lîngă ea.

– Lăsaţi-mă să vă văd, spuse ea cu un rîs tremurat, ţinîndu-le la oarecare depărtare. Tu eşti Leonore, fiindcă ai ochii chihlimbarii ai mamei tale, iar tu eşti Lais, cu ochii albaştri ai tatălui tău.

– Iar tu arăţi exact ca mama, spuse Lais.

– Doar că e mai drăguţă, adăugă Leonore, agăţîndu-se de mîna lui Léonie. Mama a spus că erai foarte frumoasă şi ai aşteptat mult timp ca să ne vezi.

– De cînd v-aţi născut, confirmă Léonie, ţinînd mînuţele lor calde în mîinile ei.

– Nu ne-ai văzut, atunci cînd ne-am născut? întrebă Lais.

– Nu. Acum e prima dată... şi sînt atît de bucuroasă că v-am găsit aici, pe terasa mea. Dar unde-i mama?

– E înăuntru, vorbeşte cu Jim. Mă duc după ea, zise Lais alergînd în casă.

Leonore mîngîie blana moale maronie, a lui Chocolat şi pisica se frecă de picioarele ei, apoi se rostogoli, ţinîndu-şi capul într-o parte, aşteptînd să fie mîngîiată.

– Ah, ce drăguţă e!

Mîna Leonorei era blîndă cînd îi mîngîie blana moale de pe burtă.

– Mamă!

Ochii lui Léonie îi întîlniseră pe ai fiicei ei şi anii de despărţire se sfîrşiră deodată ca şi foile închise ale unei cărţi deja terminate.

– Mamă, a trebuit să te văd.

Amélie îşi aruncă braţele în jurul lui Léonie şi lacrimile îi alunecară pe obraz.

– Am nevoie de tine, şopti ea.

– Desigur, desigur, draga mea. Mîna lui Léonie trecu liniştitoare peste părul moale al lui Amélie. Acum eşti aici, totul va fi cum trebuie.

Luînd-o pe Amélie de mînă, o conduse în răcoarea salonului. Crezuse că viaţa era aproape perfectă, abia în urmă cu o oră – iar acum într-adevăr era. Fiica ei era cu ea, în cele din urmă. Avea nevoie de ea. Şi îi spusese „mamă".

Jim le aştepta, cînd se întoarseră în salon, cu cele două copile venind după ele. Faţa lui Léonie era blîndă, cu o mulţumire zîmbitoare, cînd o aşeză pe Amélie pe canapea, lîngă ea, dar fata plîngea. Jim simţise încordarea lui Amélie, în timp ce aşteptaseră împreună întoarcerea lui Léonie. I se păruse obosită şi distrată deşi copilele fuseseră destul de vioaie după călătorie. Ele stăteau acum în uşă, Leonore cu un deget în gură şi Lais sărind de pe un picior pe altul.

Slavă Domnului că Léonie trecuse uşor peste momentul acesta; ar trebui să fie una dintre cele mai fericite zile ale vieţii ei, iar cît îl priveşte pe el, chiar aşa va fi. Le va lăsa singure, să-şi spună una alteia ce aveau de spus.

– Veniţi voi două, strigă el, luînd fetele de mînă, hai să vedem ce are pentru voi la bucătărie doamna Frenard – face nişte prăjituri grozave – şi apoi, v-ar plăcea să mergeţi jos la plajă?

Amélie îşi şterse lacrimile de pe gene cu dosul mîinii.

– E un om atît de drăguţ, soţul tău, spuse ea. E atît de înţelegător.

Léonie se întrebă ce anume provocase lacrimile; era mai mult decît doar reîntîlnirea, era sigură de asta. Amélie nu părea să fie o persoană care plînge uşor.

– Nici nu pot să-ţi spun cît sînt de fericită că eşti aici, Amélie – şi cu fetiţele. Sînt atît de drăguţe şi atît de uluitor de asemănătoare. Sper că ai venit să stai cîtva timp.

Se temu brusc că le putea pierde tot atît de repede pe cît le găsise.

Amélie inspiră adînc.

– Am fost la Paris. Eram în drum să te văd, dar... Am întîlnit pe cineva acolo. Ah, totul e atît de complicat, mamă. Îi apărură din nou lacrimi în ochi şi ea se enervă. Îmi pare rău, n-am vrut să plîng. Trebuia să fie o vizită fericită – aduceam fetele să le cunoşti – ah, dar vezi, mamă, am cunoscut pe cineva la Paris şi m-am îndrăgostit.

Lacrimile îi curgeau în voie pe obraji şi Léonie îi dădu o batistă.

– Bine, draga mea, dar asta sună foarte natural şi e un lucru foarte plăcut. Dar de ce atîtea lacrimi?

Amélie îşi şterse ochii.

– Nu vreau să te rănesc întrebîndu-te... Nu vreau să mă amestec în viaţa ta, mamă. Inspiră adînc. Numele bărbatului de care m-am îndrăgostit este Gérard de Courmont.

Léonie se luptă să nu izbucnească într-un rîs isteric. Doar cu puţin timp în urmă se felicitase că trecutul era în sfîrşit uitat şi că Monsieur dispăruse din viaţa ei. *Gérard de Courmont!* Fiul mai mare, bărbatul din cafenea, cu atîţia ani în urmă; semăna cu Monsieur, îşi aminti ea, păr negru, acelaşi profil arogant. Se sprijini obosită de pernele canapelei. Amélie se îndrăgostise de fiul lui Monsieur.

Amélie se uita la mama ei, să-i vadă reacţia. În ochii lui Léonie, era oboseală şi tristeţe, dar nu groaza la care s-ar fi aşteptat, dacă...

– Mamă – întinse mîna şi o prinse pe a lui Léonie – eu ştiu doar unele părţi ale poveştii, doar faptele de la suprafaţă, şi nu mă amestec în viaţa ta şi nu critic, dar înţelegi, *trebuie să ştiu adevărul.* Mai inspiră o dată adînc. Sînt cu adevărat o d'Aureville... sau... sau sînt şi eu o De Courmont?

Ochii mamei ei o priviră surprinşi; nu era nici o ezitare, nici nu ascundea vreun secret.

– De ce? Bineînţeles că eşti fiica lui Charles d'Aureville. De ce te-aş fi dat altfel familiei lui să te crească? Implicaţia întrebării lui Amélie o lovi brusc. Ah, sărmana mea fată, sărmana mea dragă, să- ţi spun ce s-a întîmplat, tu trebuie să ştii.

– Nu.

Uşurarea lui Amélie era atît de mare, încît nu mai avea nevoie de alte explicaţii.

– Nu, n-are importanţă, continuă ea. Asta-i tot ce aveam nevoie să ştiu. Ochii ei străluceau de lacrimi de fericire. Ar fi fost prea groaznic; mamă, Gérard vrea să mă căsătoresc cu el, m-a dus acasă la el să o cunosc pe mama lui... Aşa am descoperit.

Léonie fu cuprinsă brusc de suspiciuni. Fiul lui Monsieur pretindea că e îndrăgostit de Amélie, dar era oare? Poate juca doar un joc, poate era în combinaţie cu tatăl lui, poate că Monsieur o are în mînă în cele din urmă, pe Amélie. Ah, Doamne, dar ea nu putea s-o lase pe Amélie să aibă asemenea suspiciuni, fata trecuse deja prin destule. Ce trebuia oare să facă?

– Gérard vrea să te căsătoreşti cu el?

– Da, ah, e atît de minunat, mamă, nici nu pot să-ţi spun... nu m-am simţit niciodată aşa. L-am iubit pe Roberto toată viaţa, dar nu era aşa. Ştiu că tu şi tatăl lui Gérard... că vă urîţi unul pe celălalt, dar nu s-a terminat acum? Au trecut atîţia ani, mai contează acum cu adevărat?

Sărmana Amélie, sărmana, sărmana fată. Ea nu ştie că Monsieur poartă răspunderea morţii propriului ei tată, pentru *uciderea* lui! Şi Gérard – era oare ca şi Gilles, era oare nemilos şi căuta răzbunarea pe care o dorise Monsieur? Ochii lui Amélie aşteptau cu încredere răspunsul ei; cum ar putea să-i spună adevărurile astea îngrozitoare? Şi dacă i le-ar spune – de data asta pentru totdeauna? Era un risc pe care

nu era pregătită să şi-l asume. Léonie inspiră adînc, va trebui să se ocupe de asta ea însăşi, deşi nu prea ştia cum anume.

– Tocmai mă gîndeam, cînd mă plimbam mai înainte, că totul mi se părea atît de îndepărtat, pierdut în trecut. Acum, prezentul contează, Amélie, ai dreptate. Ei, cînd am să-l cunosc pe Gérard de Courmont?

Amélie arăta tristă.

– Nu ştiu. Ştii, am fugit, pur şi simplu, adică, n-am putut să mai stau la Paris, nu puteam să fiu cu el – pînă nu ştiam adevărul. Ah, mamă dragă, el trebuie să creadă că-l urăsc, ce să mă fac? Poate ar trebui să-i telefonez şi să-i explic.

Léonie reuşi să zîmbească slab.

– Dacă Gérard seamănă cît de cît cu tatăl lui, ştie exact unde eşti şi e deja pe drum.

Ceva nu era în regulă. Jim o urmări pe Léonie cum îi zîmbea familiei ei la masa de seară, aflîndu-se împreună pentru prima dată. Exuberanţa ei naturală era umbrită; o uşoară îngrijorare se ascundea în ochii ei. Cu siguranţă că nu mai putea fi preocupată de Gilles de Courmont, bărbatul era un infirm, fără putere şi, probabil, încă trăia cu frică de asasinul acela care îl şantajase spunîndu-i că se va întoarce să-l ameninţe

din nou.

– Ei bine, asta este o adevărată sărbătoare.

Jim bătu uşor pe mîna fetiţei de lîngă el.

– Tu eşti Lais sau Leonore? întrebă el, cu un zîmbet maliţios.

Fetiţa chicoti.

– Lais.

– Foarte bine, Lais, uite nişte limonadă pentru tine – şi pentru Leonore.

Jim le umplu paharele turnînd limonadă din cana mare de cristal, cu felii strălucitoare de lămîie.

– Şi o să bem cu toţii pentru un toast. Pentru mama şi pentru bunica voastră, care sînt în sfîrşit împreună.

El ciocni paharele cu fetiţele, rîzînd cînd picături de limonadă stropiră masa.

– Asta trebuie să fie cea mai fericită zi din viaţa mamei tale, îi spuse el lui Amélie. A aşteptat ani de zile ca acest lucru să se întîmple.

Amélie se relaxă de parcă i-ar fi cunoscut dintotdeauna; se simţea atît de în largul ei, atît de bine cu ei!

– Acum o să ne vedeţi probabil mai mult, dacă o să mă căsătoresc cu un francez. Cel puţin aşa cred, că o să mă căsătoresc... dacă mă mai vrea.

– Un francez?

Amélie semăna atît de mult cu Léonie cînd zîmbea! Zîmbetul îi lumina toată faţa.

– Gérard de Courmont. Nu ţi-a spus mama?

Ochii lui Jim îi întîlniră pe ai lui Léonie. Deci, asta

era. Doamne, fata se gîndeşte să se mărite cu fiul lui Monsieur!

– Mă bucur, Amélie, spuse el, servind-o cu pui fript.

Cum o să se descurce Léonie cu treaba asta? El se uită la ea; îşi sorbea vinul, ţinînd paharul puţin prea strîns. Ei bine, la aşa ceva nu se gîndiseră. Şi, ce va mai urma?

Povestea pe care mama sa i-o spusese în cele din urmă, i se tot învîrtea în minte lui Gérard, în timp ce conducea maşina sa mare, albastră, *De Courmont*, în noapte. Nu e de mirare că Amélie fugise şi nu era decît o singură persoană la care s-ar fi putut refugia, Léonie. El nu ştiuse de teribila teamă care era în mintea ei, pînă cînd Marie- France nu-i spusese totul, dar se jurase că Léonie îi spusese adevărul – ştia asta. Monsieur fusese amantul lui Léonie, dar nu era tatăl copilului ei. Gérard apăsă piciorul pe accelerator, cu furie. Nimic nu va sta în calea lui, nici tatăl său, nici Léonie. El şi Amélie erau viitorul şi aveau dreptul la fericirea lor. Maşina încetini, cînd o coti la marginea Nisei şi o luă spre şoseaua de coastă; era aproape, cîţiva kilometri încă şi va fi cu Amélie.

Soarele încălzea dealul, cînd el opri maşina în cele

din urmă. La ceasul de la bord era şapte, foarte devreme pentru o asemenea vizită. Dar dacă Amélie nu era acolo? Înlătură ideea, cînd sări din maşină, trîntind uşa în urma lui. Bineînţeles că era acolo, unde să se ducă în altă parte? Uşa din faţă era deschisă şi el putea auzi plescăitul uşor al unei cîrpe pe o podea udă, cînd ezită cu mîna pe clopoţel.

– Alo, strigă el încet.

O fată apăru de după uşă, în capătul îndepărtat al holului.

– Bună, făcu Gérard. Îmi pare rău că vă deranjez atît de devreme, dar vin cu maşina tocmai de la Paris. S-a trezit cineva?

Doamna Frenard dădu din cap.

– Dumneata trebuie să fii Gérard de Courmont. Doamna Léonie te aşteaptă, am să-i spun că eşti aici.

Gérard se uită după ea cu surprindere. Îl aştepta?

Doamna Frenard se întoarse.

– Doamna vă roagă să aşteptaţi în salon, domnule. O să vă aduc nişte cafea şi doamna o să vină în cîteva minute.

Ea îl conduse în salon şi dispăru din nou. Gérard se aşeză pe canapea, apoi se ridică din nou, învîrtindu-se cu nervozitate în camera încîntătoare. Va fi straniu să o întîlnească pentru prima oară pe femeia a cărei prezenţă a dominat, ca o umbră, întreaga lui viaţă.

Léonie stătea în uşă, cu Jim în spatele ei. El

refuzase să o lase să facă faţă singură situaţiei. Nu mai eşti singură, argumentase el. Treaba asta mă afectează şi pe mine, la fel ca şi pe tine, oricum. Ea acceptase cu recunoştinţă. Nu era deloc sigură ce anume avea să se întîmple. Părerea lui Jim în legătură cu onestitatea lui Gérard va fi un factor decisiv.

– Bună dimineaţa!

Vocea lui Léonie era joasă, iar el se întoarse surprins.

– Doamnă!

El porni înainte, cu mîna întinsă. Arăta ca Monsieur cînd îl întîlnise ea prima oară, se gîndi Léonie şi simţi aceeaşi natură plină de forţă, aceeaşi voinţă puternică, ce-l făcuseră pe Monsieur atît de bun în afaceri. Dar avea o privire mai blîndă şi cu riduri vesele în colţurile ochilor. Îi zîmbea ei acum, un zîmbet deschis, care înlătura îngrijorarea şi oboseala de pe faţa lui.

– Soţul meu.

– Ei, acum, spuse Jim, turnînd cafeaua, să auzim ce ai de spus, domnule *De Courmont.* Amélie e aici, cu mama ei, dar cred că mai e nevoie de cîteva explicaţii, înainte de a o vedea pe ea.

El se uita întrebător la Gérard, în timp ce îşi turna cafeaua, ca un tată care analizează bărbatul care va cere mîna fiicei sale, se gîndi Léonie recunoscătoare.

Gérard ezită.

– Nu e uşor...

– Poţi vorbi liber, Gérard, spuse Léonie liniştit. În casa asta nu există secrete.

– Foarte bine, doamnă, deşi eu am foarte puţine de spus. O iubesc pe Amélie. Ne-am întîlnit la Paris în urmă cu cîteva săptămîni, deşi, s-ar putea spune că am ştiut despre ea de ani de zile, prin prietenia mea cu vărul ei, Sebastião do Santos. N-am ştiut că este fiica dumneavoastră, pînă cînd mama mea n-a cunoscut-o pe Amélie; atunci bineînţeles, ea şi-a dat seama. Mi-a vorbit despre procesul pe care tata vi l-a intentat şi cum aţi ascuns-o pe fiica dumneavoastră de el. Fiica *dumneavoastră*, doamnă, nu *a lui.*

Gérard se opri, pentru a-şi sublinia ideea.

Léonie aprobă din cap, încet.

– Continuă.

– Am venit aici să-i cer lui Amélie să se mărite cu mine – şi să vă rog să nu permiteţi ca trecutul să ne strice viitorul nostru împreună. A fost trecutul dumneavoastră, doamnă, şi al tatălui meu. Vă implor să nu lăsaţi ca greşelile lui – păcatele lui – să vă influenţeze judecata. Mă aflu aici doar pentru că o iubesc pe Amélie; poate tot aşa de mult cum v-a iubit tatăl meu cîndva.

– Tatăl dumitale nu m-a iubit niciodată.

Vorbele îi săriră de pe buze, de parcă stătuseră acolo tremurînd, aşteptînd să fie rostite de ani de zile.

– Iertaţi-mă, doamnă, dar cred că greşiţi. Tragedia tatălui meu a fost că îi păsa prea mult de asta şi, din cauza unui defect în caracterul lui, nu putea să arate

lucrul ăsta.

Léonie evită ochii lui Jim. De ce oare îi bătea inima atît de tare?

– Şi cum crezi că va reacţiona tatăl dumitale la faptul că vrei să te căsătoreşti cu fiica mea – fata despre care pretinsese cîndva că este a lui?

Gérard ridică din umeri foarte expresiv.

– N-am ştiut niciodată ce simte tatăl meu, dar oricum, asta nu va afecta în nici un fel intenţiile mele de a mă căsători cu Amélie. Viaţa mea îmi aparţine.

Léonie îl crezu, faţa lui era cinstită şi îngrijorată. Era un tînăr îndrăgostit la disperare. Nu voia să spună lucrul ăsta, dar trebuia.

– Mai e ceva ce trebuie să ştii despre tatăl dumitale şi atunci vei înţelege de ce sînt îngrijorată pentru siguranţa lui Amélie şi am nevoie de asigurări din partea dumitale. Îmi vine greu să-ţi spun asta, Gérard, dar tatăl dumitale a fost... amestecat în moartea lui Charles d'Aureville.

Privirea lui Gérard se ascuţi.

– Moartea lui?

– A fost un accident, nu s-a dovedit niciodată nimic, dar am motive să cred că el a fost... amestecat.

Toate astea nu mai aveau un sfîrşit? Gérard îşi lăsă capul în mîini. O putea auzi pe Léonie vorbind, ca din depărtare.

– Tatăl tău m-a făcut să mă tem pentru siguranţa lui Amélie. Din cauza lui am fost nevoită să o ascund

în Brazilia, cu familia d'Aureville... din cauza lui, n-am putut avea copilul alături de mine.

Gérard se uita nefericit la podea. Era mai rău decît şi-ar fi închipuit vreodată. Îl cunoştea pe tatăl lui destul de bine, ca să ştie cum trebuie să o fi torturat, dar să fie oare amestecat în moartea lui Charles d'Aureville?

– L-a ucis tatăl meu? întrebă el răguşit.

– Nu... nu, nu l-a ucis. A fost implicat.

Léonie nu-l putea răni mai mult, nu era vina lui. Cum putea să-i spună că tatăl lui era un criminal?

– Doamnă Léonie, tatăl meu e un bărbat bătrîn – mai bătrîn chiar decît vîrsta lui. E şi infirm. Ani de zile nici n-a putut vorbi, dar cu strădaniile cele mai teribile, a reuşit să-şi învingă cît de cît boala. Orice s-a întîmplat în trecut, acum vă pot asigura că nu e în stare să se îngrijească singur, are nevoie de îngrijire permanentă. Nu pot spune că a uitat trecutul, pentru că nu ştiu. N-am fost niciodată apropiat de el. Nimeni nu a fost vreodată, poate doar dumneavoastră. Dar vă pot promite atît: lui Amélie nu i se va întîmpla niciodată nimic rău. E în siguranţă acum, doamnă, sînt sigur de asta. Nu vă pot cere să-i iertaţi păcatele tatălui meu, dar vă implor să nu le lăsaţi să ne afecteze pe noi. Nu lăsaţi ca lupta asta să continue, doamnă, iar Amélie şi cu mine să devenim unicele victime!

Jim se duse la Léonie şi îşi puse braţul în jurul umerilor ei.

– Gérard are dreptate, trecutul, este trecut. Dacă

el şi Amélie se iubesc, asta-i tot ce contează.

Privirea lui Gérard i-o întîlnise pe a lui, cu recunoştinţă; dacă avusese vreodată nevoie de un aliat, acesta era momentul.

Léonie prinse mîna lui Jim; voia să-l creadă, voia cu adevărat să-l creadă.

– Gérard!

Amélie stătea în uşă, iar fetiţele se uitau pe la spatele fustei lungi a capotului ei. Somnul le dispăru din ochi, cînd îl recunoscură.

– Gérard, e Gérard! strigară ele, alergînd spre braţele lui deschise.

Léonie văzu dragostea pe faţa radioasă a fiicei ei. Ea se uită la Gérard, cu nepoatele ei cocoţate pe genunchii lui, în timp ce el îi zîmbea lui Amélie peste capetele lor. Bineînţeles că o iubea. Ei îşi aparţineau unul altuia şi ea nu avea dreptul să-i despartă. Trecutul era trecut – al ei şi al lui Monsieur. Gérard se jurase că acum el era neputincios. Ea se uită în sus, la Jim, şi el îi întîlni privirea, încurajator.

– Ei, făcu el cu veselie, e cam devreme pentru şampanie, dar propun să sărbătorim cu un mic dejun. Haide, Léonie, să-i lăsăm singuri pe cei doi. Lais, Leonore, haideţi să vedem ce ni se pregăteşte pentru micul dejun.

Gérard şi Amélie se priviră în ochi de la distanţă.

– Ai auzit povestea, nu-i aşa?

El aprobă din cap.

– E povestea lor, nu a noastră.

Gérard traversă camera şi o luă în braţe, acolo unde îi era locul.

– Te iubesc, Amélie, şopti el. Să nu mai fugi de mine, niciodată.

– Niciodată.

Faţa ei era îngropată în umărul lui şi părul ei mirosea dulce.

– Amélie, tatăl meu este bărbatul de care mama ta s-a temut toţi anii ăştia, cel despre care simţea că vrea să-ţi facă rău.

Ea se mişcă în braţele lui şi se uită la el uluită.

– Pentru noi e greu să înţelegem asemenea emoţii, continuă el dar nu mă îndoiesc că erau reale – atunci. Dar totul aparţine trecutului, Amélie. El e un om bătrîn, e infirm şi neajutorat. Vreau să scăpăm de această povară, odată pentru totdeauna. Vrei să vii cu mine după prînz să-l cunoşti – ca viitoarea lui noră? Te rog, Amélie, fă-o de dragul meu!

– Bineînţeles.

Amélie nu ezită. Dacă Gérard spunea că aşa era bine, atunci aşa va fi.

Gérard scoase un oftat de uşurare. Trecutul va fi înmormîntat şi vor scăpa de el, chiar azi.

Apartamentul lui Gilles de Courmont de la *Hotel de Paris*, ocupa o jumătate de etaj.

Ferestrele mari, cu balcoane, care dădeau spre grădinile tropicale şi spre golf, erau acoperite împotriva soarelui puternic de după-amiază, lăsînd camera într-un întuneric aproape prea răcoros. Gérard o conduse pe Amélie la un fotoliu, lîngă fereastră, şi deschise oblonul ca soarele să pătrundă înăuntru, în timp ce servitorul se duse să-l informeze pe domnul duce că au sosit.

– E-n regulă, îi şopti Gérard. Cînd l-am văzut azi dimineaţă, era în bună dispoziţie. A spus că e vestea cea mai bună pe care a auzit-o de ani de zile şi că ar fi fericit să te cunoască. El speră că infirmitatea lui să nu te deranjeze – şi nici necazurile din trecut.

Deşi îi zîmbea, el vedea că era foarte nervoasă, nu încăpea îndoială. În fond, tatăl lui era motivul pentru care ea nu putuse să fie împreună cu mama ei, nu putuse să se întoarcă în Franţa.

– Domnul duce o să vă primească acum, domnule, doamnă.

Gilles şedea în spatele unui birou uriaş, cu tăblia îmbrăcată în piele. Suprafaţa lui era acoperită de cărţi şi hîrtii, iar o pereche de ochelari de citit serveau drept semn la un volum deschis în faţa lui. Un oblon fusese deschis şi lumina pătrundea din spatele lui, astfel încît era greu, la început, să-i vezi faţa, iar Amélie rămase nesigură în faţa biroului.

– Iartă-mă că nu te pot saluta cum se cuvine, dar eşti foarte bine venită, draga mea. Am aşteptat mult timp acest moment.

Vocea lui era joasă şi uşor răguşită, iar frazele erau întrerupte, cînd respira. Efortul pe care trebuia să-l facă era imens, iar simpatia lui Amélie se îndrepta spre el.

– Şi eu mă bucur să vă cunosc, Monsieur.

Inconştient, îi spusese cu vechiul nume folosit de Léonie, iar Gilles tresări. Semăna atît de mult cu mama ei, încît era dureros, părul ei era la fel de blond – culoarea şampaniei bune; îşi aminti că aşa fusese ea cu ani în urmă, pe iaht, cînd o văzuse prima oară. Îşi obligă gîndurile să se întoarcă din nou spre prezent, la glasul lui Gérard.

– O să-ţi placă fetiţele, tată, două nepoate gata crescute. Ce-ar mai putea dori un bărbat?

Nepoatele lui Léonie? Desigur! Gilles se lăsă pe spate cu un zîmbet, contemplîndu-şi norocul. Aici era fata pe care o căutase de peste douăzeci de ani şi acum era a lui, în sfîrşit, căsătoria ei cu Gérard va asigura treaba asta. Şi nu doar atît, copiii ei vor fi tot ai lui, în puterea lui, vor fi ai lui, îi va modela după voia sa. Un zîmbet de satisfacţie îi apăru în jurul gurii şi, observîndu-l Gérard, fu bucuros. Bătrînul bărbat arăta fericit, pentru prima dată în ani de zile. Acesta e cel mai bun lucru care se putea întîmpla.

Un chelner apăru cu ceai rece şi Gérard îi întinse un pahar tatălui lui, observînd tremurul involuntar al mîinii lui. Spera că nu-l emoţionează excesiv; în fond, pentru el, era cam mult de acceptat într-o singură zi.

– O să plecăm curînd, tată, zise el, sorbind ceaiul, nu vreau să te obosim.

– Prostii! Tonul lui Gilles era ferm. Nu sînt obosit. Aş vrea să-mi cunosc nepoatele cît de curînd. Aduce-ţi-le pe iaht mîine, pentru toată ziua, cred că le va face plăcere.

– Sînt sigură de asta.

Amélie îşi mişcă puţin scaunul mai aproape ca să-l vadă mai bine. Iubitul mamei ei îi întîlni privirea cu răceală. Ochii lui erau ca ai lui Gérard, dar erau mai închişi, şi cu o privire mai intensă, dar asta putea fi din cauza vederii slabe. Era încă un bărbat bine, dar cu un aer de fragilitate, care se observă la invalizii permanenţi. Totuşi, avea umerii laţi şi ea putea vedea ce bărbat puternic fusese cîndva. „Puternic şi nemilos", îl descrisese Léonie şi poate că aşa fusese cu ea. Dar acum, era doar un bărbat care îmbătrînea singur, victima unei paralizii care îl făcea infirm.

– Te lăsăm acum, tată, a fost destul pentru o singură zi. O să ne întoarcem mîine, cu fetiţele.

– Devreme, spuse Gilles, să veniţi devreme.

– O să fim la micul dejun, spuse Amélie rîzînd. Copiii o să aştepte cu nerăbdare.

Ea înconjură biroul de data asta, ca să dea mîna cu el, evitînd că se uite la scaunul cu rotile pe care, era clar, el nu voise ca ea să-l vadă.

Mîna lui Amélie era răcoroasă în mîna lui; Monsieur se uită în ochii ei şi fu transportat din nou într-o lume a amintirilor – de privirea ei – aceeaşi

privire a lui Léonie.

– Atunci, pe mîine! spuse ea, aplecîndu-se impulsiv să depună un sărut pe obrazul lui.

Gilles se uită după amîndoi, mergînd mînă-n mînă prin birou, întorcîndu-se să-i facă semne din uşă. Deci fiul său cîştigase acolo unde el pierduse! Degetele lui se mişcară încet pe locul unde îl sărutase Amélie. Dar el nici măcar nu era sfîrşit. Ah, nu! Încă nu pierduse; de fapt, jocul abia începea.

Hoskins predă biletul personal; condusese maşina de la Monte Carlo la han şi acum aştepta răspunsul. Léonie era singură. Îl putea vedea de pe terasă pe Jim, într-o mică barcă lîngă Point, pescuind, iar Gérard şi Amélie luaseră copiii la Nisa, pentru restul după-amiezei.

Maşina mare, albastră, cu blazonul pe portieră, era parcată pe alee, iar Hoskins aştepta nerăbdător răspunsul.

Ea se uită din nou la cartea de vizită grea, simplă, albă gravată doar cu *„De Courmont"*. Scrisul lui era ceva mai puţin ferm dar totuşi familiar şi încă mai simţi în inimă o tresărire de teamă.

„Léonie, scria el, *cred că trebuie să ne întîlnim şi să discutăm situaţia. Sînt sigur că vei fi de acord că sînt multe de spus. Îmi vei face onoarea să bei un*

pahar cu mine ɜ iaht în seara asta, pe la 6:30? Gilles".

Ea măsura aτată terasa. Era o fascinaţie teribilă în ideea de a-l îrni din nou. Îşi atinse cu mîna părul – oare o va magăsi frumoasă? Dar ea ce anume gîndea? Nu pea să-l întîlnească. N-ar trebui! Totuşi, el avea 'eptate. Desigur că trebuiau să se întîlnească şi sădiscute situaţia – oare nu plănuiau copiii lor să secăsătorească? Se uită din nou la cuvintele scriseerau destul de nevinovate, dar ea nu avea încrecre în ele. Gilles era deştept; nu fusese nici un oment în care el să nu comploteze ceva. Iar ea ersigură că el nu renunţase încă la ea.

Se duse de e terasă în dormitorul ei. O rază de soare se reflectde pe statuia lui Sekhmet şi Léonie se opri o clipăn faţa ei, privind în ochii ei fără vedere. Întinse ɔu ezitare o mînă şi atinse figura familiară; piatraera caldă, de la soare, caldă ca şi camea vie.

Chocolat se rostogoli pe spate pe pat, unde aţipise, dar de ata asta Léonie o ignoră. Scoţînd un top de hîrtie, scse repede.

„Am să fiu colo – Léonie". Şi înainte de a se putea răzgîndi, se grăbi pe cărare şi i-o dădu lui Hoskins.

El îşi atinse şapca în semn de salut şi îi mulţumi.

– Domnul aspus că trebuie să mă întorc la ora

şase să vă iau, doamnă! spuse el, cînd se urcă în maşină. Am să fiu aici exact la ora indicată.

Léonie se uită după maşină, cînd aceasta plecă pe alee, urmată de un nor de praf. Monsieur ştiuse că ea va veni.

Capitolul 39

Léonie îşi înfăşură cordonul moale în jurul taliei şi îşi netezi fusta rochiei simple de in, de culoarea caisei. Imaginea ei din oglindă arăta o femeie slăbuţă, de un şic necăutat, cu păr blond bine periat şi cu o faţă cu oase mari, vioaie, aurie din cauza soarelui. Tot în această cameră se pregătise, ca tînără fată, să-l întîlnească pe Monsieur. Se dusese să-l întîlnească pe Monsieur pe iaht, exact cum făcea şi acum. Doar că atunci făcuse dragoste cu ea. Ea luă geanta mică, albă, de piele, şi se uită înăuntru. Revolverul arăta delicat, cuibărit în căptuşeala albă a genţii şi doar

culoarea lui neagră avea ceva lugubru. Ea închise geanta şi o puse sub braţ. Era gata.

Iahtul era la capătul micului debarcader, izolat de alte ambarcaţiuni mai mici, ancorat la apa mai adîncă. Era exact şase şi treizeci, cînd Léonie păşi pe scară şi merse de-a lungul punţii familiare. Amintirile o inundară şi ea stătu un moment, privind în jur. Acolo sus fusese locul unde, în acea primă vară petrecută împreună, făcuseră plajă, goi, şi ea îl hrănise cu fructe la masa de prînz; apoi săriseră, de pe platformă, în cea mai albastră mare. Umblaseră pe aceste punţi multe nopţi înstelate, după o cină prelungită, languroasă, însoţită de şampanie, înainte de a o duce în acel dormitor spartan unde se devoraseră unul pe celălalt, într-un exces de pasiune.

Teama îi rodea stomacul, simţea un gol enervant care la început o obligase să-şi apese mijlocul cu mîna, ca să încerce să-l înlăture, dar apoi îi cuprinse tot corpul, încît trebui să se sprijine de balustrada punţii, tremurînd. Nimeni nu era în jur şi ea ştia că era singură pe iaht cu Monsieur. El o aştepta în salonul bar. Ce avea să-i spună oare? Ce avea să facă?

Léonie se concentră. Poate că ea greşea şi el nu complota absolut nimic, poate că el era doar un bărbat bolnav, obosit. Dar dacă nu era aşa? Îşi aşeză mai bine mica poşetă albă sub braţ şi îşi îndreptă

umerii. Dîndu-şi capul pe spate şi ridicînd bărbia, o porni spre birou.

Monsieur stătea în picioare, lîngă masă, iar pe perete, în spatele lui, atîrna portretul ei, pictat de Alain Valmont. Trebuia să fi ştiut, se gîndi ea cu amărăciune. El se sprijinea cu greu cu mîna dreaptă de bastonul cu mîner de argint, iar un scaun cu rotile aştepta – ameninţător – alături. În afară de baston şi de slăbiciunea neobişnuită, ceasul putea să fi fost dat înapoi cu aproape treizeci de ani şi, stînd în uşă, Léonie îşi ţinu respiraţia. Nu simţea teamă, ci vechea magie. În timp ce ochii ei se obişnuiau cu odaia întunecată, ea văzu noile semne ale bolii şi durerii de pe faţa lui, tremurul slab al mîinii lui care ţinea bastonul. Dar ochii lui erau aceiaşi, de un albastru adînc închis de nedescifrat, privind-o cu vechea intensitate. Neputinţa fizică a lui Monsieur nu-i afectase mintea şi nici emoţiile.

– Léonie! Vocea lui era rece şi curtenitoare, dar mai răguşită decît odinioară. Mă bucur că ai venit.

Ea aşteptă ca el să-şi tragă respiraţia, înainte de a continua.

– Arăţi la fel de frumoasă, desigur. Culoarea asta mi-a păcut întotdeauna la tine.

Léonie mai stătea încă la uşă, pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară.

– Nu vrei să intri? După cum vezi, şampania aşteaptă.

Sticla de *Roederer Cristal* era într-o frapieră de argint, acoperită de broboane reci. Ţigara lui de foi mocnea într-o scrumieră iar un fir bogat de fum

albastru străbătea aerul. Sprijinindu-se cu greu de baston, Monsieur întinse o mînă spre ea.

– Te rog, Léonie. Ai venit pînă aici...

Ezitînd, Léonie se mişcă în cameră, mergînd cu atenţie, ca pe sîrmă. Ea putu vedea încordarea de pe faţa lui cînd o aştepta şi îşi dădu seama că trebuie să fi făcut un efort suprem ca să stea în picioare, la sosirea ei. Evitîndu-i mîna, ea se aşeză în faţa lui, urmărind fără nici un simţămînt de triumf neajutorarea lui, cînd se lăsă în fotoliul mare de piele verde – acelaşi pe care îl alesese ea pentru biroul lui din casa din Piaţa Saint-Georges.

– Aşa! zise Monsieur, turnînd şampanie în paharele de cristal care aşteptau, acum s-a întors roata, de la prima ta vizită pe iahtul ăsta, Léonie. Îţi aminteşti de ziua aceea? Erai o fată tînără, săracă şi disperată, abandonată de iubitul ei. Tu erai neajutorată şi eu eram cel puternic. Ei, uită-te la mine, acum. Unii ar spune că e răzbunarea lui Dumnezeu, bănuiesc – pentru cine crede în Dumnezeu.

– N-am venit aici să discut despre trecut, Monsieur, sau despre noi.

Gilles ridică un pahar şi îl întinse spre ea.

– Îmi pare rău, nu mă mai pot ridica din nou să ţi-l aduc.

Mîna ei i-o atinse pe a lui cînd luă paharul şi micul contact iscă o reacţie în fiecare dintre ei.

Léonie se aşeză repede. Ea sorbea şampania delicată şi îl urmărea pe deasupra paharului.

– Léonie, dacă ai veni înapoi la mine, totul ar fi din nou cum trebuie, ştii asta. Tu ai destulă forţă pentru

doi – cu tine aş fi din nou cum am fost.

Privirea lui era aproape fanatică în intensitatea ei şi el se aplecă înainte, în dorinţa lui, apucînd capul bastonului cu o mînă uşor tremurătoare.

– Nu vezi, Léonie, acum am eu nevoie de tine, iar tu, ai şi tu nevoie de mine – deşi pretinzi că nu. Ştiu că şi tu simţi ceea ce simt şi eu, totdeauna a fost uşor.

Vocea lui Léonie era fermă şi clară ca gheaţa.

– Vorbeşti prostii, Monsieur. Şi, după cum am zis mai înainte, nu am venit aici să discut vieţile noastre, am venit să discutăm despre copiii noştri.

– Léonie, uită trecutul, uită totul în afară de tine şi de mine. Îţi cer să vii înapoi la mine... o să fim din nou împreună, ai să trăieşti ca o regină. Am să-ţi dau tot ce vrei. Spune-mi doar că vei reveni înapoi la mine. Am nevoie de tine, Léonie.

Acum avea nevoie de ea. Acum ar face orice să o determine să rămînă. Furia crescu în ea, explodîndu-i într-un frison care o zguduia fizic.

– Nu înţelegi, Monsieur, că te urăsc pentru ceea ce mi-ai făcut? N-am să mă întorc niciodată la tine. Sînt o femeie fericită, am un soţ care mă iubeşte – mă iubeşte cu adevărat, Monsieur, nu e cineva care mă doreşte cu o nebunie obsesivă. Şi eu îl iubesc. Viaţa mea e plină, iar acum, cînd o am pe fiica mea şi pe nepoatele mele, nu-mi mai pot dori nimic altceva.

Vocea lui Léonie era joasă, furia ei era controlată, iar Monsieur se strînse auzind vorbele ei, de parcă l-ar fi lovit.

– Am venit aici cu un singur scop, ca să discutăm

despre fiica mea şi fiul tău.

– Fiica ta? Vorbele îi ieşiseră din gură cu venin. Doar fiica ta, Léonie? Oare nu uiţi ceva? Oare el credea cu adevărat că Amélie era fiica lui sau pur şi simplu o chinuia pe ea? Nu putea să ştie deoarece, ca de obicei, faţa lui nu arătă nimic.

– Amélie este fiica lui Charles d'Aureville... şi să nu-l uităm pe acest Charles d'Aureville.

Monsieur nu ţinu seama de ameninţarea vagă.

– Asta s-a întîmplat de mult, totul s-a pierdut, e uitat în trecut. Amélie este prezentul apropiat. Doar tu ştii al cui copil este, dar prin tot ce este logic, ea e a mea.

– Logica nu a jucat niciodată un rol în vieţile noastre, Monsieur, şi e prea tîrziu să o foloseşti acum. Trebuie oare să înţeleg că nu o să permiţi căsătoria lui Gérard cu Amélie din cauza asta – din cauza pretenţiei acesteia absurde?

Şampania se prelinse pe fusta ei, cînd puse paharul pe masă cu o mînă tremurătare.

– Deloc, Léonie. Sînt încîntat că se vor căsători. Gîndeşte-te, Amélie va fi o membră a familiei mele... în cele din urmă. Îndrăznesc să spun că ne vom vedea des unii cu alţii, dacă se căsătoreşte cu Gérard. Gîndeşte-te, după toţi aceşti ani de aşteptare, va fi a mea.

Léonie se încordă. Expresia lui era atît de triumfătoare, încît ea înţelese că el complota ceva; avea aerul pe care-l avusese totdeauna, cînd cîştiga.

– Desigur, ar fi cu atît mai plăcut, continuă el, dacă ai fi şi tu cu mine. Am putea fi o singură mare familie

fericită. Mai sînt şi copilele alea drăguţe – acum au să fie şi nepoatele mele. Da, am învăţat mult, de la Charles d'Aureville încoace. Atunci eram mai tînăr şi mai impetuos... Sînt şi alte căi de a-ţi atinge scopurile, în afară de crimă. Eu am învăţat – cu greu – să aştept momentul potrivit. Sînt căi infinite de a tortura oamenii... o vorbă aici, o supiciune colo... Va fi uşor să îndrum asemenea minţi tinere împotriva mamei lor – sărmane fiinţe, neglijate de ea. Şi sărmanul Gérard! Soţia lui e totdeauna atît de ocupată, cînd el e plecat pentru afaceri, încît lumea o vede ba ici, ba colo, peste tot, poate cu un anume bărbat. Totul e atît de uşor, Léonie. Eu pot aranja totul. Dacă nu vii înapoi la mine, bineînţeles.

El îi urmărea faţa, aşteptînd o reacţie, dar expresia ei era îndepărtată, ochii ei priveau fără să vadă, dincolo de el, de parcă zărea viitorul pe care îl prezenta el.

– Sărmanele fetiţe, murmură el, sărmanele micuţe nepoţele!

Zîmbetul lui îi spunea că el era sigur că va cîştiga.

Micul revolver părea foarte negru în mîna ei – şi Monsieur se uită la el cu surprindere. Nu putea fi serioasă, nu ea, Léonie a lui. Îl folosea ca să-l sperie.

Rîsul lui Monsieur răsună în cameră, cu o expresie de dispreţ, fără bucurie.

– N-o să scapi niciodată făcînd aşa ceva, spuse el în bătaie de joc, şi oricum, n-o vei face niciodată. Gîndeşte-te doar la titluri: *„Léonie îşi ucide amantul-fiica ei se căsătoreşte cu fiul lui."*

Totul era atît de caraghios, atît de teribil de

caraghios! Cum putea ea să îndrepte revolverul spre el? Acum era atît de aproape de el!

– Nu-mi mai poţi manipula viaţa, şopti ea cu faţa aproape de a lui. E destul, nu mai suport.

Rîsul lui Monsieur încetă brusc. Faţa ei era calmă şi hotărîtă cînd ridică revolverul şi îl puse la tîmpla lui. Era rece la atingerea cu pielea lui şi îl străbătu teama.

Doamne, chiar avea de gînd s-o facă, o să mă omoare! Întinzînd braţul, el o apucă de încheietura mîinii. Léonie îşi trase mîna, iar el se aplecă apoi înainte. Aproape că era să-l apuce, aproape. El strînse mai tare, chiar şi infirm, era mai puternic decît ea. Inima lui tresări şi el gîfîi, iar mîna îi căzu moale în poală. Inima îi vibra, se zbătea agonizant în pieptul lui. Ah, Doamne, nu mai vreau, nu mai vreau. Tot pieptul parcă îi era încins cu un fier roşu. De ce nu-l ajuta ea, de ce? Buzele lui încercau să formuleze cuvintele, dar nu putea, nu putea spune acum, nu va auzi niciodată. Léonie, Léonie, nu ştii că te iubesc? Ajută-mă!

Revolverul căzu din mîna ei neputincioasă şi zăcea, strălucitor şi uitat, pe covorul moale. Trupul lui era contorsionat în agonie, faţa îi era transpirată şi el căscă gura, să respire. Ea se aplecă mai aproape, să audă vorbele care nu mai veneau. Vai, Doamne, ce se întîmpla? N-or fi nişte pilule pe undeva? Léonie se uită în jos la revolver. Doar cu cîteva momente mai înainte, fusese pregătită să apese pe trăgaci. Se uită din nou la el. Ochii lui albaştri aşteptau orice avea să facă.

Vîntul bătea mai puternic acum, fumul de la ţigara de foi îi înţepă ochii şi Léonie ridică mîna să şteargă

lacrimile produse de fumul acru. Trebuia să găsească pilulele, trebuia, el era în agonie, nu putea suporta durerea lui.

– Pilulele, şopti ea, strîngîndu-i mîinile în ale ei, pilulele, ah, dragul meu, spune-mi unde sînt. Unde?

Ochii lui întunecaţi, aproape negri de durere, se uitau în ochii ei. Îi spusese „dragul" ei – Doamne, îl făcea atît de fericit! Monsieur gîfîi, cînd durerea îl lovi din nou; trebuia să facă ceva ce voia el, trebuia, trebuia; nu ştia ea oare, nu-i putea citi oare în suflet? Nici un fel de pilule nu-l puteau salva acum, dar nu putea muri fără s-o ţină în braţele lui, fără buzele ei pe ale lui... sărutul ei... dragostea ei.

– Spune-mi, se rugă Léonie, te rog, te rog, Monsieur!

Ea nu putea suporta să-l vadă suferind, nu-l putea lăsa să moară, nu pe Monsieur, cel atît de puternic, de neînfrînt. Toate lucrurile împotriva cărora se luptase erau aceleaşi calităţi pe care le iubea. Îi luă mîinile într-ale ei, depunînd sărutări pe ele.

– Trebuie să mă duc după ajutor; Monsieur, şopti ea. Mă duc după un doctor.

El nu putea suporta plecarea ei şi să rămînă din nou singur, cu durerea. Ea îi ţinea mîinile, dar el nu simţea, nu putea simţi pielea ei ca de catifea, dar simţea parfumul proaspăt de vară al părului ei şi iasomia. Sărută-mă Léonie, doar sărută-mă; dă-mi puterea ta, pentru că tu eşti mai puternică decît noi toţi.

Léonie puse mîinile pe ceafa lui, aşezînd perna la locul ei, încercînd cu disperare să-l facă să stea mai comod, ca să poată respira mai uşor. Ochii lui se uitară în sus, în ochii ei, atît de albaştri, de întunecaţi,

de întrebători. Aplecîndu-şi capul, ea îşi puse buzele pe ale lui, ţinîndu-i faţa în mîinile ei.

Retrăgîndu-se de lîngă el, se duse din nou spre uşă.

– Mă duc, Monsieur, mă duc să caut ajutor pentru tine. Mă întorc cît pot mai repede. Aşteaptă-mă!

Ea se răsuci şi dispăru pe uşă. El îi auzi paşii pe puntea lustruită din lemn de tec – fugea de el. El rămase nemişcat, cu ochii fixaţi la uşă, rugîndu-se ca ea să reapară, să vină înapoi, să nu mai poată să-l părăsească. Închise ochii, amintindu-şi ce simţise cînd ea îl sărutase. Buzele ei pe ale lui, mîinile ei pe faţa lui, respiraţia ei pe obrazul lui. Aşteaptă, spusese, aşteaptă-mă. Oare ea nu ştia că-şi petrecuse toată viaţa aşteptînd-o? Chiar şi atunci cînd trăiau împreună şi el pleca la birou, aştepta doar, aştepta pînă putea să fie din nou cu ea. El nu-şi mai amintea acum plăcerea pe care o avusese în durerea de a pleca şi a o părăsi, obligîndu-se să fie fără ea, ca să simtă mai din plin plăcerea reîntoarcerii şi a reuniunii lor. Léonie, Léonie, vino înapoi, vino înapoi la mine!

O briză bruscă suflă în cabină, fluturînd perdelele, mîngîindu-i obrazul cum făcuse şi respiraţia ei caldă. Putea simţi fumul ţigării lui de foi, bogat şi puternic. Cu un efort, deschise ochii, uitîndu-se lateral la masa de sub fereastră. Frapiera de argint în care fusese sticla cu şampania lor specială strălucea de umezeală – iar cele două pahare, încă pline, erau lîngă ea. Ţigara de foi stătea mocnind pe suprafaţa de lemn lustruită a mesei. În timp ce se uita, văzu că se produceau umflături sub luciul neted. Perdeaua subţire, azurie, flutura în bătaia brizei, în timp ce ţigara

se rostogolea spre ea şi se opri sub faldurile acesteia. El privea uluit cum frumoasa perdea se mişcă uşor, acoperindu-i secretul – dar pentru cît timp, pentru cît timp? Apoi, prima flăcăruie luase pînza albastră, transformînd-o în cenuşă gri. Şi apoi, văzu o săgeată mare de flacără portocalie. Era frumos cum aluneca pe masă, spre el.

Scaunul cu rotile aştepta, doar la doi paşi de unde şedea el. La fel de brusc putea să fie la sute de metri. El fusese prea mîndru să o lase să-l vadă în scaunul acela cu rotile, nu voise ca ea să ştie că era un infirm. Şi acum, nu o să o mai vadă niciodată. Durerea din piept îl strînse şi mai tare, închise ochii împotriva acesteia şi văzu chipul ei. Léonie, ah, Léonie, te iubesc! Se lupta ca să poată respira, în timp ce flăcările se tîrau mai aproape iar fumul era înţepător, înecîndu-l; inima lui îl părăsea, aruncîndu-l în întuneric.

În camera lui Léonie era întuneric, obloanele erau trase împotriva serii calde, încă luminate de soare. Chocolat era culcată lîngă ea, comod, pe patul mare, în timp ce ea retrăia, pentru a mia oară, imaginea frumosului iaht alb devenit o masă de flăcări ce dansau, sunetul sticlei care se spărgea, scrîşnetul metalului care se răsucea, pîrîitul şi fîşîitul lemnelor uriaşe care se prăbuşeau în mare – şi apoi nimic. Doar o carcasă cenuşie arsă. Îşi forţă gîndurile să se îndepărteze de imaginea lui Monsieur, prins singur în

flăcări.

– Am încercat, şopti ea, am încercat să-l salvez. N-am vrut să moară, nu aşa. Dar de ce? De ce, cînd eu m-am dus acolo ca să-l omor? A fost oare milă?

Sau poate că încă îl mai iubea? Cînd îl sărutase, pentru un moment, a fost de parcă nici nu se despărţiseră, toţi anii aceia îngrozitori dispăruseră. Ce o fi simţit el oare cînd ea îl săruta? Fusese oare plăcerea la gîndul că a cîştigat? Sau o iubise cu adevărat? Nu va şti niciodată.

Se uită la statuia lui Sekhmet, luminată de becul care nu se stingea niciodată. Faţa de leoaică era senină, arogantă, rece. Era doar o statuie. Sculptată în piatră. Nu avea nevoie să citească inscripţia – o ştia pe dinafară. *„Sekhmet... adorată de zei... îi apără pe cei ce-i iubeşte... cu focul îi arde, pierzîndu-i, pe cei ce-i urăşte."*

Ridicîndu-se, se duse spre statuie şi o atinse. O simţi rece, sub mîna ei, îndepărtată. Impersonală. Se terminase. Nu vor mai exista colţuri întunecate în viaţa ei, nu se va mai ascunde, nu vor mai exista secrete.

Alergînd la fereastră, deschise larg obloanele, lăsînd să pătrundă ultimele raze ale soarelui, devorînd cu alţi ochi priveliştea frumoasă, terasele albe, grădina de jad şi smarald, albastrul infinit al golfului şi al cerului. Era liberă!

SFÎRŞIT